

Những Truyền Thuyết Hợp Lý

Contents

Những Truyền Thuyết Hợp Lý	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2: Chuyện Xưa Của Niên Thú (thượng)	3
3. Chương 3: Chuyện Xưa Của Niên Thú (hạ)	7
4. Chương 4: Con Chuột Gã Nữ Nhi	14
5. Chương 5: Bôn Nhật (đuổi Theo Mặt Trời)	20
6. Chương 6: Thiên Lậu (trời Lủng)	27
7. Chương 7: Đạo Thổ (trộm Đất)	36
8. Chương 8: Đạo Thổ 2	37
9. Chương 9: Đạo Thổ 3	43
10. Chương 10: Trị Thủy	51
11. Chương 11: Trị Thủy 2	56
12. Chương 12: Trị Thủy 3	65
13. Chương 13: Mịch La	75
14. Chương 14: Cầu Hỉ Thước	87
15. Chương 15: Thuốc Trường Sinh	96
16. Chương 16: Thuốc Trường Sinh 2	102
17. Chương 17: Trùng Dương	107
18. Chương 18: Thủy Thần	120
19. Chương 19: Tảo Vương Gia	124
20. Chương 20: Nghìn Lễ Một Đêm	136
21. Chương 21: Nhật Ký Chủ Nhân Và Yêu Hồ	139

Những Truyền Thuyết Hợp Lý

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹEditor : LinhThật lâu thật lâu trước kia, có một nam tử độc thân đã làm một ước định với bạch hồ th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-truyen-thuyet-hop-ly>

1. Chương 1

Edit: Linh

Bạch hồ

Theo thần thoại phương Đông, cáo có thể tu luyện thành tinh, loài động vật lạnh lợi này trong văn hoá Trung Quốc có hai hình ảnh, chính và tà. Trong “Nam Sơn Kinh” của “Sơn Hải Kinh” có ghi “Thanh Khâu

chi sơn có một loại thú, hình dáng như cáo lại có chín đuôi, thanh âm như trẻ con, có thể ăn thịt người.” Trong “Hải Ngoại Đông Kinh” cũng có ghi chép giống như thế, đây có lẽ là văn bản sớm nhất về cáo chín đuôi. Lúc đó cáo chín đuôi vẫn còn là một loài thú ăn thịt người, tiếng kêu kỳ thú đặc biệt. Đến triều Hán, trên những bức hoạ khắc trên đá và gạch bắt đầu xuất hiện cáo chín đuôi, thỏ trắng, thiềm thừ (con cóc), quạ ba chân đứng cạnh Tây Vương Mẫu, ý chỉ điềm lành. Từ đó về sau cáo chín đuôi tượng trưng cho con cháu đầy đàn, quan niệm ăn thịt người dần biến mất, quan niệm may mắn dần lan xa.

Trong “Thuyết văn giải tự” có giải thích cáo là “Tiên thú, áp chế quỷ”. Thời Đường Tống, người ta lập miếu thờ hồ tiên. Trương Trạc thời Đường, trong “Triều dã thiêm tái” có nói: “Đường sơ tới nay, dân chúng hay đa sự về hồ thần... Lúc ấy có câu ngạn ngữ: vô hồ mị, bất thành thôn.” (không có yêu hồ không thành thôn xóm) Tới thời Minh Thanh, hình tượng về loài cáo càng thêm phong phú. Trong “Phong thần diễn nghĩa” có Đát Kỷ vang danh, trong “Liêu trai chí dị”, “Duyệt vi thảo đường bút ký”, chuyện xưa về hồ tiên, hồ yêu lại càng muôn hình muôn vẻ, tình cảm phong phú. “Yêu mị”, “Tiên quái”, “Thần bí”, “Giảo hoạt”... vân vân, có thể nói khi nhắc tới cáo người Trung Quốc đã có thành kiến rất rõ ràng.

Rất lâu rất lâu trước kia, ở một địa phương nhỏ vô danh nào đó trên Trung Quốc đại lục, từng có một căn nhà gỗ nhỏ. Bên trong nhà gỗ từng có một nam tử độc thân, cùng với một con bạch hồ làm thú cưng của hắn.

Đã từng, trong gió thu, nam tử kia vuốt đầu bạch hồ nói “Ta kiếp sau làm trâu làm ngựa...” nhưng bị bạch hồ nóng ruột nhảy lên ngắt lời.

“Thế nào? Không cần ta làm trâu làm ngựa hồi báo sao?” Nam tử cười hỏi.

Bạch hồ nghe vậy đứng yên, mạnh mẽ vẫy vẫy tai phát ra âm thanh sột soạt. Tuy rằng người bình thường nhìn vào đều cho rằng đó là cử động tự nhiên động vật làm khi ngứa tai, nhưng nam tử nhìn thấy thì ý cười lại càng sâu.

“Người đây là tình nguyện ta đòi đòi kiếp kiếp chăm sóc người sao?”

Lần này, bạch hồ dùng sức gật đầu, một lần lại một lần.

Thời không chuyển dời, thật lâu thật lâu về sau vào một hoàng hôn mùa đông nào đó, bạch hồ xuất hiện trong rừng cây xi măng. Trong thành phố hiện đại đông đúc, có một đôi vợ chồng đem một con “cáo chó màu trắng” buồn bã ỉu xiu vào phòng khám của bác sỹ thú y. Mà bác sỹ đang trực Tân Ngải Nhân rất nhanh sẽ biết con bạch hồ bốn trăm tuổi này không phải chó mà là cáo, biết nói tiếng người, còn có năng lực biến thành người.

Yêu hồ mở miệng tự giới thiệu mình là “Bạch Linh”. Sau đó, Tân Ngải Nhân cũng giống như bao người bình thường, bị sinh vật vượt ra ngoài tầm hiểu biết bình thường hù dọa. Nếu không phải do bạch hồ biến thành một nam nhân cường tráng hơn bất lấy anh, anh đã gọi điện thoại kêu cứu rồi tuy rằng theo lý cảnh sát sẽ không phụ trách loại vấn đề này, đi kêu hòa thượng đạo sĩ đến còn có ích hơn, nhưng mà khi người ta hoảng sợ thì làm gì còn lý trí.

“Xin anh đừng như thế. Không cần phải sợ tôi!” Bạch hồ bắt đắc dĩ buông bác sỹ thú y ra, nhanh chóng biến thành hình dạng thiếu niên ít uy hiếp hơn. “Tôi kể một câu chuyện xưa cho anh nghe, nghe xong anh hẳn quyết định có nên tống cổ tôi đi có được không?”

Tân Ngải Nhân không nói được cũng không nói không, anh chỉ yên lặng nhìn biểu tình cô đơn của thiếu niên áo trắng trước mặt, đề xuống sợ hãi trong lòng, chờ yêu hồ mở miệng.

“Đó là từ rất lâu rất lâu trước kia, câu chuyện ở một nơi rất xa rất xa...”

Thế là bạch hồ kể một câu chuyện xưa rất dài rất dài, về người chủ đầu tiên của nó và người bạn tốt của chủ nhân. Người chủ đầu tiên của nó là một thầy thuốc, đối xử với vạn vật bình đẳng. Hành y cứu thế vào thời Minh mạt Thanh sơ loạn lạc, lại vì vậy mà bị cuốn vào chiến tranh. Nhân sinh trong chuyện xưa luôn tràn ngập bất đắc dĩ, bất đắc dĩ dẫn đến truy tìm, mà một lần truy chính là cả đời.

“... Hắn cứ như vậy chết đi, tôi đã thề phải tìm được hắn.” Yêu hồ cuối cùng nhìn đèn huỳnh quang trên trần, chậm rãi nói. “Vô luận trăm năm, ngàn năm, mặc kệ hắn biến thành nam hay nữ, tốt hay xấu, hắn vĩnh viễn là chủ nhân của tôi.”

“Vậy tìm được không?”

“Tìm được! Nhiều lần.” Thiếu niên giơ ngón tay ra đếm. “Một lần là nữ nhân, một lần là tên tú tài đến già mới thi đỗ, còn có một lần là đầu mục không chút bản lĩnh... Mỗi lần đều cần tôi cứu hần, còn có, ngò, rất nhiều lần rồi! Vì hần tôi gần như chạy khắp cả Trung Quốc.”

“Vậy cậu làm sao lại đến Đài Bắc?”

“Vì tôi nghe được tin tức nói sáu mươi năm sau hần sẽ sinh ra tại thủ phủ Di Châu (là Đài Loan bây giờ), cho nên tôi liền theo quân đội rút chạy của Quốc Dân Đảng về đây.” Bạch Linh nhún vai, có chút buồn bã trả lời. “Lão sĩ quan trưởng đã đem tôi về đối xử với tôi tốt lắm, nhưng hai ngày trước ông ấy đi rồi, con trai và con dâu của ông sợ tôi muốn chết, tôi đành phải đi tìm chỗ khác ở...”

“Chẳng lẽ tôi thì không sợ cậu?” Bác sỹ thú y hỏi.

“Anh không sợ tôi.” Thiếu niên do yêu hồ biến thành nhìn về phía bác sỹ thú y nhếch miệng cười cười. “Tôi cảm giác anh không còn sợ tôi nữa, nếu không anh đã bỏ chạy mất tiêu từ lúc tôi buông tay anh rồi chứ đâu ngồi đây nghe hết câu chuyện.”

“Nói cũng đúng.” Tân Ngải Nhân cũng cười rộ lên. “Chẳng qua là một con cáo thôi! Có gì phải sợ chứ?”

“Cho nên tôi có thể ở lại?”

“Ở thì ở!” Bác sỹ thú y nói. “Cậu chắc là sẽ không bị chấn thương bệnh hoạn hay bệnh truyền nhiễm gì đấy chứ? Vậy cậu có thể ở đến khi tìm được chủ nhân mới thôi.”

“Thật sự?”

“Đương nhiên là thật.” Tân Ngải Nhân hai tay chìa ra. “Dù sao cũng vừa lúc tôi có mấy gói đồ ăn chó sắp hết hạn...”

“Ê...”

Vì thế chuyện xưa cứ như vậy được tiếp tục.

Từ hiện tại cho đến rất lâu rất lâu trước kia...

2. Chương 2: Chuyện Xưa Của Niên Thú (thượng)

Giao thừa ba mươi tháng chạp.

Tương truyền Trung Quốc cổ xưa có một loài quái thú tên “Niên”, lớn lên mặt mũi hung tợn, sừng nhọn vuốt sắc, hung ác vô cùng. Niên quanh năm ẩn cư trong núi, đến giao thừa mới xuống thôn ăn thịt súc vật, thương tổn mạng người. Bởi vậy, cứ đến đêm giao thừa, dân chúng trong thôn đều rời nhà tránh bị Niên làm hại, gọi là “Quá Niên” (quá niên cũng có nghĩa là qua năm mới).

Giao thừa năm đó, mọi người đang diu dặt già trẻ lên núi tránh nạn, thì ngoài thôn có một lão già ăn xin đi đến. Trong thôn người thì đang bịt cửa, người thì đang thu gom đồ đạc, đâu cũng là cảnh tượng vội vàng sợ hãi, không ai thèm để ý đến lão già ăn xin, chỉ có một lão phụ làm sủi cỏ ở đầu thôn đông cho lão già ăn, khuyên lão nhanh lên núi tránh Niên. Để báo đáp lòng tốt của lão phụ, lão già mới nói cho bà biết Niên sợ nhất màu đỏ, ánh lửa và tiếng nổ, kêu bà mặc đồ đỏ, trên cửa dán giấy đỏ, đốt nến đỏ, ở trong sân đốt thanh trúc để phát ra tiếng nổ.

Vào lúc nửa đêm, Niên xông vào thôn. Phát hiện trong thôn đèn đuốc sáng trưng, hai mắt của nó bị màu đỏ chói mắt làm cho không mở ra được, lại nghe thấy có tiếng trúc nổ vang dội từ trong nhà truyền ra, vì thế cả người run rẩy chạy trốn. Từ đó về sau mọi người đều biết phương pháp đuổi Niên, giao thừa hàng năm nhà nhà dán câu đối đỏ đốt pháo; hộ hộ ánh nến sáng trưng, nhìn canh giờ chờ tuổi mới. Sáng sớm

hôm sau còn đi chào hỏi thân quyến bạn bè, chúc mừng họ vượt qua tàn sát của Niên. Sau đó nữa, phong tục này truyền bá càng lúc càng rộng, trở thành ngày lễ truyền thống long trọng nhất dân gian Trung Quốc.

Mưa phùn ngoài cửa sổ, khí lạnh mùa đông theo cửa sổ thấm vào trong căn phòng không mở lò sưởi. Tuy là giữa trưa, nhưng từ mấy toà cao tầng nhìn lên trời lại u ám đến mức khiến cho người ta mất đi cảm giác thời gian. Trong ngõ hẻm ngẫu nhiên truyền ra vài tiếng pháo nổ vụn vặt, pháo phi thiên tiếng nổ bụp bụp khuấy động màng nhĩ, tuy nói không xa không gần, không nhiều không ít, nhưng thanh âm này lại đủ hiệu quả nhắc nhở người ta sự tồn tại của chúng. Ở thành phố hiện đại trong một ngày cực nhỏ của một năm sẽ có một lúc như vậy, không biết là may mắn hay bất hạnh, tân niên âm lịch chính là lúc tùy tiện nhất.

Phòng khám Tâm ái động vật, lầu hai, trong phòng ngủ không quá lớn, bác sỹ thú y Tân Ngải Nhân đang thu dọn đồ đạc. Đối với người ở thành phố làm việc học hành một mình mà nói, về nhà đoàn tụ năm mới ngoại trừ việc biểu đạt sự tôn kính với truyền thống, thì dĩ nhiên càng có tác dụng nghỉ ngơi hơn. Đàn ông độc thân hành lý đơn giản, thu thập đồ dùng cá nhân gói ghém trở về nhà cha mẹ vốn không phải việc gì khó, khó là khó khi bên cạnh có thêm một con thú quấy nhiễu.

Ngoại trừ chủ phòng sống một mình, trong phòng còn có một con bạch hồ quần lấy bác sỹ thú y đang đi tới đi lui, thể hiện rõ mình đang gây trở ngại việc thu dọn. Bạch Linh thấy Tân Ngải Nhân muốn lấy cái gì liền tha cái đó đi chỗ khác, không thì một cước đá nó ra xa. Sau khi từ trong miệng hồ ly đoạt lại hai đôi tất, một dây lưng và kiếm được một cây lược ngoài cửa phòng, Tân Ngải Nhân rốt cục cũng chịu hết nổi.

“Bạch Linh!” Anh mắng. “Cậu rốt cuộc muốn làm gì?”

Bạch hồ này giờ đang theo trước theo sau liền dừng lại, ngồi xuống trước mặt anh, hai mắt to chớp chớp, mặt đầy vô tội.

“Không giúp thì đi ra chỗ khác, ở đây quậy phá cái gì?” Tân Ngải Nhân tiếp tục mắng. “Muốn chơi thì dâng kia có đồ chơi cho chó kia, đừng có làm phiền tôi nữa! Cậu còn làm phiền, tôi liền quăng cậu ra ngoài!”

“Đừng đi.” Bạch hồ nói.

“Vì sao đừng đi? Không phải đã sớm nói với cậu tôi phải về nhà mẹ ăn tết rồi sao? Cậu có chỗ nào không hiểu hả?”

“Nhưng tôi ở lại sẽ rất buồn a!”

“Đã nói với cậu mấy trăm lần rồi?” Tân Ngải Nhân thở dài một hơi. “Nhà mẹ tôi có một con chó lớn, tôi không thể mang cậu theo được.”

“Vậy anh đừng về nữa!”

“Không được. Có thể nào thì lễ mừng năm mới nhất định phải trở về.” Bác sỹ thú y tuyên bố xong bằng ngữ khí kiên định, tiếp theo liền lập tức trấn an: “Cậu ngoan đi, đồ ăn đều đã chuẩn bị sẵn rồi, ba ngày sau tôi sẽ trở lại. Nếu cậu thấy chán thì ra ngoài tìm chủ nhân chuyển thế của cậu đi? Nếu hần là người ở đây hoặc mới sinh vừa xuất viện, thì có thể sẽ về nhà ăn tết chẳng?”

Bạch Linh nhìn chủ phòng, nó lấy “tìm chủ nhân chuyển thế” để làm lý do vào bệnh viện Tâm ái động vật, đây là năm mới đầu tiên bên cạnh nhau. Bất kể vì lý do gì, cũng có thể thấy rõ trên gương mặt nhon phủ đầy lông trắng của nó viết rõ bất mãn bị bỏ lại ngày tết.

“Một mình sẽ rất cô quạnh...”

“Cô quạnh mới phải đi tìm người!”

“Ai da! Tết có gì mà ăn mừng chứ? Bất quá là một sự hiểu lầm thôi mà!” Bạch Linh đổi tư thế một chút, chớp mắt. “Nếu anh biết vì sao thời xưa ăn tết sẽ không còn nghĩ tới nữa.”

“Vì sao? Bỏ cũ xây mới người nhà đoàn tụ thôi!” Tân Ngải Nhân không vui cãi lại. “Hay là cái chuyện đốt pháo đuổi Niên thú? Ai mà không biết?”

“Đúng vậy, nhưng nguyên nhân đằng sau tuyệt đối không giống những gì anh đã nghe. Anh không thấy truyền thuyết nguyên bản thực không hợp lý sao?”

Tân Ngải Nhân hai tay khoanh trước ngực, nghi ngờ nhìn hồ ly. Bên cửa sổ một quả pháo phi thiên bung nổ, gọi lên cái truyền thuyết mọi người đều biết kia. Niên thú ăn thịt người, người đốt dây pháo dán giấy đỏ dọa Niên thú, vậy còn cần nguyên nhân đằng sau gì đó sao? Truyền thuyết hợp lý? Truyền thuyết mà hợp lý thì còn gọi là truyền thuyết à?

“Làm sao không giống? Chỗ nào không hợp lý?”

“Thực sự không giống.” Bạch hồ ngồi thẳng. “Nghe cho kỹ, đây cũng không phải là chuyện có thể tùy ý nghe.”

Thật lâu thật lâu trước kia, vào thời kỳ còn chưa thể phân biệt giữa truyền thuyết và lịch sử, ở chân một ngọn núi nọ có một thôn trang nhỏ. Đó là một thôn trang rất bình thường, thôn dân lấy trồng trọt, săn bắn, và chăn nuôi súc vật làm kế sinh nhai; mùa hè có nắng gắt, mùa đông có tuyết trắng, bốn mùa rõ ràng làm cho cuộc sống nơi này không thoải mái để chịu được như phương nam, nhưng mỗi người đều rất cố gắng làm việc, cho nên họ luôn trải qua những ngày bình yên sung túc.

Cuối thu, giữa trưa, trên con đường vào núi sâu có một người thanh niên đi tới, tên của hắn là Khôi, còn họ thì như 90% người trong thôn, là Địch. Khôi là người xuất sắc trong số ít thợ săn của thôn, lấy săn bắt thú hoang trên núi để sinh sống.

Mùa hè năm nay trên sườn núi cạnh thôn nổi lên một đám cháy không lớn không nhỏ, tuy rằng tổn thất không nhiều nhưng đã thú đều chạy hết sạch, cho nên đến mùa thu khu vực Khôi thường đi săn năm ngoái không còn nhiều con mồi. Vì để nuôi sống mình và thê tử mới cưới chưa đến một năm đang mang thai, thợ săn tuổi trẻ đành phải mang theo gia hỏa đi sâu vào trong núi, hy vọng có thể tìm được nơi ở mới của dã thú.

Đường nhỏ dọc theo vách núi uốn khúc, vừa vặn lộ ra bầu trời hiếm thấy trong rừng rậm. Khôi nhìn mặt trời, quyết định ở chỗ đất trống nghỉ ngơi trong chốc lát. Hắn ngồi xuống dựa vào vách núi, cởi bỏ túi nước và lương khô bên hông. Tuy nói là nghỉ ngơi, nhưng Khôi trong lòng không hề ung dung: đã sắp cuối thu, tiếp theo không đến một tháng sẽ là đại tuyết, đến lúc đó chim thú đều ở trong hang tránh đông, không còn gì để săn. Khi bản thân còn một mình, đói bụng cần răng cũng qua, nhưng mà không thể để thê tử và đứa nhỏ sắp chào đời chịu đói được!

Nói đến thê tử, trong lòng Khôi lại có chút cảm giác kỳ lạ. Phụ thân của Khôi cũng là thợ săn, trước khi hắn kịp hiểu chuyện thì đã chết ở trên núi, không tới vài năm mẫu thân cũng qua đời, Khôi nhờ một người thúc thúc làm bệnh trong tộc nuôi lớn; nhưng khi Khôi vừa có thể tự lực lên núi không bao lâu thì thúc thúc lại qua đời. Một cô nhi nghèo khổ như hắn mà còn có người nguyện ý gả cho đã là vạn hạnh, huống chi thê tử lại còn chăm chỉ ôn nhu, mùa hạ năm sau còn sinh cho hắn đứa con đầu lòng, theo lý Khôi không nên có nửa câu oán thán, thế nhưng hắn lại cảm thấy trong tâm trống rỗng như thiếu thứ gì.

Ai quản tâm người trống hay không! Khôi tự nói với mình, nhà kho và bếp lò trống hay không mới là quan trọng a. Cho nên thợ săn trẻ tuổi đứng dậy, phủi phủi bụi đất trên quần áo, chuẩn bị nhích người. Chính là khi hắn đuổi người thoáng lơ đãng nhìn đột nhiên phát hiện cách đó không xa trên vách núi ngược hướng với con đường có điểm kì lạ.

Xem ra là đá rơi chất đông? Nhưng trực giác của Khôi lại không cho là phải, địa hình cũng khiến hắn nghi ngờ nơi đó có sơn động, cho nên đi ra phía trước xem xét. Quả nhiên, kia là lối vào một hang động, chẳng qua là bị rất nhiều khối đá bụi che khuất mà thôi. Khôi cẩn thận đem một tảng đá dời ra, liền nghe thấy hơi thở mỏng manh của sinh vật bên trong.

Thợ săn châm lửa, nắm chặt trường mâu đi vào trong động. Đây là một nhũ động hình chuông, trên đỉnh thỉnh thoảng rơi xuống một giọt nước lạnh như băng, tụ thành vũng nước trên mặt đất. Nằm ngủ trên bãi đá cao trong cùng hang động là chủ nhân của sơn động. Đó là một đám da lông màu nâu và trắng, cuộn tròn thành một đồng, phát ra hô hấp trầm ổn, tựa hồ là một con gấu ngủ đông sớm.

Khôi ngừng thở, cẩn thận tránh vũng nước đi về phía trước, hắn biết nếu muốn tự lực bắt con gấu này nhất định phải động thủ trước khi nó tỉnh. Vì thế hắn chậm rãi tiếp cận con mồi đang ngủ say, hai bước, một bước... Rốt cục đến phạm vi tấn công, Khôi hít sâu một hơi, giơ mâu lên đâm. Nhưng trăm triệu lần không ngờ tới, đám da lông kia lại phát ra tiếng kêu thảm của con người. Khôi trong nháy mắt sững sốt cả người, sau đó đột nhiên bị một lực kì lạ nâng lên, nhưng nâng lên rồi trước khi hắn kịp phản ứng, thì nó lại kêu thảm một tiếng ném hắn ra xa.

Khi Khôi rơi xuống đất thì lửa tắt, trong sơn động một mảnh tối đen, Khôi nắm chặt dao sẵn nghe tiếng thở dốc của mình và địch thủ, đợi con dã thú kia tùy thời tấn công hắn. Nhưng hắn chỉ nghe trong tiếng thở dốc truyền ra một thanh âm, đứt quãng, nhưng lại là một câu rõ ràng

“Đi... Người đi cho ta...”

Khôi từ căng thẳng chuyển sang áy náy cùng lo lắng. Hắn thế nhưng lại nhận lầm ẩn giả trong núi thành dã thú mà đâm người ta bị thương! Hắn lần mò trên người tìm đá đánh lửa và hộp quẹt.

“Thực xin lỗi! Thật sự thực thực xin lỗi! Thương thể của ngài có nặng không?” Khôi vừa đốt lửa vừa nói: “Xin... Xin để ta xem xem...”

“Không! Không cần! Người mau đi ra! Ta không muốn nhìn thấy người!”

Kết quả của việc đốt lửa là lại đưa tới một tiếng kêu thảm thiết nữa. Khôi khó hiểu tiến lên phía trước, muốn xem xét vết thương của con người đang phủ kín toàn bộ bản thân da lông kia.

“Không cần! Tránh ra!” Người dưới lớp da lông chỉ kêu lên che kín đầu. “Tránh ra! Đem màu sắc kinh khủng trên người người bỏ đi!”

Khôi đầu tiên là sững sốt sau đó là dựa vào ánh lửa kiểm tra y phục trên người: đều là quần áo thô ráp màu nâu bình thường mà! Trừ bỏ... Đúng rồi!

“Màu sắc người nói là khăn quàng đỏ này sao?” Khôi hỏi.

Thân thể dưới lớp da lông giật giật như gặt đầu. Vì thế Khôi gỡ xuống khăn quàng đỏ nhét vào trong vạt áo, thông báo đã cắt kỹ rồi, chủ nhân của đám da lông kia mới chậm rãi nhô đầu ra.

Lần này Khôi thật sự sững sờ, dưới lớp da lông không phải là một ẩn giả râu dài như hắn tưởng tượng mà là một yêu quái nhỏ tuổi. Ban nãy nhìn thấy một đồng màu trắng hoá ra không phải là da lông để bọc, mà là mái tóc dài và sức mao trên thân của nó. Yêu quái có một loại tinh tế mỹ mạo không giống như nam nữ loài người, con người màu vàng nửa híp hiện ra vẻ lười biếng và phần nộ, trong mái tóc dài trắng như tuyết lộ ra một cặp sừng dài màu vàng, trên da thịt trắng ẩn hồng là đôi môi hồng phấn cùng đường vân màu xanh lam, cuối cánh tay thon dài là năm ngón tay vuốt dài, còn trên cái eo có cảm giác tràn đầy sức lực kia lại đột nhiên cảm trường mâu của Khôi, máu đỏ ào ạt chảy ra.

“Xem đủ chưa?” Yêu quái tức giận nói. “Có thể rút đi không? Ta muốn ngủ.”

Khôi từ trong kinh ngạc tỉnh lại, trong lòng dâng lên không phải là sợ hãi mà là thương tiếc và áy náy bản thân đã ngộ thương yêu quái. Thương tiếc? Áy náy? Khôi cũng kinh ngạc vì suy nghĩ của chính mình, hắn đang đối diện với một quái vật, nhưng lại không có nửa điểm sợ hãi. Có lẽ là vì yêu quái nói tiếng người, bị hắn đâm thương, lòng muốn đuổi hắn đi nhưng lại mang một bộ dáng rất buồn ngủ.

“Để ta xem thương thể của người đã.” Khôi đi về phía trước.

“Không phải chuyện của người, chỉ là tiểu...” Yêu quái có lẽ là muốn liếc mắt nhìn vết thương nơi thắt lưng, giả bộ không có gì lớn nhưng khi nhìn đến máu đỏ của mình thì kêu lên một tiếng liền quay đầu đi.

“Người sợ màu đỏ, muốn trị thương của mình như thế nào đây?” Khôi đi đến trước bãi đá quý xuống.

“Ta không cần người quan tâm, ta ngủ một giấc là tốt liền.” Yêu quái tức giận đến nhe nanh.

Không, có lẽ bởi vì dù là yêu quái, màu máu cũng vẫn ám áp như con người sao?

Khôi mặc kệ yêu quái phản đối, hắn là một người kiên nghị cố chấp, từ trước đến nay chuyện đã quyết muốn làm thì không ai có thể ngăn cản. Không biết là vì thất lưng bị thương, vì buồn ngủ, vì thành tâm của Khôi

hay là vì sau khi xé nát Khôi sẽ thấy máu tươi đã thay đổi tâm ý của yêu quái mà khi đầu ngón tay của Khôi đụng tới da thịt trắng như tuyết thì chỉ nghe thấy yêu quái kêu đau một tiếng nhưng không có phản ứng ngăn cản gì.

“Bị thương rất sâu, ta đi hái một ít thảo dược đến giúp người trị thương.” Khôi kiểm tra xong thương thế, đứng lên.

“Không cần...” Yêu quái nằm úp sấp, tựa hồ đã muốn đi vào giấc ngủ. “Ta muốn ngủ...”

Khôi tự mình rời khỏi sơn động đi hái thảo dược. Khi hắn tìm thấy được cây tê và cầm máu trở về thì phát hiện yêu quái đã tự mình nhổ máu, tiếp tục bọc da lông ngủ thật say. Thợ săn trẻ tuổi thở dài lắc đầu, không thể tin yêu quái này lại tin người như thế, vì vậy hắn nhai nát thảo dược, xé vạt áo giúp yêu quái băng bó.

Trở lại thôn thì trời đã tối, thê tử của Khôi, Mai, sốt ruột cầm đèn ở cửa chờ. Khôi rất hưng phấn kể cho thê tử nghe: hôm nay, hắn ở trong núi sâu gặp một con yêu quái.

Thê tử kinh ngạc là đương nhiên, nhưng Khôi cố gắng giải thích cho nàng hiểu, yêu quái sợ màu đỏ này có bao nhiêu mỹ lệ, bao nhiêu ôn hòa, bao nhiêu tin người.

Từ đó Khôi mỗi ngày đều lên núi thăm yêu quái, giúp nó đổi dược, nếu săn được thú cũng chia cho yêu quái một phần. Nhưng yêu quái luôn ngủ gần như không để ý tới sự tồn tại của Khôi, cũng không ăn đồ ăn Khôi mang đến, chỉ có ngẫu nhiên bị Khôi làm phiền mới nói với hắn một đôi lời. Dần dần Khôi biết yêu quái tên Niên, sợ mọi thứ màu đỏ, một giấc ngủ tới bốn mùa, chỉ có vào lúc rét đậm mới tỉnh lại một ngày tìm vài thứ để ăn trong đại tuyết, ăn một bữa xong đi ngủ tiếp. Hình thức nói chuyện của hai người ước chừng là như vậy:

“Uy, Niên, người lần trước nói người ngủ một giấc tỉnh dậy một ngày đi tìm vài thứ để ăn, vậy nếu không tìm thấy thì sao?”

“Tiếp tục ngủ một giấc...”

“Ngủ tiếp bốn mùa sao? Uy! Niên, đừng ngủ!”

“...” Niên đã ngủ rồi.

Khôi ở gần hang động của Niên tìm được một đàn dã lộc mới, gần như mỗi ngày đều mang thú vật săn được xuống núi. Nhưng hắn bắt đầu cảm thấy mỗi ngày Niên có nói chuyện với hắn hay không còn quan trọng hơn việc hắn có săn được con gì đem xuống núi hay không. Cảm giác trống không trong lòng đã biến mất, lấp đầy vào đó là truyện cười Niên thích ngủ nháo ra mỗi ngày, hay là một ít tập tính cùng việc vật Niên thuận miệng nói ra. Sơn động của Niên biến thành căn nhà thứ hai của Khôi, vừa sáng sủa hắn liền lên núi, vô luận là có săn được thú hay không giữa trưa cũng sẽ ở trong sơn động của Niên đến tận sẩm tối, cùng Niên lúc ngủ say lúc nửa mơ nửa tỉnh nói vài chuyện có chuyện không. Bản tính luôn trầm mặc như hắn chưa bao giờ biết hoá ra bản thân có nhiều chuyện để nói như vậy.

Dần dần Khôi phát hiện, phân lượng của Niên trong lòng hắn càng ngày càng nặng, càng ngày càng nặng...

3. Chương 3: Chuyện Xưa Của Niên Thú (hạ)

Chưa đến một tháng, thương thế của Niên đã tốt hẳn, trận tuyết đầu tiên của mùa đông cũng bắt đầu rơi. Khôi biết mình không nên mạo hiểm lên núi tìm Niên nữa, hắn bắt đầu nói cho Niên chôn ở cửa hắn, hy vọng khi Niên tỉnh dậy có thể tới gặp mình. Quá trình cố gắng của Khôi là như thế này:

Ngày đầu tiên:

“Niên, người tỉnh ngủ thì tới nhà của ta chơi nha? Ta chuẩn bị thức ăn cho người, người cũng không cần ra ngoài tìm.”

“Hảo...”

“Ta muốn giới thiệu thể tử của ta với người, còn có... Ờ, đừng ngủ...”

Niên ngủ mất rồi.

Ngày hôm sau:

“Niên, ta nói, ờ, Niên...”

Niên chết cũng không tỉnh dậy.

Ngày thứ ba, thứ tư tuyết rơi lớn, không lên núi được.

Ngày thứ năm:

“Niên, ta nói, nhà của ta ở trong thôn dưới chân núi, người có biết đi như thế nào không?”

“Đại khái biết...”

“Chính là dọc theo đường nhỏ bên cạnh đi xuống chân núi...”

“Đã biết...” Nhưng câu này là nói mớ.

Ngày thứ sáu:

“Niên, nhà của ta là một căn nhà nhỏ một sân một cửa nóc nhà mới tinh ở thôn tây, biết chưa?”

“Biết...”

“Vậy người nói lại một lần cho ta nghe.”

“...” Niên lại ngủ như chết.

Ngày thứ bảy:

“Niên, ờ, từ ngày mai ta sẽ không đến được, người rốt cuộc có biết nhà của ta ở đâu không?”

Niên hiển nhiên ý thức không thanh tỉnh.

“Được rồi, ta bỏ cuộc, bản đồ ở đây...”

Cho nên cuối cùng Khôi lấy than củi đem bản đồ và bên ngoài nhà mình vẽ lên vách đá của sơn động.

Rất cục, tháng mười hai lạnh cóng đã đến, tuyết lớn phong toả núi. Sau vài lần cố gắng lên núi nhưng vì đường đi không được phải trở về, Khôi đành ở nhà, xử lí da thú đã săn, ngẫu nhiên qua nhà hàng xóm nói chuyện uống trà, thỉnh thoảng đi kiểm tra mấy hố bẫy nhỏ đặt ở bốn phía thôn trang. “Ngày trôi qua thật nhàm chán” Khôi trong lòng cảm thán. Trước đây hân thích nhất là mùa đông, có thể cùng người trong thôn ngồi bên bếp lửa nói chuyện phiếm, hưởng thụ thành quả của một năm làm việc, mùa đông chính là mùa nghỉ ngơi. Thế nhưng mùa đông năm nay hân lại cảm thấy trống rỗng, so với trước đây còn mãnh liệt hơn, so với gặp Niên một năm trước còn mạnh mẽ hơn. Niên... Khôi biết rõ mình đang đợi Niên.

Khôi nhìn ra được sự chờ đợi của Mai với Niên không mãnh liệt như mình, suy cho cùng nàng vẫn sợ một yêu quái sừng dài răng nhọn vuốt sắc. Đối với điểm ấy Khôi cũng có chút lo lắng, hân sợ sự xuất hiện của Niên sẽ dọa người trong thôn, có điều mong muốn được gặp Niên còn mạnh hơn hết thảy mọi lo lắng.

Muốn gặp Niên... Khôi biết mình muốn gặp Niên đến phát điên...

Không biết Niên... có muốn gặp hân không?

Sau một đợt tuyết lớn, trời còn chưa sáng, tiếng đập cửa đã vang lên ngoài nhà Khôi. Sợ là trong thôn có việc gì gấp, Khôi không tình nguyện từ trên giường đất tỉnh dậy, bọc áo bông đi ra mở cửa.

“Ai vậy? Mới sáng sớm đã...”

“Là ta.”

“Ta ta ta, ta là ai?” Khôi một ngàn lần không tình nguyện mở cửa gỗ, muốn thấy rõ ràng ngoài cửa rốt cuộc là tên nào, sáng sớm phá mộng đẹp của người khác còn không chịu nói tên.

“A? Người là...?”

Ngoài cửa là một thanh niên khoác áo da gấu, ngũ quan tinh tế, trong sáng mỹ lệ như đồng tuyết. Y có mái tóc màu đen, đôi môi hồng phấn, da thịt trong suốt ửng ửng màu hoa hồng, con ngươi sâu như trời đêm lấp lánh kim quang yêu mị. Thanh niên hoàn toàn không để ý khí trời giá rét của mùa đông, đứng ở cửa nhà Khôi mỉm cười, hơi thở phun ra kết thành sương giá đọng trên hai gò má.

“Không nhận ra sao? Ta là Niên đây!” Y nói.

Khôi không phản ứng mà chỉ nhìn chằm chằm thanh niên, hần bị dung mạo trước mắt làm cho kinh sợ. Hần đã từng gặp qua nữ nhân kiều mỹ nhất, nam nhất tuấn lãng nhất, nhưng tất cả đều không bằng một phần vạn người trước mắt. Khôi không thể đem y so sánh với thê tử của mình, bởi vì y tuyệt đối không giống nữ nhân. Y giống như loài báo tuyết trên đỉnh núi, tao nhã, nhanh nhẹn, tự do và sắc bén, khuôn mặt này đích thực là quái vật hãn ngộ thương trong sơn động, nhưng thoát nhìn chỉ là hình người không hơn không kém...

“Người còn chưa tỉnh ngủ sao? Tỉnh tỉnh a! Ta đã tỉnh rồi này!”

Niên quơ tay trước mặt Khôi, cố gắng muốn xác định Khôi đã tỉnh hay chưa.

Khôi một phen nắm lấy bàn tay đang quơ qua quơ lại của Niên, nhìn sâu vào đôi mắt đầy sao trời kia, hần biết, đó đúng là kim quang đã đoạt mất linh hồn hần trong sơn động mấy tháng trước...

“Phu quân?”

Thanh âm của Mai đánh vỡ khoảng thời không đang ngưng kết ở cửa, nàng thấy sau khi trượng phu ra mở cửa thì rất lâu không có động tĩnh, thắc mắc ngồi dậy ra kiểm tra thì nhìn thấy trượng phu đang nắm tay một nam tử trẻ tuổi, hai người đứng yên bất động ở trước cửa.

Một Khôi như thế, Mai chưa từng gặp qua. Khôi mà nàng biết là một nam nhân kiên nghị luôn ôn hòa bình thản, nàng chưa từng thấy trượng phu như thế này, kích động đến mức chỉ có thể đứng ngốc một chỗ. Hơn nữa là nàng đã tâm sao? Vì sao khi Khôi nghe tiếng nàng quay đầu lại thì trong thoáng chốc lại lộ ra thần sắc kinh hoảng đầy xấu hổ?

“A! Mai, giới thiệu với nàng, đây chính là Niên mà ta thường nhắc.”

Mai quả thực kinh ngạc, Niên tuyệt đối không giống như Khôi đã mô tả mặt mũi hung tợn, nhưng hình người của Niên cũng không làm tăng hảo cảm của Mai với y thêm chút nào. Dù vậy Mai vẫn như những người khác, cùng Niên hàn huyên, tìm một bộ quần áo của Khôi cho Niên mặc, sau đó cùng nhau ăn cơm sáng.

“Người biết không? Người thực đặc biệt.” Ở trên bàn cơm, Niên nói với Khôi.

“Làm sao đặc biệt? Ta có chỗ nào không giống bình thường?” Khôi cười gắp đồ ăn vào bát của Niên.

“Ánh mắt người nhìn ta không giống những người ta từng gặp.”

Khôi dừng một chút, không biết Niên là đang khen ngợi hay là châm biếm.

“Vậy người không thích ta như vậy sao?”

“Không! Ta rất thích.” Niên có một khả năng đặc biệt, miệng nhồi đầy thức ăn mà còn có thể cười đến cực đẹp. “Những người khác khi nhìn thấy ta đều sợ chết khiếp, chỉ có người cư nhiên còn muốn giúp ta trị thương.”

“A... Đó là vì...” Khôi có chút lúng túng, suy cho cùng cũng là lỗi của mình mà.

Đột nhiên bếp lò bằng đất bên cạnh phát ra tiếng nổ thật lớn, Niên sợ tới mức cả người giựt bắn như thổ tuyết bị hoảng sợ, mở cửa phóng ra ngoài. Khôi đuổi theo, chạy rất lâu mới đuổi kịp Niên lúc này đã bình tĩnh lại, y đang run rẩy đứng trong gió.

“Đó... Đó là tiếng gì vậy?” Niên không sợ lạnh, thứ khiến cho y run chính là tiếng nổ vừa rồi. “Trong nhà con người bất cứ lúc nào cũng có thể phát ra âm thanh bạo liệt như vậy sao? Ta không quay lại đâu.”

“Không đúng không đúng, đó là que trúc thôi! Là do củi không đủ, ta mới chặt trúc về đốt.” Khôi tuy rằng biết Niên không sợ lạnh, nhưng nhìn y phát run vẫn nhịn không được đem Niên ôm vào trong lòng. “Chính là trúc đốt lâu bị nứt sẽ phát ra tiếng nổ mạnh. Không cần sợ, ta nói Mai đem bếp lò đi chỗ khác là được, àn?”

Niên vóc dáng so với Khôi không bao nhiêu, ở trong lòng Khôi nghén nghén cười, cười đến Khôi chân tay luống cuống.

“Khôi, người thật sự rất đặc biệt. Cứ nhiên đi quan tâm yêu quái như ta sợ cái gì!”

“Ai quan tâm người là yêu quái gì, người hiện tại nhìn vào là người!”

“Nhưng lúc trước không phải là hình người!” Niên đẩy Khôi ra, lắc lắc đầu. “Người thật sự rất đặc biệt.”

“Cứ nói đặc biệt đặc biệt, rốt cuộc là làm sao...”

“Không quan trọng.” Niên kéo Khôi trở về nhà. “Ta thích người, như vậy là đủ rồi.”

Dọc đường đi Khôi mặc Niên lôi kéo, không ngừng suy nghĩ lời Niên vừa nói. Thích, là một từ rất quen thuộc a...

Sau đó hai người trở lại nhà Khôi ăn nốt phần cơm sáng, ăn xong Khôi liền mang Niên đi tản bộ trong thôn. Người trong thôn trang nhỏ như thế này đều rất hiếu khách, nhất là bề ngoài Niên lại dẫn nhân như thế, làm cho mỗi người đều muốn ở bên cạnh Niên nhiều một chút, ngắm Niên lâu một chút. Một Niên không còn muốn ngủ cả ngày thật không ngờ vừa thông thái lại vừa khéo nói, y trên thông thiên văn dưới rành địa lý, đối với hoạt động của tự nhiên tường tận như tay chân của mình, Khôi nghe thấy không khỏi âm thầm buồn bực: cái tên vĩnh viễn chìm trong giấc ngủ này sao lại biết nhiều như vậy?

Cứ như thế, Khôi mang theo Niên trong sự tiếp đãi nhiệt tình của thôn dân ngồi chơi tới tận giờ cơm tối, sắc trời tối dần làm cho Niên bắt đầu ngáp. Thực rõ ràng, thời gian một ngày sắp qua, Niên phải trở về bắt đầu giấc ngủ dài đằng đẳng của mình. Khôi đưa Niên về nhà cáo biệt với Mai, nhưng từ xa Niên đã dừng lại, thế nào cũng không chịu đến gần nhà Khôi.

“Lần này lại làm sao vậy?”

“Thanh âm quá lạ, thanh âm quá lạ rất ồn.” Niên che tai nói.

Khôi vào trong nhà thì thấy hoá ra thê tử đang băm thịt làm sủi cảo, tiếng dao chặt xuống thớt gỗ vang lên khẩu khẩu. Hắn đành hết cách, nói với thê tử: đừng băm nữa, Niên sợ ồn.

“Thời điểm ta ngủ, người vẫn sẽ đến tìm ta?” Sau khi Niên xin lỗi Mai đã đem lại phiền toái, liền quay sang Khôi.

“Sau khi tuyết tan sẽ đi.” Khôi nhếch miệng cười mà bản thân cũng không biết.

“A... Ta đây lại không thể ngủ ngon rồi...” Niên khoa trương ngáp một cái, cả tay cũng che không được.

“Người không muốn ta làm ồn người sao?”

“Không! Ta thích Khôi!” Niên cười nói. “Nếu người không tới tìm ta, ta sẽ vào lúc nằm mơ đi tìm người.”

Khôi nhìn nụ cười của Niên không khỏi lại sửng sốt. Còn Niên đã sớm quen với việc hấn ngăn người nhìn mình, cho nên vẫy tay hướng Mai tạm biệt.

“Thế thì, Mai, lần sau ngủ dậy tái kiến!”

“A! Ta đưa người ra ngoài.” Khôi từ ngăn người tỉnh lại.

“Được!” Niên lại lộ ra nụ cười mỉa nhân.

Nhìn một người một yêu nói lời tạm biệt, Mai biết có chút không thích hợp: cảm tình của Khôi với Niên và cảm tình với hảo hữu trong thôn, với thê tử của mình không hề giống nhau. Nàng đột nhiên phát hiện,

thứ làm cho Khôi mong nhớ ngày đêm, bay hồn mất vía suốt mùa đông chính là thân ảnh trắng như tuyết trước mắt!

Không sao, Mai tự nói với mình, chỉ cần qua hôm nay, yêu quái kia sẽ trở lại núi tiếp tục ngủ. Chỉ cần qua hôm nay, trượng phu sẽ khôi phục bình thường, trở lại bên cạnh mình...

Sự tình cũng không tốt đẹp như Mai tưởng, lúc Niên rời đi chính là lúc ác mộng bắt đầu. Khôi so với bình thường càng lơ đãng hơn, luôn nhìn cảnh tuyết ngoài cửa sổ ngẩn người, cũng cầu khẩn mùa xuân đến mãnh liệt hơn so với bất cứ mùa đông nào trước đây.

Sau lập xuân tình hình lại càng ngày càng tệ, Khôi không như lúc trước, vào lúc mùa xuân vạn vật sinh sôi phát triển không thích hợp đi săn thì đi giúp người khác cày bừa vụ xuân, mà lại hằng hái chạy lên núi lấy cỏ là săn thú. Mai biết Khôi không săn thú vào mùa xuân, hẳn lên núi là muốn gặp Niên!

Mai không thể nhịn được nữa, ba tháng sau đứa nhỏ sẽ chào đời, nàng không thể chịu được trong nhà không có nam nhân làm việc, càng không thể chịu được đứa con sắp chào đời không có phụ thân. Cho nên Mai lên theo Khôi lên núi, muốn thuyết phục Niên tìm một sơn động mới, rời khỏi Khôi; còn nếu thuyết phục không được, chỉ cần tìm ra sơn động của Niên thừa dịp hôm nào không có Khôi thì đem Niên huân bất tỉnh rồi tính sau.

Mai đem theo một con dao ngắn phòng thân, yên lặng theo sau trượng phu. Vì cực độ muốn gặp lại Niên, Khôi vốn luôn chạy trốn nhưng một đường lại không nhận ra sự tồn tại của nàng. Như vậy lỡ nửa đường gặp phải mãnh thú công kích thì làm sao ứng phó đây? Càng ý thức được tính nghiêm trọng của tình hình, tâm Mai lại càng nặng nề, cước bộ cũng gia tăng so với tay thợ săn đang đi dạo trong gió xuân kia.

Mai nhìn thấy Khôi chầm đước bước vào hang động, một phần vì tò mò, một phần vì để xác định có đúng là nơi này không, nàng chờ Khôi vào một lúc mới khẽ mò mẫm vào trong hang. Nhưng thật là không thể tin được đến thế mà nàng còn chưa bị phát hiện?

Trong ánh lửa lay động, Mai thấy trượng phu của mình ngồi bên cạnh một yêu quái toàn thân trắng như tuyết đang ngủ say, cực kỳ dịu dàng vuốt ve mái tóc màu bạc của nó, sau đó cúi người hôn nó. Mai kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, Khôi chưa từng bày ra khuôn mặt này trước mặt nàng, dù là vào lúc tối lửa tắt đèn cùng nhau ngủ cũng không có. Biểu tình đó là như thế thâm tình, ấm áp, lại tràn đầy sủng nịch, vừa nhìn thấy đã khiến nàng toàn thân tràn ngập ghen tị cùng oán hận.

Vì vậy Mai cũng không còn khắc chế được xúc động muốn xông lên trước tách hai người ra nữa, nàng đi thẳng đến chỗ hai người, cố sức giẫm lên vũng nước trên mặt đất tạo ra tiếng vang tuyên bố sự hiện diện của mình. Khôi hoảng sợ, chân tay luống cuống từ bên cạnh Niên đứng dậy.

“Chàng... và con yêu quái kia là loại quan hệ này sao?” Mai hướng về phía bệ cao Niên đang nằm.

“Không... Không phải! Ta chỉ là...” Thợ săn trẻ tuổi chột dạ đáp lại.

“Chỉ là cái gì?” Âm điệu của Mai đủ để đem lửa giận đông lại, nàng rút dao ra khỏi vỏ đến gần hai người.

“Mai, nàng bình tĩnh một chút, nghe ta giải thích.”

Mai không nói tiếng nào, hươu dao chém vào Niên đang ngủ say thì bị Khôi ngay lập tức cản lại.

“Mai! Nàng bình tĩnh lại đi!”

“Ta vì sao phải bình tĩnh?” Búi tóc của Mai trong lúc giằng co bị rơi ra, mái tóc rối tung tán loạn, nàng oán hận nói. “Yêu quái kia cướp mất trượng phu của ta, cướp mất phụ thân của con ta, ta còn nên bình tĩnh sao?”

“Không phải! Nàng hãy nghe ta nói, đây không phải là lỗi của Niên!”

“Ta không muốn nghe!”

Khôi ở trong sơn động giằng co với Mai, muốn cố gắng đoạt lấy con dao trong tay thê tử. Thế nhưng không ngờ được nữ nhân khi nổi giận lại khỏe đến dọa người. Trong lúc dây dưa lưỡi dao xẹt qua đầu vai Khôi khiến hắn phân tâm, vấp phải một hòn đá dưới đất, trượt chân té, vừa vịn bị một mảng đá đặc biệt sắc nhọn xuyên qua bụng.

Khôi nằm sấp trên măng đá, cố gắng muốn đứng dậy đem dị vật từ trong bụng rút ra. Mai chỉ biết ngơ ngác đứng đó nhìn Khôi phí sức giãy dụa trong đau đớn. Khôi quơ hai tay, lập tức bắt lấy được vật áo của nàng, ngẩng đầu dùng ánh mắt đang dần dần hướng nàng cầu cứu. Mai sợ hãi tới cực điểm liền mình muốn đem vật áo giựt khỏi tay Khôi, nhưng Khôi lúc hấp hối lại như dồn hết sức lực cả đời nắm chặt mảnh vải kia, giống như nắm được mảnh vải này là có thể nắm được đường sống cuối cùng.

Há miệng, Khôi muốn nói gì đó nhưng lại chỉ phun ra được một ngụm máu lớn. Mai liều mạng dùng dao chặt đứt vật áo, nàng bây giờ chỉ muốn chạy khỏi cái hang động kinh khủng này thôi.

Mai chạy xuống núi cố nén cảm giác buồn nôn, trong đầu một đồng hồ hỗn loạn. Làm sao đây? Nói Khôi đã mất tích sao? Phải giải thích với mọi người chuyện Khôi mất tích như thế nào đây? Nếu Niên tỉnh lại hoài nghi cái chết của Khôi, phải giải thích chuyện Khôi chết trong động mà tay còn nắm mảnh áo của mình như thế nào đây? Nếu muốn giết Niên diệt khẩu, mình làm được sao? Hơn nữa mình đã hại chết Khôi! Trời ơi! Mai nghĩ đến không biết làm sao, nàng đã hại chết chồng mình rồi!

Nhìn thôn làng dần xuất hiện, oán hận đã quay trở lại trong Mai, tất cả đều là lỗi của yêu thú kia! Nếu nó không tiếp cận trượng phu của nàng, mọi thứ làm sao xảy ra chứ? Một đám mây đen quấn quanh trong lòng Mai, nàng không có dũng khí quay trở lại sơn động Khôi chết để giết Niên, cũng không thể để Niên trở lại trong thôn vạch trần mọi điểm đáng ngờ... Một độc kế vẹn toàn dần hình thành trong lòng nữ tử yếu đuối, chỉ cần làm cho Niên hiện nguyên hình là được, không ai lại đi tin một con yêu quái cả.

Vì thế nàng hít sâu một hơi, hô hào lời tố cáo ác độc:

“Chết rồi! Khôi bị yêu quái trên núi ăn mất rồi!”

Lời hô hào của Mai nhanh chóng lan truyền trong thôn, lôi kéo hết thầy tam cô lục bà và trượng phu của họ. Làm sao có thể như thế? Mọi người đều bàn tán xôn xao, Khôi là thợ săn giỏi nhất trong thôn đó!

“Là do yêu quái! Là cái tên áo trắng đến làm khách vào mùa đông vừa rồi! Nó chính là yêu quái biến thành đó! Khôi đã bị con yêu quái ăn thịt người đó lừa gạt rồi!”

Mai ới ra nước chua do ốm nghén cùng kinh sợ, đau khổ giải thích bản thân lo lắng trượng phu như thế nào mà tìm lên núi, rốt cục phát hiện yêu quái đang máu me đầm đìa cắn nuốt thi thể Khôi.

“Thật là nguy hiểm! Yêu quái đuổi theo, thiếu chút nữa trốn không kịp...” Mai nói.

Hàng xóm láng giềng đều dụi dụi mắt nhìn nàng, thê tử đáng thương phô bày vật áo bị xé rách trên người, nói với mọi người may mắn nàng quần khăn màu đỏ, nếu không chắc chắn chạy không thoát. Chỗ yêu quái ở? Nàng tại nơi hoang vu không lối đi tìm đường chạy trốn đã sớm không xác định ra phương hướng, có thể xuống núi được đã là may mắn, chẳng thể nàng đã dẫn người lên núi bao vây diệt trừ rồi. Bất quá yêu quái kia vào lúc rét đậm tỉnh lại, chắc chắn sẽ vào thôn tìm thức ăn. Lần này nếu không đề phòng trước có lẽ toàn thôn đều chạy không thoát đâu...

Trải qua giấc ngủ thật dài, Niên ở trong sơn động tỉnh lại, thật không ngờ thứ đầu tiên nhìn thấy lại là xác chết thối rữa của Khôi. Ngửi thấy mùi của Khôi vì thối rữa mà biến đổi, yêu thú phát ra tiếng tru đau đớn vang vọng trong thạch động. Khôi vì sao lại chết? Y còn tưởng rằng không có tiếng ồn là do Khôi rất cực đã để cho mình được ngủ yên! Niên từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên cảm hận sâu sắc thói quen ngủ bốn mùa của mình, y không hiểu tại sao có thể như vậy. Chẳng lẽ Khôi ở trong này xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sao? Người trong thôn biết không? Mai biết không?

Niên hóa thành hình người, hướng thôn làng chạy như điên. Y phải vào trong thôn nói cho mọi người, nói cho Mai biết...

Niên từ xa đã cảm thấy trong thôn thật ồn, tại sao mỗi người đều bấm miệng làm sủi cảo vậy? Hơn nữa nhà nhà đều đốt trúc phát ra tiếng nổ đùng đùng? Nhưng không quan trọng, Niên vội vã vào trong thôn thông báo cái chết của Khôi. Nhưng vừa đến gần cổng thôn, mấy đứa nhỏ mặc áo đỏ khiến Niên muốn ngất xỉu lại hét chói tai chạy mất, dẫn đến từng đám người lớn. Mỗi người nếu không mặc áo đỏ thì là mang theo vật gì đó màu đỏ, toàn bộ người trong thôn hướng về phía y khuê chiêng gõ trống như muốn xua đuổi cái gì.

Hả? Niên nghe không hiểu Mai đang nói gì, cũng không hiểu ý tứ của thôn nhân đang cau mày, bọn họ nói mình đã giết chết Khôi? Chuyện đó làm sao có thể? Y muốn nói chuyện, nhưng bị tiếng pháo và tiếng

chiêng trống đình tai nhức óc nhấn chìm; y hét to, mọi người lại cho là y đang điên cuồng rống giận. Sau mười hai tháng, thôn dân thân mật hiếu khách đã không còn, chỉ còn ác ý như ngọn lửa bốc cháy, màu đỏ khiến y buồn nôn và tiếng ồn gần như muốn phá nát tai y.

Niên càng ngày càng kinh hoảng, cũng càng ngày càng phẫn nộ, cảnh tượng kinh khủng mà y không thể lý giải dần dần bao quanh y, từng ngum lớn cắn mất lý trí của y, mãnh liệt đẩy y về phía vách đá dốc bên cạnh. Khôi... Khôi đâu rồi?

Khôi đã chết!

Ba chữ kia hóa thành tiếng thét vút nhọn, Niên trong nháy mắt trở về nguyên hình, sừng dài, răng nhọn, vuốt sắc, yêu quái trắng như tuyết xé rách quần áo đang mặc trên người, giống như muốn từ trời đông đầy sao kia lấy lại công đạo, đối với trời cao vô tận phát ra tiếng khóc thê lương làm người ta phải run rẩy. Niên dùng vuốt sắc từ trong đám người đang bao vây mở đường máu chạy lên núi phủ đầy tuyết trắng trong tiếng kêu thảm thiết của thôn dân. Y nghe thấy từ sau lưng truyền đến tiếng hoan hô của mọi người, chúc mừng đã đuổi đi được yêu quái đội lốt ăn thịt người; y cũng nghe thấy trong tiếng hoan hô có người hét lên, đó là người “vô tội” bị vuốt sắc của y gây thương tích. Nhưng y không quan tâm, y muốn trở về sơn động của mình tiếp tục ngủ thật say.

Dù sao lần này cũng sẽ không có người tới quấy rầy mình nữa...

Nghe nói sau đó thôn làng bị Niên đại náo lo sợ Niên sẽ quay trở lại, cho nên sau mỗi mùa đông đều mặc đồ đỏ, trên cửa dán giấy đỏ, băm thịt làm sủi cảo, hơn nữa còn khua chiêng gõ trống đốt pháo ồn ào, bọn họ kêu đây là “Quá Niên” (qua năm mới), đồng thời đem thời gian Niên ngủ gọi là “Nhất Niên” (một năm).

Dần dần tập tục này lan truyền rộng rãi, dân chúng các nơi sợ Niên sẽ tới, cho nên sau mỗi mùa đông đều làm những việc này, để phòng Niên đến quấy rầy bọn họ. Đến khi mấy đứa nhỏ hỏi về tập tục này thì bà nội sẽ kể cho các cháu rằng

Ngày xưa, có một yêu quái ăn thịt người rất hung ác tàn bạo tên là Niên...

Ngoài cửa sổ pháo nổ một chuỗi lại một chuỗi, bất tri bất giác trời đã tối đen. Trong phòng chỉ có ánh đèn neon ngoài cửa sổ hắt vào, Tân Ngải Nhân đứng dậy, ấn công tắc đèn phòng ngủ, sau đó đi ra phòng khách bên ngoài.

“Anh đi đâu?” Bạch Linh hỏi.

“...Câu nói bây giờ là mấy giờ?” Tân Ngải Nhân oán hận cầm điện thoại. “Tôi bây giờ đi thì bao giờ mới đến?”

“Đa? Cho nên anh là nói?” Hồ ly hưng phấn nhảy dựng lên.

“Alô? Ba?” Thanh niên quay đầu nói chuyện điện thoại. “Thực xin lỗi, hôm nay có một ca bệnh khẩn cấp, con bây giờ mới đi được. Phải rất khuya mới về...”

Theo Tân Ngải Nhân cùng người nhà nói chuyện, bạch hồ cúi đầu càng ngày càng thấp, đôi tai nhọn cũng sụp xuống. Đến khi thanh niên cúp điện thoại trở về phòng, chỉ thấy sau lưng một mỹ thiếu niên toàn thân mặc đồ trắng đang ngồi trên giường, đôi mắt to màu vàng ngập nước chỉ thiếu điều rớt xuống thành giọt.

“Vẫn còn muốn đi?” Thiếu niên do bạch hồ biến thành hỏi.

“Đúng vậy.” Bác sỹ thú y kéo áo len dưới móng thiếu niên nhét vào trong ba lô.

“Vì sao? Đã trễ thế này anh còn muốn đi...” Bạch Linh nói. “Nghe xong chuyện của Niên thú, anh không thấy năm mới hẳn là thời điểm thích hợp cho việc xúc tiến giao lưu tình cảm giữa các loài hay sao?”

“Không. Nghe xong tôi chỉ thấy năm mới mọi người nên ở nhà để tránh ra ngoài gặp chuyện...” Tân Ngải Nhân cố ý chỉ Bạch Linh đang nhìn. “Đặc biệt là những đối tượng không phải người.”

“Lòng dạ sắt đá...”

Không thèm đếm xỉa đến tiếng oán hận của Bạch Linh, Tân Ngải Nhân đem mấy món vật dụng cuối cùng nhét vào trong túi xách, còn bạch hồ thì liên tục rì rầm không để ý đến lý lẽ. Đến lúc anh thu thập xong, đứng thẳng dậy mới quay đầu nhìn về phía giường. Trên tấm drap giường bị vẽ đến nhẵn nhéo, thiếu niên đáng thương nhìn người, vẻ mặt y như con chó nhỏ bị vứt bỏ.

“Cậu cho là kể chuyện xưa kéo giờ thì tôi sẽ không đi nữa à?” Tân Ngải Nhân lạnh lùng hỏi.

“Không phải sao?” Bạch Linh ai oán nói. “Đã nói với anh năm mới không có gì đáng chúc mừng hết...”

Bác sỹ thú y hừ một tiếng, vai phải khoác ba lô du lịch, tay trái cầm túi xách. Sau đó, anh lạnh lùng mở miệng:

“Biến trở về nguyên hình đi, bằng không đừng mơ tôi mang cậu theo.”

“Hử?”

“Có ba quy định: trong khi ở nhà mẹ tôi không được phép biến thành hình người, không được phép nói chuyện, không được phép đánh nhau với chó, cũng không được phép ra khỏi nhà không báo trước.” Bác sỹ thú y cau mày cảnh cáo. “Cậu dám để người nhà tôi phát hiện có điểm gì không đúng thì sẽ không có lần sau.”

“Ý là nói tôi có thể đi?” Bạch hồ biến trở về nguyên hình, nhảy bắn về phía trước. “Tôi có thể đi sao? Tôi có thể đi sao?”

“Chó ngốc, tôi dám không mang cậu theo sao? Trở về có lẽ cả căn phòng đều bị cậu huỷ.” Tân Ngải Nhân nhắc tay chỉ vào túi xách, bên cạnh có nhô ra một khối hình dạng như bát đồ ăn cho chó, không biết đã nhét vào lúc nào. “Còn nói mình bốn trăm tuổi, chẳng lẽ do tuổi già mắt hoa nên không nhìn thấy?”

“Tôi là hồ ly!” Bạch Linh phản đối. “Hơn nữa tôi mới bốn trăm tuổi! Vẫn còn trẻ!”

“Hành vi cử chỉ rõ ràng y như chó, hơn nữa còn là một con chó ngốc.” Bác sỹ thú y vừa nói vừa cất bước ra khỏi phòng. “Có đi hay không? Nếu không đi thì trời sáng mất.”

“Ngải Nhân! Chờ tôi với!”

4. Chương 4: Con Chuột Gả Nữ Nhi

Mùng ba tháng giêng • con chuột rước dâu

Tối mùng ba tháng giêng (có người nói là mùng hai) là ngày con chuột rước dâu, tương truyền ai nhìn thấy sẽ bị chuột phá. Cho nên trải qua hai ngày đầu năm bận bịu, hôm nay người người đều đi ngủ sớm.

Về câu chuyện chuột gả con gái, dân gian có một truyền thuyết rất thú vị:

Nghe nói có một con chuột muốn tìm chồng tốt cho con mình, hy vọng có được che chở của con rể rồi thì từ nay về sau dòng tộc sẽ không phải sợ mèo nữa. Cho nên đầu tiên nó đi tìm thái dương vĩ đại nhất trên trời. Thái dương nói mình không hề vĩ đại vì bản thân rất sợ bị mây che khuất. Mây nói nó sợ bị gió thổi bay, gió nói nó sợ bị tường ngăn trở. Nhưng chuột lại có khả năng đào hang trên tường, cho nên đến cuối cùng đứa con của chuột vẫn gả cho một con chuột.

Tối mùng ba đầu năm, mùi vị năm mới ở thành phố bắt đầu phai nhạt dần. Nhiều nhà tắt đèn sớm được hai ba ngày đã mở đèn, các cửa hàng không đợi được đến mùng bốn mở hàng đã khai trương đại cát. Tuy bác sỹ thú y đã trở về sau kì nghỉ, nhưng cửa phòng khám vẫn là cánh cửa sắt đóng kín, phòng sách trên lầu hai thấp ngọn đèn màu cam, đem lại một chút ấm áp trong cái lạnh rét mướt của mùa đông.

Tân Ngải Nhân ngồi trước bàn học, vùi đầu vào sách. Anh mới từ nhà ba mẹ về, đang hưởng thụ sự thanh thoi ban đêm của ngày nghỉ đông cuối cùng. Cảnh tượng an lành tốt đẹp như vậy lại bị bạch hồ nằm cạnh

lò sưởi điện bên chân phá huỷ. Bạch Linh vốn đang thoải mái nằm ườn trong ấm áp của lò sưởi, không biết có chuyện gì tự nhiên lại xoay người đứng dậy, cọ cọ vào bàn tay đang buông của thanh niên.

“Ngải Nhân, chúng ta đi ngủ thôi.” Nó nói.

“Muốn ngủ thì ngủ đi!” Bác sỹ thú y đang bận đọc sách, chỉ vờ vờ cổ của hồ ly.

“Anh không phải muốn ngủ sao?”

“Cùng đi ngủ đi!”

“Làm gì đó?”

Tân Ngải Nhân quay đầu đầy thắc mắc. Bạch Linh đứng dậy, chân trước để lên trên đùi anh, mắt đen long lanh, vẻ mặt khát vọng nhìn anh.

“Tôi đã nói nhiều lần rồi, cậu không được ngủ trên giường của tôi.” Bác sỹ thú y nói, “Cậu khiến cho cái giường toàn là lông, cho nên một mình chui vô ổ ngủ đi.”

“Nhưng mà...” Bạch hồ chợt dạ run rẩy lỗ tai một chút, “Có ngủ cùng giường hay không không quan trọng, tối hôm nay tất cả mọi người phải đi ngủ sớm!”

“Vì sao?” Bác sỹ thú y dở khóc dở cười, “Cậu đừng nói là vì mừng ba con chuột đón dâu gì đó cho nên mọi người phải đi ngủ sớm nha?”

“Anh cũng biết điển cố đó?” Bạch hồ giả hoạt nhăn nhăn cái mũi, “Vậy anh có biết chân tướng của chuyện đó không?”

“Chân tướng gì?” Trong lòng Tân Ngải Nhân bỗng có dự cảm không lành.

“Hừ, anh nhất định là không biết.”

“Không biết.”

“Vậy, nghe cho kỹ...”

Mùng một, mùng hai, mùng ba con chuột đón dâu.

Xưa thật lâu thật lâu về trước, trên đại lục Trung Quốc, trong một thôn trang nọ, có một nam nhân gọi là Lão Thúc. Tên của Lão Thúc là gì chúng ta không biết, nói chung cứ gọi hắn Lão Thúc là được. Lão Thúc là một nông dân độc thân bình thường, đã kết hôn nhưng vợ mất sớm chưa có con, cho nên hắn mới đem đứa em trai trong tộc nhỏ hơn hắn mười mấy tuổi nuôi như con mình.

Chuyện này vốn không có gì để nói, ngay cả người em đầu óc tối tăm bị thầy tướng số phán đoán mệnh liên để Lão Thúc nuôi lớn như nữ nhân cũng không có gì đáng nói. Ngay cả việc người em luôn mồm bị Lão Thúc gọi là “muội tử” sau này trở thành đệ nhất mỹ nữ trong thôn cũng không có gì đáng nói. Chỗ đặc biệt nhất của câu chuyện này là những việc xảy ra trong quá trình Lão Thúc giúp “muội tử” của hắn tìm bạn đời.

Tình hình là thế này, tuy muội tử bị nuôi lớn đến mười bốn tuổi như nữ hài, nhưng Lão Thúc đối với “nữ hài” này yêu thương chỉ có tăng không giảm, có điều nam nhi chung quy vẫn là nam nhi, tới tuổi thì đều muốn lấy vợ. Với chuyện chung thân đại sự của muội tử, Lão Thúc phi thường bối rối, bởi vì từ lúc muội tử mười hai tuổi cho tới nay, người tới cửa cầu hôn đều là con trai. Sau khi sự thật phơi bày, những người đó bị dọa chạy mất không nói, chính là không biết vì sao, cho dù Lão Thúc có thể với trời đến rách miệng muội tử là một thân nam nhi thì vẫn không có bà mai thay mặt cô gái nào đến cửa.

Sự tình đã tới mức này, Lão Thúc rốt cục cũng chịu không nổi, hắn đợi rồi đợi tìm rồi tìm nhưng không có ai muốn gả cho muội tử cả, cho nên hắn quyết định quay sang tìm những người không phải phạm nhân để giúp đỡ. Chú ý! Bởi vì là rất lâu rất lâu về trước, trời đất vẫn chưa có phân giới rõ rệt, giới tuyến giữa thân, người và yêu quái cũng không rành rẽ như bây giờ, cho nên Lão Thúc làm như vậy là hợp lý.

Trạm thứ nhất, hần đi tìm một con yêu quái ở trong sơn động trên cao. Yêu quái kia mặt vân răng nhọn, trên đầu có sừng dài, quanh năm say ngủ, nghe nói chỉ khi qua một năm mới tỉnh lại. Có điều bởi vì sống mấy ngàn năm cho nên rất là hiểu biết.

“A? Người nói cái gì?” Yêu quái rất mất hứng dụi mắt hỏi.

Lão Thúc thực khẩn thiết đem vấn đề của mình lặp lại lần thứ mười bảy, hy vọng lần này yêu quái có thể nghe được.

“Chuyện đó...” Yêu quái lần này tựa hồ nghe lọt, nhưng lại chuẩn bị ngủ, “Nếu tìm không được nữ nhân thì tìm nam nhân!”

“Như vậy không được!” Lão Thúc dùng sức lay tỉnh yêu quái, “Làm gì có nam nhân nguyện ý lấy nam nhân chứ?”

“Ta muốn ngủ...” Yêu quái ở trong ổ lăn một vòng, mơ màng trả lời, “Thì người lấy đi... Dù sao người cũng rất thương hần, không phải sao?”

“Không được không được không được!” Lão Thúc đỏ mặt hô to, đem yêu quái lại đánh thức, “Ta không thể cưới muội tử! Người ít nhất phải cho ta một đối tượng khả thi!”

“Được rồi được rồi được rồi...” Quái thú trong lúc mơ ngủ không cam lòng phun ra câu nói sau cùng. “Đi tìm Thái Dương đi, hần thích nam hài xinh đẹp!”

Không thử thì không được, cho nên trạm thứ hai, Lão Thúc cùng đường ngàn dặm xa xôi mang muội tử đến Đông hải tìm Thái Dương.

“Cái gì? Lấy con gái của người?” Thái Dương ngồi giữa tấm cung, vẻ mặt khó tin nói, “Đừng nói đùa, ta chính là Thái Dương cao cao tại thượng! Làm sao có thể lấy một phàm nhân?”

“Nhưng... nhưng nghe nói Thái Dương đại nhân thích nam hài xinh đẹp, tôi tưởng...”

“Buồn cười!” Thái Dương cao ngạo vươn tay gọi thị đồng bên cạnh, ôm vào trong lòng, “Muội tử nhà người có xinh đẹp được như Hồng Vũ của ta không?”

Lão Thúc nhìn thiếu niên hồng y đang xấu hổ cụp mắt trong lòng Thái Dương, lại nhìn muội tử của mình, kỳ thật trong lòng hần cảm thấy muội tử xinh đẹp hơn nhưng lại không thể nói ra. Còn có một nguyên nhân khác khiến hần không tiện mở miệng, Thái Dương hôn thiếu niên trong lòng dường như hôn rất thích thú, tay đã muốn vói vào trong vạt áo thiếu niên, hoàn toàn quên mất bọn họ còn ở đó.

“Bản thân đã hiểu rõ thì đi đi, ta rất bận không rảnh đâu!” Hôn nửa ngày, Thái Dương như cuối cùng cũng phát hiện bọn họ còn đứng tại chỗ, mở miệng đuổi người.

Lão Thúc cuống quýt mang theo muội tử chạy khỏi tấm cung của Thái Dương, nhưng đến dưới cây phù tang thì bị gọi lại, là hồng y thị đồng quần áo hỗn độn đang đuổi theo.

“Xin chờ một chút!” Hồng Vũ nói.

“Ách?” Lão Thúc nhìn thấy Hồng Vũ liền nhớ lại cảnh vừa rồi, không khỏi đỏ mặt.

“Chuyện kia...” Hồng Vũ kéo lại quần áo, “Nghe nói Vân Bá gần đây đang cầu thân, người có thể đi xem thử.”

Tiếp đến trạm thứ ba, Lão Thúc mang muội tử tới chỗ Vân Bá, nhưng vừa mới đến trước cửa liền đụng phải một thanh niên áo lam. Chuyện này không tính là gì, dọa người chính là theo sau lưng người đó có một đám mây đen bao quanh như nham thạch nặng nề đánh lại đây. May thay người áo lam kia mở ra một lưới gió ngăn cản công kích, nếu không Lão Thúc cùng muội tử đã sớm mất mạng.

“Vân đệ! Người bình tĩnh một chút!” Người áo lam kia hướng vào trong phòng Vân Bá hét to.

“Bình tĩnh cái rắm! Người đừng xuất hiện trước mặt ta nữa!” Trong phòng truyền ra một thanh âm khác.

Người áo lam kia gãi gãi đầu, thở dài một cái, ôm ngực than thở một hồi, lại tại chỗ vòng vo hai vòng. Sau đó hần đột nhiên quay đầu, dường như bây giờ mới phát hiện Lão Thúc cùng muội tử chưa đi.

“Thật có lỗi, đã làm các người sợ, ta là Phong Thần, xin hỏi hai người là?” Người áo lam hỏi.

Thấy thái độ Phong Thần thân thiết hiền lành, Lão Thúc đơn giản nói ý định đến đây của mình, nhưng đổi lại là nụ cười xấu hổ của Phong Thần.

“Câu thân à? Ta thấy các người bây giờ dường đi vào thì tốt hơn.” Hấn nói.

“Vì sao?” Lão Thúc hỏi.

“Chuyện đó...” Phong Thần tiếp tục gãi đầu, “Tin tức câu thân là giả!”

“Giả?”

Phong Thần vừa định trả lời đã bị Vân Bá lao tới cắt ngang. Vân Bá là một thiếu niên áo xám, trang phục mặc trên người giống như áng mây đổi màu. Bình thường tâm tình tốt thì quần áo tựa phù vân lúc trời đẹp, một màu tuyết trắng, hiện tại cả người gần như tối đen biểu thị tâm tình y đang tồi tệ đến cực điểm.

“Tên hỗn đản thông gió kia! Ai mượn người nói lung tung hả?” Vân Bá cách Lão Thúc và muội tử quát vào mặt Phong Thần.

“Ta nào có?” Phong Thần vô tội trả lời.

“Không có cái gì! Ta nói câu thân chính là câu thân, liên quan gì đến cái rắm nhà người?”

“Liên quan rất nhiều nha! Rắm là gió, mà ta là...”

“Câm miệng!”

Bốn phía lại dâng lên mây đen, nhìn thấy sắp bay về phía mình và đám Lão Thúc, Phong Thần cười cười mở ra lưới gió, lần này hấn đem Vân Bá cùng đám mây mang theo tia chớp đều vây ở bên trong. Vân Bá xem ra là đang bùng nổ, có điều Phong Thần còn bí ỉ hơn tăng tốc độ gió của lưới gió lên tối đa, làm cho tiếng rống giận của y không truyền ra ngoài được.

“Na! Như các người thấy đó,” Phong Thần xoay người hướng hai người xui xẻo nói, “Chuyện câu thân chẳng qua là chúng ta hai người giận đối, Vân đệ trong cơn tức giận mới đưa ra tin câu thân.”

“Ách...” Lão Thúc chỉ có thể đáp lại như vậy.

Phía sau Phong Thần, Vân Bá đang đối lưới gió vừa nện vừa đánh, tựa hồ tức chết đi được. Lão Thúc rất muốn nói với Phong Thần mình hoàn toàn nhìn không ra sự tình giống như y nói, có điều để tránh méch lòng con hổ biết cười này, hấn đành buông tha, tiếp theo nói lời cảm tạ chuẩn bị rời đi.

“A! Có điều nếu tiểu nam hài xinh đẹp muốn câu thân, người có thể đi tìm Tường Thần đại tỷ thử xem, nàng rất thích tiểu nam sinh.” Phong Thần nói.

Lão Thúc có chút kinh ngạc việc Phong Thần lại biết muội tử là con trai, bất quá dù sao cũng là thần nên dĩ nhiên không gì không biết, biết giới tính của muội tử cũng không có gì lạ. Có điều làm hấn kinh ngạc hơn lại là câu nói tiếp theo của Phong Thần.

“Nhưng người vội vàng muốn tổng y ra ngoài làm gì vậy?” Phong Thần nói, “Người rõ ràng thương yêu y vô cùng, lưu lại bên người không tốt sao? Ai ai, đừng có giống tiểu quỷ sau lưng ta, rõ ràng là thích lại không dám thừa nhận!”

Lưới gió phía sau có tia chớp cực lớn bạo khai, là Vân Bá đang nộ hồng. Còn Lão Thúc quyết định giả bộ không nghe thấy, vội vàng mang muội tử trở lại nhân gian.

Lão Thúc ở nhân gian bắt đầu tìm kiếm, tựa hồ mỗi bước mỗi tìm. Hấn mất một tháng rồi lại nửa ngày, rốt cục xác định Tường Thần gần nhất ngụ ở phòng ngủ nhà hấn. Lão Thúc thật cao hứng, Tường Thần ở nhà hấn, không phải là vì thích muội tử nhà hấn sao?

“Người suy nghĩ nhiều quá.” Tường Thần nói.

Lão Thúc ngạc nhiên nhìn Tường Thần, đó là một đại tỷ mặc quần áo màu gạch, đang chống nạnh trừng hấn.

“Vậy ngài vì sao ngụ ở nhà của tôi?” Lão Thúc can đảm mở miệng.

“Đương nhiên là vì hai người các người cùng một chỗ rất xứng đôi! Nhìn thấy ta liền tâm vui ý đẹp.” Tường Thần lễ thắng khí hùng nói.

“A?” Lão Thúc sững sờ một chút, “Xứng đôi?”

“Thú vui của người lớn con nít không được quản!” Tường Thần hí mắt uy hiếp.

“Vâng, vâng...” Thúc Thúc xui xẻo cảm thấy bản thân thực là đã tìm sai người, không, là tìm sai thần rồi.

“Ai nha, ai nha! Các người thật đúng là một đám không thành thật.” Tường Thần hào sảng vỗ vỗ bả vai Lão Thúc, “Yêu nhau thì liền cùng một chỗ đi! Nếu không đại tỷ ta thấy các người trong lòng vương mắc như vậy cũng rất đau khổ a!”

Nghe nói thảng chập năm ấy Lão Thúc không biết muốn làm cái đại công trình gì, trên tường nhà hắn khoan không ít lỗ, trong nhà cũng thường thường nửa đêm truyền ra tiếng nam nữ cãi nhau. Bất quá trước khi sang năm mới rốt cục vẫn truyền ra tin tức Lão Thúc muốn cưới muội tử. Mặc kệ có bao nhiêu thần linh tác hợp đảm bảo, hôn lễ loạn luân này vẫn không được thể nhân chúc phúc, vì thế bọn họ chọn mừng ba tết trăm sự không nên làm, hy vọng tất cả mọi người đều tránh xui sẽ trốn trong nhà, không ai rảnh tới đây dă kích bọn họ, cho nên chọn ngày xui không nói, lại còn chọn buổi tối!

Một sự kiện có người mắng, chưa chắc không có ai khen. Đêm mừng ba đầu năm, mới quá chạng vạng nhà Lão Thúc đã bị một đồng thần và yêu quái quậy phá đến ồn ào huyền não; một chốc thì hào quang vạn trượng một chốc thì tiếng sấm oanh tạc không tính đi, còn có cát bay đá chạy kèm theo các thứ tiếng ồn ào khoa trương không kém. Người lương thiện trong thôn muốn đóng cửa nhắm mắt làm ngơ, chỉ tiếc là cánh cửa gỗ không ngăn được lòng hiếu kỳ của hài tử.

“Mẹ, bên kia đang nháo cái gì vậy?” Đứa nhỏ nào cũng đều hỏi như vậy.

“Con đừng để ý, đó là Lão Thúc đang gả con gái.” Bà mẹ nào cũng trả lời như thế.

Đương nhiên đứa nhỏ lớn hơn sẽ nghi ngờ vì sao lấy chồng lại không nên quan tâm, dù sao ở Trung Quốc lấy chồng là việc rất trọng đại, luôn để tiểu hài tử đi nháo lấy may mắn nha.

“Ai nha! Con nghe lầm rồi, mẹ là nói con chuột gả con gái!” (Lão thúc và lão thử phát âm giống nhau, lão thử có nghĩa là con chuột) Bà mẹ đáng thương chỉ có thể trả lời như vậy, “Cho nên mọi người phải đi ngủ sớm một chút, miễn sảo đến bọn họ.”

Mẫu thân sáng ý sẽ đem những việc gặp được trong quá trình “con chuột” gả “con gái” biên lại thành chuyện xưa. Chuyện xưa đó sẽ như thế này:

Con gái của chuột lớn rồi! Nó muốn tìm cho con mình một người chồng không sợ mèo, cho nên đầu tiên đi tìm thái dương vĩ đại nhất bầu trời. Thái dương nói nó không đủ vĩ đại, bởi vì nó sẽ bị mây che khuất. Mây nói sợ gió, gió nói sợ tường. Mà chuột lại có thể đào hang trên tường, cho nên cuối cùng con gái của chuột vẫn gả cho chuột...

Cảm tạ các bà mẹ. Nghe đâu rất nhiều truyền thuyết không hợp lí đều là ra đời như thế.

“... Yêu quái kia, là Niên thú?” Tân Ngải Nhân đặt câu hỏi.

“Cái này tôi không rõ lắm.” Bạch Linh trả lời.

“Còn sở thích của Thái Dương?”

“Thần luôn cổ quái mà...”

“Phong Thần và Vân Bá là như thế nào?”

“Người yêu cãi nhau thôi!”

“Còn Tường Thần?”

“Cô nàng thích xem nam nhân và nam nhân yêu nhau!”

“...”

“Làm sao vậy?”

“Hai người kia căn bản là bị bức hôn rồi?”

“Nghe giống vậy sao?”

“Rốt cuộc cái thời đại nào lại có nam nhân và nam nhân bị bức hôn chứ?”

“Thời đại thần thoại.”

“...”

Tân Ngải Nhân nhú mày, sờ sờ sách vở trên bàn như nghĩ tới điều gì.

“Cậu kể chuyện này rốt cuộc là có ý gì?” Anh hỏi.

“Anh nghe không hiểu à?” Bạch Linh trả lời, “Là nói chúng ta đêm nay nên lên giường sớm một chút!”

“Nếu là nghe nhầm đồn bậy, vậy tôi vì sao phải đi ngủ sớm một chút?” Tân Ngải Nhân hai tay khoanh trước ngực, lạnh lùng hỏi, “Hơn nữa tôi nhớ rõ là tối mừng hai đến sáng mừng ba con chuột đón dâu, cho nên tối mừng hai phải ngủ sớm còn sáng mừng ba dậy trễ? Cậu có lắm thời gian không vậy?”

“Ngô... Ai nha! Tập tục mỗi nơi có chút khác biệt, thời gian bất đồng thôi!” Bạch hồ bối rối lung lay chòm râu, “Dù sao hôm nay là muốn lên giường sớm một chút, anh thật sự nghe không hiểu?”

“Nghe không hiểu.”

Bạch Linh vòng quanh tại chỗ hai vòng tự hỏi, sau đó nhanh chóng biến thành thanh niên áo trắng. Hắn tiến lên, cả người đè lên trên ghế, đem Tân Ngải Nhân ôm vào lòng, trong con mắt kim sắc loé ra quang mang.

“Tôi nói “chúng ta” nên “lên giường” sớm một chút, hiểu không?”

“Không hiểu.”

“Tôi là hồ ly tinh.”

“Cho nên?”

“Trong văn học Trung Quốc hồ ly tinh thường dùng để hình dung cái gì?”

“Cậu không phải đang tìm chủ nhân của mình sao?”

Tựa như không nghe thấy câu hỏi, hồ ly tinh bắt đầu liếm tai bác sỹ thú y, vừa gặm vừa cắn, tiếp theo một đường đi xuống tấn công cái cổ. Con người đáng thương đấy hai lần không được đành mặc kệ hắn, lấy thẻ kẹp sách đem trang sách đánh dấu, bất đắc dĩ xoay người.

“Tôi nói rồi cậu không được ngủ trên giường của tôi.” Bác sỹ thú y nói.

“Vậy là anh thích ngủ ở trong này?”

“...”

Tân Ngải Nhân đối với yêu hồ mặt dày mày dạn thật là vô phương. Thế là anh thở dài, đem Bạch Linh ôm lấy, đứng dậy rời khỏi thư phòng.

“Biến trở về nguyên hình.” Anh ra lệnh.

“Đa? Tại sao?” Ngoài miệng nói thế, thanh niên vẫn là biến trở về bạch hồ, vẽ mặt nghi hoặc nhìn chủ nhân, “Tôi tưởng bộ dáng con người khiến anh có hứng thú hơn chứ?”

“Mặc kệ cậu là người hay hồ...” Tân Ngải Nhân vừa nói vừa đi đến góc phòng, “Tôi đều không có hứng thú.”

“Vậy anh...”

“Lạch cạch.”

Tiếng kim loại vang lên, bạch hồ chưa kịp phản ứng đã bị ném ra ngoài ban công, cửa sắt còn được kèm thêm cái khóa. Trong khi còn đang ngạc nhiên, Bạch Linh phát hiện Tân Ngải Nhân đã trở về trước bàn học ngồi xuống, nhưng không tiếp tục đọc sách như tưởng tượng mà ngược lại mở máy vi tính. Đôi tai nhọn của hồ ly tò mò dựng lên thẳng tắp, nó cách lớp cửa sổ sát đất nhìn thấy màn hình sáng lên, còn nghe được tiếng quạt máy tính khởi động.

“Anh mở máy tính làm gì?” Bạch hồ hỏi.

“Dem chuyện xưa viết lại.” Bác sỹ thú y trả lời.

5. Chương 5: Bôn Nhật (đuổi Theo Mặt Trời)

Mùng một tháng hai • cúng thái dương tinh quân.

Thời thượng cổ ở Thành Đô Sơn có một người khổng lồ tên là Khoa Phụ chạy rất nhanh, không có loài động vật nào trên mặt đất chạy nhanh được như hắn, bởi vậy hắn rất kiêu ngạo.

Có một ngày Khoa Phụ bỗng nhiên nổi lên một ý niệm hoang đường trong đầu, không ai biết vì sao hắn lại muốn đuổi theo mặt trời. Chính là vô luận hắn đuổi theo như thế nào, mặt trời một chút cũng không mệt, ngược lại càng lặn càng nhanh. Cho dù Khoa Phụ liều mạng chạy, mặt trời cuối cùng vẫn lặn xuống Ngũ Cốc ở phương xa, còn Khoa Phụ thì vừa mệt vừa khát.

Khoa Phụ lê tấm thân mỗi mệt đến bên sông Vị, một hơi uống cạn nước sông, lại đến bên Hoàng Hà, hai hơi uống cạn Hoàng Hà. Thế nhưng cho dù uống nhiều nước như vậy, hắn vẫn khát vô cùng, cho nên hắn lại đi về phương Bắc uống nước ở đầm lớn. Đáng tiếc còn chưa tới nơi, Khoa Phụ đã nửa đường chết vì mệt. Mọc cơn hắn cầm trên tay rơi xuống đất, rất nhiều năm sau mọc lên một rừng đào lớn, máu thịt của hắn thấm xuống mặt đất, đời đời kiếp kiếp nuôi dưỡng sinh mệnh.

Đầu xuân trời trong, sau giờ Ngọ, âm ảnh xám xịt của mùa đông lạnh lẽo dần thối lui, tia sáng ấm áp của mặt trời tràn vào trong phòng. Bạch hồ lười biếng nằm nhoài trước cửa sổ sát đất của phòng khám thú y, đôi mắt nửa nhắm nửa mở, ngẫu nhiên chuyển động dõi theo người qua đường ngoài cửa.

Có tiếng bước chân vang lên sau lưng, lỗ tai của hồ ly hướng ra sau, chia về phía chủ của con thú bị bệnh đang bước ra cửa sau khi khám bệnh xong. Kế tiếp là âm thanh thu dọn dụng cụ và đóng mở ngăn kéo, sau đó Tân Ngải Nhân đi đến bên cạnh Bạch Linh đang nằm trước cửa sổ dưới ánh mặt trời, đuổi thắt lưng một mồi.

“A! Mặt trời thật là tốt.” Anh nói.

“Mặt trời một chút cũng không tốt.” Bạch Linh đáp.

“Không tốt vậy cậu không cần phơi nắng nữa!” Tân Ngải Nhân vừa bực mình vừa buồn cười nhìn hồ ly dưới chân, “Chẳng lẽ cậu cả người đầy lông lại còn sợ tia tử ngoại?”

“Không phải phơi nắng không tốt mà là mặt trời không tốt.”

Bạch Linh biếng nhác trở mình nằm nghiêng, để cơ thể nhận được nhiều ánh nắng hơn. Nó lơ đãng điều chỉnh góc độ cái đuôi một chút để tránh bị đập phải, lơ đãng nói tiếp, “Nếu anh biết mặt trời là cái loại hàng gì, anh sẽ không nói như vậy nữa.”

“Ác? Vậy cậu nói thử xem?”

“Phiền quá... Tôi muốn ngủ.” Hồ ly ngáp một cái, “Đừng bắt tôi kể chuyện xưa.”

“Cần bản là làm gì có chuyện xưa?” Bác sỹ thú y cười nhạo dùng chân đẩy hồ ly, “Chẳng qua là tôi nói cái gì cậu liền phản đối cái đó, không có chuyện làm nên rảnh đến phát hoảng sao? Không phải nói muốn tìm chủ nhân sao? Bỏ cuộc rồi à?”

“Tôi còn lâu mới bỏ cuộc.” Bạch Linh lười biếng ngáp một cái.

“Vậy mau đi tìm đi! Tôi nói cho cậu ở đến khi tìm được hần mới thôi, cậu gần đây hình như càng ngày càng lười thì phải? Lòng trung thành mất rồi à?”

“Không cần đá, tôi còn lâu mới như vậy.” Bạch Linh lộ ra vẻ mặt bị tổn thương, bị bác sỹ thú y dùng chân đá lười biếng lăn qua lộn lại. “Vừa hay hôm nay là sinh nhật của thái dương tinh quân, tôi đột nhiên cảm thấy cần phải chỉ ra chỗ sai lầm trong quan niệm của anh, thái dương thật không phải là thứ tốt lành gì...”

Đó là một câu chuyện xưa rất lâu rất lâu về trước, trước cả bi kịch mười mặt trời gây hoạ. Khi đó vẫn còn mười mặt trời, mỗi ngày một cái, mỗi ngày thay phiên nhau theo quy luật chuyển động từ đông sang tây. Vào thời kỳ vẫn còn thuộc về thần thoại, ở nơi hoang dã có một tòa thành tên là Thành Đô Đại Sơn. Thành Đô Sơn cao đến tận mây, có người nói là nó chống trời. Trên Thành Đô Sơn có một người khổng lồ tên là Khoa Phụ.

Khoa Phụ là hậu duệ của thiên thần, vì vậy có thần lực hơn người. Tính tình hần lại hiền lành cởi mở, luôn vui vẻ dùng thần lực của mình giúp người. Từ việc nhỏ như thôn dân xây nhà tới việc lớn như đá sụp trên sơn đạo, Thành Đô phạm vi trăm dặm chỉ cần có người cần hỗ trợ thì chắc chắn sẽ thấy bóng dáng Khoa Phụ. Nói đến Khoa Phụ người ta thường hay nhắc đến đôi chân chạy nhanh của hần nhất, hần có thể nhảy mất trước đó còn đang ở giữa sườn núi giúp tiểu phu đón củi, chỉ chớp mắt sau đã xuống dưới hẻm núi đem mảnh thú làm loạn tùm gọn bằng một tay. Tính cách chân thực nhiệt tình khiến cho Khoa Phụ rất được hoan nghênh rộng rãi, bất luận dáng người khổng lồ của hần hay việc hần lấy hai con hoàng xà quý bí làm vòng tai cũng đều không thể ngăn cản kính yêu của phàm nhân.

Vào một chiều mùa hè nóng nực, Khoa Phụ trong lúc tản bộ đột nhiên chú ý tới một mảnh rừng bị cháy. Dựa vào thiên tính giúp người, Khoa Phụ vội vàng chạy tới đám cháy, lo lắng còn có thôn dân bị kẹt ở bên trong.

Thời điểm Khoa Phụ đến nơi lửa đã sắp tắt, hần vui vẻ phát hiện không có người chết cũng không có ai bị kẹt, trong đám tàn tích cháy đen chỉ có một con kim sắc đại điều cánh trái đang rũ xuống. Đại điều kia ngoại trừ có ba chân thì bộ dáng rất giống với quạ đen, cả người lông vàng hơi tản ra hào quang, cánh hình như đã bị thương. Nó đối với sự xuất hiện của Khoa Phụ đầy bất mãn, tức giận đối hần “nha” một tiếng liền muốn bay đi. Nhưng cánh trái bị thương không để đại điều được như nguyện, nó vừa nhảy lên không trung liền lập tức nặng nề rơi xuống, nó tức giận mổ cái cánh đang chảy máu của mình.

“Đừng nhúc nhích!”

Khoa Phụ xông lên trước, một phen đem đại điều ôm vào lòng. Đại điều hiển nhiên cực ghét bị cưỡng ép, thân thể tiếp xúc như thế liền khiến nó nổi điên, ra sức vừa mổ vừa cào chống cự lại. Rất nhanh trên mặt, tay, ngực, cánh tay của người khổng lồ đều đầy vết máu, nhưng Khoa Phụ vẫn không buông tay, hần biết một khi hần buông tay đại điều này sẽ tiếp tục cố bay, sau đó bị thương càng nặng thêm.

“Không cần sợ! Không cần sợ! Ta sẽ không hại ngươi.” Thanh âm Khoa Phụ cùng bàn tay giữ đại điều của hần đều cuồng cuồng như nhau, “Ngươi bị thương, ta giúp ngươi chữa thương. Không cần sợ.”

Kim sắc đại điều rất có linh tính, nghe xong câu kia liền an tĩnh lại. Tuy đôi mắt hổ phách vẫn còn trợn lớn bày tỏ bất mãn nhưng nó không còn ra sức mổ Khoa Phụ nữa, chỉ còn thở hồng hộc nghiêng đầu nhìn hần.

“Đúng rồi, ngoan, đừng sợ.” Khoa Phụ trấn an vuốt lưng kim sắc đại điều, “Ta mang ngươi về nhà, chữa thương cho ngươi.”

Cùng với một tiếng rít, một con hồng sắc đại điều đột nhiên từ trên trời lao về phía Khoa Phụ. Khoa Phụ một tay ôm kim sắc đại điều, một tay chống đỡ công kích trên không, dùng thân thể che chở bảo bối trong lòng. Hần còn vội về nhà chữa trị cho thương binh đang xúc động trong lòng, không rảnh cùng ác điều triển đầu đầu, nhưng mà con quái điều hồng sắc nửa ưng nửa trĩ này giống như lên cơn điên mà lao qua lao lại,

cổ tình đem bàn tay đang ôm kim sắc đại điều của Khoa Phụ làm mục tiêu. Khoa Phụ cũng không ngờ, một lát hần liền đoán được – hai con chim này nếu không phải kẻ thù thì hồng điều chính là muốn cứu đồng bạn.

“Nó bị thương! Ta muốn cứu nó!” Khoa Phụ cẩn thận né tránh vuốt sắc của hồng điều, “Nếu người cùng nó có cừ oán, chờ nó khoẻ rồi hãy quay lại. Nếu người là bạn của nó, không cần lo lắng, ta sẽ không hại nó.”

Khoa Phụ vừa nói xong, hồng điều tựa hồ nghe hiểu lời của hần, bay lên cao bắt đầu lượn vòng như đang suy nghĩ điều gì. Thế nhưng vào lúc Khoa Phụ yên tâm chuẩn bị rời đi thì nó lại hạ xuống bắt đầu một đợt tấn công khác. Công kích lần này so với lần trước còn cuồng loạn mãnh liệt hơn, Khoa Phụ không còn cách nào khác, rốt cục đánh một quyền lên người hồng điều.

Hồng điều dưới thần lực của người khổng lồ không có sức chống đỡ, mạnh mẽ văng ra ngoài đụng ngã vài cây đại thụ. Nhưng nó vẫn như trước không từ bỏ ý định, vỗ cánh bay tới muốn tiếp tục công kích.

“Nha.”

Kim điều trong lòng phát ra tiếng kêu. Vào tai Khoa Phụ âm thanh này không có ý nghĩa gì, nhưng hồng sắc quái điều vừa nghe thấy liền như bị sét đánh miễn cưỡng dừng lại thể công, dùng góc độ gần như không thể bay lên trời. Khoa Phụ nghi hoặc ngẩng đầu, đoán không ra hồng điều có tính tấn công tiếp hay không nhưng nó vẫn cứ lượn vòng trên không.

“Thực đoán không ra, người còn có bản lĩnh lớn như vậy.” Khoa Phụ nghi hoặc đối kim điều nói.

“Nha.” Kim điều không kiên nhẫn rứt cánh, tựa hồ oán trách Khoa Phụ làm đau nó.

Khoa Phụ lại ngẩng đầu, trên trời bây giờ chỉ còn một điểm đỏ, có thể miễn cưỡng nhìn ra hình chim.

“Hảo hảo, ta sẽ nhanh mang người về nhà.”

Người khổng lồ cẩn thận ôm kim điều, cất bước chạy về hướng chỗ ở. Trước khi cất bước kim điều lại “nha” một tiếng, Khoa Phụ bắt đầu hoài nghi mình có phải đa tâm hay không, bởi vì hần cảm thấy kim điều giống như đang bật cười.

Đem kim điều mang về sơn động đang sống, Khoa Phụ rửa sạch vết thương không biết là bị dã thú nào cắn trên cánh chim, tìm được thảo giã nát đắp lên. Tuy không biết đại điều quen ăn như thế nào, hần vẫn cẩn thận mang nước uống, trái cây và thịt sống đến cho kim điều, dùng cỏ khô da thú giúp nó làm một cái tổ ở cạnh sơn động rồi mới đi nấu cơm tối ăn. Kim điều không ăn cũng không uống, Khoa Phụ nghĩ có lẽ là vì có người bên cạnh. Để cho kim điều được yên tâm, Khoa Phụ xem xét tình trạng của kim điều một lần cuối cùng xong liền đi ra ngoài cửa động canh gác rồi ngủ luôn.

Đêm xuân trên núi vẫn còn lạnh, gió lạnh nhẹ theo ánh trăng thổi vào cửa động. Dưới bóng đêm trong vắt như bạc, hồng sắc đại điều không tiếng động đáp xuống cửa động, chớp mắt biến thành một mỹ thiếu niên áo đỏ.

Thiếu niên rón ra rón rén tránh Khoa Phụ đang ngủ say đi vào trong sơn động, rụt rè đứng trước ổ của kim sắc đại điều. Còn kim sắc đại điều từ lâu đã không còn hình dạng quạ đen nữa mà đã hóa thành một tuyệt mỹ thanh niên cả người toả ra kim quang, đang nghiêng người dựa trên vách động trầm tĩnh đợi hồng y thiếu niên đến.

“Thiếu gia.” Thiếu niên thấp giọng khẽ gọi.

“Người vẫn còn nhớ đến ta à?” Thanh niên lạnh lùng nói.

“Hong Vũ làm sao dám quên thập thiếu gia.”

Đúng vậy, kim sắc đại điều Khoa Phụ cứu về chính là thái dương trên trời, đứa con nhỏ tuổi nhất trong mười đứa con mặt trời của thiên đế. Còn hồng y thiếu niên chính là hồng sắc công kê thần (gà trống thần màu đỏ), là người hầu của thái dương thứ mười. Nghe gia nô trả lời cẩn thận như giẫm lên băng mỏng, mỹ thanh niên chỉ hừ lạnh một tiếng cười cười, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

“Thập thiếu gia.” Hồng Vũ mở miệng như đang đi trên băng mỏng, “Người khổng lồ ngủ rồi, chúng ta nên đi thôi.”

“Ta không muốn đi.” Thái dương hừ lạnh.

“Nhưng... Nhưng nơi này không thể ở lâu được.” Hồng Vũ sốt ruột, “Thập thiếu gia vì sao muốn để phàm vật này...”

“Buồn cười!” Thái dương đột ngột mở mắt, trong sơn động bỗng nhiên kim quang bạo tăng, “Người nghĩ ta vì ai mới để cho phàm vật này mang đi? Nếu không có ta ngăn cản, người đã sớm bị đánh chết! Còn giả vờ tấn công! Lúc thiên cầu tấn công ta, người ở đâu?”

“Là, là do thập thiếu gia thật sự hành tung bất định, Hồng Vũ nhất thời tìm không được...”

“Còn dám cãi?” Thanh âm tăng lên, hào quang của thái dương cũng tăng theo gấp trăm lần, đem toàn bộ sơn động chiếu sáng như ban ngày.

“Không dám! Hồng Vũ đã biết sai!” Thiếu niên sợ tới mức phục trên mặt đất không dám đứng lên, “Hồng Vũ thất trách, thỉnh thập thiếu gia trừng phạt.”

Còn chưa đợi đến chủ nhân sắp xếp xử phạt, một màn chủ tứ tề tự đã bị cắt ngang. Khoa Phụ bị cường quang đột nhiên xuất hiện này làm thức tỉnh, thành linh đứng lên kinh ngạc nhìn hướng nguồn sáng ở trong động.

“Có chuyện gì vậy?” Khoa Phụ lấy cánh tay ngăn trở cường quang, không tự giác hô lên.

Cường quang theo tiếng nói biến mất, sơn động lại trở về bóng tối. Khoa Phụ bỏ cánh tay ra, giương mắt nhìn thanh niên tuấn mỹ toả ra quang mang mỏng manh. Kinh người ở chỗ thanh niên kia vậy mà cùng chiều cao với Khoa Phụ, còn sau lưng hắn là hồng y thiếu niên tỉ lệ như thường nhân đang phục trên mặt đất không dám ngẩng đầu lên.

“Người là...” Khoa Phụ cứng họng nói không ra lời.

“Ta là thái dương trên trời, là nhi tử thứ mười của thiên đế.” Thái dương không kiên nhẫn nói, “Thực cảm tạ người đã cứu ta, người muốn được thưởng cái gì thì cứ nói!”

Khoa Phụ nhìn thái dương đến ngây người, miệng mở ra đóng lại đến nửa ngày mới thốt ra được một câu.

“Người là... thái dương?”

“Không phải vừa mới nói sao?”

Thái dương kiêu ngạo bực mình nhìn người khổng lồ trước mắt – đồ ngu nào cũng như nhau, nhìn thấy hắn đều ngẩn người, cái quỷ gì cũng đều nói không ra.

“Tất cả thái dương... đều xinh đẹp như người sao?” Khoa Phụ ánh mắt vẫn nhìn thẳng, nói.

“Ta không biết, ta nghĩ các ca ca của ta cũng không có hứng thú đi so sánh.” Thái dương lạnh lùng nói, “Nếu đây là phần thưởng người yêu cầu, ta có thể tìm bọn họ đến cho người xem.”

“Phần thưởng?” Khoa Phụ ngơ ngác lặp lại, ánh mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt thái dương.

“Đúng, phần thưởng.” Thái dương đã thực hết kiên nhẫn, cảm ghét chỉ chỉ vết rách trên cánh tay, “Để cảm tạ người đã nhiều chuyện đi cứu ta, ta ban cho người một phần thưởng. Nói nhanh đi!

“Người muốn cái gì cũng được, cứ nói đi.”

“Cái gì cũng được?” Khoa Phụ nuốt nước miếng một cái.

“Đúng, muốn núi vàng núi bạc đều được, cũng có thể muốn sinh mệnh vĩnh hằng, muốn mỹ nữ kích thước như người cũng tốt. Tuy người là hậu duệ của thần nhưng huyết thống đã quá xa, ngoại trừ thần cách (cốt cách thần tiên), ta cái gì cũng có thể cho người.” Thái dương lạnh lùng nói. Dục vọng của phàm nhân hắn đã thấy nhiều, lặp đi lặp lại cũng chỉ có nhiều đây.

“Nếu ta nói...” Khoa Phụ đột nhiên cầm hai tay thái dương, “ “Ta muốn người” thì sao?”

Thái dương thành linh bị hành động vô lễ chấn động, sững sốt một chút liền muốn bỏ tay Khoa Phụ ra. Nhưng Khoa Phụ khí lực quá lớn cộng thêm thái dương tay trái đang bị thương nên không giãy ra được.

“Làm càn!” Thanh niên xinh đẹp rống giận, “Đồ vô lễ! Buông ra cho ta!”

Nhưng Khoa Phụ không buông, vẫn như trước nắm chặt bàn tay tiêm tể ẩn hiện kim quang. Ánh mắt kia làm thái dương vốn không sợ trời không sợ đất kinh sợ, y chưa từng thấy qua ánh mắt nhiệt liệt như vậy, dục vọng khát khao như thế...

Khoa Phụ vẫn luôn cô độc, bởi vì vóc dáng chênh lệch nên hắn tìm không được đồng bạn, phạm nhân bé nhỏ đến có thể khiêu vũ trên tay hắn lại khiến hắn chướng mắt. Hiện giờ thanh niên xinh đẹp trước mắt thân hình cao xấp xỉ mình đúng là mộng tưởng đã nhiều năm, mặc kệ y là ai, hắn lần đầu nhìn thấy đã yêu, hoàn toàn không cần lý do.

“Ta không cần núi vàng núi bạc, không cần trường sinh bất lão, cũng không cần mỹ nữ như mây.”

Khoa Phụ nhìn thẳng đôi mắt hổ phách của thái dương, “Ta thích người, chỉ cần người bồi ta.”

“Người điên rồi!” Thái dương nổi giận đến cực điểm, kim quang cuồng phát, “Người muốn ta? Thái dương trên trời?!”

“Người đã nói rồi, trừ bỏ phong thần thứ gì cũng đều có thể cho ta.” Khoa Phụ không vì cường quang nóng bức mà lay chuyển, vẫn kiên quyết như trước, “Người không hề nói ngoại trừ bản thân mình, là người tự nói mà!”

“Người!”

Kim quang nóng đến cháy người chậm rãi yếu dần, thái dương vô lực rút tay ra lần cuối nhưng vẫn thất bại. Đây dĩ nhiên không phải lần đầu tiên thái dương xuống trần gian, y từ trước đến nay đều biết nguyên hình của mình dị thường tuần mỹ, không phạm nhân nào có thể cưỡng lại sự hấp dẫn của y.

Trước đây đối với loại phạm vật mê luyện mình y đều không chút quan tâm, đã mạo phạm đến y nếu tâm tình không tốt thì giết ngay tại chỗ, còn tâm tình tốt thì sẽ một phen đùa dỡn chậm rãi giày vò cho tới chết, tất cả đều không thành vấn đề. Nhưng lời nói của Khoa Phụ đã nhắc nhở y, lời đã nói ra nhất ngôn tứ mã, y đích thực không hề nói bản thân không bao gồm trong phần thưởng. Mà bây giờ phần ngoại trừ kia lại không thể thêm vào.

Giết phạm vật này dễ như trở bàn tay, nhưng thứ nhất sẽ hủy hoại phẩm cách của chính mình, thứ hai hành vi vong ân phụ nghĩa này nếu lọt vào tai thiên đế tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt.

Xét theo bản tính phóng khoáng của thái dương thì y cũng không cần che giấu điều mình làm, nhưng y là người kiêu ngạo, không thể chịu đựng được tự mình đánh tay mình (gây ông đập lưng ông).

“Buông tay.” Thái dương đã mất đi ngạo khí lúc nãy nhưng vẫn lạnh lùng nói, “Người nắm tay ta đau quá.”

“A! Thực xin lỗi!” Khoa Phụ bộc trực vội vàng buông bàn tay khổng lồ đang nắm chặt ra.

“Người muốn ta bồi người thế nào?” Thái dương xoa tay, lạnh lùng hỏi. Lập tức Hồng Vũ sau lưng nghe được liền hít một ngụm lạnh khí, “Ta còn phải làm việc, không có khả năng bồi một phạm vật như người đến già.”

“Ta không dám yêu cầu người bồi ta mỗi ngày.” Khoa Phụ thành thật nói, “Chỉ cần vào những ngày người không làm việc, có thể giống như bây giờ đến bên cạnh ta...”

“Chín ngày? Người điên à!” Thái dương phẫn nộ nhảy dựng lên, “Mười ngày thì có tới chín ngày? Ta phải bồi tên phạm nhân thấp hèn như người sao?”

“Người...”

“Không cần phải nhắc ta, ta đáp ứng!” Thái dương đang cực kỳ nóng giận, y sao lại ngu xuẩn đến mức tự đi rước loại phiền phức này vào người chứ?

“Người không cần tất cả đều bồi ta, có thể nghĩ cách điều chỉnh một chút...” Khoa Phụ lui một bước.

Thái dương neoh lại hai mắt. Điều chỉnh? Cơ hội tốt như thế hơn nữa còn là do phạm vật này tự mình cho y...

“Được! Thế này đi!” Thái dương mỉm cười, làm cho Khoa Phụ nhìn đến ngây ngẩn. “Ta không ngại bởi người, chín ngày đều bởi người cũng không sao.”

“Thật không?” Khoa Phụ vui mừng quá đổi.

“Nhưng có hai điều kiện, người làm được thì ta mới bởi người.” Thái dương giơ hai ngón tay.

“Hảo hảo, mười điều kiện cũng không sao! Chỉ cần người nguyện ý bởi ta là được!”

Thái dương không khỏi bật cười, phàm vật này khẩu khí thật lớn mà!

“Thứ nhất, người phải từ trong mười huynh đệ nhận ra ta.” Y tràn đầy tự tin mỉm cười, “Hơn nữa không phải đứng trước mặt người, mà là người phải từ trên mặt đất phân biệt chúng ta trên trời.”

“Hảo hảo! Ta nhất định sẽ không nhận lầm!” Khoa Phụ vỗ ngực cam đoan.

“Thứ hai, người có đôi chân nổi tiếng chạy nhanh mà!” Thái dương cười đến càng mê người, “Vậy người đuổi theo ta đi!”

“Đuổi theo người?”

“Đúng vậy! Đuổi theo ta.” Khuôn mặt thái dương tươi cười sát vào Khoa Phụ, “Người định cứ ung dung ngồi chơi là có thể ôm được giai nhân trở về sao? Như vậy không thực tế chút nào. Ái nhân, dùng chân của mình đuổi theo đi! Đuổi theo mới có ý nghĩa.”

Khoa Phụ nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ đang gần sát đến ngây ngốc, ngu ngơ gật đầu.

“Như thế nếu người không đạt được điều kiện của ta thì không thể nói ta nuốt lời không thưởng cho người!” Thái dương vừa lòng nhìn người khổng lồ trước mắt.

“Không! Ta nhất định sẽ làm được!” Khoa Phụ nói chắc như đinh đóng cột.

“Ta chờ người.”

Thái dương bố thí cho người khổng lồ một nụ cười cuối cùng rồi xoay người đi vào trong bóng đêm ngoài động. Hồng Vũ không cần chủ nhân nói đã ngoan ngoãn đi theo. Khi Khoa Phụ đuổi theo đến ngoài thì chỉ thấy ngoài động nhấp nháy một mảnh hồng quang, hai vị thần đều đã biến mất.

Từ đó về sau, Khoa Phụ liền bắt đầu một việc mà trong mắt người khác là điên khùng, đuổi theo mặt trời. Ngày đầu tiên, ngày kế tiếp... Liên tục sáu ngày, hắn đuổi theo đuổi theo rồi dừng lại, nhờ vào nhãn lực hơn người giúp cho hắn nhận ra đây không phải là mặt trời mình từng gặp. Ai cũng đều nói Khoa Phụ phát cuồng, muốn khoe đôi chân chạy nhanh của mình, hơn nữa đuổi cái gì không đuổi lại đi đuổi theo mặt trời. Chỉ có Khoa Phụ biết, đây là ước định giữa hắn và khuôn mặt trong mộng kia, hắn nhất định sẽ nhận ra y, đuổi theo y, sau đó y sẽ đến bên cạnh hắn.

Ngày thứ bảy, bình minh vừa lên đến chân trời Khoa Phụ liền nhận ra mặt trời của hắn, nhấc chân bắt đầu chạy như điên. Thái dương đương nhiên sẽ không dừng lại chờ Khoa Phụ, Khoa Phụ cũng sẽ không bỏ qua thái dương trước mắt. Khoa Phụ cứ chạy, chạy mãi, từ cực Đông chạy đến Trung Nguyên, từ bình minh chạy đến giữa trưa. Hắn chạy đến cực kỳ khát, chạy đến bên Hoàng Hà, một hơi uống cạn Hoàng Hà; chạy đến bên sông Vị, lại uống cạn sông Vị.

Khoa Phụ không muốn dừng lại, nhưng hắn đã khát đến cùng cực, mà chạy tiếp về phía Tây sẽ không có nước uống.

Cho nên hắn chuyển đến đầm nước lớn ở phương Bắc, định bụng uống xong sẽ tiếp tục cùng thái dương nhất quyết thắng bại. Đáng tiếc Khoa Phụ đã đánh giá sai thể lực của mình, có nhanh đến thế nào thì hắn vẫn là phàm thể, là sinh mệnh có máu thịt. Chưa chạy đến bên đầm nước hắn đã ngã xuống, khát nước kịch liệt cùng mệt mỏi tấn công hắn. Thân ảnh lấp lánh kim quang đang ngay tại trước mắt a! Khoa Phụ thử đứng dậy chạy tiếp, nhưng chỉ có thể chống đỡ thân mình rồi lại ngã xuống.

Hắn thật sự rất khát rất mệt, hắn cảm thấy mình nên nghỉ ngơi một chút...

Hôm nay thái dương sau khi xuống núi không trở về nơi cư ngụ ở Đông Hải ngay. Thái dương thứ mười biến thành phàm thân cho nô bộc đưa tới bên đầm nước, y ban ngày từ trên cao nhìn thấy Khoa Phụ ngã xuống

ở đây thì liền cười nhạo hần. Hần vốn không cần phải làm như vậy, có điều y từ miệng các thái dương khác biết được Khoa Phụ đã nhận ra mình trên trời, nói không chừng cũng có chút cảm động.

“Thế nào? Chạy không nổi nữa? Trước kia không phải thề thốt thành khẩn lắm sao?” Thái dương dùng mũi giày đá khuôn mặt dơ bẩn của người khổng lồ, “Có bản lĩnh thì đứng lên chạy tiếp đi? Lại bắt ta đi? Hả?”

“Ta lần sau... nhất định sẽ... đuổi kịp ngươi...” Khoa Phụ bị đá tỉnh, nhận ra là thái dương, yếu ớt cười.

“Thúi lắm!” Thái dương hoàn toàn không để ý đến tôn nghiêm, chửi ầm lên, “Ngươi đuổi cả đời cũng đuổi không kịp ta! Sớm bỏ cuộc đi!”

“Cho dù như vậy... ta vẫn... thích ngươi...” Khoa Phụ yếu ớt bắt lấy chân thái dương, “Đuổi cả đời... cũng không sao... Ít nhất... như vậy ta có thể nhìn ngươi đến chết...”

“Bỏ tay ra!” Thái dương tức giận mắng.

“Không... Đến chết... Ta mới bỏ...” Khoa Phụ mỉm cười.

“Ngươi muốn chết như vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi!”

Thái dương nổi giận, một cước đá văng tay Khoa Phụ ra, thuận tay chụp lấy cây gậy hần vút bên chân. Hồng Vũ đứng bên cạnh chưa kịp lên tiếng ngăn cản, cây gậy bằng gỗ đào đã đâm vào tim người khổng lồ.

Máu tươi đầy đất, nhiễm đỏ mộc tượng. Thái dương thở hổn hển không ngừng vẫn còn cố gắng đâm chọc, thân hình cực đại kia cho dù không còn hơi thở vẫn khiến y thấy ghê tởm. Chẳng qua chỉ là một thứ phạm nhân, dựa vào cái gì lại nhiều lần bắt y, ép buộc y, còn muốn y bồi hần? Y chịu đủ rồi! Từ lần đầu tiên gặp mặt y nên nháy mắt thiếu cháy tên khổng lồ này, như vậy tất cả phiền toái cũng sẽ không phát sinh!

Thái dương phát tiết hết tức giận, vút mộc tượng, lạnh lùng xoay người đối diện với ánh mắt trách cứ của Hồng Vũ. Duỗi tay chế trụ cằm, buộc thiếu niên phải ngẩng đầu, thái dương toàn thân nhiễm huyết hung hăng trợn mắt nhìn Hồng Vũ, thấy trên mặt thiếu niên chảy hai hàng thanh lệ thì càng nổi điên hơn.

“Ngươi khóc cái gì? Ngươi muốn nói ta làm sai có phải hay không?” Thái dương căm hận nói.

“Hồng Vũ không dám... không dám...” Thiếu niên càng khóc càng dữ, nhưng cũng không dám vươn tay lau nước mắt.

“Vậy ngươi khóc cái gì?” Thái dương rống to, “Đừng nói không dám với ta! Nói!”

“Hồng Vũ... Hồng Vũ nói...” Vì mệnh lệnh của chủ nhân, tiểu thần chỉ có thể thành thành thực thực nói, “Hồng Vũ chỉ cảm thấy... Những người yêu thương thập thiếu gia đều thật đáng thương...”

“Cái đồ ăn cây táo rào cây sung!”

Thái dương ở trên mặt gia nô giáng một chưởng, đem thân ảnh áo đỏ đánh bay ra ngoài. Kim sắc thiên thần phát hoả mà xoay người lần nữa, một cước đem thi thể Khoa Phụ đá văng. Toàn bộ đều là do tên khổng lồ này làm hại! Đều là tại hần!

Tiếng khóc bị đè nén khiến thái dương phiền não xoay người, chỉ thấy tiểu thần vẫn còn trên mặt đất không dám đứng lên. Hồng Vũ cố gắng không để mình khóc thành tiếng nhưng lại không cầm được nước mắt, chỉ có thể dùng tay áo che miệng. Khuôn mặt thiếu niên nguyên bản trắng nõn ửng hồng lại có thêm một chưởng ửng đỏ tươi, tay áo che mặt cũng che không được vết tích đó. Thái dương phát tiết hết lửa giận, lại nhìn thấy bộ dạng gia nô đáng thương như thế, rốt cục không thể nổi giận nữa.

“Ngươi nói, những người yêu thương ta đều thực đáng thương?” Thái dương ngồi xổm xuống bên cạnh Hồng Vũ, vươn tay xoay khuôn mặt nhỏ nhắn lại.

“Không, không có! Là... Là Hồng Vũ lỡ lời! Thực xin lỗi...” Tiểu thần nức nở nói.

Nhìn gương mặt Hồng Vũ bị máu Khoa Phụ nhiễm bẩn đến tã diễm, thái dương bật cười.

“Ta nói... kỳ thật không phải tất cả đều đáng thương đâu.” Thái dương nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đỏ mọng xinh xắn của Hồng Vũ.

“Thập thiếu gia?” Hồng Vũ kinh ngạc, ngay cả ghen ngào cũng quên.

Thái dương vung tay lên, phía sau, một trượng trên người Khoa Phụ đảo mắt hóa thành một mảnh rừng đào. Lấy thi thể người khổng lồ làm phân bón, hoa đào trắng pha đỏ nở đến cực kỳ xinh đẹp.

“Đi! Trở về nào.” Thái dương nói.

“Thái dương kia là như thế nào? Nhân cách có vấn đề à?” Tân Ngải Nhân ngồi ở ghế khám bệnh bên cửa sổ, hai tay ôm ngực nhận xét.

“Đã nói thái dương không phải thứ tốt mà!” Bạch Linh miệng khô lưỡi khô liếm liếm cái mũi, “Loại người đáng ghét nhất, biến thái muốn chết.”

“Nghe thật giống như cậu và thái dương từng có quen biết?”

“Không có chuyện đó, ai dám đối nghịch với vị đại thiếu gia này?”

“Nghe rất giống như có nha? Cậu biết hần?”

“Anh suy nghĩ nhiều quá rồi, chuyện của tên kia là tôi nghe nói thôi, tôi không quen hần.”

“Ngô...”

Phòng khám thú y tĩnh lặng, cách tám thủy tinh truyền đến tiếng hạnh hoè của chim sẻ trên đường, một người một hồ đảo mắt nhìn lại, chim nhỏ lông xám đang mổ nhau dưới ánh nắng vàng, hiển nhiên hoàn toàn không để ý người toả ra ánh nắng là thần thánh dạng nào.

“Tôi nói, thái dương có phải là đối người có tâm với hần sẽ rất cực đoan không?” Bác sỹ thú y như có điều suy nghĩ, mở miệng nói, “Hần sẽ không đối Hồng Vũ...”

“Nếu hỏi tôi thì tôi sẽ nói người đối hần có tâm hay không đều không quan hệ.” Hồ ly không tình nguyện đứng dậy, chậm rãi đi đến bát nước, “Tính cách xấu xa là do trời sinh thôi.”

“Vậy cậu tính xấu cũng là trời sinh à?”

“Là do chủ nhân trước đây dạy.” Bạch Linh trừng lại.

“Trừng tôi làm gì? Cũng không phải do tôi dạy.”

Bạch Linh đi đến trước bát nước cúi đầu uống, không nói lại nữa.

“Àn, lần trước cậu kể chuyện con chuột gả nữ nhi tôi đã muốn hỏi rồi. Cậu có cảm thấy...” Tân Ngải Nhân dưới ánh nắng nghiêng, duỗi thắt lưng mệt mỏi, “Vào thời đại này còn kể thần thoại rồi truyền thuyết là rất không khoa học không? Mặt trời là một ngôi sao vĩnh cửu, do các hạt tổng hợp lại mà phóng ra năng lượng, nhưng cậu lại nói mặt trời và con người không có khác biệt...”

“Xin anh đấy.” Bạch Linh dừng động tác liếm nước lại, quay đầu nhìn, “Anh thấy sự tồn tại của tôi khoa học sao?”

“Nói cũng đúng...”

“Ngu ngốc.”

6. Chương 6: Thiên Lậu (trời Lũng)

Mười lăm tháng hai • Nữ Oa thánh đản (sinh nhật Nữ Oa)

Tương truyền thủy thần Cộng Công và Chuyên Húc (nơi khác nói là hỏa thần Chúc Dung) tranh đế, gây nên một trận đại chiến. Sau khi thua trận, Cộng Công vì xấu hổ và giận dữ mà đâm đầu về phía núi Bất

Chu trụ trời ở phương Tây, húc đổ nó. Vì vậy mà trời bị lủng một cái lỗ to đổ sụp xuống, hỏa cầu nóng rực thiêu trụ núi rừng, dưới đất phun lên hồng thủy cùng nham thạch nóng chảy, dân chúng kêu khổ thấu trời.

Nữ Oa thấy con dân mình phải chịu khổ như thế thì rất đau lòng, nàng không có biện pháp trừng phạt thủy thần tác loạn, đành phải vất vả cực nhọc đi vá trời. Nàng tập hợp đá ngũ sắc, luyện thành chất lỏng dính sệt để vá trời. Đến Nam Hải trăm một con rùa lớn, lấy bốn chân làm trụ trời. Lại đốt cỏ lau thành tro, đem chặn hồng thủy đang ngập lụt khắp nơi.

Trời vá xong lại bị nghiêng về phía Tây, thế nên nhật nguyệt tinh tú đều chạy từ Đông sang Tây; đất không bị lõm nhưng vì Nữ Oa rắc tro nên Đông thấp Tây cao, vì thế Trường Giang và Hoàng Hà đều chảy về phía Đông. Bầu trời lúc trước bị mất đi trụ chống, ngẫu nhiên sẽ vào lúc mưa tạnh trời quang phản chiếu ra ánh sáng của đá thất sắc vốn dùng để vá trời, đây là nguyên nhân sau cơn mưa trên trời sẽ có cầu vồng.

Đầu xuân như thông lệ là mưa phùn liên miên, nhưng bầu trời phía trên rừng cây xi măng lại như đang chống lại thông lệ, mặc danh (kỳ lạ) giáng xuống một trận mưa to. Từng giọt mưa lớn mãnh liệt theo bầu trời đêm của thành phố rơi xuống, đập vào trên mái hiên và cửa sổ, xối ướt những vật không được che chắn.

Phía sau quầy hàng của phòng khám Tâm ái động vật, Tân Ngải Nhân đang ngồi xem tin thời tiết. Bác sỹ thú y trẻ tuổi hơi nhăn mày, tựa hồ có chút đứng ngồi không yên, thỉnh thoảng quay đầu về phía cửa nhìn ra ngoài trời mưa to. Ngoài cửa và góc phòng khám nơi bạch hồ thường ngủ đều trống rỗng, chỉ có vài túm lông trắng cuộn lại thành một cục. Cả phòng khám đều yên tĩnh, chỉ còn giọng nói nhát nhéo rè rè của nữ phát thanh viên trên đài tin tức vang lên. Không biết vì sao giọng nói kia ngược lại còn khiến cho cả không gian lạnh lẽo hơn.

Chuông cửa vang lên, cửa kính bị đẩy ra, tiếng mưa rơi ầm ầm và không khí ẩm ướt cùng nhau tràn vào phòng. Thanh niên áo trắng ướt đầm thở hổn hển bước vào phòng khám, toàn thân trên dưới đều là nước, ngay cả đầu ngón tay buông ra cho cửa tự động đóng lại cũng đầy nước.

“Bạch Linh!” Tân Ngải Nhân nhảy dựng lên, “Cậu đi đâu mà cả người dầm mưa thành thế này? Chờ một chút!”

Đáng tiếc câu ngăn cản cuối cùng không có hiệu quả, không đợi đến lúc anh cầm khăn mặt đã chuẩn bị sẵn lao ra thì cậu trai áo trắng đã biến thành bạch hồ, dùng sức lắc hết nước.

“A! Hồ ly chết tiệt!” Bác sỹ thú y nhìn mặt đất đầy bùn, vừa né nước văng vừa mắng, “Lát nữa cậu đi lau nhà cho tôi! Sao có thể làm ướt như vậy?”

“Hắt xì!” Bạch Linh dừng lại, hắt hơi một cái, “Trời mưa lớn quá, chỗ nào cũng đều đọng nước!”

“Được rồi! Không được lắc nữa!” Tân Ngải Nhân thừa cơ lấy khăn quần chặt hồ ly, dùng sức lau, “Cậu rốt cuộc chạy đi đâu vậy? Sao không gọi điện thoại tôi đi đón cậu? Tôi còn tưởng cậu tìm được chủ nhân không trở lại chứ!”

“Không mang tiền thôi...” Ánh mắt đen nhánh của yêu hồ xoay chuyển đầy vô tội.

“Vậy sao không ngồi taxi? Về đây tôi trả tiền cho!”

“Ngô... Hắt xì!”

“Buổi sáng đã nói với cậu trời sẽ mưa to, cậu còn đi ra ngoài, lại còn vội vàng vàng không mang dù, chuyện gì mà quan trọng vậy? Biết được tin tức của chủ nhân cậu à?”

“Ngải Nhân, anh như vậy rất giống bà mẹ nha!”

“Bà mẹ sao? Được! Vậy để tôi giống hệt luôn đi!” Bác sỹ thú y bế hồ ly lên, “Mẹ nói ướt mưa tốt nhất nên đi tắm nước nóng để tránh cảm mạo.”

“Oa! Không cần! Tôi nói là được!” Bạch Linh cách mặt đất một mét bắt đầu giấy dựa, “Là Nữ Oa! Đến sinh thân của Nữ Oa nương nương rồi! Tôi đi cúng bái!”

Tân Ngải Nhân dừng lại, kỳ quái hỏi: “Cho nên cậu không phải là ra ngoài tìm người? Sinh nhật Nữ Oa thì có can hệ gì tới cậu?”

“Nữ Oa nương nương vẫn luôn chiêu cố yêu hồ chúng tôi a!” Bạch Linh giải thích, “Cho nên sinh thần của nàng vô luận là yêu hồ nào cũng đều phải vào miếu cúng bái. Có người cúng mười lăm tháng ba, có người cúng mười lăm tháng chín, còn tôi quen cúng mười lăm tháng hai rồi, cúng đồng thời với Cửu Thiên Huyền Nữ (Tây Vương Mẫu)!”

“Trong cuộc sống đời thực mà nghe cái loại đề tài này quả thật không quen.” Tân Ngải Nhân ôm hồ ly ngồi xuống ghế, “Cậu nói xem, tôi sao lại không biết Nữ Oa và yêu hồ có quan hệ?”

“Anh chưa xem qua Phong Thần Diễn Nghĩa à? Đát Kỷ chính là do Nữ Oa nương nương phái xuống a!” Bạch Linh đổi tư thế thoải mái hơn ngồi ở trên đùi Tân Ngải Nhân, “Bất quá, nguồn gốc giữa Nữ Oa nương nương và tộc hồ yêu so với chuyện đó còn sớm hơn, phải kể từ lúc vá trời...”

“Vá trời?” Trong ngữ điệu Tân Ngải Nhân lộ ra cảm giác xấu quen thuộc, “Tôi không nên hỏi chuyện này có phải không?”

“Đúng, vá trời.” Bạch Linh nhìn ra ngoài cửa sổ, “Lại nói tiếp, chuyện như vậy rất thích hợp kể vào ngày mưa to như trời bị thùng thế này...”

Trong thần thoại cổ đại của Trung Quốc, vấn đề ghi chép hỗn loạn méo mó biến dạng nghiêm trọng hàng đầu nhất chính là các thế hệ thần tộc. Cùng một vị thần, trong các ghi chép khác nhau sẽ có quan hệ cha con, vợ chồng thậm chí anh chị em khác nhau. Đời sau vì để tiện cho bản thân đọc hiểu, trích dẫn truyền thuyết đều theo ý mình, hoặc vì xóa bỏ những phần trong truyền thuyết không hợp với đạo Nho chính thống của mình, đã tự tiện sửa chữa nhiều thứ trong truyền thuyết thần thoại. Bởi vậy trong các truyện truyền miệng hoặc các sách văn hóa, rất nhiều chuyện không quan trọng hoặc làm người ta khó hiểu đều đã bị lãng quên.

Tỷ như nói: Cộng Công là con của Chúc Dung.

Hỏa thần Chúc Dung là hậu duệ của thiên đế, cai quản hỏa sự trong trời đất. Một vị thần như thế lại sinh ra một thủy thần Cộng Công thuộc tính hoàn toàn khác mình, ai nghe thấy cũng đều không thể hiểu được.

Càng kỳ quái hơn, vì sao sau này tranh chấp giữa phụ tử sẽ kinh thiên động địa, thậm chí nghiêm trọng đến mức tạo ra thay đổi mãi mãi cho kết cấu của thế gian?

Cũng không thể trách không có truyền thuyết nào giải thích chuyện này, bởi vì nhờ vào hành động có chút tận tâm cùng nhiều loạn mà nó đã bị bỏ quên. Dù sao, đây là trước khi thiên địa tách ra, là chuyện xưa cuối cùng không thể để ai biết.

Chúc Dung tên là Trọng Lê, là hỏa thần, giống như lửa có năng lực mang lại ánh sáng và ấm áp, đồng thời cũng có được tính cách nồng nhiệt nóng nảy. Vào lúc tâm tình tốt thì vui vẻ đem quang và nhiệt của bản thân làm ấm áp mặt đất và cuộc sống của con người, nhưng khi hấn bắt đầu nổi nóng thì không ai cứu vãn nổi, trong vòng nghìn dặm lửa hoang vì nộ khí của hấn mà kéo dài không dứt.

Thân là đại thần vạn dân không thể thiếu, Chúc Dung không thể nói mình buồn bực vì năng lực của bản thân, nhưng lại không thể khắc chế ngọn lửa hung mãnh thiêu đốt trên người mình tùy theo tâm tình mà nổi lên. Mãi đến một ngày, hấn ở bên bờ Trường Giang gặp được một nữ tử không biết tên. Nói cũng lạ, hỏa thần chỉ cần lại gần người con gái này, nhiệt độ nóng rực trên người hấn dường như liền lặng yên an tĩnh. Không còn đốt người nữa.

“Người là ai?” Chúc Dung trong hình người hỏi.

“Ai cũng là ta, ai cũng không phải là ta.” Nữ tử lạnh lẽo nở nụ cười theo lời nói phiêu dạt, “Còn người, người là ai?”

Chúc Dung cao lớn khôi ngô bị kinh sợ bởi mỹ mạo của nàng, khí chất của nàng, mãi không thể phun ra một chữ.

Thời đại này giữa thần và người thiếu mất phân giới rõ ràng, có thể tự do đi lại giữa thiên địa. Rất khó phân biệt được nữ tử này là yêu, thần hay nhân. Nàng tên là Liễm, trên người nổi lên thủy khí của Trường Giang cuộn cuộn, bốc lên như đại trạch phía Nam. Mà nàng cũng như sông Trường Giang, ôn hậu bao dung hết tính nét bạo liệt của hỏa thần. Vì vậy Chúc Dung lấy Liễm làm vợ, rời bỏ cung điện trên trời của mình xuống sống bên bờ sông.

Bởi vì có nàng bên cạnh, thảo nguyên không còn lửa hoang lan tràn, rừng rậm cũng không có sơn hỏa cuồng thiêu: thiên hạ đại hỏa cứ như vậy yên ổn khuất phục trong tay người vợ, yên tĩnh hòa bình mà ấm áp. Nhưng hoàn cảnh bất thường, nữ tử trong mắt như thủy tính chịu không nổi viêm nhiệt (nhiệt độ nóng) trên người Chúc Dung. Thủy khí trên người nàng như sương khói từ từ biến mất, thân thể tinh tế như u tuyền (suối sâu) chịu không được đối xử của hỏa diễm thần lực thô bạo mà dần gầy yếu. Cuối cùng nàng chết, chỉ để lại một đứa con tên gọi Khang Hồi.

Khang Hồi kế thừa thuộc tính thủy của mẫu thân, đồng thời cũng có thần cách của phụ thân, hai bên hoàn mỹ dung hợp tạo nên bản lĩnh khổng lồ chế thủy và thần lực bài sơn đảo hải của y. Bên trong, y đồng thời có ôn lạnh của mẫu thân và tính cách biến hóa lưỡng cực của phụ thân; còn nói về vẻ ngoài, y kế thừa dung mạo từ phía mẫu thân, tiêm tể mỹ lệ mà thon dài. Chỗ duy nhất biểu hiện ra huyết thống của Chúc Dung chính là tóc: mái tóc dài rắng đỏ mềm mại phiêu tán trên lưng Khang Hồi, như lò hỏa (bếp lò) toát ra ấm áp trên đồng củi mùa đông, chiếu xuống làn da trắng nõn của y.

Trước khi thê tử mất Chúc Dung không hề đặc biệt chú ý đến con mình, hấn vãng lai trong thiên địa lưu lại rất nhiều con cái, Khang Hồi chỉ là một đứa nhỏ không đáng để ý trong số đó mà thôi, đương nhiên, hấn cũng chưa từng chú ý đến thần lực thủy thần của y. Mãi đến khi thê tử mất, Khang Hồi đem xác mẫu thân đưa xuống sông trở về nguyên thủy, Chúc Dung lúc này mới chú ý đến thân thể nhỏ gầy cô tịch bên bờ sông bốn phía phiêu đảng sương khói, giống y như mẫu thân của y.

“Người rất nhớ nàng à?” Chúc Dung hỏi thiếu niên.

“Nhớ mà cũng không nhớ.” Thiếu niên chậm rãi trả lời, giọng mũi mang theo thủy khí, “VẬY còn người?”

Chúc Dung đang phải chịu đau đớn tang thê trả lời không được. Hấn không ý thức được đoạn đối thoại này cùng đoạn đối thoại năm xưa bên bờ sông có bao nhiêu tương tự, đương nhiên Khang Hồi cũng không biết.

Sau khi đã thiêu cháy thê tử hấp thu viêm nhiệt của mình, Chúc Dung lại khôi phục bản tính bạo liệt ban đầu, hơn nữa còn nặng hơn. Dựa theo tâm tình lúc tốt lúc xấu của hấn, nhân gian cũng lúc thì hỏa hoạn tứ phía, lúc thì trong bếp thiếu khuyết ánh lửa. Chúc Dung rời khỏi chỗ ở bên bờ sông, điên cuồng tìm kiếm thứ có thể dập tắt phần thiêu đốt mãnh liệt trên người mình, lại phát hiện dù là trên trời dưới đất cũng đều không có thứ gì có thể thừa nhận được nhiệt độ của hấn. Không người, không thần, không có gì cả.

Thời gian chuyển dời đến một chiều hoàng hôn tháng tư, vào cái mùa chức nhiệt (lửa nóng) của hỏa thần không chịu thần lực khổng lồ chế nhất mà tỏa ra tứ phía, Chúc Dung trở lại bờ sông năm đó đã gặp mặt thê tử, tiểu ốc râm mát dễ chịu vẫn như xưa, các phòng được quét tước sạch sẽ tựa như nữ chủ nhân vẫn còn trên đời. Làm đồ ăn dĩ nhiên là thiếu niên cao gầy nửa trưởng thành, giống hệt hình ảnh của giai nhân nhiều năm trước. Khang Hồi vẫn còn là thiếu niên chưa lớn nhưng không còn nhỏ, đang ở vào thời kỳ nam nữ chưa phân rõ, đến nụ cười cũng giống y mẫu thân.

“Người đã trở lại, phụ thân đại nhân.” Khang Hồi cười nói.

Chúc Dung bước về phía Khang Hồi, Khang Hồi cũng cười nghênh hướng phụ thân. Theo mỗi bước đi khoảng cách giữa phụ tử càng lúc càng gần, Chúc Dung lại cảm nhận được ngấm lạnh hấn mất đi tìm kiếm đã lâu.

Thanh xuất vu lam mà thắng vu lam (màu xanh bắt đầu từ màu lam mà lại hơn màu lam, nôm na là trò giỏi hơn thầy), thủy khí trên người Khang Hồi còn nồng đậm hơn mẫu thân, thần uy của hậu duệ thiên đế giúp cho dòng thủy khí này không bị năng lực của Chúc Dung ảnh hưởng mà tiêu tán, nó vừa đủ để chống đỡ với viêm khí (khí nóng) của hỏa thần. Đây nghiêm nhiên chính là điều Chúc Dung đang tìm kiếm bấy lâu, thứ duy nhất trong thiên địa.

“Người đã lớn như vậy...” Chúc Dung thất thần nhìn Khang Hồi, mãi mới nói được một câu giống lời một người cha, “Năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười lăm, thừa phụ thân.” Thiếu niên nhẹ nhàng cười.

“Hảo, mười lăm... Hảo...” Chúc Dung càn từ chỉ có thể xoa xoa mái tóc đỏ của thiếu niên, gần như tham lam hấp thu thủy khí thanh lương (trong mát) kia.

“Sao vậy, phụ thân?”

“Chia cách lâu như vậy, có nhớ ta không?” Đại thần không biết nên nói gì, thuận miệng hỏi một câu.

“Nhớ, không thể nói không nhớ!” Nụ cười của thiếu niên mang theo thủy khí Trường Giang, chậm rãi lành lạnh, “Vậy phụ thân có nhớ Khang Hồi không?”

Rung động tựa như sét đánh chạy khắp người hỏa thần. Trải qua nhiều năm, nữ tử bên bờ sông năm đó giống như sống lại, hơn nữa còn đứng trước mặt hắn với tư thái càng nồng đậm thủy khí hơn.

Hỏa diễm minh lương chiếu sáng bóng đêm trong tiểu ốc, nhưng mọi thứ đều hỗn loạn. Có lẽ là cháo ngũ cốc lạnh Khang Hồi bùng lên làm bữa tối đã khiến Chúc Dung say? Đêm đó, Chúc Dung đem nhi tử bên gối thành thể thân của thê tử, hung hăng ôm y. Tưởng niệm thê tử, muốn thủy khí khắc chế khát cầu năng lực của bản thân, tất cả trong đêm tối hoà trộn thành dục vọng méo mó.

“Liếm...”

Cả đêm, Chúc Dung cứ thế kêu tên thê tử.

Khang Hồi đầu tiên là khiếp sợ, sau đó là bi ai, đồng thời một người chưa hoàn toàn trưởng thành như y không thể nào kháng cự lại thiên uy của đại thần. Tứ chi không giãy dựa được, thủy khí trời sinh chưa đủ cường đại chỉ có thể miễn cưỡng bảo hộ y không bị sí diễm (lửa nóng) tổn thương, y chỉ có thể để mặc phụ thân lâu ngày không gặp thi bạo (làm tàn bạo), nhìn hoạt thủy của chính mình bị chúc nhiệt làm bốc hơi thành vân vụ (mây mù) đầy trời, gió nóng đến thiêu người trong đêm cứ như vậy lạnh dần, trong gió mang theo tiếng khóc của thiếu niên.

Mọi chuyện cũng không chấm dứt sau đêm đó, nhìn thấy muôn dân nhờ thế được lợi, Chúc Dung cho đó là lý do để tiếp tục bạo hành. Thế nên một đêm rồi một đêm, thiếu niên vừa chống cự vừa chịu đựng Chúc Dung lợi dụng thủy khí của mình dập tắt hỏa diễm, vô lực mặc kệ nguồn nhiệt nóng cháy người không chút lưu tình tiến vào trong thân hình nhỏ gầy của mình. Vô luận có chống cự thế nào, có không mong muốn bản thân vì năng lực nên bị đối xử như thế nào, cam tuyền (nước ngọt) trong cơ thể y vẫn như cũ ào ạt trào ra, bảo hộ y đồng thời cũng bị hỏa thần thỏa mãn lợi dụng.

Vì thế hỏa diễm vô cương tứ ngược (không gì kiềm chế tàn sát hung bạo) trong thiên địa lại được không chế lần nữa, trên mặt đất không còn tiếng lầm than của dân chúng, lửa lại là nguồn sống cung cấp quang minh ấm áp trên tay mọi người. Dân chúng cảm tạ Chúc Dung rốt cục không còn giáng tai họa, nhưng lại không biết thứ bình yên này được xây dựng trên chùy tâm thứ cốt (xuyên tâm thấu xương) của một thiếu niên bán thần.

Khang Hồi đã thử chạy trốn, nhưng Chúc Dung chương quản hỏa diễm khắp nhân giới thần thông quảng đại, vô luận chạy thế nào cũng không thoát khỏi bàn tay hắn. Sau vài lần chạy trốn đối lại roi phạt vô tình cùng cường liệt hỏa diễm thiêu đốt, Khang Hồi đã buông xuôi cho việc bỏ trốn. Mặt khác, y sớm đã biết hỏa thần phụ thân nổi giận sẽ mang đến thiên tai cho thế nhân, không ngừng vắt óc suy nghĩ ra cách giải quyết. Dùng phương pháp hiến thân như này để đổi lấy an cư cho dân chúng y dĩ nhiên không muốn, nhưng lại mâu thuẫn vì thế mà cảm thấy một chút an ủi — ít nhất trên mặt đất sẽ không còn tiếng kêu than dậy khắp trời đất. Dù sao y cũng vô pháp kháng cự sự thô bạo của Chúc Dung, vậy còn có thể làm gì đây?

Muốn chống cự, chống cự không được; muốn chạy trốn, lại như thế nào cũng chạy không khỏi truy tung của phụ thân. Trong lúc đấu tranh giữa thống khổ và mâu thuẫn, bản chất ôn hòa của thiếu niên rốt cuộc không lấn át được cảm xúc mãnh liệt. Chúc Dung di truyền cho nhi tử tính cách cường liệt, nhưng Khang Hồi không thể như phụ thân nổi lửa tứ phía để biểu đạt nộ ý, lại bị chìm trong ý muốn hiến thân giúp người, đành phải ngày qua ngày lấy khóc lóc để phát tiết tình cảnh không thể chịu đựng được.

Khóc liên tục không ngừng rốt cục khởi động thần lực của Khang Hồi, nước mắt của thiếu niên hóa thành mưa to tầm tã, tụ thành hồng thủy ngập trời bao phủ mặt đất, tiếng khóc của y biến thành sóng cao vạn trượng, tuôn thành xoáy nước cuốn nuốt mọi thứ. Đại thủy tràn ra hà đạo vốn có, tràn ngập ruộng đồng

và thôn xóm, cuốn trôi hành nhân (người đi đường) và tảo thú (thú trên mặt đất). Vô luận là rừng rậm hay đồng cỏ đều trở thành thủy hương trạch quốc, ngư long (rồng cá) theo đại thủy ăn thịt người khắp nơi, chim chóc không còn tổ của chúng, loài người và thú vật chỉ có thể chạy lên cao lánh nạn.

Đế vương trên mặt đất là Chuyên Húc phát động đại quân thảo phạt Khang Hồi, nhưng lại bị đại thủy tấn công, vô ích trở về. Cuối cùng trận đại thủy lớn đến nỗi ngập tới chân trời kinh động thiên đế, vì thế thiên đế cho gọi tới Chúc Dung vốn gắn bó nhất với nhân loại hỏi có tai họa gì.

“Bẩm thiên đế, là vì dân Tam Miêu tà *** bạo ngược, Chúc Dung quyết tâm giáng tai trừng phạt tà dân.” Chúc Dung đương nhiên không thể nói bản thân đã làm ra loại hành vi thú vật như thế nào với nhi tử dẫn đến tạo nên tai họa như thế này, cho nên hắn đem một dân tộc dã man trên mặt đất ra làm bia đỡ.

“Đúng vậy.” Thiên đế đã sớm biết tộc Tam Miêu dã man xác thực tùy ý gây loạn khắp nơi, “Nhưng không thể để thiên tai này lan đến tận thiên đình...”

Thiên đế trầm tư, bên dưới Chúc Dung run như cây sậy chờ đợi. Hắn rất sợ thiên đế muốn phái người tra xét hoặc xử trí bạo dân, như vậy chuyện Khang Hồi chịu đựng ngược đãi của phụ thân sớm muộn cũng sẽ lọt vào tai thiên đế.

“Chúc Dung à, người nói việc này nên xử trí thế nào mới tốt đây?” Thiên đế lại mở miệng, “Bạo dân nên phạt, nhưng nên nghĩ biện pháp không để thiên giới bị ảnh hưởng mới được.”

Vừa hỏi như thế đã đúng ngay ý muốn của Chúc Dung, hắn lập tức đề nghị thiên đế tách ra thiên địa đang tương liên, như thế dân chúng ở hạ giới vô luận xảy ra chuyện gì cũng sẽ không ảnh hưởng đến nơi ở của thiên thần.

“Rất tốt, việc này để người lo liệu vậy.” Thiên đế lại nghĩ tới chuyện khác, “Làm ra đại thủy là ai?”

“Là tiểu nhi Khang Hồi, trời sinh có thần lực phát thủy.” Chúc Dung vừa nhẹ nhàng thở phào lại bắt đầu thấp thỏm không yên, nhất thời không nghĩ ra được lời nói dối nào hay, chỉ có thể theo thực tế trả lời.

“Trên trời vừa vắng thiếu một chức tổng ti (tổng quản) thủy thần, dứt khoát dẫn nó lên trời phong làm thủy thần đi.” Thiên đế hiền lành cười, “Như vậy phụ tử các người cũng không cần phân cách thiên địa hai nơi, phụ tử có thể cùng nhau vui vẻ.”

“Tạ ơn thiên đế!” An bài như thế làm cho Chúc Dung trong lòng thầm kêu khổ, “Nhưng tiểu nhi trời sanh tính cách ngu dần, chỉ sợ không thể đảm nhiệm chức vị này.”

“Không sao, dù sao cũng là một cái ghế trống, cứ để nó ngồi đi!”

Vì vậy Chúc Dung theo mệnh lệnh của thiên đế dùng phối đao chém ra phân giới giữa thiên địa, từ nay về sau nhân thần hai đường: thần trên trời còn có thể tự mình hạ phạm, nhưng loài người lại vô pháp tùy tiện nói ra thỉnh cầu của họ với trời. Tất cả thỉnh cầu của loài người với thần đều phải dựa vào vu sư trao đổi qua nghi thức đặc biệt, thần thì an cư ở trên trời hưởng thụ hạ sinh và hiến tế của nhân loại. Trong thiên địa, chỉ lưu lại một ngọn núi cao dành cho tất cả vu giả.

Quay về vấn đề phong thần của Khang Hồi, Chúc Dung mặc dù không muốn cũng không dám kháng lại thiên mệnh, đem thư bổ nhiệm qua loa để trước mặt Khang Hồi coi như xong việc.

“Đây là?” Trong tiểu ốc, thiếu niên trừng đôi mắt to vì nhiều năm khóc mà sưng đỏ, nghi hoặc nhìn nhánh ngọc giản (thẻ làm bằng ngọc, giống thẻ tre).

“Nhậm mệnh trạng, thiên đế phong người làm tổng ti thủy thần, thần danh Cộng Công.” Chúc Dung sầm mặt, cố gắng dùng biểu tình vô sự nhìn nhi tử.

“Vì sao?” Thiếu niên nghi hoặc, lật qua lật lại nghiên cứu nhậm mệnh trạng.

“Bởi vì người là nhi tử của Chúc Dung, lại có thần lực của thủy thần.” Chúc Dung vươn bàn tay to bắt lấy khuôn mặt gầy tái nhợt của Khang Hồi, buộc y ngừng đầu. “Thế nào? Người hiện tại có thể lên trời. Người nên cảm tạ người phụ thân đã cho người địa vị tôn vinh này đi chứ? Hay là vong ân phụ nghĩa gây ra tai họa cho phụ thân đây?”

“Ta... Ta sẽ không...” Cái nhìn thẳng của Chúc Dung gợi lên ký ức kinh khủng, hai gò má thiếu niên đỏ sẫm vì tu phần (xấu hổ và tức giận), nỗ lực muốn trốn tránh đôi mắt như ngọn lửa kia, “Ta không muốn làm thần... Cũng không muốn... Lên trời...”

“Thứ không biết tốt xấu!” Chúc Dung vung tay ném văng thiếu niên, dường như nổi giận mà ra lệnh, “Kêu người làm thì làm đi! Dù sao cũng không ai quản người làm gì ở đâu.”

Ngoài miệng nói như vậy, đáy lòng Chúc Dung lại biết rõ căn bản không cần sợ Khang Hồi cáo trạng với thiên đình. Thiếu niên vì phụ thân mà sợ hãi thống hận tất cả thần linh, y không muốn cùng thần có quan hệ, càng tuyệt đối không muốn ở cùng một bầu trời với phụ thân. Mặt khác, chuyện phụ thân đối với mình thì bạo Khang Hồi căn bản không nói nên lời, y thà rằng ngày đêm khóc tạo thành hồng thủy bị người hiểu lầm, bị người thảo phạt cũng không nguyện vừa khóc vừa kể việc xấu trong nhà với ai, làm sao còn có thể cáo trạng?

“Khoan đã, phụ thân.” Khang Hồi nghĩ đến chuyện gì đó lại mở miệng, rồi lại bởi vì Chúc Dung mà rụt rè, “Trời và đất vì sao phải tách ra?”

“Bởi vì Tam Miêu ngang ngược, người tạo nên đại thủy xử phạt bọn chúng, nên thiên đế không muốn người trên mặt đất bị phạt liên lụy đến thiên giới.” Chúc Dung nói một cách đương nhiên, giống như đó là sự thật.

“Là... Là như vậy à...” Thiếu niên cúi đầu, hai khóa lệ châu lại chuẩn bị rơi xuống.

“Như vậy không tốt sao?” Chúc Dung đem thiếu niên kéo vào trong ***g ngực, buộc y ngẩng đầu nhìn mình, “Như vậy cũng sẽ không có người giáng tội người tạo ra hồng thủy bữa bãi.”

Căn bản vô pháp trả lời vấn đề vô liêm sỉ kia, bởi vì trên người thiếu niên do đau đớn và ủy khuất mà khóc không thành tiếng đang xèo xèo rung động, đó là âm thanh tầng nước hộ thân bị sức nóng của Chúc Dung làm bốc hơi phát ra. Đối với kết quả tạo thành do sự thực méo mó và lời nói dối của phụ thân, cùng việc mặc danh kỳ diệu được phong làm thủy thần Cộng Công, Khang Hồi đều quản không được, cũng không muốn quản.

Vì y mệt quá... Mệt quá...

Mệt đến thăm nghĩ dùng khóc lóc đem chút khí lực cuối cùng vắt cạn, để mình có thể đi vào giấc ngủ cân bì lực kiệt (mệt cơ cạn sức), tốt nhất là có thể vĩnh viễn ngủ như vậy không phải tỉnh lại. Như thế thì không cần đối mặt với hiện thực thống khổ như chết đi sống lại kia.

Đáng tiếc sau mỗi lần quyết tâm như thế rồi hôn mê bất tỉnh, kéo tới cùng với nước mắt và hồng thủy trống rỗng bốn phía luôn là thanh tĩnh. Khi thiên địa tách ra, thiên thần không còn dễ dàng quan sát hạ giới nữa, viêm nhiệt bạo ngược của Chúc Dung bắt đầu ngày đêm không chút lưu tình phát tiết trên người thiếu niên, đẩy đưa cùng thiếu niên trưởng thành. Đây cũng không phải là cái gì gọi là hành động bất đắc dĩ không chế bạo hoá vì lợi ích của muôn dân thiên hạ, vị thần kia chẳng qua là trầm mê trong khoái cảm thiếu niên mang đến cho hắn, không thể khắc chế dục vọng của mình mà thôi.

Vô luận là đối với vạn vật trên mặt đất hay đối với Khang Hồi mà nói, những ngày bị thăm luôn kéo dài không ngừng. Mãi đến một ngày, Khang Hồi, cũng là thủy thần Cộng Công cao quý, rốt cuộc không thể chịu nổi cuộc sống thống khổ như vậy nữa. Đêm đó y vận khởi mười thành thần lực, mạnh mẽ gạt ra phụ thân đang khi dễ thân thể mình như thường lệ.

“Xin dừng tay, phụ thân.” Góc giường đôi bị tầng tầng màn nước vây quanh, thiếu niên lặp lại lời nói đã nói vô số lần.

Khác biệt duy nhất là, nó không còn là lời cầu khẩn yếu đuối vô lực nữa.

“Khang Hồi?” Trên mặt đất bên giường, Chúc Dung kinh ngạc bò dậy.

“Phụ thân, thỉnh tự trọng.” Thiếu niên tự vệ lẽ ra là chính đáng nhưng giọng nói lại run rẩy, “Ta không phải mẫu thân, cũng không phải công cụ tiết dục của người.”

“Người dám phản kháng lại ta?”

Chúc Dung tiến lên, một cái tát sắp hạ xuống. Nhưng dòng nước như thác đổ đã đẩy ra bàn tay sắp thi bạo, thiếu niên ngồi nhìn thẳng vị thần vĩ đại trước mắt, vị hỏa thần đem lại quang minh và ấm áp cho thế gian.

“Nhìn ta, phụ thân.” Cộng Công nói, nước mắt lại khắc chế không được lăn xuống, “Nhìn ta, ta là Khang Hối! Là con của người!”

“Tiện nhân...”

“Vì sao ngài yêu mẫu thân như vậy, lại đối với ta như thế?”

“Câm miệng!”

Chúc Dung chưa bao giờ gặp phải chống cự như thế, nổi giận dấy lên hỏa trụ thông thiên, ý muốn bức nhi tử tuân theo. Cộng Công không nhường, Chúc Dung không buông. Trận này danh không chánh ngôn không thuận, một hồi phụ tử đại chiến có căn nguyên vô cùng dơ bẩn cứ như vậy bắt đầu.

Đánh một trận, đánh đến mười ngày mười đêm. Không binh không mã, đao không chút máu, nhưng lại đánh đến chấn thiên động địa. Liệt hỏa dấy lên gió thiêu, cuồng phong cuộn lên sóng lớn; hỏa khí bạo vang tận mây xanh, sóng vỡ nộ hồng rền mặt đất. Đại thủy cuộn cuộn chảy trên nham thạch nóng đỏ, bốc lên khói mù đủ để che kín trời đất, cùng hỏa quang chiếu một góc trời lúc sáng lúc tối.

Cuối cùng tân thần Cộng Công tuổi nhỏ vẫn đấu không lại Chúc Dung hung hãn. Đánh cũng đánh không lại, trốn lại trốn không thoát, đã phát thệ không bao giờ muốn tiếp tục cuộc sống sống không bằng chết kia nữa, Cộng Công đập đầu vào trụ trời Bất Chu Sơn. Ý muốn chết, có lẽ y sớm nên làm như vậy. Chỉ cần y chết sẽ không cần nhẫn nhịn chịu bạo hành của Chúc Dung, chỉ cần y chết hồng thủy sẽ thối lui...

“Ầm!”

Sau một tiếng nổ thiên băng địa liệt (trời sụp đất nứt), Bất Chu Sơn gãy ngang, trời bị lủng một lỗ lớn. Trời sụp, đất nứt, nham thạch nóng chảy từ bề mặt quả đất chảy ra, tinh tú trên trời rơi xuống mặt đất. Thẹn quá thành giận lại thêm kinh hoảng, Chúc Dung dấy lên một biển lửa lớn, đủ loại dị tượng cùng với hỏa diễm điên cuồng tứ phía tàn sát bờ bãi, độc xà mãnh thú bị thiên tai bức phải chạy ra giành ăn tranh chỗ với con người, bách tính vốn phải chịu khổ sở của hồng thủy nay rốt cuộc chịu không nổi nữa, kêu khóc cầu thần cứu giúp.

Mẫu thần Nữ Oa từ trước đến nay luôn bàng quan rốt cục không thể tiếp tục bảo trì trầm mặc, nàng cứu thiếu niên Cộng Công đang hôn mê ở chân núi Bất Chu, trách cứ hành vi ác độc thần không ra thần, cha không ra cha của Chúc Dung. Vào buổi đầu khai thiên lập địa, Nữ Oa sau khi tạo ra con người liền ẩn cư, từ trước đến nay không nhúng tay vào sự vụ của thiên giới, Chúc Dung không sợ một nữ thần không có thực quyền nhưng lại sợ nàng thượng cáo thiên đế, vì thế hoảng loạn trốn trở về trời.

Chúc Dung vội vàng lên trời thưa dặt nên một câu chuyện đủ để giải thích nguyên nhân trời lủng, Nữ Oa cũng không rảnh truy cứu, bởi vì nàng còn bận vá bầu trời đang bị rách một lỗ lớn kia. Nàng đốt cỏ lau, dùng đồng tro đốt được ngăn cản đại thủy; lại bắc một cái lò, thu thập đá thất sắc hợp thành keo vá trời. Cuối cùng, nàng đến Nam Hải chém chết một con rùa lớn, lấy chân của nó thay thế trụ trời.

Trời đã vá xong, lại bị nghiêng về phía Tây, thế nên nhật nguyệt tinh tú đều chạy từ Đông sang Tây; đất không lõm, nhưng vì Nữ Oa rải tro mà Đông thấp Tây cao, vậy nên Trường Giang và Hoàng Hà đều chảy về hướng Đông. Nền trời bị tổn hại vì mất đi cây trụ, ngẫu nhiên vào lúc mưa tạnh trời quang sẽ phản xạ ra ánh sáng màu của đá thất sắc vá trời, từ đó về sau bầu trời có cầu vồng. Vạn vật đều trở về trật tự nguyên bản, tất cả nhân thần đều cảm tạ ân đức của Nữ Oa – ngoại trừ Cộng Công vốn muốn chết lại được cứu sống. Y không biết chuyện đã xảy ra khi mình hôn mê, hiểu lầm Nữ Oa vì bao che cho Chúc Dung nên mới vá trời. Thủy thần tỉnh lại vào lúc trời đất đều được đổi mới, lạnh lùng đẩy ra Nữ Oa đang bận rộn chiếu cố mình.

“Cộng Công?” Nữ Oa lo lắng nhìn thần tình đứng đưng trên mặt thủy thần thiếu niên.

“Các người... Tất cả đều giống nhau.” Cộng Công hầu âm rét buốt tựa như hàn đông giang thủy (nước sông mùa đông), “Chỉ vì mình là thần, liền cho rằng có quyền thao túng sinh tử của vạn vật sao?”

Đúng vậy, y không có biện pháp cảm kích Nữ Oa đã cứu y một mạng, bởi vì y vốn muốn chết: giống như y không thể tha thứ Nữ Oa chỉ vì cứu sinh linh khắp thiên hạ mà trở thành đồng lõa của Chúc Dung.

“Người đã mệt rồi, để ta giúp...”

“Không cần, vạn phần cảm kích.” Thiếu niên hữu lễ nhưng lạnh lùng né bàn tay của mẫu thần, đứng dậy rời đi, “Muốn nói thế nào thì cứ nói thế ấy, muốn làm thế nào thì cứ làm thế ấy! Không cần lo lắng đến ta.”

Lời giận dữ của Cộng Công đã chọc giận Nữ Oa vốn đã vô tình thay Chúc Dung giữ bí mật, đánh mất cơ hội cuối cùng nữ thần thay y giải oan. Cứ thế, thủy hỏa nhị thần đại chiến và nguyên nhân thực sự trụ trời sập đổ mất trong truyền thuyết, thậm chí còn lưu truyền lý do vớ vẩn “Cộng Công tranh đế với Chuyên Húc thất bại, then quá thành giận đùng gây trụ trời”.

Còn Cộng Công đáng thương vẫn chỉ có thể phủ nhận thân phận thần linh của mình, trốn tránh người phụ thân ác độc, không ngừng chạy trong lòng đất hoang.

“Hắt xì!”

“A! Coi bộ cậu bị cảm lạnh rồi?”

“Nhưng tôi còn chưa kể đến đoạn của hồ yêu.”

“Không quan trọng, còn không mau đi tắm rửa?”

“Không cần.”

Tân Ngải Nhân vươn tay chụp, bổ nhào vào khoảng không. Trong lúc kể chuyện Bạch Linh đã rời khỏi đùi anh ngồi ở bên cạnh, kết quả của việc để nó hoạt động tự do chính là thuận tiện chạy trốn, trốn một cái liền trốn khỏi tay bác sĩ thú y.

“Đây là bạo lực gia đình!” Bạch Linh hướng về phía Tân Ngải Nhân hô.

“Tôi không có đánh cậu! Cái chuyện quỷ cậu vừa kể mới gọi là bạo lực gia đình. Từ vấn đề gia đình là thằng cha cầm thú và đứa con cự tuyệt câu thông đến chuyện ân oán bạo lực xã hội.”

“Nói đến... Hắt xì!”

“Đã nói cậu như vậy sẽ cảm mạo mà!” Tân Ngải Nhân mắng, “Còn trốn nữa thì tôi thật sự phải sử dụng bạo lực!”

“Ai u! Tôi đã gần khô rồi, đừng đem tôi làm ướt nữa.” Bạch Linh cầu xin, “Không thể chỉ đem sấy khô thôi sao?”

“Không tắm mà muốn sấy?”

“Tôi thích máy sấy mà!”

“Cậu đó...”

“Anh còn bắt tôi đi tắm tôi liền chạy ra ngoài mưa, thật sự bị cảm mạo cho anh xem.”

“...”

“Được không?”

“Cậu đó...”

Bác sĩ thú y thỏa hiệp, thực không nguyên tắc đi lấy máy sấy, bắt đầu giúp hồ ly vô lại sấy khô.

Còn ngoài cửa, mưa to như thiên lựu vẫn còn đang tiếp tục rơi.

7. Chương 7: Đạo Thổ (trộm Đất)

Mười lăm ngày sau xuân phân • Thanh minh

Bởi vì Tam Miêu tác loạn trên mặt đất nên thiên đế lệnh thủy thần Cộng Công làm ra đại hồng thủy trừng phạt thế nhân, lại lệnh Trọng Lê chặt đứt thông lộ giữa thiên địa, từ đó về sau giữa thiên địa chỉ còn lưu lại một ngọn núi cho tất cả vu giả. Thần linh trên trời từ đó chỉ tiếp nhận hiến tế và cung phụng của loài người trên mặt đất, không còn tùy tiện xuống nhân gian.

Trong các thần linh trên trời, chỉ có trưởng tôn (cháu đích tôn) của thiên đế là Cỗn đồng cảm với cực khổ của loài người trên mặt đất. Cỗn luôn hướng thiên đế thỉnh cầu triệt thủy nhưng không có kết quả, cuối cùng ngài không đợi được liền nghe theo lời cú mèo và rùa đi đến U Đô trộm bảo vật Tứ Nhưỡng. Tứ Nhưỡng là một loại đất sinh trưởng tự nhiên, Cỗn đem nó ném xuống đất, trên mặt đất lập tức hiện ra núi cao và đê điều ngăn cản hồng thủy, nước cũng từ từ rút dần.

Nhưng vào lúc hồng thủy sắp bình ổn, thiên đế biết được Tứ Nhưỡng bị trộm, liền phái hỏa thần Chúc Dung hạ phàm thu hồi bảo vật, đem Cỗn giết chết ở Vũ Sơn. Tuy rằng Cỗn thất bại hồng thủy lại lên, nhưng mọi người đều cảm tạ đại thần đã hi sinh vì dân, cũng theo thần tích (dấu tích thần kì) của Tứ Nhưỡng mà học cách đắp đất thành đê, cuối cùng biến thành tường thành ngăn địch.

Cho dù xã hội đã hiện đại hoá, thanh minh vẫn là một trong những ngày lễ còn lưu lại từ thời đại hồng thủy của quốc dân ta. Trên danh nghĩa là thận chung truy viễn (cẩn thận làm việc, tưởng nhớ tổ tiên), nhưng đối với cả một thế hệ thanh niên chưa trải qua sinh ly tử biệt mà nói ý nghĩa của nó là đáp thanh và hội hợp gia tộc. Vì vậy ngay cả mưa phùn đầu xuân vốn làm cho người ta mất hồn cũng giống như thiếu chút hương vị.

Kia vốn là một đêm yên tĩnh, sau một ngày tảo mộ lao động, phòng khám ở lầu một ngừng làm việc, tối đen như mực, gia đình hai người thấp đèn sáng trưng ở lầu hai. Tân Ngải Nhân như thường ngày ngồi trước bàn học trong phòng làm việc, mở máy tính gõ bàn phím lách cách, không biết đang bận cái gì; còn Bạch Linh lười biếng nằm trên ghế sa lon trong phòng khách, mê mẩn xem TV sáng trưng, nhưng thực ra lơ tai lại hướng về phía cửa phòng làm việc đang mở toang. Một người một hồ cách một không gian nhỏ đều đang bận bịu với việc của mình, ngẫu nhiên tán gẫu câu được câu không, bàn chuyện tin tức thế giới hôm nay có gì.

Đang lúc tán dóc, trong phòng làm việc phát ra âm báo có email đến của máy tính. Tai hồ ly lơ dềnh giật giật, vô cùng nhàm chán hỏi:

“Ai vậy?”

“Là mẹ! Không biết lại...”

Phần sau của câu nói chợt biến mất, bên trong đột nhiên một mảnh lặng im lạnh lẽo, lâu đến mức Bạch Linh có cảm giác bất thường. Sau đó, từ hướng phòng làm việc truyền ra âm thanh mạnh mẽ liên tục, hình như là tiếng gõ chữ trên bàn phím.

“Ngải Nhân?”

Tiếng bàn phím dừng một chút, Bạch Linh ở trên ghế sa lon ngồi dậy, thận trọng nhìn về phía phòng làm việc. Từ đó lại truyền ra tiếng gõ phím nhanh hơn, một khoảng, sau đó dừng trong chốc lát, rồi lại một khoảng, dường như càng gõ càng nhanh.

“Ngải Nhân? Chuyện gì vậy? Bọn họ về đến nhà rồi à?”

Bạch Linh nhảy xuống sofa đi vào phòng làm việc. Nó vừa vào đến cửa liền nhìn thấy Tân Ngải Nhân vươn tay lau mặt, cho dù chỉ là bóng lưng cũng rõ ràng nhìn ra là lau nước mắt.

“Ngải Nhân?” Bạch Linh bất an kêu to, “Ngải Nhân, xảy ra chuyện gì vậy?”

Bóng hình trước máy tính chỉ lắc đầu, hít sâu một hơi gõ xuống chuỗi kí tự cuối cùng. Khi Bạch Linh đi đến trước bàn ngẩng đầu nhìn lên, nó thấy Tân Ngải Nhân gỡ mắt kính, đưa tay lau mắt, sau đó đem mặt úp vào lòng bàn tay.

“Trong nhà làm sao vậy?” Bạch hồ biến thành thanh niên áo trắng, xoay người ló đầu nhìn về phía màn hình máy tính, “Không phải buổi chiều mới...?”

“Thu Tỉ đã chết.”

Bạch Linh còn chưa kịp đọc hiểu cửa sổ email trên màn hình, giọng nói khàn khàn run rẩy của Tân Ngải Nhân đã truyền ra từ kẽ tay. Thanh âm kia khô khốc, như vừa nuốt phải thứ gì đó đắng nghét.

“Con chó đó? Làm sao có thể? Lần trước trở về còn đuổi theo tôi rất hăng mà.” Yêu hồ hoảng sợ, nhanh chóng từ màn hình quay đầu lại, “Nó không phải còn trẻ sao? Tuổi thọ của chó...”

“Là bị xe đụng chết.” Bác sĩ thú y nói, “Buổi sáng bọn họ ra ngoài đã không thấy tăm hơi nó đâu, đến tối về nhà mới phát hiện. Bò về... chết ở cửa nhà. Tất cả mọi người đi tảo mộ, không ai ở nhà... giúp nó mở cửa...”

Căn bản không cần nhìn màn hình, cũng không cần đoán về mặt đằng sau bàn tay như thế nào, Bạch Linh vươn tay vòng quanh đại nam nhân đang cuộn tròn lại, cảm nhận được nức nở đang bị kiềm nén cực độ. Thanh niên áo trắng nhăn đôi mày kiếm, cho dù là yêu hồ đã tu luyện thành tinh, đối mặt với sinh lý tử biệt cũng vô pháp giúp đỡ.

“Tiết thanh minh... Thật đúng là chuẩn...”

“Ngải Nhân...”

“Thực, thực xin lỗi... Không cần lo lắng cho tôi.” Tân Ngải Nhân vẫn co lại, thanh âm đứt quãng từ trong lồng ngực yêu hồ run rẩy phát ra, “Tôi không sao, chỉ là...”

“Ngu ngốc, xin lỗi cái gì?” Bạch Linh hơi buông hai tay ra một chút, nói thật nhỏ, “Anh cần yên tĩnh một mình sao? Vậy tôi ra ngoài trước nhé?”

“Không cần, không sao.” Tân Ngải Nhân lau mặt ngẩng đầu, “Tôi không sao, thật mà.”

“Ai...” Yêu hồ thở dài một hơi, bàn tay xoa đầu bác sĩ thú y, “Muốn nghe chuyện xưa không? Tôi kể chuyện cho anh nghe?”

“Được.”

Bạch Linh đối với câu trả lời không chút hăng hái gần như là phản xạ của Tân Ngải Nhân nhăn mày, không thể chịu được mà nhìn khuôn mặt đang cố gắng kiên cường. Vẫn muốn nói thêm cái gì, nhưng cuối cùng yêu hồ vẫn là lắc đầu, hít sâu một hơi mở miệng.

“Lần này là nói tiếp chuyện dang dở lần trước, chuyện xưa của Cộng Công...”

8. Chương 8: Đạo Thổ 2

Vào thời thượng cổ, hồng thủy có một đạo được thiên đế ưng chuẩn làm phương pháp trừng phạt thế nhân.

Sau lại trải qua một đại tai kiếp thiên lậu, dân chúng trên mặt đất không chịu nổi khổ cực này, thiên đế mới quyết định chấm dứt đại hồng thủy trên mặt đất. Nhưng sau khi mệnh lệnh này được tuyên cáo, thủy thần Cộng Công phụ trách tạo hồng thủy vẫn tác loạn khắp nơi như trước, cho nên hắn đã trở thành ác thần trong truyền thuyết.

Có người nói, Cộng Công là cho rằng dân chúng trên mặt đất vẫn chưa bị phạt đủ; có người nói, Cộng Công tạo thủy tạo đến cao hứng, căn bản đã quên mất mục đích ban đầu. Thủ lĩnh các bộ lạc cùng đế vương trên mặt đất phát động đại quân đi chinh phạt Cộng Công, nhưng luôn vô ích trở về; các thần linh trên trời

chẳng biết tại sao lại thờ ơ với việc này. Nhân vô lực, thần không quản, đại hồng thủy trên mặt đất cứ như vậy theo từng bước của Cộng Công mà tràn ngập khắp nơi.

Giữa nạn hồng thủy, mặt đất trải qua nhiều thế hệ tới thời vua Nghiêu. Vào một ngày nọ, mưa to đang bao phủ mặt đất thì trên không xuất hiện một con bạch mã có cánh.

Bạch mã tên là Cỗn, là tôn tử (cháu trai) của thiên đế. Không giống như phần lớn đại thần vô tư trên thiên đình, hắn không thể chịu được dân chúng trên mặt đất bị đại thủy hành hạ như thế. Hắn đã nhiều lần hướng thiên đế góp lời, hy vọng có thể chấm dứt hình phạt quá nặng này. Mệnh lệnh tạo hồng thủy trên mặt đất nhờ vào hắn khuyên bảo đã được huỷ bỏ, vì vậy hắn đặc biệt không thể tha thứ chuyện Cộng Công kháng lệnh, bèn quyết định tự mình hạ phạt đối mặt với tên ác thần này.

Cỗn ngược sóng lớn bay về phía đầu nguồn, bắt tri bắt giác đến một đoạn sườn dốc sụt lở nước chảy. Từ xa hắn đã nghe thấy có tiếng khóc lẫn trong âm thanh nước chảy ầm ầm, hơn nữa không phải là tiếng khóc kêu trời dấy đất của bách tính lang thang bình thường. Tiếng khóc kia cực bi thương, cực thâm trầm, phẳng phất như chứa vô tận bi ai của cả thế gian trong đó, rồi lại vì bị miệng khoá chặt lại, chỉ có thể miễn cưỡng từ khoang mũi thoát ra từng tiếng nức nở.

Nghe thấy tiếng khóc bi ai như thế, Cỗn vốn nhân từ tâm can đều tan nát. Hắn đáp xuống mặt đất, hóa thành bạch y nam tử đi tìm nguồn gốc phát ra. Cỗn nhẹ nhàng vén bụi cây đi về phía trước, hướng về phía tiếng khóc kia. Trên đoạn vách đá chỉ có một thân hình nam tử y bào mặc lục (xanh thẫm), một mình ôm gối ngồi đối mặt sườn núi, mái tóc dài màu đỏ tán loạn sau lưng. Không ai có thể tưởng tượng được tiếng khóc như vậy lại xuất phát từ miệng của một nam tử trưởng thành thế này.

Vô luận đối tượng là ai, nhìn thấy có người khóc đến như vậy Cỗn đều rất khó chịu. Hắn rút cục nhìn không được bước ra khỏi bụi cây đang ẩn thân, hỏi đầy thiện ý: “Người làm sao vậy?” (ôi, cứ như Bụt = =)

“Ai đó?”

Không hỏi không sao. Vừa hỏi, nam tử vốn hoàn toàn không biết sau lưng có người bị kinh sợ nhảy dựng lên, làm cho Cỗn thoáng chốc lúng túng.

“Ách... Ta là Cỗn.” Cỗn có chút ngượng ngùng hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì sao? Người tựa hồ rất đau lòng.”

“Đã xảy ra rất nhiều chuyện, cũng chưa từng xảy ra chuyện gì.” Nam tử xóa đi nước mắt, khẽ động khoe miệng cười lộ lên, tuy trên mắt phượng hàm lệ nhưng mi đầu lại nhú chặt.

“Cái gì gọi là “Đã xảy ra rất nhiều chuyện, cũng chưa từng xảy ra chuyện gì”?” Thiên thần sững sốt.

“Không giới thiệu trước thực xin lỗi.” Người kia cười nhưng mi tâm lại nhú thêm, mang theo ý vị tự giễu, “Tất cả mọi người gọi ta là Cộng Công.”

Cỗn lúc này mới chú ý tới, nước mắt theo mu bàn tay của nam tử chảy xuống, hồng thủy trên mặt đất lại cao thêm một tấc.

“Người chính là thủy thần Cộng Công?”

Đại thần không thể tin vào mắt mình. Ác thần giương sóng tạo gió nguy hại vạn dân trong truyền thuyết sao lại là một thanh niên thon gầy thanh tú, thậm chí còn mang chút khí tức của thiếu niên thế này? (đây là ví dụ cho câu anh đẹp trai nên anh vô tội)

“Đúng vậy! Thế nào?” Cộng Công như cũ mỉm cười, nhưng trong nụ cười lại mang theo chút cảnh giác nào đó.

“Người chính là Chúc Dung...”

“Đúng vậy.” Nụ cười của thanh y nam tử nháy mắt biến mất, ánh mắt chuyển thành hung ác, “Người không phải là phạm nhân? Người biết tên kia sao? Là hắc phái người tới sao?”

Nháy mắt sóng lớn phách thiên cái địa (xé trời chuyển đất) lao thẳng đến, điên cuồng tập kích nơi Cỗn đặt chân. Cỗn không bỏ chạy nhưng vẫn kinh hãi, còn Cộng Công đã chớp lấy thời cơ, xoay người muốn nhảy vào đại thủy.

“Đợi đã!” Một bước hướng về phía trước, Cỗn chế trụ tay phải của Cộng Công giữa đại thủy, đem y mạnh mẽ kéo trở về. “Nói cho ta biết! Người vì sao muốn tạo ra hồng thủy tràn ngập khắp nơi?”

“Cái gì?”

Cộng Công cứng người, còn Cỗn thì kinh sợ. Vào nháy mắt bị bắt lấy, Cộng Công trên mặt tràn ngập kinh hãi, tuyệt vọng cùng kiên cường ra sức giãy giụa. Nhưng hết thấy biểu tình đều là sau khi Cỗn hỏi câu kia, cơ mặt chưa phản ứng kịp, nhưng ánh mắt đã để lộ ra sự khó tin và một tia hy vọng?

Lập tức Cỗn liền khẳng định, nam tử trước mắt tuyệt đối không phải là hồng thủy chi thần bạo loạn tà ác trong miệng thế nhân. Nếu đại thủy đích thực là do người này tạo nên, vậy nhất định trong đó có nỗi khổ riêng.

“Cái này có gì đáng hỏi chứ?” Mặt sinh cơ kia chỉ chợt lướt qua, ánh mắt Cộng Công lại lạnh lùng mĩa mai, giống như nước sông thâm trầm, “Không phải thiên đế muốn ta giáng hồng thủy trừng phạt Tam Miêu sao?”

“Thiên đế sớm đã huỷ bỏ trừng phạt đối với Tam Miêu rồi, người không biết sao?” Cỗn kỳ quái hỏi.

“Cái gì?” Trước tiên là sững sốt, sau đó Cộng Công lập tức phản ứng, “Ta không nhận được mệnh lệnh này.”

“Vậy mới là lạ.” Cỗn mặt nhăn mày nhú, cố gắng suy tư, “Ta nhớ rõ còn nghe phụ thân người tự nguyện tiếp nhận nhiệm vụ truyền đạt mệnh lệnh mà?”

“Vậy không cần hoài nghi nữa. Nếu là phụ thân ta phụ trách truyền đạt, vậy nhất định là ta sau khi nhận được mệnh lệnh đã quên rồi.” Cộng Công lạnh lùng cười, một cổ nước xiết từ trong bắn ra, y giãy khỏi bàn tay nắm chặt của Cỗn, “Dù sao hỏa thần vĩ đại cũng sẽ không phạm sai lầm, cũng sẽ không quên truyền đạt mệnh lệnh. Vậy đương nhiên là do ta không nghe rồi!”

“Khoan đã!”

Lần này Cỗn chưa kịp bắt được thủy thần linh hoạt, Cộng Công đã xoay người hóa thành một con hồng tông thanh long (rồng xanh bờm đỏ) lặn vào đại thủy. Cỗn đương nhiên chưa từ bỏ ý định, xác định phương hướng thanh long chạy xong, đang muốn hóa thân đuổi theo thì một thanh âm sang sảng sau lưng gọi hắn lại.

“A! Người ở đây!” Trên trời hạ xuống một thanh niên cao lớn, “Ta còn sợ người đã rơi vào ma chướng của Cộng Công rồi!”

“Phòng Phong?” Cỗn thoáng nhìn người mới tới, “Khoan đã, trước tiên để ta đuổi... A!”

Đáng tiếc, vừa quay đầu vừa tiếp lời như thế, thanh long đã ở giữa đại thủy lặn mất tăm hơi.

Cỗn bất đắc dĩ nhìn đại thủy, ủ rũ ngồi xuống bên vách đá.

Nam tử cao lớn tên gọi Phòng Phong thị, là một vị thần không lớn không nhỏ trên trời, cũng là hảo hữu của Cỗn. Không giống như Cỗn, Phòng Phong thị một thân y bào màu vàng đất đầy tùy hứng lại đơn giản, để lộ ra tính cách hoàn toàn bất đồng giữa y và một Cỗn luôn nghiêm túc. Y và Cỗn nguyên bản cùng nhau hạ phàm, chẳng qua ở trên đường phân tán, hiện tại mới gặp mặt một chỗ.

“Như thế nào rồi?” Phòng Phong thị kỳ quái ngồi xổm xuống bên cạnh hảo hữu, “Người muốn đuổi theo cái gì?”

“Thủy thần Cộng Công.” Cỗn chỉ về hướng thanh long đã đi xa, tức giận trừng mắt Phòng Phong thị, “Ngài đây tới thật đúng lúc, hại ta chưa hỏi xong đã để hắn chạy mất rồi.”

“A...” Phòng Phong thị có chút khấn trương, “Hắn không có làm người bị thương chứ?”

“Không có.” Cỗn có điểm buồn cười, “Không cừu không oán người ta đi hại ta làm gì?”

“Không có việc gì là tốt rồi.” Phòng Phong áy náy giật nhẹ vạt áo màu vàng đất của mình, “Hôm nay thật sự thực có lỗi. Lần sau sẽ cùng tìm với người?”

“Nói thật đơn giản...” Cỗn cười cười, đột nhiên lại nhớ ra cái gì đó, “Uy, Phòng Phong...”

“Cái gì?”

“Người cảm thấy Cộng Công thật sự là ác thần sao?”

“A?”

Phòng Phong thị chưa thấy qua Cộng Công nên không thể trả lời vấn đề này. Bản thân Cỗn cũng không có biện pháp, đành phải tiếp tục lưu lại thể gian tìm kiếm hồng tông thanh long kia. Hai vị thần ngày qua ngày ở trên mặt đất đuổi theo lũ lụt, nói đến cũng khéo, mãi đến ngày Phòng Phong thị rốt cục chịu không nổi việc tìm kiếm vô mục đích khắp nơi mà trở về trời, thì Cỗn mới gặp lại Cộng Công. Lần này Cộng Công không phải đang khóc mà là diện vô biểu tình đứng ở chỗ cao nhìn đại thủy.

Trong nước nổi lên một khối xác chết trôi cùng gỗ vụn, mùi hôi thối làm cho Cỗn nhin không được bịt mũi.

“Lại là người.” Đưa lưng về phía Cỗn đang đến gần, tiếng nói thâm trầm của Cộng Công hòa thành một cùng tiếng nước.

“Bởi vì người vẫn chưa trả lời vấn đề của ta.” Cỗn nói.

Cộng Công hờ hững quay đầu lại, mặc lực y bào của y ở trong gió ôm lấy thân hình thon dài, mái tóc đỏ tựa như hoả diễm lan trên thảo nguyên xanh biếc. Nhưng ngọn lửa kia lại lạnh như băng, lửa quanh mặt cũng là lạnh, cho dù khuôn mặt kia trắng như ngọc, tinh xảo như điêu, vẫn như xưa lạnh như nước.

“Người hình như rất ghét ta?”

“Ta chán ghét thần.”

“Người chán ghét... Cái gì?”

“Nghe không hiểu sao?” Nhân châu đen lầy của Cộng Công lạnh đến thấu xương, “Ta nói ta chán ghét các người, những người luôn tự cho là đúng, bởi vì có sức mạnh liền cho mình là thần linh có quyền lực khổng lồ chế sống chết của vạn vật.”

“Nhưng người không phải cũng là thần sao?”

Cỗn theo trực giác nói ra nghi vấn, đáng tiếc chỉ đổi lấy trầm mặc lạnh lẽo của Cộng Công.

“Mấy ngày nay ta đã nghĩ qua. Ta đoán, khơi lên hồng thủy chỉ đơn thuần bởi vì người đang khóc?” Cỗn lớn mật đặt giả thiết, “Chúc Dung là vì bảo hộ người, mới đem chuyện trừng phạt Tam Miêu làm cái cớ che giấu trận đại thủy này.”

“Một nửa đúng, một nửa không.” Cộng Công ngữ điệu lạnh lẽo như cũ, nhưng ánh mắt lại dần theo một tia hứng thú.

“Vậy chỗ nào đúng?”

“Hồng thủy đích thật là do cảm xúc của ta phản ứng tạo thành.” Cộng Công lạnh lùng cười, “Bất quá Chúc Dung sẽ không bao giờ bảo hộ ta.”

“Vậy ta không hiểu, nếu không phải để bảo vệ người, phụ thân người vì sao phải tìm lý do cho trận đại thủy này? Vì sao lệnh dừng thủy không truyền đến tay người?” Cỗn nghĩ nghĩ, lại hỏi tiếp, “Năm đó người vì sao lại cùng phụ thân người đánh nhau?”

“Có can hệ đến người sao?” Cộng Công trên mặt biểu tình bình tĩnh, nhưng sóng lớn mãnh liệt phía sau đã biểu hiện tâm tình y đang phiền muộn.

“Đương nhiên là có can hệ! Dân chúng khắp thiên hạ bởi vì chịu nạn thủy mà rất khổ sở!” Cỗn sốt ruột nói, “Người không muốn nói, cũng được. Ít nhất hãy nghĩ biện pháp triệt bỏ trận đại thủy này đi.”

“Vì sao ta phải làm như vậy? Ai sống ai chết không phải chuyện của ta.” Cộng Công khinh thường lắc đầu.

“Bởi vì người là thủy thần a!”

“Đây là lần thứ hai.” Nộ khí hàn sương của Cộng Công bức người kéo tới, “Ta cảnh cáo người, đừng lặp lại những lời này, nếu không ta sẽ lấy cái mạng nhỏ của người.”

“Vì sao không thể nói? Rõ ràng đây là sự thật! Người cũng là thần, là vị thần được người dân kính ngưỡng sợ hãi! Chẳng lẽ người nhìn không thấy tể phẩm được ném xuống nước của dân chúng đang chịu khổ vì hồng thủy sao?” Cỗn nói, “Chẳng lẽ người nghe không ra tiếng khóc cầu xin người bớt giận dừng nạn tai của dân chúng sao?”

“Cũng không phải ta muốn làm thần!” Cộng Công rất cực nổi giận, gào đến xé họng. Cỗn dựa vào cái gì mà mắng y? Cỗn thì biết gì chứ? “Ta làm thần không phải vì ta muốn làm! Ta vì sao nhất định phải đi quản sống chết của người khác?”

“Vậy người thì có gì khác với loại thần người xem thường?” Cỗn có chút tức giận, “Ta mặc kệ người vì sao chán ghét thần, cũng không quản người có muốn làm hay không. Dù người không phải thần cũng được! Người hôm nay có năng lực giúp người, có thiên phú trời sinh, người nên trợ giúp kẻ yếu! Đây không phải là chuyện rất đơn giản sao?”

“Ta, không ai giúp ta! Vì sao ta phải đi giúp người khác?”

“Người cần giúp đỡ sao? Ta sẽ giúp người! Không cần tìm cớ!”

“Người...!”

Cộng Công nhất thời nghẹn lời. “Ta sẽ giúp người” Những lời này từ sau khi mẫu thân qua đời đã không còn nghe thấy nữa, xa lạ, ấu trĩ đến buồn cười. Nhưng y cười không nổi.

“Trong mắt của ta, người nhờ vào thiên địa tư dưỡng dựng dục (nuôi dưỡng) mà trưởng thành, đó chính là lý do người nên giúp nhân!” Cỗn lòng đầy căm phẫn nói, “Người cần lý do sao? Vậy đây chính là lý do!”

“Phải không...”

Cộng Công tiếp thu không nổi nữa, lẳng lẳng nhìn khuôn mặt phẩm hạnh đoan chính của nam tử trước mắt. Theo từng lời xao động vào tâm của Cỗn, Cộng Công đột nhiên cảm thấy được có gì đó bị phá vỡ.

“Vì sao? Vì sao ta phải làm?” Một góc cảm xúc nào đó bị phủ bụi đã lâu ào ạt tuôn ra, không hề kiềm nén, “Thời điểm ta lớn tiếng gào khóc cầu cứu, có ai đáp lại sao? Thời điểm ta nói “Ai cũng được, hãy mau tới cứu ta”, các người ở chỗ nào?”

“Không có! Không thần, không người! Một cái cũng không có! Căn bản không ai nghe thấy tiếng kêu của ta!”

“Không! Là căn bản không ai muốn để ý tới!”

“Lúc ta cầu cứu chính là lúc ta thực sự cần giúp đỡ. Nhưng không có! Một cái cũng không có! Ngay cả chút thông cảm bố thí cũng không nhận được! Nhiều người đi đi lại lại như vậy nhưng không có lấy một người nhìn thấy ta, nghe được ta!”

“Ta rất cô đơn! Rất đau đớn! Ta khóc đến khàn giọng đến cuối cùng khóc không ra tiếng! Các người hiểu không? Các người hiểu không?”

“Nếu thời điểm ta cần giúp đỡ không ai vươn tay ra, vậy thế giới này có bị hủy thì thế nào? Vì sao ta cần phải lo lắng chuyện người khác sống chết?” Cộng Công gào thét đến khàn giọng, đầu cũng choáng váng kịch liệt, “Cái gì gọi là không cần lý do? Nói thật dễ nghe! Khi đó người ở đâu?”

Kích động qua đi, Cộng Công dừng lại thở hổn hển, một đôi mắt dài mảnh giận dữ trừng Cỗn. Có thứ gì đó đảo quanh trong mắt, chưa xót tìm không thấy lỗi ra, hình như là nước mắt, nhưng lại không giống như tình cảm gắn với hồng thủy ngày đêm. Y không hiểu biểu tình hiện tại của Cỗn có nghĩa gì, y chưa từng thấy qua nó cho nên không hiểu.

Hơn nữa y cũng không hiểu vì sao Cỗn muốn vươn tay vòng qua cổ mình, càng không hiểu vì sao mình lại không đẩy ra.

“Thực xin lỗi, khi đó ta không có mặt.” Cỗn ôm lấy Cộng Công, dịu dàng nói, “Nhưng từ giờ trở đi sẽ có ta, cho nên muốn khóc muốn gào, thì liên cao giọng khóc ra đi!”

Cộng Công ngẩn ngơ đứng đó tùy ý người chi phối, còn Cổn ôm chặt Cộng Công, trong ngực lo lắng đến đau đớn.

Hắn nắm không được, đoán không ra — tổng ti thủy thần thần lực khôn cùng này rốt cuộc ẩn giấu bao nhiêu ủy khuất và đau khổ?

“Khóc xong nói cho ta biết... Như vậy người còn cô độc không?” Cổn nói.

Có gì đó đã thay đổi, bất đồng. Cộng Công cảm giác được chua xót quanh quẩn ở chóp mũi khóe mắt đã giảm xuống; tâm đã buông lỏng, không còn đau đớn như cũ, gánh nặng như tuyết đọng vụn năm cũng giảm bớt một chút.

“Cô độc... sao?”

Giọng nói từ sâu trong yết hầu vang lên, nước mắt lại theo khuôn mặt của thủy thần lăn xuống. Vì sao? Vì sao hai từ này lại đột nhiên khiến cho người ta không thể chịu được? Là vì đây là sự thật sao? Hay vì đây là sự thực chưa bao giờ nhận ra?

“Cô độc sao...”

Vô luận Cộng Công đang suy nghĩ gì, Cổn đều không thể đọc được tâm của y. Cổn chỉ biết Cộng Công lại bắt đầu khóc, hắn sợ hồng thủy lại dâng đến mức hôn vía lên mây.

“Thực, thực xin lỗi! Là ta không đúng! Ta nói bậy.” Hắn luống cuống tay chân kéo tay áo muốn giúp Cộng Công lau nước mắt, “Ta không nên nói nhảm! Người không thể khóc! Người không được khóc! Đừng khóc! Xin người đừng!”

“Ngu ngốc.” Nụ cười của Cộng Công hiện ra giữa nước mắt. Đau xót đã chảy ra, hồng thủy không dâng lên, ngược lại hơi rút xuống một chút.

“Thực xin lỗi, là ta ngu ngốc! Xin người đừng khóc nữa!” Cổn vẫn còn rối loạn.

“Ta vẫn chưa khống chế được năng lực của mình hoàn toàn, người có thể giúp ta không?”

“Cái gì?”

Cổn lúc này mới ngẩng đầu, chú ý tới khuôn mặt tươi cười không hề buồn khổ của Cộng Công. Khuôn mặt kia mang theo nước mắt còn có nước mũi rất không mỹ quan, nhưng không còn vẻ tuyệt vọng lạnh lẽo như trước, mà lại giống như mặt trời ló dạng sau mây đen tỏa đầy ánh nắng.

Rốt cuộc Cộng Công không còn ngập trong phần hận, ngày đêm lấy nước mắt rửa mặt nữa, hồng thủy trên mặt đất cũng không còn dâng cao mà bắt đầu chậm rãi rút lui. Năng lực của thủy thần có thể gọi thủy chiêu thủy khống thủy, nhưng không cách nào làm thủy hư không tiêu thất, cho nên Cổn bồi người bằng hữu mới này, giúp y dẫn đường cho dòng nước trên mặt đất bằng phẳng. Ngồi cùng bàn, ở cùng phòng, ngày đêm tình cảm gắn bó nhưng có một câu hỏi vẫn luôn xoay quanh trong lòng Cổn: Chúc Dung vì sao không truyền đạt mệnh lệnh rút hồng thủy cho Cộng Công?

“Bởi vì ta và tên kia mỗi lần chạm mặt đều rất bận rộn, căn bản không có cơ hội truyền đạt lại mệnh lệnh của thiên đế.” Vào đêm nọ, khi hai người ngồi chơi trên gò núi, Cộng Công nhìn lên bầu trời đầy sao, thần nhiên trả lời vấn đề này.

“Bạn? Bạn cái gì?” Cổn nằm trên mặt đất kỳ quái quay đầu nhìn Cộng Công, “Người không phải nói rằng phụ tử các người tình cảm không tốt sao?”

“Nếu không tin thì coi như ta đang nói dối đi...” Cộng Công nhắm mắt lại, khóe miệng lại hiện lên một mặt cười khổ như có như không, “Ta nói rồi thiên thần vĩ đại sẽ không phạm sai lầm, cũng sẽ không quên truyền đạt mệnh lệnh. Vậy đương nhiên chính là do ta không tuân lệnh...”

“Ta tin người.” Cổn nghiêm túc ngồi dậy, “Cho nên ta muốn biết sự thật.”

“Nhưng ta không muốn nói.” Thanh niên thon gầy khóe miệng lại khắc sâu thêm cay đắng.

“Cộng Công...” Cổn thở dài. “Người từng hỏi ta ‘Người có thể giúp ta sao?’ còn câu trả lời của ta là...”

“Đúng, ta biết. Xin thứ ta nói không nên lời.”

“Quên đi.” Cỗn nhìn Cộng Công cười khổ, đột nhiên cảm thấy được cho dù không biết đáp án cũng không sao, “Không muốn nói thì đành chịu vậy, coi như xong!”

Gió dịu dàng thổi qua, thay thế hết thảy âm thanh trò chuyện. Thật lâu sau, Cộng Công mới lại mở miệng.

“Cỗn, ngươi đã từng hận ai chưa?” Y hỏi.

“Hận?” Cỗn nghiêm túc tự hỏi, “Cảm giác thật sự tức giận với chuyện gì đó thì từng có, có điều nói hận thì... Phải phần nộ đến mức nào mới có thể tính là hận đây?”

“Không chỉ là phần nộ mà thôi.” Cộng Công quay mặt về phía trời cao, biểu tình chỉ có trời mới nhìn thấy được, “Bởi vì vô lực, vô pháp thay đổi, rồi trốn như thế nào cũng trốn không thoát, cho nên bắt đắ dĩ biến thành phần nộ, phần nộ tích lũy thành hận...”

Cỗn không cắt ngang lời nói của Cộng Công, âm lượng gần như là tự ngôn tự ngữ (lầu bầu lẩm bẩm) nhỏ dần rồi biến mất. Lại qua hồi lâu, Cộng Công mới quay đầu đối mặt với Cỗn đang ngồi bên cạnh.

“Người không hiểu hận rốt cuộc là thiện lương? Hay là hạnh phúc đây?” Thuỷ thần tựa tiểu phi tiểu hỏi.

“Hay là do ta chưa từng trải qua các thứ quan hệ này kia? Thực xin lỗi...”

“Đừng xin lỗi, không phải lỗi của ngươi.” Cộng Công chậm rãi đứng dậy khỏi mặt đất, phúi phúi bụi đất cát bước xuống núi, “Nếu muốn biết thì buổi tối đừng rời khỏi nhà ta. Thật lâu không thấy, cái tên kia hẳn là sắp tới rồi.”

“Hảo, ta sẽ không đi.” Cỗn xoa người nhảy lên, đuổi theo Cộng Công đang rời đi.

“Nếu có thể...” Gió lạnh giữa xuân kèm theo tiếng nói của Cộng Công chậm rãi truyền đến, “Ta không hy vọng ngươi biết, đặc biệt là ngươi...”

Vì thế từ đó về sau mỗi đêm Cỗn đều ở lại trong tiểu ốc của Cộng Công, hoặc ngồi hoặc nằm, cùng Cộng Công tán dóc suốt đêm đến bình minh. Mãi đến một khuya nọ, đồng hoang ngoài tiểu ốc xa xa truyền đến tiếng bước chân gầm vang, cùng với âm thanh đặc trưng của cây cỏ bị thiêu đốt.

“Đến đây.” Cộng Công ngữ khí tuy rằng bình tĩnh, nhưng đầu ngón tay lại run rẩy, “Mau trốn xuống dưới sàng. Mặc kệ phát sinh chuyện gì cũng không được đi ra.”

“Nhưng...”

“Nghe ta! Ngàn vạn lần không được đi ra.” Cộng Công đem Cỗn đẩy xuống gầm giường, “Ngươi đi ra sẽ chỉ làm sự tình càng thêm rối mà thôi!”

“Cộng...”

“Xuyt! Đừng lên tiếng!”

9. Chương 9: Đạo Thổ 3

Cỗn trốn dưới sàng xong xuôi, Cộng Công mới thu hồi mấy viên minh châu thấp sáng, nằm trên giường không bao lâu thì chợt nghe thấy âm thanh chày lách tách đã đến trước cửa. Trong ánh lửa, cửa gỗ của tiểu ốc bị đẩy mạnh, Chúc Dung toàn thân bốc lên kim diễm bước vào. Cộng Công giả vờ ngủ, Cỗn xuyên qua cạnh giường nhìn thấy hai bàn tay nắm chặt của Cộng Công cùng Chúc Dung đang chậm rãi đi đến bên giường khiến trong phòng được chiếu sáng như ban ngày. Hắn không hiểu Chúc Dung biết rõ nhi tử đang ngủ còn đến trước giường làm gì, mãi đến lúc Chúc Dung đi đến bên giường, cực kỳ thuần thực cúi người xuống...

Trong thoáng chốc vang lên tiếng nước phá không, tiếp theo là tiếng cháy xèo xèo đặc biệt của băng thủy đung phải chức nhiệt.

Đột nhiên tiếng rống giận từ khuôn miệng tao nhã của Cộng Công phát ra, giữa đêm khuya đặc biệt nổi bật.

“Ra ngoài!” Thủy thần rống to, “Cút ra ngoài cho ta!”

“Khang Hồi... Người đối đãi với phụ thân của mình như thế này sao?” Chúc Dung hí mắt cười, ngọn lửa trên người đốt cháy đệm giường ẩm thấp bên cạnh, “Nhiều ngày không thấy, người nghênh đón ta như vậy à?”

“Nghênh đón? Phụ thân? Ta phi!” Cộng Công dùng động tác thô lỗ hoàn toàn không phù hợp hình tượng, nhổ một bãi nước miếng, “Người lại tới làm cái gì?”

“Còn hỏi? Người không phải vẫn luôn hiểu rõ à?”

Chúc Dung bị dòng nước đẩy ra vẫn cười như cũ, chậm rãi tới gần Cộng Công. Dưới sàng, Cỗn không thể tin vào mắt mình. Cái tên áo đỏ nửa đêm tập kích, mặt đầy tà khí, đốt cháy chỗ ở của con mình không chút kiêng kỵ thật sự là hỏa thần được dân chúng kính ngưỡng đó sao? Là quang minh chi thần được thiên tử tế bái, bách tính thờ phụng đó sao? Là bộ hạ được thiên đế tin cậy nhất đó sao – là hỏa thần Chúc Dung đó sao? (anh là fanboy của hỏa thần đó sao = =)

“Cút! Ra ngoài!” Cộng Công đẩy lên dòng nước dập tắt ngọn lửa, đau lòng thoáng nhìn tấm chăn bị thiêu hủy, “Ta không muốn đánh với người ở trong này!”

“Có gì khác biệt à?” Chúc Dung tiến về trước hai bước, nhi tử của hắn cũng thối lui về sau hai bước, “Chỉ cần người không chống cự thì sẽ không có gì tổn thất hết đúng không?”

“Rác rưởi! Không được tới gần ta.” Cộng Công xanh mặt, phát khởi một dòng thác muốn gạt Chúc Dung ra.

Tuy rằng cột nước lao thẳng tới hỏa thần cực nhanh nhưng bởi vì lo lắng cực độ mà lao chệch vào đồ đạc trong nhà, hơn nữa lượng nước cũng không nhiều, chỉ cần nhiệt độ quanh người Chúc Dung cũng đủ khiến nó bốc hơi.

“Dù sao lần nào kết quả cũng giống nhau, sao không tiết kiệm chút khí lực đi?” Chúc Dung cười, phát tay làm tan phần lớn hơi nước, “Hay là muốn đại chiến một trận? Người cũng biết đánh không lại ta đúng không? Hơn nữa còn hạ sinh rất nhiều người vô tội đó.”

“Người...”

Cộng Công nắm chặt hai tay, lui về sau từng bước, toàn thân run rẩy.

“Người cũng biết không thể kháng cự lại người phụ thân này mà, kỳ thật người cũng rất hưởng thụ đúng không? Khang Hồi à, như vậy đều tốt cho tất cả mọi người mà, không phải sao?”

“Tốt cái mông nhà người!”

Cỗn nhịn không được nữa từ gầm giường nhảy ra, thốt lên lời mắng chửi thô tục mà thủy thần vẫn nhã tuýt đối nói không được. Hắn không thể tin được, cái tên làm cho người ta ghê tởm này là Chúc Dung sao?

“Người là ai?” Chúc Dung không nghĩ tới nửa đường lại nhảy ra một tên Trình Giảo Kim. (một vị tướng sống vào thời Đường, ông này hay cầm búa nhảy ra giữa đường)

“Ta tên Cỗn, là đứa con của thiên đế chi tử Lạc Minh!” (tức cha anh ấy là Lạc Minh) Cỗn đẩy Cộng Công, đem y che ở phía sau mình, “Tổng ti hỏa thần Chúc Dung, đây chính là nguyên nhân người không truyền đạt mệnh lệnh triệt thủy sao?”

“Chờ...”

“Vì người đối với con mình thì bạo làm cho y ngày đêm dùng lệ rửa mặt, nên mới tạo ra hồng thủy trên mặt đất đúng không?” Cỗn vô cùng đau đớn rống to, “Bởi vì lời nói dối và sự thất trách của người, thiên đế

mới bị người che mắt đúng không? Là bởi vì tư tâm của người, vạn dân trên mặt đất mới chịu khổ sở đúng không?”

“Chờ một chút, nghe ta giải thích đã...” Chúc Dung rốt cục cũng hoảng loạn, vội vàng muốn tìm cơ bao biện.

“Không cần! Ta tin vào những điều mình thấy!” Cỗn không quay đầu lại, cầm bàn tay lạnh như băng của Cộng Công, “Theo ta! Chúng ta đi gặp thiên đế!”

“Người, người tiểu quỷ này...” Chúc Dung từ kinh hoảng chuyển thành phần nộ, “Được! Chúng ta đi gặp thiên đế! Để xem thiên đế tin ai!”

“Đi thì đi! Ai sợ chứ?”

Trong tiếng rống giận dữ của Cỗn, Chúc Dung xoay một cái hóa thành một quả cầu lửa bay lên trời, thiêu rụi nóc nhà của Cộng Công. Còn Cỗn đâu? Hắn vẫn còn đang tức giận, rống to theo hướng Chúc Dung rời đi. (cái này là anh hùng động khẩu không động thủ sao???)

“Con mẹ nó tên hèn hạ! Chỉ biết khi dễ kẻ yếu!”

Trùng mắt nhìn cái lỗ lớn trên nóc nhà do bị thiêu cháy mà ra, Cỗn vẫn chưa tiêu lửa giận thở hổn hển. Không nghĩ tới vừa quay đầu lại, đã đối diện với đôi mắt tuyệt vọng của Cộng Công.

“A... Thực xin lỗi, vẫn là đốt hư nhà của người rồi.” Chút lửa giận còn lại của Cỗn cũng bay mất, bắt đầu khẩn trương, “Thực xin lỗi là ta không tốt, nhưng ta thật sự chịu không được...”

“Người không nên... Không nên như vậy...” Cộng Công vừa rồi gào đến khàn giọng, thanh âm bây giờ vừa thô ráp vừa khàn khàn, “Người chọc giận Chúc Dung... Tên kia nhất định là ác nhân tiên cáo trạng.” (người ác cáo trạng trước, ý chỉ vừa ăn cướp vừa la làng)

“Đừng lo lắng, kẻ sai là hắn.” Cỗn vỗ vỗ vai Cộng Công, không thèm để ý đến chuyện Cộng Công lo lắng chút nào, “Người không muốn đi thì ta đi. Người là người vô tội, làm gì có đạo lý để người tiếp tục lo lắng sợ hãi như vậy.”

“Người quá ngây thơ rồi.” Cộng Công chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Lo lắng của Cộng Công quả nhiên trở thành sự thật. Chúc Dung sợ sự tình không thể văn hồi quả nhiên đã ác nhân tiên cáo trạng, ở trước mặt thiên đế dựng lên một màn, nói Cỗn một mình hạ phạm cấu kết với ác thần Cộng Công, ý định thay hắn chưởng quản thế giới trên mặt đất. Kể từ đó, Cỗn trở thành nghiệt tôn của thiên đế có ý đồ tung tin đồn hãm hại Chúc Dung, lời nói giải oan thay Cộng Công giờ lại trở thành lời nói dối buồn cười.

Kết quả là thiên đế không muốn tiếp kiến tôn tử của mình, cấm hắn hạ phạm, càng không thèm quan tâm đến hồng thủy liên tục trên mặt đất. Cỗn mất thấy lũ lụt trên mặt đất sau khi mình rời đi ngày càng nghiêm trọng, biết Cộng Công nhất định lại bắt đầu khóc. Hắn lo lắng không thôi, bản thân lại ngăn cản không được Chúc Dung, đành phải xin hảo hữu Phòng Phong thị giúp mình chuyển lời đến thiên đế, ai ngờ lại đụng phải một tên nhu nhược.

“Thật có lỗi, ta làm không được.” Phòng Phong thị đối hảo hữu lắc đầu, “Chúc Dung đối với chư thần trên trời hạ một thông cáo, nói rằng nhi tử Cộng Công tác loạn, hắn muốn đích thân thảo phạt. Nếu ai có ý kiến thì chính là đối nghịch với hắn.”

“Quả thực là trong mắt không có vương pháp mà!” Cỗn nổi giận đập bàn, “Thiên đế mặc kệ sao? Chúc Dung là cái thá gì chứ?”

“Thiên đế đã chuẩn cho hành động thảo phạt vì đại nghĩa diệt thân của Chúc Dung rồi!” Phòng Phong thị cười khổ, “Người đã quên Chúc Dung là đại thần được thiên đế tin cậy nhất trên trời sao?”

“Đánh kiểu này, dân chúng trên mặt đất sẽ chịu bao nhiêu cực khổ đây? Sẽ xảy ra bao nhiêu mối họa đây? Lần trước là trụ trời bị đụng gãy, ai biết được lần này là gì?” Cỗn cực kỳ đau lòng nhưng kỳ thật thứ hắn không thể chịu được nhất lại là một chuyện khác, “Hơn nữa Cộng Công là người vô tội mà!”

“Cổn... Thực xin lỗi.” Phòng Phong bắt đầu dĩ vãng vai hảo hữu, “Ta không có cách nào giúp người, hơn nữa ta cũng không hy vọng người bị cuốn vào phân tranh của phụ tử bọn họ. Chúc Dung quá cường đại, nếu tiếp tục cùng hắn đối nghịch sẽ không có lợi.”

“Ta cũng không phải vì có lợi mới làm như vậy!” Cổn tức giận nói.

“Thực xin lỗi, ta không phải tôn tử của thiên đế, cũng không có đủ dũng khí như người đi khiêu chiến Chúc Dung đầy quyền uy.” Phòng Phong thị né tránh cái nhìn đầy chất vấn của Cổn, “Thế này là tốt nhất, người cứ ở trên trời đi. Chúng ta sẽ giống như trước du ngoạn khắp nơi, những chuyện trên mặt đất căn bản không liên quan đến chúng ta!”

“Cho nên người thà rằng xem thế nhân chịu khổ sở vì lũ lụt?” Cổn nhìn bằng hữu không thể tin được, “Ta đã nhìn lầm người rồi! Người vì bảo vệ mạng mình, chẳng những không giúp ta, còn mặc kệ thiên hạ cực khổ!”

“Ta... Ta chỉ là muốn cứu người thôi!”

“Người cứu ta? Vậy ai sẽ cứu người trong thiên hạ? Ai sẽ cứu Cộng Công?”

“Ai...” Nam thần cao lớn thở dài, “Trong lòng người chỉ có thủy thần kia thôi đúng không?”

“Trong lòng ta có người trong thiên hạ.” Cổn lắc đầu, “Chỉ cần cứu Cộng Công, người trong thiên hạ sẽ không phải chịu lũ lụt khổ sở, đây đều là một chuyện.”

“Chính người cũng không phát hiện, lúc trước người có vì thiên hạ lo lắng thế nào cũng sẽ không có dáng vẻ nóng như lửa đốt thế này.” Phòng Phong thị thở dài, “Người biết bản thân hiện giờ đang dùng cái vẻ mặt gì nói chuyện với ta không?”

“Người đang nói cái gì? Ta không hiểu.” Cổn chỉ cảm thấy mặc danh kỳ diệu (kỳ lạ).

“Quên đi... Cổn, nghe bằng hữu một lần.” Phòng Phong thị bắt lấy bả vai thấp bé hơn mình, nhìn thẳng vào khuôn mặt chữ điền cổ chấp kia, “Đừng can thiệp vào chuyện phân tranh này nữa.”

“Ta làm không được, Phòng Phong.” Cổn kiên định trả lời, “Nếu người còn coi ta là bằng hữu, thì giúp ta tìm cách cứu y, giúp ta cứu vớt thế nhân đi.”

Thanh niên cao lớn mặt mày nhẵn lại, bắt đầu dĩ vãng nhìn về phía hoa văn trang trí mỹ lệ trên nóc nhà. Hắn mong muốn Cổn rời xa nguy hiểm, lưu lại trên trời, lưu lại bên cạnh hắn, nhưng mà...

“Người cũng biết, ta không thể cự tuyệt thỉnh cầu nào của người.” Rất lâu sau, Phòng Phong thị mới từ từ mở miệng.

“Cám ơn! Ta biết người sẽ không phản bội ta mà!” Cổn vui vẻ ôm hảo hữu một cái, “Ta biết người sẽ không để cho ta thất vọng mà!”

“Còn ta chỉ biết làm như vậy ta sẽ mất đi người.” Phòng Phong thị vỗ lưng Cổn, đau đớn nói.

“Phòng Phong?” Cổn nhận thấy hảo hữu có chút bất thường, “Sao vậy?”

“Không có gì...” Phòng Phong thị cười khổ lắc đầu, “Ít nhất đáp ứng ta, đừng đi trêu chọc Chúc Dung nữa. Bảo vệ tốt bản thân, được không?”

“Được, ta đáp ứng người.”

Nếu không thể thông qua thiên đế giải cứu Cộng Công khỏi khốn cảnh, Cổn và Phòng Phong thị chỉ có thể bắt tay vào làm từ phương diện hồng thủy. Tuy rằng Cộng Công không muốn làm thần, nhưng năng lực của y quá mạnh, lũ lụt ngàn dặm không thể một sớm một chiều có thể thoái lui. Cổn biết rõ chậm rãi bởi Cộng Công giúp tâm tình y yên tĩnh hiệu quả quá chậm, còn đại quân Chúc Dung lại sắp đánh tới trước mặt. Cho nên cần phải có phương án hữu hiệu nhanh hơn. Khó ở chỗ hắn đã cùng Phòng Phong thị cầu toàn bộ chư thần trên trời nhưng không ai có cách trị thủy.

Một ngày nọ, Cổn và Phòng Phong thị đang ở trong hoa viên phát sầu vì việc trị thủy thì đột nhiên bị âm thanh gây lộn từ xa cắt đứt suy nghĩ. Là hai tiểu thần đang đánh nhau, không biết là khắc khẩu chuyện gì.

“Các người sao vậy? Sảo cái gì?” Cỗ nhện không được tiến lên ngăn lại.

“Cỗ đại thần! Ta biết ngài muốn trị thủy! Đặc biệt đến nói cho ngài một phương pháp!”

Lục y tiểu thần lời vừa nói ra, hạt y (áo nâu) tiểu thần bên cạnh vội vàng xông lên che miệng hắn lại.

“Ngu ngốc! Đã kêu người đừng nói nữa mà!”

“Để hắn nói tiếp đi, si kiêu thần.” (thần cú mèo) Phòng Phong thị đứng bên cạnh đã nhận ra hai tiểu thần. Hóa ra lục y là rùa, hạt y là cú mèo.

“Thiên đế có một bảo vật tên là Túc Nhượng, tự mình sinh trưởng, sinh sôi không ngừng. Chỉ cần lấy một chút ném xuống mặt đất lập tức sẽ tự nhiên gia tăng, hình thành núi cao và đồng ruộng, có thể dùng để lấp hồng thủy.” Thanh y tiểu thần không để ý đến ánh mắt của đồng bọn bên cạnh, một hơi nói hết.

“Thực sự có thứ tốt như vậy à? Vì sao trước đây ta không biết?” Cỗ bắt đầu hứng thú.

“Bởi vì đó là bảo bối của thiên đế, người bình thường không có khả năng thu được, chỉ có thể đi ăn trộm.” Hạt y tiểu thần nói, “Cỗ đại thần ngài ngàn vạn lần đừng nghe lời tên ngu ngốc này, cách này không thể dùng được đâu!”

“Trước tiên đừng quản có thể hay không, Túc Nhượng giấu ở đâu?” Cỗ hỏi.

“U Đô. Nhưng ở đó có Chúc Long và Cửu Dương canh giữ.” Rùa nói.

“Người đúng là đồ ngốc! Người muốn hại Cỗ đại thần sao?” Si kiêu thần nhảy dựng lên đánh ô quy thần.

“Ta không phải muốn ngài ấy đi! Chính ta muốn đi a!” Ô quy thần ra sức tránh né truy đánh, “Ta đi trộm Túc Nhượng về cho Cỗ đại thần dùng a!”

“Người chân ngắn thế kia làm sao chạy trốn được? Đợi người đến được U Đô thì nước cũng dâng đến trời rồi!”

“Vậy người không giúp ta sao? Người có cánh đó thôi!”

“Ai muốn theo người chịu chết chứ?”

“Được rồi được rồi, hai người đừng cãi nữa.” Cỗ trấn an hai tiểu thần, “Ta đi là được, chỉ cần có thể ngừng đại thủy trên mặt đất, chuyện gì ta cũng nguyện ý làm.”

“Nhưng ngài không sợ thiên đế giáng tội sao?” Hai tiểu thần trầm miệng một lời.

“Muốn phạt thì cứ để ngài ấy phạt đi!” Cỗ cười ảm đạm.

“Cỗ, đừng nói giỡn.” Phòng Phong thị đối với hảo hữu đang xoay người bước đi nói. “Trộm bảo bối của thiên đế, người muốn chết sao?”

“Có một số việc luôn cần có người làm.” Cỗ quay đầu ánh mắt kiên quyết, “Thiên đế không muốn gặp ta, đã không còn cách nào khác nữa rồi.”

“Người...”

“Người đi hay không, Phòng Phong?”

Phòng Phong thị thở dài một cái, thả lỏng gân cốt đuổi theo hảo hữu.

“Người biết ta không thể cự tuyệt người mà.” Hắn nói.

Vì thế Cỗ cùng Phòng Phong trốn khỏi thiên cung, lặng lẽ đi đến U Đô, nhân lúc Chúc Long và Cửu Dương ngủ say thì đánh cắp Túc Nhượng. Tiếp theo hai vị thần phân công nhau hạ xuống thế gian, cầm Túc Nhượng ngăn chặn hồng thủy. Túc Nhượng quả nhiên thần diệu, thuận tay rắc một cái liền tích sơn thành đê, đắp nên ruộng đồng nhân loại có thể an cư. Trên mặt đất dấu vết của hồng thủy mất dần, ruộng đất màu mỡ và đồng cỏ xanh tốt thay thế nước ngập, dân chúng trú ở trên cây và đỉnh núi ủa ra reo hò, cảm tạ ân đức của thần.

Nhưng Cỗn vốn đang mừng rỡ việc trị thủy đã có hi vọng, không có thời gian nhận cảm tạ của nhân dân, công việc vừa tiến triển được một phần, hần hiển nhiên là người đầu tiên đi tìm Cộng Công.

Trước khi Cỗn quyết định lên thiên đình giúp Cộng Công sửa lại án sai đã cùng Cộng Công hợp lực dựng nên một tiểu ốc ẩn mật, để cho Cộng Công vốn không muốn cùng lên trời ở lại đó, nhân thần không biết nên đều tìm không ra, nhưng Cỗn vẫn là lo lắng. Lúc cánh cửa tiểu ốc rộng mở, Cộng Công đi ra thì cái đũa nghịch tôn của thiên đế mới yên tâm bỏ xuống tảng đá trong lòng.

“Cỗn?” Cộng Công không dám tin nhìn người trước mắt, “Ta nghe nói người bị giam lỏng ở trên trời. Làm sao...”

“Thật xin lỗi, không có biện pháp giúp người...”

Cỗn một câu còn chưa nói xong, Cộng Công liền xông lên, gắt gao ôm thân thể cao bằng mình vào trong lòng.

“Cộng Công?” Cỗn không hiểu Cộng Công bị gì, hần lại càng không hiểu cảm xúc dạt dào nảy lên trong lòng là gì.

“Thực xin lỗi, không có người ta không thể không chế chính mình.” Cộng Công nói, “Hồng thủy lại dâng lên, ta không muốn, nhưng...”

“Đừng lo lắng, đã có biện pháp rồi.” Cỗn an ủi, “Có Túc Nhượng. Mọi người sẽ không còn chịu ảnh hưởng của hồng thủy nữa, chuyện khác có thể từ từ giải quyết.”

“Ta rất sợ... Ta rất sợ người cuối cùng không về được...”

“Cộng Công...”

“Đừng dùng thần danh kia gọi ta nữa. Từ nay về sau...” Cộng Công vui đầu vào cổ Cỗn, thanh âm rầu rĩ, “Gọi ta là Khang Hồi. Đừng để tên thật của ta chỉ phát ra từ miệng của thứ cặn bã kia.”

Cỗn vô ý buông tay, Túc Nhượng rơi trên đất sinh trưởng thành núi đá chập chùng nhưng hần không để ý. Cỗn mê mông, hần không biết Cộng Công nồng nhiệt hướng hần tác cầu cái gì, hần chỉ biết mình phải hưởng ứng. Tôn tử của thiên đế trong lòng từng tràn đầy phúc lợi (hạnh phúc và lợi ích) của lê dân trên mặt đất, giờ phút này đã hiểu có thứ còn cần hần bảo hộ hơn. Hần rất cực hiểu được nguyên nhân mình nóng lòng muốn ngăn cản đại thủy, hần muốn vạn dân không còn cực khổ, đúng vậy, nhưng hần càng mong muốn Cộng Công không còn rơi lệ, mong muốn mọi người đừng trách tội y nữa.

“Cỗn, ôm ta.” Cộng Công nói, “Ôm chặt lấy ta.”

Hạnh phúc từ cửu biệt trùng phùng chuyển thành độ ấm mê người. Cộng Công từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên biết, hóa ra tiếp xúc giữa hai thân thể là có thể tự phát, hơn nữa còn là tràn ngập vui sướng. Giữa trời đất bao vây bởi dãy núi, y mê đắm. Ôn nhu và quan tâm của Cỗn tựa như gió xuân đang nhẹ thổi, Cỗn chính là tất cả của y, thế gian không còn chuyện gì quan trọng hơn hần. Túc Nhượng cải biến địa mạo (bề mặt trái đất), dãy núi lớn nhỏ đồ sộ quần quýt lấy nhau đã giấu kín tiểu ốc, vạn vụ do thủy khí của Cộng Công bốc hơi tràn ngập phía trên sơn cốc, không ai có thể tìm ra bọn họ.

Hai vị thần tham lam hưởng thụ vui sướng đối phương mang đến, đều không chú ý tới người làm phần việc còn lại, Phòng Phong thị, đã tới. Đây là nơi hần và Cỗn hẹn gặp, nguyên bản địa phương trên đời chỉ có Cỗn và Cộng Công biết, lại có thêm một người thứ ba là hần. Phòng Phong thị lặng yên tới lại lặng yên rời đi, đem Túc Nhượng còn thừa để lại chân núi của dãy núi mới mọc, tạo thành càng nhiều núi hơn. Đường nhiên Cỗn và Cộng Công đều không thể chú ý tới... ghen tỵ âm trầm trong đôi mắt kia.

Không biết làm sao, chuyện Túc Nhượng bị trộm đã truyền đến tai thiên đế. Thiên đế tức giận, Cỗn chẳng những cùng ác thần Cộng Công cấu kết, kháng lệnh một mình hạ phạm mà còn trộm đi chí bảo Túc Nhượng dùng để bồi đất. Ngài rất đau lòng gia môn bất hạnh có một nghịch tử như thế, phần hận thiên quốc lại có phần đồ này. Cho nên thiên đế hạ lệnh cho cận thần thân tín nhất, Chúc Dung, muốn hỏa thần đại nghĩa diệt thân đồng thời thay ngài giết luôn tôn nhi này.

Nhận được thiên mệnh, Chúc Dung mang theo binh mã hạ phạm, dùng kế dẫn dắt Cộng Công rời đi. Vậy nên khi hồng sắc đại quân bao vây tiểu ốc giữa quần núi thì chỉ có mình Cỗn đi ra mở cửa.

“Không thể nào... Người làm sao tìm ra nơi này?” Cổn kinh ngạc.

“Đương nhiên là hảo hữu của người Phòng Phong thị tiết lộ a!”

“Nói bậy!” Cổn tức giận rống to, “Phòng Phong sẽ không phản bội ta! Đừng vũ nhục bằng hữu của ta!”

Nhìn thấy Cổn phản ứng như thế, Chúc Dung lại cười như điên, trong tiếng cười tràn ngập khinh miệt, trào phúng và đắc ý. Tiếng cười không coi ai ra gì kia làm cho Cổn lạnh cả sống lưng — chẳng lẽ đây là ý nói Chúc Dung đã vu oan giá họa cho Phòng Phong thị?

“Người đã làm gì Phòng Phong?” Tiếng nói của Cổn run rẩy, “Làm nhiều chuyện thiên lý bất dung như vậy, trong mắt người còn có thiên đế sao?”

“Buồn cười, đến một cọng tóc của hần ta còn chưa đựng vào nữa.” Chúc Dung vẫn như cũ cười lớn, khinh thường nhìn Cổn, “Người hảo hữu chân thành của người, chỉ cần ta nói câu đầu tiên đã ngoan ngoãn khai ra chỗ này.”

“Người uy hiếp hần cái gì?” Nghĩ đến hảo hữu vì mình mà bị hiếp bức, Cổn liền hận không thể đem Chúc Dung chặt thành tám khúc.

“Uy hiếp? Không cần uy hiếp.” Chúc Dung cười ha ha, “Ta chỉ nói với hần ‘Ta giúp người chia rẽ Cổn và Cộng Công!’ vậy thôi!”

“Nói bậy...”

“Ta không cần phải nói láo với một kẻ sắp chết như người.” Chúc Dung nói, thuận tay đẩy lên một hỏa cầu thật lớn, “Muốn trách thì trách bản thân đã giao phó cho một tên bằng hữu ngu ngốc như vậy đi!”

Tuy là trực duệ của thiên đế nhưng không có năng lực đặc thù, Cổn căn bản không thể chống lại hỏa diễm của Chúc Dung, đừng nói chi là đại quân sau lưng. Cổn chỉ có thể trốn, nhưng lại trốn không thoát vây bắt của đại quân hỏa thần, cuối cùng ở ngoại vi Vũ Sơn đã bị đuổi kịp, hỏa thần cực dễ dàng đem hần giết chết, thu hồi Túc Nhưỡng. Đợi cho Cộng Công rốt cục phát hiện mình mắc mưu mà quay lại, chờ y đuổi đến thì chỉ còn một khối tiêu thi (xác cháy) mà thôi.

“Không!”

Cùng với hồng lưu cuộn cuộn đầy tuyệt vọng, Cộng Công đau thấu tâm can gào thét đến rung chuyển thiên địa.

Đại vũ liên miên không dứt, tựa như nước mắt không bao giờ khô của thủy thần. Hết thủy thủy trên mặt đất đều thét gào kêu khóc, giúp chủ thần của chúng điên cuồng rống lên âm thanh bi thương của linh hồn đã vỡ vụn.

Tuy rằng đã giết chết tâm phúc đại họa là Cổn, nhưng Chúc Dung cũng không chiếm được tiện nghi. Cộng Công bị phản đến cực điểm, thần lực kinh người, kinh đào hải lãng (sóng to gió lớn) đánh cho đại quân của Chúc Dung chạy trốn chết. Trên mặt đất lại khởi xướng đại thủy đầy trời, đầm lầy thủy thảo hôi thối trải rộng bốn bề. Bởi vì Túc Nhưỡng có thần lực giúp nhân dân có thể an cư đã trôi giạt khắp nơi, hy vọng từng được nhóm lên lại tắt ngúm ngập trong rét lạnh và đói kém. Nhưng Cộng Công không quan tâm, bởi vì tên ngốc duy nhất nói cho y biết thần cần vì vạn dân mưu cầu phúc lợi đã chết.

Bởi vì, Cổn đã không còn.

Từ đó trên mặt đất nhân dân lại không có ngày yên bình. Cộng Công vô pháp bỏ qua chuyện Chúc Dung hoành hành khắp thiên địa, chút hồi ức nguyên vẹn với phụ thân còn sót lại trong lòng y đã theo cái chết của Cổn hơi phi yên diệt (tan thành khói bụi). Từ nay về sau Chúc Dung không còn là thân sinh chi phụ của y, đại thần trên trời chính là kẻ thù – kẻ thù của Cổn.

Thủy thần Cộng Công rốt cục danh phù kỳ thực (danh xứng với thực) đi ngược ý trời, y lấy tư thái của bạo quân càn quét nhân gian. Rất nhiều yêu ma tinh quái và loài người tà ác đầu quân dưới trướng y, ỷ vào thể lực và thủy khí mạnh mẽ của y mà ức hiếp thế nhân. Cộng Công dễ dàng đáp ứng mọi hồ huệ (lợi ích cho cả hai bên) thệ ngôn và lời hứa hẹn của các chủng tộc đồng minh, y không quan tâm người nào vì

lý do gì trợ giúp y, cho dù lợi dụng y cũng được. Y chỉ muốn truy sát Chúc Dung, cần có bộ hạ thay y ứng phó thiên binh của Chúc Dung, những chuyện còn lại đều không quan trọng.

Dân chúng trên mặt đất tuy rằng không biết nguyên nhân chân chính phía sau cái chết của Cỗn, nhưng mọi người đều biết vị anh hùng này vì cứu dân trị thủy đã trộm Túc Nhưỡng, cũng nhớ rõ chính Cỗn đã mang đến Túc Nhưỡng xây nên tường đất. Cho nên thời sau mọi người đều học được cách đắp đê xây tường không thấm nước, trải qua nhiều thế hệ sau đã biến thành tường thành ngăn địch. Tường thành này là kế thừa ý chí muốn bảo vệ dân chúng của Cỗn nhân từ, đồng thời, cũng để vĩnh viễn tưởng niệm vị anh hùng cố chấp hi sinh vì nhân dân.

“Cho nên?”

“Cho nên cái gì?”

Mặt trận đã sớm chuyển đến phòng khách. Tân Ngải Nhân mặt không chút thay đổi tựa vào ghế sô pha, nhìn bạch hồ ở phía đối diện. Bạch Linh từ tư thế nằm sấp ngẩng đầu nhìn bác sỹ thú y, cái mặt lông trắng kia thật đúng là mang đầy nghi hoặc.

“Cho nên, cậu kể chuyện này rốt cuộc là vì cái gì?” Thanh niên tháo mắt kính, thuận tay rút tờ khăn giấy lau chùi, “Bạch Linh, hướng kể chuyện của cậu càng ngày càng kỳ cục.”

“Ngô...” Bạch hồ chớp mắt, nhìn đầu kia của sô pha, “Có sao?”

“Có.”

“Không nắm được trọng điểm?”

“Không nắm được.”

Lúc Tân Ngải Nhân đeo lại mắt kính, hồ ly đứng dậy, bốn chân đầy lông trắng dẫm lên trên sô pha âm thanh sần sật. Tiếp theo Bạch Linh tiến đến bên cạnh bác sỹ thú y, đứng lên như người, hai chân trước khoát lên trên vai người kia, còn rất nghiêm túc nhìn mặt của anh.

“Làm gì vậy?” Tân Ngải Nhân nhíu mày.

“Thần cũng sẽ chết, nhưng sẽ vĩnh viễn sống trong lòng bọn họ, là ký ức của họ giúp cho người đã chết vẫn luôn tồn tại.” Đôi mắt đen của bạch hồ nhìn thẳng vào con người của thanh niên, “Chỉ cần có người còn nhớ rõ hắc mang đến điều gì, chỉ cần có người nhớ rõ hắc từng mang đến thay đổi, hắc sẽ không chết.”

“Rốt cuộc...”

“Khóc không có vấn đề gì, không có gì phô trương cả.” Bạch Linh cắt ngang lời Tân Ngải Nhân, “Vào thời điểm rất buồn khóc cũng không sao, rõ ràng có chuyện thì không cần giả bộ không có việc gì.”

“Mất đi vốn chính là đau đớn như thế, giả bộ không có việc gì mới là có vấn đề.”

“Cái...”

“Hơn nữa tôi không giống với nó, tôi sẽ không rời khỏi anh.” Bạch Linh lại cắt ngang, “Tôi đã tu luyện được bốn trăm năm, vô luận thế nào cũng sẽ không rời khỏi thế gian sớm hơn anh.”

Sau khi nói xong câu kia, trong phòng đột nhiên im lặng. Trong không gian nhỏ nổi lên một luồng ảm áp, ngay cả hàn ý đầu xuân cũng bị cưỡng chế biến mất. Có thứ gì đó rất nhỏ ở trong ***g ngực bác sỹ thú y nhảy lên, anh nhớ tới Bạch Linh từng nói mình đang tìm chuyển thể của chủ nhân đầu tiên, lặp đi lặp lại. Đó cũng là nguyên nhân cậu ở lại đây... Nhưng mà...?

“Cho nên...” Tân Ngải Nhân mở miệng, “Đây là đang an ủi tôi sao?”

“Rốt cục nghe ra rồi à?”

“Không đến câu cuối hoàn toàn không thấy liên quan gì. Cậu rất chấp nhất có phải không?”

“Đúng vậy. Thật có lỗi!”

“Tôi cũng không tạo ra lũ lụt.”

“Tôi biết.”

Lỗ tai Bạch Linh run lên, nghiêng người nhảy xuống xô pha đi đến chỗ bát nước trong phòng khách. Trong tiếng uống nước sột sột của hồ ly, Tân Ngải Nhân dường như nghe ra chút ý tứ ngượng ngùng, có điều anh không vạch trần.

“Bạch Linh...”

“Gi?”

“Cộng Công sau này thế nào?” Thanh niên vuốt ve bộ lông trắng, “Mất đi người quan trọng đem lại ánh sáng cho y, như vậy sau đó y thế nào? Chẳng lẽ cứ mãi tác loạn như vậy? Không thể nào chứ?”

“Cái đó...” Hồ ly liếm mép, biểu tình giống như có điểm thất vọng, “Y tốt lắm! Chuyện này rất dài để lần sau kể tiếp đi!”

Bởi vì thời cơ chưa đúng, Tân Ngải Nhân vẫn chưa hỏi đến vấn đề “cậu nói sẽ bồi tôi vậy chủ nhân của cậu làm sao đây?”, nên đương nhiên cũng sẽ không có câu trả lời. Bác sỹ thú y trẻ tuổi chỉ đứng dậy, đi vào phòng tắm.

“Ngu ngốc, anh còn có thể trì hoãn thêm chút nào nữa không?”

Đang sau, bạch hồ cắn răng thăm mắng.

10. Chương 10: Trị Thủy

Mùng năm tháng ba • lễ cúng Vũ vương gia

Cổn chết ở Vũ Sơn, thi thể bởi vì còn vương bận việc trị thủy mà ba năm không mục. Thiên đế phái thiên thần hạ phàm, lấy Ngô đao mổ thi thể của Cổn. Từ trong bụng Cổn sinh ra một con rồng có sừng, đây là Vũ, còn bản thân thi thể của Cổn thì hóa thành một con gấu vàng chạy về phía tây (truyện khác viết là hóa thành một con ba ba lớn, cá đen hoặc rồng vàng, nhảy vào trong Vũ Uyên). (tên của một đầm nước, vì rơi đầy lông chim nên có tên này)

Vũ kế thừa ý chí tiếp tục trị thủy của phụ thân, thiên đế cũng nhận ra dân chúng trên mặt đất đã chịu đủ cực khổ rồi, bởi vậy chẳng những hào phóng đem Túc Nhượng cho Vũ mượn trị thủy mà còn phái rất nhiều thần và rồng giúp hắn. Vũ có thần trợ, lại nhớ rõ kinh nghiệm thất bại của phụ thân, nên đã chọn phương thức trị thủy khơi thông, biến thủ túc (chân tay đều chai, ý nói làm việc siêng năng), một khắc không dám ngơi nghỉ. Vì trị thủy, Vũ dù đã hơn ba mươi tuổi vẫn chưa có vợ, mãi đến một ngày hắn tới Đồ Sơn gặp được một con cừu vĩ bạch hồ, mới y theo bài ca dao của địa phương mà cưới Nữ Kiều của Đồ Sơn làm vợ.

Cưới được bốn ngày thì Vũ lại vội vàng tiếp tục trị thủy, ba lần đi qua cửa nhà nhưng cũng không vào. Hắn trị tứ thủy, phân đảo Cửu Châu, trăm yêu trừ ma, cuối cùng mọi người đều có thể an cư lạc nghiệp. Nhân dân cảm tạ công lao của Vũ, tôn hắn làm vua trên mặt đất. Sau khi Vũ chết, nhi tử của hắn là Khải kế vị, từ đó kiến lập nên vương triều “Hạ” đầu tiên của lịch sử Trung Quốc. Mà rất nhiều sự tích về việc Đại Vũ trị thủy đến bây giờ vẫn còn lưu truyền rộng rãi khắp nơi trên Trung Quốc.

Con chó ở quê nhà mất làm cho Tân Ngải Nhân quả thực tinh thần sa sút một trận. Mặc dù là bác sỹ thú y, có thể nói là cái nghề bất cứ lúc nào cũng đối mặt với cái chết của động vật và đau khổ của chủ nuôi. Nhưng thói quen và kinh nghiệm không thể làm tê liệt thần kinh, cũng không thể làm cho đau xót giảm bớt.

Quãng thời gian đó anh tìm đủ loại chuyện tình để bản thân luôn bận rộn, tránh đi hết thảy mọi giao tiếp, gần như ngoại trừ ăn ngủ thì toàn bộ thời gian đều được bỏ vào các loại việc vặt quan trọng và không quan

trọng. Cũng nhờ vậy mà rất nhiều số liệu cũ trước đây được sắp xếp hoàn tất, kho lạnh cũng được dọn dẹp gọn gàng ngăn nắp. Bạch Linh đương nhiên hiểu ý nghĩa đằng sau hành động của loài người, bởi vậy cậu chỉ có thể một mực yên lặng dõi theo, cơ hồ một giây cũng không rời khỏi bác sĩ thú y, đi theo giám sát các biến hóa cảm xúc của anh.

Nhờ vào việc tập trung tinh thần như thế, cho nên vào một buổi tối nọ sau khi ăn xong cơm tối, phòng khám liền đóng cửa sớm, khi Tân Ngải Nhân ở bên cạnh cậu ngủ tới ngủ lui sau đó cầm khăn lông chuyên dùng cho việc tắm đi về hướng phòng tắm, thì cậu biết rõ bác sĩ thú y đã trở lại bình thường rồi.

“Ngải Nhân, anh hiện giờ muốn tôi đi tắm sao?” Hồ ly không dám tin trọn mắt, “Giờ đã khuya rồi mà?”

“Sớm hay muộn có gì khác? Dù sao cậu cũng thích máy sấy mà không phải sao?” Bác sĩ thú y trả lời, “Tôi vừa rồi mới nhớ, cậu đã lâu chưa tắm, thừa dịp hôm nay tôi rảnh...”

“A! Rảnh!” Hồ ly nhảy dựng lên, “Anh rốt cục cũng rảnh! Vậy chúng ta kể tiếp chuyện của Cộng Công đi? Anh không phải muốn biết sau đó hấn thế nào à?”

“Cộng Công?” Tân Ngải Nhân bị gọi lên hứng thú, “Cậu là nói phần tiếp theo của chuyện lần trước?”

“Đúng vậy đúng vậy, tiếp tục kể cổ sự đó đi!” Bạch Linh nói, “Còn nhớ ngay từ đầu tôi là muốn nói đến quan hệ giữa Nữ Oa và yêu hồ không?”

Sau khi Cổn nhân hậu bị giết chết ở Vũ Sơn, Cộng Công bắt đầu đuổi giết Chúc Dung suốt ba năm.

Nhưng Chúc Dung có thiên binh thiên tướng không hề dễ dàng đánh bại, thường là tạp binh của thủy thần bị giết đến lạc hoa lưu thủy (hoa rơi nước chảy, ý nói chết như rạ). Nhưng Cộng Công không bỏ cuộc, khi bại khi thắng. Bị đánh lui, lại chiêu binh mãi mã lần sau kéo nhau đánh tiếp. Ba năm ác chiến làm cho thiên đế không thể không phiền, thiên giới chiến đấu không ngừng hao tổn cũng khiến ngài đối với chuyện năm lần bảy lượt cầu viện của Chúc Dung vô cùng không kiên nhẫn.

Huống chi, trên mặt đất còn truyền đến tin tức càng khiến ngài lo lắng hơn...

Sau khi Cổn bị giết thì thi thể để ở Vũ Sơn, nhờ Cộng Công dốc sức bảo vệ nên nó trở thành thánh địa không chịu ảnh hưởng của ba năm thủy hỏa đại chiến. Có lẽ là có chút không đành lòng nhìn tôn nhi chết thảm? Cũng có lẽ là vì để xác định Cổn đã chết hẳn hay chưa? Thiên đế từng phái người xuống đó xem xét, sai người hồi báo tình trạng của thi thể. Nói cũng kỳ lạ, một năm rồi lại một năm, thi thể của Cổn một chút cũng không hư. Ba năm trôi qua thiên đế trở nên bất an, nhớ năm đó Hình Thiên đầu tuy bị chặt nhưng vẫn lấy hai vú làm mắt, lấy rốn làm miệng, tiếp tục vùng vẫy chiến đấu, ai có thể bảo chứng vài năm sau Cổn sẽ không phản hồn (linh hồn sống lại) tiếp tục tác loạn?

Vì thế thiên đế phái một vị thiên thần mang Ngô đao sắc bén hạ phàm, phải đem thi thể của Cổn chặt nát tứ tán, làm cho hấn không thể sống lại. Cộng Công đương nhiên sẽ không cho phép di thể của Cổn bị khinh nhờn, đáng tiếc lúc giao chiến y nhận được tin này thì đã chậm, y mang theo đại quân chạy như bay tới Vũ Sơn nhưng lại trễ một bước, không kịp ngăn cản thiên thần hạ xuống đại đao.

Đao kia chém vào giữa bụng Cổn, nhưng lưỡi đao lại xẹt qua không đem Cổn chặt làm hai mà chỉ vền vền mở bụng của hấn ra. Chuyện xảy ra tiếp theo thật không thể ngờ, từ trong bụng Cổn nhảy ra một con tiểu long chỉ bự bằng cánh tay. Tiểu long màu vàng, trên đầu có sừng cứng, một phát nhảy vọt vào trong lòng Cộng Công đang đang đang sát khí xông lên muốn đánh thiên thần mang đao.

“Người làm... cái gì?”

Cộng Công nhìn tiểu long đang làm nũng trong lòng ngực, nhất thời ngây ngẩn cả người. Tiểu long ở trong lòng Cộng Công nhìn Cộng Công lại nhìn nhìn thiên thần đang luống cuống bên cạnh, liền đem đầu chui vào trong nách Cộng Công, nhột đến mức khiến Cộng Công vốn luôn như băng sương vạn năm cũng phải cười ha hả.

“Chờ, đã, người...” Cộng Công cười lăn lộn trên mặt đất, kéo tiểu long ra, “Người... Làm gì...”

Không trả lời. Hoàng sắc tiểu long cứ quần quít lấy cổ tay Cộng Công, cọ xát vào trong lòng ngực thủy thần, tùy lúc sẽ tiến vào vạt áo đang mở rộng của y.

“Ha ha ha... Không, đừng.” Cộng Công không phải ngu ngốc, một chút liền nghĩ ra mục đích của con rồng này, “Ta không giết hắc là... Đừng tay!”

Nghe thấy thế, tiểu long rốt cục dừng việc làm nhột Cộng Công. Cái đầu nhỏ vươn tới trước mặt Cộng Công, vừa lòng gật gật đầu, ở trên mũi y liếm một cái, đột nhiên đằng không lên cao chui vào trong mây.

“Chờ đã...!”

Cộng Công ngây người, thiên thần cầm Ngô đao ngây người, Chúc Dung đuổi theo tới ngây người, thiên thần vạn vạn binh mã đằng sau cũng ngây người. Vô số thiên thần yêu ma nhân loại đều quên mất giao chiến, chỉ ngẩn ngơ nhìn lên trời không, cùng lắm là trao đổi nghi hoặc trong im lặng. Tình cảnh này rất quý dị, không ai biết tiếp theo nên làm gì, cho nên mọi người đều chỉ có thể đứng ngó ra, chờ đợi động tĩnh của nhân vật trung tâm là Cộng Công.

Cộng Công trong nhất thời không có làm gì, chuyện đột ngột xảy ra làm y trở tay không kịp không thể tự hỏi cũng vô pháp quyết định là nên đoạt lấy thi thể của Cỗn hay như thế nào. Nhưng không đợi y kịp phản ứng, dị tượng đã xảy ra. Bầu trời xanh thẳm vốn tinh không vạn lý (vạn dặm quang đăng) đột nhiên vang lên tiếng sét âm âm, từng đạo tia chớp đánh xuống khiến ai nấy đều bỏ đi kiểm chỗ nấp, binh mã của hai phe thủy hỏa nháy mắt tan rã. Trong vạn người, chỉ có Cộng Công còn miễn cưỡng đứng vững, cho nên y cũng là người đầu tiên nhìn thấy vân tán thiên khai, từ trên trời hạ xuống đặc sứ của thiên đế, Cửu Thiên Huyền Nữ.

“Tổng ti thủy thần Cộng Công, những năm gần đây đã khổ ngài.” Cửu Thiên Huyền Nữ nở một nụ cười với thủy thần, tay vỗ về tiểu long trên khuỷu tay, “Vũ đại nhân đã cùng thiên đế báo cáo hết thấy chân tướng, thiên đế thật xin lỗi đã hiểu lầm ngài nhiều năm như vậy.”

“Ai...?” Cộng Công chưa kịp phản ứng, ngẩn người nhìn nữ thần và tiểu long.

“Nó là do tinh hoa lo lắng và tiếc nuối của Cỗn cùng thủy khí tập hợp trong thiên địa mà dựng dựng sinh thành.” Nữ thần cười chỉ chỉ con tiểu long, “Thiên đế đã vì Cỗn thừa nhận nó làm cháu, mệnh danh là Vũ.”

“Buồn cười! Nam nhi làm sao có thể sinh tiểu hài tử?” Từ một bên truyền đến tiếng rống giận của Chúc Dung, “Đây nhất định là yêu ma của bên kia đã chiếm cứ thi thể! Thiên đế làm sao lại tin nó?!”

“Tiền tổng ti hỏa thần Chúc Dung,” Cửu Thiên Huyền Nữ vẫn cười như cũ, chuyển hướng sang Chúc Dung đang bỏ dẫy từ mặt đất, “Thiên giới đã thừa nhận thần tịch của Vũ đại nhân, hơn nữa thiên đế còn phi thường phần nộ, đã huỷ bỏ chức vụ và thần tịch của ngài. Nếu ngài có chỗ nào bất mãn, có thể giao cho ta truyền đạt.”

“Cái gì?” Cộng Công không thể tin được, “Ngươi là nói tên kia đã không còn là thần?”

“Đúng vậy, thiên đế đã lập tức hạ lệnh, lệnh đệ đệ của Trọng Lê đại nhân, tiền viêm tai chi thần (thần quản các tai họa liên quan đến lửa) Ngô Hồi thay thế Chúc Dung chi hào, cũng triệu hồi thiên binh đã phái ra. Hiện tại phụ thân của ngài chỉ là một thần quyền (họ hàng của thần) có thần lực mà thôi.” Cửu Thiên Huyền Nữ nói, “Hơn nữa thiên đế còn nói, Trọng Lê đại nhân đi ngược ý trời, dối trên gạt dưới, sau này bất luận nhân thần đều có thể giết hắc.”

“Nói cách khác...” Ánh mắt Cộng Công ánh lên nguy hiểm hướng về phía nào đó, “Ta giết hắc xem như là một chuyện công đức?”

“Cũng có thể nói như vậy.” Nữ thần trước sau vẫn mỉm cười.

Đột nhiên bên cạnh phát ra một tiếng hét điên cuồng của dã thú cắt đứt đoạn đối thoại, thanh âm từ phía thi thể của Cỗn truyền đến. Mọi người quay đầu lại, trong thạch quan (quan tài bằng đá) đã không còn thấy di thể của Cỗn, mà thay vào đó là một con hoàng sắc đại hùng (gấu lớn màu vàng). Đại hùng đứng dậy, đối Cộng Công hống một hơi dài, rồi đột nhiên chạy về phía tây như gió.

“Khoan đã! Cỗn?”

Cộng Công đuổi theo, nhưng hoàng hùng chạy nhanh hơn y, chui vào trong rừng chớp mắt đã không thấy tung tích. Thủy thần điên cuồng tìm kiếm khắp nơi, có người nói với y đã nhìn thấy hoàng hùng chạy thẳng về phía tây, có người nói hoàng hùng đã hóa thành một con hoàng long hoặc một con huyền ngư (cá đen) nhảy vào trong Vũ Uyên. Có người còn nói, Cỗn đi qua các nơi nhìn thấy nhân dân chịu khổ sở vì nạn tai thì rất đau lòng, mới chỉ cho bọn họ trồng hạt kê đen, vừa có thể diệt trừ cỏ dại vừa có thể làm lương thực.

Mọi người xôn xao nói, tìm rồi lại tìm, nhưng không có giả thuyết nào được chứng thực, trên trời dưới đất đều không có linh hồn hưởng ứng tiếng kêu thống thiết của Cộng Công. Sau khi Cỗn biến mất lưu lại tung tích ở khắp nơi tựa như mây mù mà tiêu thất.

Tìm cả ngày, trên mặt đất hoang không còn thấy hùng ảnh nữa, Cộng Công chán nản trở lại Vũ Sơn. Cửu Thiên Huyền Nữ đã dẫn thiên binh trở về trời, Trọng Lê không còn là Chúc Dung cũng sớm mang theo vây cánh chạy mất tăm, chỉ còn lại binh mã của Cộng Công ở tại chỗ không biết làm sao. Kỳ quái chính là từ trong đám yêu ma quỷ quái kia lại truyền ra tiếng khóc oa oa, Cộng Công nghi hoặc, đến gần thì phát hiện trong lòng ngực thủy yêu đang ôm một đứa trẻ loài người trần trụi.

“Đây là cái gì?”

Cộng Công nhú mày, y biết mình có vài thủ hạ thích ăn thịt người. Bất đồng chủng tộc có thực tính khác biệt y cũng không quản, nhưng bắt tiểu hài tử ở trước mặt y quả là khiến y không vui, vì thu phục quân tâm y đã sớm hạ lệnh không cấm bọn họ, nhưng đừng làm trước mặt y. Y mới rời đi trong chốc lát, thế nào mà quân lệnh đã liền rối loạn?

“Đây là Vũ đại nhân, là do con rồng vừa rồi biến thành,” Thủy yêu biết Cộng Công hiểu lầm, vội vàng trả lời, “Cửu Thiên Huyền Nữ nói muốn chúng ta nuôi lớn tiểu hài tử này. Nàng nói nàng biết Cộng Công đại nhân đối với thiên giới không có hảo cảm, bởi vậy nhất định không muốn Vũ lớn lên ở trên trời, hy vọng Cộng Công đại nhân ở trên mặt đất có thể hảo hảo chăm sóc nó.”

“Là vậy sao...” Cộng Công tiếp nhận đứa trẻ, “Hài tử của Cỗn?”

Đứa trẻ tên Vũ là một nam hài, trắng trẻo mập mạp có chút đáng yêu, trong lòng mắng thủy yêu không biết chiều cổ hài tử, Cộng Công dùng áo choàng của mình đem nó quấn kín. Có lẽ là vì ấm áp? Vừa đến trong lòng Cộng Công, đứa bé lập tức nín khóc, mỉm cười. Nhìn kỹ, đứa nhỏ này trong mắt thực có vài nét giống Cỗn. Đột nhiên Cộng Công nghĩ người — Cửu Thiên Huyền Nữ nói Vũ là linh hồn do ý niệm của Cỗn dựng dựng thành, nhưng Cỗn bị phong kín trong thạch quan thì đi đâu hấp thu thủy khí của thiên địa?

Nhìn gương mặt trắng nõn còn nhỏ, hai giọt nước mắt lăn xuống gò má của Cộng Công, dừng ở trên cái miệng nhỏ nhắn của đứa bé, hài tử ngây thơ liếm nước mắt.

“Biết ta là ai không? Vũ?”

“A a...” Vũ nho nhỏ mở miệng, phát ra tiếng đáp không biết có ý nghĩa không.

Chưa xót khó chịu nổi cứ quanh quẩn trong lòng, Cộng Công lau hai mắt, gọi tới một con người trong binh sĩ, đem đứa trẻ giao cho hắn quản giáo. Vô luận là hài tử của ai, vô luận Cộng Công có bao nhiêu không muốn, y cũng chỉ có thể giao người ngoài chiều cổ đứa nhỏ, bởi vì y biết bản thân không rảnh. Y hiện tại chỉ có một mục tiêu, là mục tiêu y đã truy đuổi ba năm không ngừng.

“Các người đều về nhà đi!” Y nói.

Vì thế Cộng Công rời đi như ngọn gió, bỏ xuống Vũ và đại quân bên mình ba năm, lại một lần nữa một mình tập trung truy đuổi đường đi của thân ảnh hỏa diễm kia. Cho dù Trọng Lê mất đi chức vụ hỏa thần và đại quân, nhưng nhờ vào hiểu biết nhân gian nên hắn dễ dàng lẫn trốn. Lại ba năm, Cộng Công ở nơi hoang dã truy đuổi suốt ba năm, mới đây là ở ngọn núi phía nam, đuổi theo thân ảnh y hận thấu xương.

Số ít bộ hạ đi theo hỏa thần đến cùng đã sớm tứ tán gần hết, số còn lại thì chết trong tay Cộng Công; cuối cùng thì đại quân mấy năm kinh thiên động địa đánh nhau đã không còn. Hiện tại chỉ còn lại nguồn gốc đối lập ban đầu, thủy hỏa. Sự tình không còn liên lụy gì đến vương mặc quyền lực, cũng không còn bất cứ nhân thần nào ngăn cản, chỉ còn lại oán cừu của một vị thần và một vị thần mà thôi.

Lần tranh đấu cuối cùng của phụ tử không còn là giằng co tiêu hao sức lực. Oán hận và ma luyện tích lũy nhiều năm đã giúp cho Cộng Công trưởng thành không ít, hồng lưu đã bức lui trăm ngàn thiên binh lúc Cổn chết cực dễ dàng bao vây Trọng Lê, bạo viêm có cường bạo hơn nữa cũng không phá hủy được. Lần này không có Bất Chu Sơn bị đụng gãy, bởi vì kẻ thua không có dũng khí tự hủy, thế nên núi cao đã biến thành vật cản chứ không phải lối thoát.

“Khang, Khang Hồi, con nghe ta nói...”

Trọng Lê cùng đường cầu xin tha thứ, đã sớm không còn thái độ ngông cuồng tự cao của hỏa thần Chúc Dung năm đó. Đối mặt với Cộng Công sát ý phát ra từ tận xương, đại thần đã từng dưới một thần trên vạn vật đã lĩnh hội được thể nào là tuyệt vọng.

“Nghe ta nói đã, con sẽ không thật sự muốn giết ta chứ?” Trọng Lê dựa vào vách núi run rẩy, “Có thể nào ta cũng là phụ thân của con mà? Con sẽ không thật sự làm loại...”

“Loại... chuyện thí thân sao?”

“Phụ thân? Phi!” Cộng Công phun một ngụm nước bọt hóa thành băng cầu đánh vào mặt Trọng Lê, “Người tốt nhất ngậm cái miệng chó kia lại, ta sẽ cho người chết yên lành.”

“Khang Hồi, ta là phụ thân của con mà!”

Thuỷ thần vô thanh cười lạnh, người đang nói chuyện trước mặt đã sớm không còn là thần mà chỉ là một nam nhân đang hoảng sợ thôi.

“Hãy nhớ đến mẫu thân của con, con giết ta, nàng sẽ nghĩ như thế nào? Nàng đã thông cảm với nỗi khổ tâm của ta, con sao lại...”

Cộng Công không nói gì, một cột băng hình thành từ không trung thay cho câu trả lời của y, xuyên thẳng qua miệng của Trọng Lê. Trụ băng từ miệng xuyên thẳng qua gáy, trực tiếp đem thân thể đang bốc lên hỏa diễm kia đánh trên vách núi. Trọng Lê dù sao cũng là trực duệ của thiên đế, mặc dù không thể làm tan cột băng cứng như kim cương này nhưng chút thương tích ấy cũng không đoạt được mạng của hắn, chỉ làm cho hắn không thể động đậy thôi.

“Một người còn có can đảm nhắc tới mẫu thân.” Cộng Công lạnh như băng nói, “Người tra tấn mẫu tử chúng ta trước sau mấy trăm năm, chưa từng suy xét đến tâm tình của chúng ta. Người đã vĩnh viễn không thông cảm với người khác, vì sao chúng ta phải thông cảm với người?”

Trọng Lê vận vẹo thân mình muốn giãy giụa, trong miệng nức nở cái gì. Cộng Công không có hứng thú nghe, y sẽ không ngu xuẩn đi nghe lời của thứ rác rưởi này để bản thân càng thêm điên tiết.

“Quá nhiều người vì người mà chết, càng nhiều người vì người chịu đủ mọi tra tấn.” Khẩu khí của Cộng Công đã mang theo một tia đau xót, thủy đao y thường dùng xuất hiện ở trong tay, “Người không có tư cách sống tiếp trên đời này.”

Trọng Lê kêu lên bị thương, trụ băng đã tan chảy đi một chút, lộ ra khe hở mơ hồ nghe thấy hắn kêu “Khang Hồi”. Tên kia, Cộng Công nghe đến tai chỉ lạnh lùng cười.

“Ngoại trừ người, những người kêu tên này đều đã chết.” Nụ cười đau thương nổi lên trên gương mặt tái nhợt của thủy thần, “Cám ơn trời đất, người cũng lập tức gia nhập bọn họ đi.”

Thủy đao giờ lên, Trọng Lê trừng to mắt tuyệt vọng nhìn nhi tử, ý đồ cầu xin một con đường sống cuối cùng.

Thế nhưng đao của Cộng Công không lập tức hạ xuống, y do dự, ngay cả chính y cũng không biết vì sao. Có lẽ là muốn thưởng thức lâu thêm một chút khoảnh khắc tâm nguyện được thỏa mãn? Có lẽ trong lòng y vẫn có chút tình cảm không muốn sát thân? Y không hiểu mình do dự cái gì, nhưng đao giờ lên lại chậm chạp không thể hạ xuống. Y không hiểu tại sao mình không mau động thủ, rõ ràng đây chính là thời khắc y mong chờ ngày đêm, vì cái gì lại trì hoãn?

Giữa không trung vang lên một tiếng sấm chấn động tứ phía. Cộng Công không động, y vẫn cầm đao giờ cao, trở mắt nhìn một đạo sấm sét giữa trời quang hạ xuống đánh thẳng vào đỉnh đầu Trọng Lê.

Thân thể bị đánh trụ bốc cháy, Cộng Công buông thủy đao trên tay ra. Thủy thần nhìn ra ngọn lửa kia không phải phát ra từ viêm hỏa Chúc Dung trên người Trọng Lê, mà là thiên hỏa thần nộ. Bạch diễm chưa từng thấy qua trong nháy mắt làm tan cột băng của Cộng Công, giúp cho Trọng Lê có thể lẫn lộn kêu gào trên mặt đất, cũng làm cho thủy đao của Cộng Công không thể nào hạ thủ. Cho nên y chỉ có thể ngơ ngác đứng nhìn thiên hỏa từng chút từng chút hỏa táng Trọng Lê. Y không có không cam lòng, chỉ đột nhiên cảm thấy thoải mái, trách nhiệm đã xong, hoàn toàn không có hối hận.

Cuối cùng, hỏa thần Chúc Dung từng rung trời chuyển đất giờ chỉ còn là một đồng bột phấn màu đỏ, gió thổi qua liền bay theo tứ tán khắp nơi. Từ đó về sau chỉ cần tới mùa khô, nơi đất hoang rừng vắng sẽ vô duyên vô cớ nổi lên hỏa hoạn, đây đều là do đám bột phấn gây nên.

Còn Cộng Công sau khi đã buông gánh nặng trong lòng thì nằm xuống. Y rất mệt, rất mệt...

Đã bao lâu rồi? Đã bao lâu y không hề cảm thấy nhẹ nhõm? Đã bao lâu y chưa hề hảo hảo nằm xuống nghỉ ngơi? Cộng Công cảm giác được tứ chi bách hài của mình bắt đầu dần dần hóa thành dòng nước, cho y cảm giác thư thả và thả lỏng chưa bao giờ có. Y biết mình đang hóa thành một dòng sông bốn bề thấy rõ, nhưng y không mãn, dù sao y cũng không còn vướng bận nữa. Cồn đã chết, y đã thay Cồn báo thù xong, ác thần Chúc Dung cũng không còn tồn tại. Cho nên không có tiếc nuối, một chút cũng không có...

11. Chương 11: Trị Thủy 2

Một chút cũng không có?

Cộng Công đột nhiên nhảy dựng lên, tim đập mãnh liệt như tuyết tan sau mùa đông. Sao y lại có thể quên? Vẫn còn Vũ a! Nhi tử của Cồn vẫn đang ở trên đời cần người nuôi nấng.

Hơn nữa lúc trước y vì xúc động bỏ lại đại quân một mình đuổi theo Trọng Lê, đám quân tạp nham kia vốn rất xấu xa. Hơn phân nửa là những tên tội nhân gian ác từ các phương vì lợi ích của bản thân mà kéo đến, hiện giờ kẻ cầm đầu nói triệt liên triệt, bọn chúng sao có thể cam tâm ngừng? Một đội quân long xà hỗn tạp dưới sự huấn luyện của y đã trở nên lớn mạnh, y buông tay lại thêm thiên binh đã rút lui, thế gian lâm vào một vòng hỗn chiến người tranh ta đoạt, rất nhiều thủy yêu long tộc tứ xứ dấy lên hồng thủy không thua gì năm đó. Những điều này Cộng Công đều biết, chỉ là ba năm qua y bận báo thù nên không rảnh quan tâm.

Cho nên hiện giờ y sao có thể nghỉ ngơi? Còn có Vũ nữa! Lúc ấy y đem Vũ giao cho một con người, con người kia thuộc bộ tộc của mẫu thân Cộng Công, có lẽ là người duy nhất trong đại quân thật lòng trung với y, là cấp dưới y có thể giao phó. Nhưng vô luận có yên tâm thế nào cũng không thể bỏ mặt như vậy, ít nhất y cũng phải trở về liếc mắt một cái. Ba năm, con người thì đã biết đi rồi? Nha nha học nói rồi? Y muốn nhìn, không là y cần phải nhìn.

Vậy nên Cộng Công rời khỏi nơi y thiếu chút nữa vứt bỏ sinh mệnh của mình, đi về hướng quê nhà. Thời gian y nằm đó lâu lắm, nên dưới chân núi lưu lại một con sông lớn, chảy vào Trường Giang, sau được đặt tên là Mân Giang. Do là thủy thần trực tiếp hóa thành, cho nên Mân Giang cũng trở thành con sông khó thuần phục, khó cải tạo nhất trong hệ thống sông thượng du của Trường Giang thời xưa.

Một đường tránh đủ kiểu tranh đoạt rồi loạn, Cộng Công trở lại cố hương ở hạ du Trường Giang. Lúc y đến là buổi chiều, thuộc hạ năm đó đã sớm chết trong cơn loạn lạc, hàng xóm nói với Cộng Công Vũ đang ở bờ sông bận bịu đắp đê.

Nghe nói như thế Cộng Công cười rộ lên — quả nhiên là nhi tử của Cồn, mới ba tuổi đã vội vã muốn giúp người rồi? Cộng Công đi về hướng bờ sông, nhưng khi y vừa đi tới, không hề nhìn thấy tiểu đồng ba tuổi muốn giúp lại gây phiền nào cả mà lại thấy một thân ảnh cực kỳ quen thuộc.

“Cồn?”

Cộng Công thất thanh la lên, một thân ảnh thanh niên to lớn đứng sừng sững bên bờ sông còn không phải Cồn thì là ai? Linh khí sẵn có đó có bao nhiêu quen thuộc, dung mạo chính trực kia có bao nhiêu nhớ

thương. Y không ý thức được khóe mắt của mình đã muốn chảy xuống nước mắt, chỉ biết bản thân đã vọt lên. Gắt gao ôm chặt thân thể kia, ***g ngực duy nhất trong thiên địa có thể khiến y an tâm.

“Cổn! Cổn! Cổn!”

“Người...”

“Người đã trở lại! Người vẫn còn sống trở lại!”

“Àn.”

Thân thể bị ôm có chút cứng ngắc, nhất thời không biết phản ứng như thế nào. Cộng Công hoàn toàn không rảnh bận tâm đến phản ứng của đối phương, y chỉ biết là trong lòng dâng lên tư niệm cấp bách giống như cơn đê của sông lớn vốn ngăn trở toàn bộ thống khổ trên đời đã bị vỡ tung.

“Hảo, hảo, người khóc...” Bàn tay cường tráng xoa xoa lưng Cộng Công, giống như đang dỗ hài tử, “Khóc xong nói cho ta biết...”

“Nói cho người biết cái gì?” Cộng Công hàm lệ, có chút khó hiểu ngắc đầu.

“Nói cho ta biết, người là ai?”

Cộng Công giống như bị điện giật buột người kia nhảy ra. Cách ba thước, y mới chú ý người nọ không phải Cổn. Nam tử trước mắt cao hơn Cổn, cường tráng hơn Cổn, diện mạo cũng trẻ hơn lại mang thêm nhiều phần kiên nghị. Thanh niên này có chín phần giống Cổn, nhưng phần sai biệt duy nhất còn lại làm Cộng Công kinh ngạc đến ngây người. Hẳn thật không phải là Cổn, trong hơi thở của Cổn không hề có thủy tính ôn hòa như vậy, điểm ấy Cộng Công rõ ràng nhất trên đời.

“Người là... Vũ?” Cộng Công khàn giọng.

“Đúng vậy.” Vũ lộ ra nụ cười ôn hòa giống y như Cổn, chỉnh lại y phục bị làm loạn, “Ta nghĩ người là lầm ta với phụ thân chăng?”

“Ta là ai...? Vậy là người... không biết ta?” Sau khoảnh khắc ngần ngừ không hiểu, Cộng Công nở nụ cười tự giễu, “Ta đã nói rồi... Làm sao có khả năng... Ta còn tưởng hẳn đã trở lại...”

Tuy trên mặt cười, nhưng nước mắt vẫn giống như trên châu đứt dây liên tục rơi xuống.

Nếu vừa rồi là nước mắt ảm áp vì quá vui mừng thì đây là nước mắt tự giễu băng lãnh và tuyệt vọng. Cộng Công không hiểu, mình sao lại ngốc như thế? Ngốc đến mức tin rằng Cổn đã chết sẽ sống lại?

“Thật xin lỗi, mặc dù có người nói ta giống hóa thân của phụ thân hơn là nhi tử nhưng ta không có ký ức của hẳn.” Vũ thực tự nhiên giơ tay áo thay Cộng Công lau nước mắt, “Ta từ lúc nhỏ chỉ biết cần phải trị thủy bình loạn, còn lại đều không nhớ rõ. Mỗi người đều nói ta kỳ lạ, ba ngày có thể nói ba tháng đã biết đi, thực ra là ta chỉ muốn nhanh chóng lớn lên. Vì thiên hạ còn có rất nhiều người đang chịu khổ.”

“Người không nhớ rõ? Nhưng lúc trước là người lên trời kể rõ tất cả mà?” Cộng Công nhả lại hai hàng lệ mi, “Lúc trước, người là rồng...”

“Thật có lỗi, không nhớ rõ.” Vũ ôn hòa cười, “Ta chỉ có ký ức sau khi trở thành hình dạng này.”

“Thì ra là thế...” Cộng Công đẩy tay áo không được sạch cho lắm của Vũ ra, không chú ý tới động tác Vũ lau nước mắt thay y thuận tay đến bất khả tư nghị, “Khi người sinh ra biết hết tất cả, hiện tại lại không có ký ức...”

Cộng Công cảm giận xoay người bỏ đi, trong lòng nghĩ rằng lại không biết vị thần nào trên trời giở trò quỷ, lại phát sinh chuyện trong thời gian ngắn ngủi y đuổi theo hoàng hùng. Bằng không vì sao rồng do Cổn sinh ra có thể lên trời kể rõ tất cả, nhưng sau khi biến thành Vũ lại không nhớ cái gì? Y không nghi ngờ Vũ nói dối, bởi vì y sẽ không nghi ngờ Cổn.

“Từ từ, người còn chưa nói cho ta biết tên người.” Vũ cất bước đuổi theo Cộng Công.

“Người nên biết rồi.” Cộng Công lạnh lùng trả lời.

“Ta đoán, người tên là... Khang Hối?”

“Cổn! Người quả nhiên là Cổn!” Cộng Công xoay người, giống như phát điên túm lấy cổ áo của Vũ, “Bằng không người làm sao biết cái tên này? Người vì sao phải làm bộ như không nhớ rõ?”

“Xin bình tĩnh một chút, ta chỉ là đoán thôi.” Thanh niên nhíu mày, nhưng không có đẩy ra Cộng Công đang hành động gần như thô bạo, “Cửu Thiên Huyền Nữ thường phụng mệnh hạ phạm xuống xem ta, đã từng nói qua tên thật của Cộng Công. Bộ hạ trước kia của người cũng cùng ta nói qua rất nhiều chuyện của người và phụ thân, cũng nói cho ta biết người rất bài xích thân phận thần của mình. Ta đoán người là Cộng Công, nghĩ là người thích xưng hô này hơn...”

“Là vậy sao...” Cộng Công chậm rãi buông cổ áo của Vũ, lần thứ hai bỏ đi, “Đúng vậy, đúng vậy...”

“Khoan đã!” Vũ lần này không cất bước đuổi theo nữa, đứng ở tại chỗ đối với thân ảnh cao gầy kia đặt câu hỏi, “Ta nên gọi người như thế nào? Khang Hồi hay là...”

“Tùy người.” Phần sau của câu nói từ từ theo gió truyền đến, “Dù sao những người gọi tên kia, đều đã chết.”

Một ngày lại một ngày trôi qua, sau lần gặp mặt xấu hổ đầu tiên, Cộng Công phát hiện mình không muốn cùng Vũ chạm mặt nữa, cũng không cùng Vũ nói chuyện nhiều. Cho dù ở cùng trong một bộ lạc, y cũng xa xa tránh né thân ảnh quen thuộc không ngừng kia. Hình dáng tương tự Cổn kia làm y rất đau lòng, không có lúc nào không gọi lên tưởng niệm khát khao của y, làm cho y không thể hạo hạo ứng đối. Cho dù vậy, y vẫn mâu thuẫn đi theo cước bộ của Vũ khắp nơi, lấy cảm giác trách nhiệm và lòng hiếu kỳ để tự thuyết phục mình.

Từ quan sát, Cộng Công phát hiện, thanh xuất vu lam mà thắng vu lam (trò giỏi hơn thầy). Vũ thông minh cơ trí lại có thể chịu khổ nhọc, tuân thủ quy phạm đạo đức, khiêm tốn hữu lễ, lại đối nhân hòa ái, đã nói là làm. Hắn tự nghĩ ra phương pháp dẫn đường thủy lưu hiệu quả đến kinh người, giải quyết vấn đề sông ngòi hỗn loạn không nói, còn dẫn nước tưới vô số đồng ruộng. Trừ lần đó ra Vũ dường như đối với thứ gì đều chỉ có một kiểu, việc lớn nhỏ chỉ cần làm theo chỉ thị của hắn, tám chín phần sẽ không sai.

Mặc kệ là hóa thân hay là nhi tử của Cổn, hắn đều hơn Cổn vô số lần, cũng khó trách nhân dân bốn phía tin phục kính yêu như thế. Khi tàn vũ của Cộng Công vẫn tác loạn khắp nơi, lũ lụt không lùi, nơi ở của Vũ lại bốn phía là thiên đường, nên thu hút càng ngày càng nhiều dân chạy nạn tiến đến ở. Những người này không hề biết gần đó là nơi cư trú của Cộng Công dấy lên đại thủy năm đó, đương nhiên bọn họ càng không biết, nơi này không có thủy yêu tác loạn hơn phân nửa là nhờ vào Cộng Công.

“Đại Vũ, đều là công lao của người a!” Mọi người đều nói như vậy.

Dần dần nhân đức và năng lực của Vũ truyền khắp bốn phía, vua Nghiêu trên mặt đất đến xin hắn trị thủy đem lại cho nhân dân ngày tháng yên lành. Nhận lời thỉnh thác của vua loài người và cũng vì kế thừa di chí của Cổn, việc đáng làm thì phải làm, Vũ vui đầu vào công việc. Không giống như Cổn bị cản trở đủ đường, Vũ thông qua hỗ trợ của Cửu Thiên Huyền Nữ dễ dàng hướng thiên để mượn Túc Nhượng. Thiên đế sớm đã cảm thấy không thể để cho mặt đất tiếp tục loạn thêm nữa, lại bởi vì chuyện của Cổn mà có áy náy trong lòng với Vũ, cho nên chẳng những hào phóng cho mượn Túc Nhượng, còn hạ lệnh chúng thần nghe theo điều động của hắn lĩnh mệnh trị thủy.

Vì vậy Vũ tập hợp quần thần chư hầu ở núi Hội Kê, cùng bàn bạc thiên hạ đại sự. Cộng Công chán ghét thần nên cũng chán ghét một màn này, lảng lạng ẩn ở chỗ xa nhìn lại. Y thấy được tân Chúc Dung, nhìn qua đó là một hảo hạo tiên sinh không giống như tên tiền nhiệm; cũng nhìn thấy rất nhiều thiên binh trước đây theo Chúc Dung thảo phạt y, gương mặt cũng không giống như trước khiến người ta chán ghét. Tiếp theo y nhìn thấy... Phòng Phong thị.

Trải qua vài năm Cộng Công nghe thấy vô số lời ra tiếng vào, đương nhiên cũng nghe nói lúc đó Cổn vì Phòng Phong để lộ bí mật mới chết ở Vũ Sơn. Y biết Phòng Phong thị là hảo hữu của Cổn, Cổn từng nhắc tới tên này không chỉ một lần. Bởi vậy, y cũng phá lệ không thể tha thứ hắn. Đúng vậy! Y thế nào lại quên mất còn có nhân vật này?

Phòng Phong thị vẫn như trước ăn mặc tùy hứng, tựa hồ là ngủ quên mà trễ giờ.

Cộng Công vốn không biết vị thần chưa từng gặp mặt này, nhờ quần thần thì thầm mới giúp cho y biết người đến trễ là nhân vật thế nào, vì thế y lãnh nhãn nhìn. Phòng Phong thị lững thững đến muộn, dùng

ngữ điệu sang sảng không chút áy náy giải thích lý do. Nếu không phải vì có nhiều người đang nhìn chòng chọc, Cộng Công có lẽ đã xông lên trước tấn công Phòng Phong thị rồi? Nhưng vì Vũ, vì ý niệm bình thiên hạ của Cỗn, y nhẫn nhịn. Ít nhất phải chờ tới sau khi họp...

“Phòng Phong thị, vì sao muộn? Tiến lên đây.”

Tiếng nói hùng hồn to rõ của Vũ quanh quẩn tại đỉnh núi, y ngồi trên đài ở trung tâm, biểu tình nghiêm túc trừng mắt nhìn Phòng Phong thị một bộ dáng thoải mái.

“Ngủ quên! Người biết ta mà!” Phòng Phong thị cười hì hì tiến lên, đại khái là đã đem Vũ trở thành hảo hữu! “Bởi vì có thể nhìn thấy người sống lại, tối hôm qua ta hưng phấn quá ngủ không được...”

“Bá!”

Giơ tay chém xuống, nháy mắt một chùm huyết vũ tung bay. Trong lúc chúng thần còn chưa kịp phản ứng, đầu của Phòng Phong thị đã rơi xuống đất. Cộng Công từ xa sững sốt, việc này quá ngoài dự liệu của y. Cho dù là đối tượng hận thấu xương, nếu không phải thời chiến y cũng không như vậy chưa nói hai lời đã chém người ta. Còn Vũ hiện tại thể nhưng xuất kỳ bất ý (hành động khi người ta không hề đề phòng) động thủ sát thần, ngay cả một câu cũng không để đối phương nói xong?

“Sau này nếu lại có người trái lệnh đến trễ, lỗ mãng không biết kiểm điểm cũng sẽ xử lý như thế.”

Trên đài Vũ vung phối kiếm, sai người chôn Phòng Phong thị, trấn ở sau núi, nghiêm mặt tuyên bố như thế. Nhìn Vũ tựa như không có việc gì cùng chúng thần chư hầu bắt đầu thương nghị chính sự, Cộng Công không dám tin nhìn đăm đăm. Một màn vừa rồi y thu hết vào tầm mắt, y chưa từng thấy qua gương mặt lãnh khốc dữ tợn như vậy của Cỗn. Vũ hành động như vậy, y nếu nói là kinh ngạc còn không bằng nói giống như một cơn ác mộng không thể tin. Không bàn có phải là hóa thân của Cỗn nhân hậu hay không, người này thật sự là nhi tử của Cỗn sao?

Sau hội nghị, Cộng Công yên lặng đuổi theo Vũ đang một mình. Còn Vũ đã sớm nhìn ra Cộng Công có chuyện muốn nói, cho lui tất cả tùy tùng, chờ y mở miệng.

“Vừa rồi Phòng Phong thị kia, người vì sao giết hắn?” Cộng Công lời nói mang ý khiển trách, “Người ngay cả nói cũng không để hắn nói xong, như vậy có phải quá độc ác hay không?”

“Trường hợp này, đó là cách tốt nhất.” Vũ nghiêm túc đáp, “Không làm như vậy, trấn không được chư thần bên dưới, vô pháp kiến lập uy tín.”

“Nhưng hắn là... hảo hữu của Cỗn.” Cộng Công nhíu mày, “Vì thứ lý do này...”

“Bởi vì hắn là kẻ phản bội.” Ngữ điệu của Vũ hạ thấp đến đóng băng.

“Người biết hắn đã làm gì?”

“Không biết, ta chỉ biết là vừa thấy Phòng Phong thị thì một cơn hận ý liền trào ra.” Vũ lắc đầu, “Hơn nữa, ánh mắt người nhìn hắn rất khó chịu. Nếu ta không giết hắn, sau hội nghị người nhất định cũng sẽ động thủ.”

Cộng Công cảm thấy thật đau đầu, có lẽ Vũ đã nghe kể chuyện của Phòng Phong thị? Hay là còn có nguyên nhân không đơn giản khác? Vũ mang máng có ký ức của Cỗn hay không? Bằng không, cơn hận ý bị phản bội kia không nên có mới đúng? Không đúng, đây không phải là Cỗn. Cỗn là người theo chủ nghĩa hòa bình ngay cả nhìn thấy hành vi hạ lưu của Chúc Dung cũng sẽ không động thủ, ngày thơ ấu vọng thiên để sẽ giải quyết. Cỗn sẽ không hận người, sẽ không đoạt sinh mệnh của người khác, nhưng người trước mắt thì có. (mình cũng đến chóng mặt với mớ suy nghĩ của em thủy = =)

“Người trước kia không phải như thế.” Cộng Công nhin không được thốt ra, “Rốt cuộc...”

“Ta trước kia?”

Vũ âm áp nhìn Cộng Công, nhưng ánh mắt lại làm cho đáy lòng Cộng Công phát lạnh mà ngậm miệng.

“Người nói đến, là cha ta.” Vũ nói, “Ta không phải hắn sống lại, ta là ta.”

Cộng Công thiếu chút nữa thối lui, thiếu chút nữa né tránh thanh niên trước mặt. Trong ngữ khí kia tồn tại thứ gì đó y như chịu không nổi, trước đây chạm mặt Vũ còn có thể ôn hòa nói rằng là do bản thân xác định chưa rõ, nhưng hiện tại... Chẳng lẽ là quá nhiều quyền lực đã thay đổi hẳn?

Vì sao giống như có cảm giác gì đó rất quen thuộc?

“Về vấn đề của Phòng Phong thị, vừa vặn mượn cơ hội này nói với người, người đi theo ta, ta cũng nhìn ra. Ta vẫn muốn nói cho người biết,” Vũ chậm rãi mở miệng, “Người không cần chuyện gì cũng đều tự mình giải quyết, người đã không còn cô độc. Có chuyện gì đều có thể nói với ta, ta sẽ giúp người.”

Cùng là một câu, thế nhưng lại có thể sinh ra hiệu quả bất đồng. “Ta sẽ giúp người” những lời này dùng ngữ điệu ôn hòa của Vũ nói ra lại không hề dấy động tâm của Cộng Công, không biết tại sao ngược lại còn làm y muốn cười to. Y biết rõ cái tên đại thần ngu xuẩn y tin yêu cùng tin tưởng đã sớm hôi phi yện diệt, người trước mắt chỉ là một tái chế phẩm giả dối mà thôi. Y từng lầm Vũ là Cố tuy đã mất đi trí nhớ nhưng lại càng trở nên vĩ đại hơn, nhưng y rốt cuộc không lừa được chính mình, người này không phải người chết sống lại.

“Giúp ta?”

Cộng Công biết thanh âm của mình run rẩy. Rốt cuộc khác nhau ở đâu? Là khác nhau ở chỗ Cố năm xưa là lẽ loi một mình không biết tự lượng sức nhào đầu vào lửa, còn Vũ hiện giờ có toàn bộ thiên giới và nhân giới giúp đỡ sao?

“Như thế nào giúp? Kêu thủ hạ của người?”

“Không...”

“Ta đã không còn một mình? Thật vậy sao?” Cộng Công cười, “Sống ở trên đời, ai lại không phải một người sống? Khắc này hứa hẹn sẽ không rời đi, giây tiếp theo làm sao biết sẽ không thay đổi? Đừng khiến người chết cười, tiểu quý. Người bên cạnh người, người thật sự đều tin tưởng sẽ không phản bội người sao?”

“Bọn họ có nhưng ta thì không.” Vũ cố chấp nói.

“Vậy người làm sao có thể cam đoan bản thân sẽ không ngoài ý muốn? Làm sao người biết ngày mai sẽ như thế nào?” Cộng Công khẩu khí lạnh đến tận xương.

“Nếu vì người, ta sẽ cẩn thận chú ý bản thân.” Vũ một phen đem Cộng Công kéo vào trong ***g ngực, “Không nói người khác, ta nói chính là ta. Chỉ cần người nguyện ý, ta sẽ vĩnh viễn cùng người. Vì người.”

“Ta sẽ không bị lừa nữa, đủ rồi. Người không phải Cố!” Cộng Công cố gắng muốn đẩy Vũ ra, lại giây không khỏi đôi tay mạnh mẽ chai ráp kia.

“Ta không phải Cố, ta cũng sẽ không để người bị thương.” Vũ buông tay ra nâng mặt Cộng Công lên, “Nói cho ta biết, “Cộng Công”. Người chán ghét ta sao?”

Nhìn khuôn mặt mong nhớ ngày đêm kia, nước mắt lại như trân châu đứt dây rơi xuống đất.

Đó là khuôn mặt của Cố! Cộng Công cảm thấy bản thân sắp nổi điên, người trước mắt rốt cuộc là ai? Không có ký ức của Cố, lại nói ra những từ làm người ta mong nhớ. Nói là nhi tử của Cố, diện mạo lại mười phần giống Cố. Nhưng nếu nói là Cố, vậy tính cách dám yêu dám hận kia sao lại xa lạ như thế.

Còn có, sự cố chấp bức ép mình rốt cuộc là đến từ đâu đây? (ai lâm vào tình trạng như em thủy cũng sẽ rất dễ nổi điên)

“Tránh ra!”

Một cỗ xoáy nước phát xuất từ trên người Cộng Công mạnh mẽ đem Vũ đẩy ra, đem Cộng Công nâng đến trên sông. Thủy thần lau lệ, đứng trên mặt sông đang nhanh chóng dâng cao, lạnh lùng trừng mắt nhìn nam nhân nói là nhi tử của Cố.

“Ta không biết người là ai,” Cộng Công nói, “Nhưng người cùng hết thảy thần linh đều ngạo mạn như nhau, đều tự cho mình là đúng, ta vừa thấy đã muốn nôn!”

“Cái gì?”

Vũ hoàn toàn không hiểu điều gì đã tạo thành kết luận như vậy, hẳn hiểu được bản thân đối Cộng Công có cố chấp khác thường, vội vã muốn tiếp cận y, lại không biết thái độ cường ngạnh như thế làm cho Cộng Công nhớ tới Chúc Dung đã bị giết. Nguyên nhân chính là quyền lực, cho dù bản thân Vũ vô tình, nhưng quyền lực chính nó chưa từng cho Cộng Công chút ấn tượng tích cực. Hơn nữa vì kinh nghiệm khủng khiếp lúc nhỏ, Cộng Công đã sớm cực hận loại cường ép tiếp nhận và chạm thân thể này, làm sao còn có thể vì thế mà bị thuyết phục?

“Người muốn trị thủy sao? Được.” Cộng Công nở nụ cười băng hàn, “Từ nay về sau, người sẽ có rất nhiều thủy để trị. Đại thần à.”

“Khoan đã! Cộng Công?”

Nhún người, thủy thần hóa thành hồng tống thanh long chìm vào mặt nước. Vũ cũng hóa thành hoàng long vào nước đuổi theo, nhưng thế nào cũng vô pháp vượt qua tổng ti thủy thần thần thông quảng đại ở trong nước.

Trên mặt đất đại hồng thủy lại nổi lên, đại biểu cho nước mắt mắt mát và phần nộ của Cộng Công. Thủy thần ở trên mặt đất dạo chơi khắp nơi không giúp đỡ, từng đợt lũ lụt theo cước bộ của y tràn ra. Vũ đoán là mình đã làm sai chuyện gì rồi, nhưng lại đuổi không kịp Cộng Công, không biết sửa chữa từ đâu, đành phải tinh thần sa sút mà nhắm mắt theo đuôi bước chân của thủy thần, bắt tay vào giải quyết tai họa do tâm tình sụp đổ của y tạo thành.

Dựa vào trợ giúp của Tứ Nhượng, Vũ đắp nên từng ngọn núi cao ngăn cản dòng nước tràn ra khắp nơi; có hỗ trợ của chư thần trên trời, hẳn dễ dàng đánh bại tàn đảng của Cộng Công tác quái trên mặt đất. Đồng thời, hẳn bắt đầu sửa sang lại đất đai một cách có hệ thống.

Không giống Cổn trên trời, lại có thêm kinh nghiệm gặp phải trắc trở trước đây, Vũ hiểu biết thủy tính, biết trị thủy không thể chỉ dựa vào ngăn chặn. Hẳn biết thủy vốn ôn hòa đã bị áp bách sẽ không hư không tiêu thất, mà sẽ đến nơi khác gây loạn còn nghiêm trọng hơn, vì vậy phái Ứng Long trên mặt đất vẽ ra thủy đạo giải trừ thủy áp, dẫn đường cho sông dọc theo địa thế chảy về hướng đông nhập biển.

Cộng Công ngay từ đầu chạy về hướng bắc, cho nên lúc ấy bị lũ lụt nghiêm trọng nhất chính là lưu vực Hoàng Hà. Có khoảng thời gian thủy thần ở lại vùng phụ cận Y Thủy Lạc Thủy (hai con sông của Trung Quốc), Vũ theo lũ lụt đuổi tới đây, lại ở bên Lạc Thủy gặp được một diện mạo giống y như mình.

Trong con sóng của Lạc Thủy, trôi lên một thủy thần, đầu người, thân dài, nửa người dưới là đuôi cá. Vị thần kia vô luận là âm dung (giọng nói và gương mặt) hay tướng mạo đều giống Vũ như đúc, trong tay cầm một tảng đá lớn, bên cạnh mang theo thần quy. Vũ nhìn vị thần kia, trong lòng hiểu rõ trên đời này bộ dáng giống hẳn như vậy cũng chỉ có một vị thần.

“Phụ thân?” Vũ giọng nói run rẩy nhưng ngay thẳng.

“Ta là hà tinh (sông tinh), nghe nói người muốn trị thủy, đặc biệt đến tương trợ.” Vị thần kia mặt không chút thay đổi bệ lên tảng đá, “Đây là thủy đồ của Hoàng Hà, theo thủy thế mà đi, dẫn sông nhập biển.”

“Người... Người thật sự là phụ thân của ta sao?” Vũ nhú mày tiếp nhận tảng đá, “Nếu người còn sống trên đời, vì sao không hiện thân? Cộng Công...”

“Ngoài việc tặng bản đồ này. Hiểu thấu đáo bản đồ này, có thể trị thủy, có thể cứu thiên hạ.” Hà tinh vẫn như cũ không có chút dao động cảm tình, đẩy đại quy lên. “Vũ, trị thủy...”

Vũ khó hiểu cúi đầu nhìn đại quy, trên lưng rùa có hoa văn giống như chữ. Nhưng không đợi hẳn hiểu thấu đáo ảo diệu trong đó, tiếng kinh hô ở một bên đã cắt đứt suy nghĩ của hắn.

“Cổn?”

Sóng nước cuộn cuộn dâng lên như núi, trên đỉnh thỉnh thoảng xuất hiện thủy thần Cộng Công. Trên mặt y vẫn là biểu tình kinh hãi của ngày ấy, nhưng một lần học một lần khôn, lần này y không còn mừng rỡ như điên mà lao thẳng đến, chỉ đập sóng nước chậm rãi đến gần.

“Lần này, thật là người sao?” Cộng Công khắc chế tâm tình của mình, vươn tay thăm dò hình thể bán ngư kia, “Người... biến thành huyền ngư trở về sao?”

“Thủy thần, người có tâm bệnh.” Bán ngư hà tinh mắt không chút biểu tình nhìn thủy thần, lại quay đầu nhìn Vũ, “Vũ, trị thủy, trị hảo thủy...”

“Cổn?” Cộng Công khó hiểu nhìn gương mặt lạnh băng băng của ái nhân, “Người rốt cuộc làm sao vậy?”

Hà tinh không trả lời câu hỏi của thủy thần, chỉ thê lương cười, đột nhiên hóa thành hình dáng đại ngư chìm vào trong nước. Lạc Thủy thượng cận chỉ lưu lại một cuộn khói sông quấn quanh Vũ, duy trì một câu nói giống nhau: “Vũ, trị thủy, trị hảo thủy...”

Cộng Công đuổi theo đại ngư xuống nước, lại chỉ bắt được một con cá lớn bình thường đang bị kinh hoảng. Cuối cùng y thần thờ nổi lên trên mặt nước, đề phòng, gần như là oán hận nhìn Vũ đang ôm con rùa.

“Hắn nói gì với người?” Cộng Công lạnh lùng hỏi.

Vũ một năm một mười chuyển đạt lời nói của “hà tinh”, chỉ đổi lấy một tiếng hừ lạnh của thủy thần.

“Trị thủy? Không cần phải phiền toái như vậy, cái gì mà theo thủy thể mà đi?” Cộng Công ngạo nghễ đứng thẳng trên mặt nước, “Giết ta, là cách nhanh nhất. Giết ta, thiên hạ sẽ không bị lũ lụt nữa, việc này người hẳn là biết rõ chứ?”

“Đúng vậy, ta biết.” Vũ cười khổ.

“Vậy, động thủ đi!” Sau lưng Cộng Công nổi lên sóng lớn hắc lãnh, “Giết ta, là người có thể cứu thiên hạ.”

“Nhưng ta không muốn.” Vũ lắc đầu, “Ta muốn trị thủy, không muốn giết người.”

“Đồ nhu nhược.” Thủy thần cười lạnh.

“Hiểu rõ bản đồ này nhất định có thể tìm ra phương pháp khơi thông dòng nước. Như vậy, người có thể tha hồ khóc mà không tạo thành lũ lụt.” Vũ ôn hòa nói, “Lần trước là ta quá nôn nóng, là lỗi của ta. Người không cần miễn cưỡng bản thân...”

“Không cần người quan tâm! Bớt tự cho là đúng đi!” Cộng Công rống giận xong, xoay người nhập vào trong nước, “Thần thánh các người quản hết chuyện thiên hạ, đến trong lòng người khác nghĩ gì cũng muốn quản sao?”

“Ta cho tới bây giờ cũng không xem mình là thần a...” Vũ cười khổ với mặt nước trống không.

Vũ đem đồ án trên lưng rùa chép lại, vì vậy mà Lạc Thư ra đời truyền bá tri thức thần bí nhân gian không có. Đi theo chỉ dẫn của thủy đồ bồ Long Môn trảm Y Khuyết, trị hảo Hoàng Hà, sông Hoài cùng Hán Thủy, phân chia đảo thành cửu châu. Hắc đế Ích phân phát hạt lúa cho nhân dân gieo trồng, sau đó lại phân phát lương thực cứu trợ thiên tai. Nhân dân trên mặt đất dần dần sinh hoạt tốt hơn, đã có nụ cười, nhưng Vũ vẫn như trước bận rộn không ngừng.

Đại hồng thủy tràn lan mấy trăm năm đã làm hại đến khắp nơi, Vũ trước sau trị thủy trị đến ba mươi năm. Hắc ngày đêm tứ xứ bốn ba trị thủy, không có một ngày ngừng nghỉ. Cho dù có mệt hắc cũng không để ý, vì hắc vẫn luôn đuổi theo Cộng Công, luôn luôn suy nghĩ tại sao khi hắc rời đi thì cái loại nộ ý lạnh như băng này biến mất. Trong lòng hắc chỉ có Cộng Công cùng cực khổ của thiên hạ, còn lại cái gì cũng không có. Làm việc thì làm việc, Vũ không có một khắc ngừng tìm kiếm thân ảnh của Cộng Công. Cũng như vậy, Cộng Công trên danh nghĩa đối nghịch nhưng cũng không có một khắc ngừng dõi theo Vũ.

Trong đám thuộc hạ cũ trước đây của Cộng Công có một tên quái vật gọi là Tương Dao, thân rắn chín đầu, lòng tham không đáy, ăn cửu thổ (đất của cửu châu). Phàm là những nơi hắc chạm qua, phun khí đến sẽ hóa thành một bãi nước độc, cỏ cây không thể sinh, cầm thú không thể sống. Đại chiến năm đó độc tính của Tương Dao đã giúp hắc trở thành trợ thủ đắc lực của thủy thần, nhưng sau khi Cộng Công buông tay mặc kệ, hắc liền trở thành tai họa.

Vũ nghe qua quái vật này gây hại, vì vậy mang theo thuộc hạ đi trừ hại. Hắc ở phía bắc núi Côn Lôn đuổi theo Tương Dao, bày ra một hồi đại chiến. Nhưng Tương Dao không chỉ thân hình cực lớn, độc tính bức người, chín cái đầu còn dị thường linh hoạt, không bao lâu bộ hạ Vũ mang theo đều tử thương hầu như không còn, chỉ để lại hắc một người cô độc chiến đấu anh dũng.

Nơi hoang dã, Vũ nắm kiếm quỳ trên mặt đất, độc khí làm hấn đầu hôn não trướng, độc tiên thương (nước miếng có độc) làm gân cốt tay hấn bị thương. Tương Dao rít lên tới gần, nhưng Vũ hoàn toàn không còn sức chống cự.

Ngay vào lúc nguy cấp này, đột nhiên một cỗ thủy lưu mãnh liệt bức lui quái vật, hồng tông thanh long từ không trung hạ xuống, cường mãnh đứng giữa Vũ và quái vật.

“Cộng Công?” Vũ thất thanh.

“Đừng nói với ta, nhi tử của Cỗn lại vô dụng như vậy.”

Thanh long lạnh lùng buông xuống câu này, liền lập tức vận khởi đại thủy, nhún người nhảy lên cùng Tương Dao triển đấu. Dù sao cũng từng có quan hệ thuộc hạ trước đây, Cộng Công rất rõ ràng nhược điểm và thân thể của Tương Dao. Đại thủy tẩy đi độc dịch, thủy vụ cuốn đi ác khí, thân ảnh mạnh mẽ của thanh long nhanh hơn nhiều thoán động của Tương Dao, Tương Dao chật vật ứng phó với một mình Cộng Công, đương nhiên không rảnh nhìn hấn.

“Còn nhìn cái gì? Ra tay đi!”

Cộng Công tức giận gọi tỉnh Vũ đang ngây ngốc nhìn, làm hấn giác ngộ hiện giờ đang ở chiến trường. Cùng lúc với thủy thần chém thủy đao xuống chín đầu của Tương Dao, thần kiếm của Vũ cũng xuyên qua tim quái vật. Độc huyết phun ra, có chín luồng đều bị thủy đao tẩy đi, nhưng tim bị xuyên máu chảy mãnh liệt, cứ như vậy bắn tung tóe cả người Vũ.

“Ngu ngốc!”

Theo lời mắng tức giận của Cộng Công, đại thủy đổ ập lên người Vũ làm hấn ngã xuống, nước ngập đến khiến hấn thở không nổi. Chờ nước rút, Vũ ướt đầm mới phát hiện độc huyết trên người đã được tẩy đi, còn Cộng Công đã hóa thành hình người lạnh lùng đứng trên cao nhìn xuống hấn đang ngồi trên mặt đất.

“Người vì sao muốn cứu ta?” Vũ mở miệng liền hỏi.

“Còn rảnh hỏi loại vấn đề ngu xuẩn này thì trước tiên đi xử lý thứ kia đi!” Cộng Công nheo lại ánh mắt.

Thủy thần giơ tay lên, chỉ vào thi thể khổng lồ của Tương Dao sau lưng. Máu Tương Dao vừa tanh vừa thối. Những nơi chảy qua cây cỏ đều chết sạch, hơn nữa còn hóa thành kênh rạch tanh tưởi. Vũ vội vàng dùng Tức Nhưỡng chôn máu thịt của quái vật, nhưng xây ba lượt, đều bị lõm xuống ba lượt. Vũ hết đường xoay sở nhìn về phía Cộng Công, lại đổi lấy một lời mắng nhiếc hấn vô dụng.

Bất quá mắng thì mắng, Cộng Công vẫn gọi đại thủy pha loãng độc huyết. Vì vậy chỗ đó hóa thành một cái ao, Vũ gọi chư thần ở bên cạnh xây nên một tòa đài cao, trấn ngự ác khí của Tương Dao. Xem đến đây, Cộng Công vừa lòng chuẩn bị xoay người rời đi, thì bị Vũ một phen giữ chặt.

“Làm gì?” Ngữ khí thủy thần đã khôi phục băng hàn.

“Người bị thương.” Vũ kéo tay áo trái của Cộng Công, lộ ra một khối thịt bị ăn mòn, “Là vừa rồi bị máu phun trúng đúng không? Người vì sao lại mặc kệ?”

“Ta còn tưởng rằng người muốn hỏi ta vì cái gì cứu người?” Cộng Công hừ cười.

“So với thương thể của người, cái đó không quan trọng.” Vũ ôn hòa nói, vươn tay từ trong ***g ngực lấy ra thuốc trị thương mang theo tùy thân, “Người trước chữa khỏi vết thương của mình...”

“Ta thể nào không cần người quan tâm.” Cộng Công rút tay xoay người nhảy lên ngọn sóng chọc trời, mặt không chút thay đổi nói, “Người là nhi tử của Cỗn, chính là nhi tử của ta. Vì Cỗn, ta sẽ không để người bị người khác giết chết. Tương Dao là do ta nuôi lớn, đương nhiên phải do ta tới giết.”

“Cho nên người đặc biệt tới giúp ta?” Vũ nhú mày.

“Đừng nói giỡn, ta chính là thủy thần Cộng Công tác loạn a! Ta chỉ là cho người mượn sức thôi, là thuận tiện thôi.” Thủy thần lại hóa thành hồng tông thanh long, theo sóng nước biến mất trong hoang dã, “Đừng quên, ta với người là đối lập, anh hùng trị thủy à.”

Tựa như để chứng thật lời nói của mình, Cộng Công khắp nơi dấy lên đại thủy. Bày tay tương trợ một lần kia như cũ không ngừng cùng Vũ gây loạn, nước trên mặt đất ngập một nơi lại một nơi, vì thế dấu chân của Vũ cũng đi qua một châu rồi một châu.

Sau khi giết Tương Dao, thuộc hạ cũ của Cộng Công đa phần thu liễm không ít, còn có rất nhiều quy thuận thể lực của Thuần Vũ. Cho nên khi Vũ đến Ngô Đồng Sơn, gặp phải chống cự mãnh liệt, không thể nói hấn không bắt ngờ.

Ở vùng Đồng Bách Sơn, thủ hạ đắc lực nhất của Cộng Công năm đó, gọi chung là Ngũ Bá, là năm tên thủ hạ chiếm cứ sông ngòi, hơn nữa còn cùng một nhánh phản quân thiên giới của Chúc Dung năm đó cấu kết thông đồng.

Khi Vũ đến, Đồng Bách Sơn nổi lên cuồng phong làm cho người ta sợ hãi, bạo lôi vang lên rất lớn, nham thạch cùng cây cối dưới các loại trợ giúp kì dị cộng hưởng, phát ra tiếng nổ kinh tâm động phách. Thủy lộ bị cách trở, ở chân núi quần quanh thành xoáy nước đoạt mạng người; khí lưu và địa hình đều hỗn loạn, tạo thành hoang địa chim thú không thể sống.

Chiến dịch lớn nhất trong quá trình trị thủy được triển khai, Vũ triệu tập trăm loại thần linh, rồng và các loại thần thú, cũng tìm về sơn thần vốn quản lý Đồng Bách Sơn, khởi binh thảo phạt dư đảng thủy thần. Dưới sự áp đảo của binh lực, thiên quân đánh đâu thắng đó, đồng thời bắt làm tù binh Hồng Chương thị, Chương Thương thị, Đâu Lô thị, Lê Lâu thị bốn tên thủ lĩnh thủy tộc. Nhưng đến tên cuối cùng, cũng là kẻ cuối cùng trong đám tàn dư bị đại quân bao vây, thì lại gặp phải trở ngại không tưởng.

Tên cuối cùng trong Ngũ Bá gọi là Vô Chi Kỳ, là thủy thần hình dạng nửa vượn. Hấn mũi tẹt trán cao, một thân mao bì (da lông) màu xanh, tóc trắng như tuyết. Cho dù mất đi hết thủy vân cánh, nhưng Vô Chi Kỳ sức lớn vô cùng lại nhanh nhẹn khiến cho quân của Vũ ăn không ít khổ. Hấn chẳng những khôn ngoan thông hiểu thủy tính, mà còn quen thuộc địa hình, chỉ muốn đuổi theo hướng đi của hấn thôi đã phải tiêu tốn rất nhiều công phu.

Sau một hồi truy đuổi nơi đất bằng, đại quân rốt cục đem Vô Chi Kỳ bao vây chặt như nêm. Vũ đứng trong ngàn quân, nhú mày nhìn địch tướng đã cùng đường trong vòng tròn. Thiên cung vạn nỏ đều kéo căng hết mức, lệnh một tiếng vạn tiễn sẽ cùng bắn, đem Vô Chi Kỳ giết chết ở nơi hoang dã.

Nhưng vào lúc này, Vũ lại nghe thấy thanh âm vô cùng quen thuộc từ trong vòng vây truyền ra.

Thanh âm như nước sông âm âm lạnh lạnh, có chút lãnh khốc rồi lại mang theo sầu bi kia đang nói: “Người muốn giết ta sao? Cỗn?”

Tiếng nói như thế nào cũng không quên được làm Vũ vùng tay lên chế trụ đại quân, cũng bất chấp uy nghi của thống lĩnh mà thất thanh hô to: “Cộng Công?”

“Đúng rồi... Ta đáng lẽ phải biết, người không phải Cỗn, cho nên người muốn giết ta...”

Vũ kinh ngạc gạt ra hai bên đi lên trước, quan sát trong vòng vây. Trong lúc hấn đi lên, thanh âm của Cộng Công vẫn lạnh như băng chỉ trích.

“Bởi vì chúng ta là đối lập, nên anh hùng trị thủy, giết ta đi!” Thân ảnh trong vòng vây nói, “Giết ta, thiên hạ sẽ không còn lũ lụt...”

“Câm mồm!”

Vũ hét lớn một tiếng rút kiếm ra khỏi vỏ, hung hăng đặt tại căn cổ của nhân hình thanh sắc kia.

Hấn thấy rõ, đây không phải là Cộng Công, mà chỉ là một con vượn lớn mắt vàng răng trắng, đang trừng lớn mắt run run. Thanh âm của Cộng Công đích xác từ trong miệng hấn phát ra, nhưng hấn không phải là hồng tông thanh long kia.

“Người là ai?” Vũ khắc chế lửa giận hừng hực, trầm giọng chất vấn.

“Ta là thân ảnh trong lòng người muốn gặp nhất, là thanh âm tai người muốn nghe thấy nhất.” Vô Chi Kỳ há hai hàm răng trắng như tuyết cười, thanh âm vẫn lạnh lẽo như nước, “Giết ta đi, nhi tử của Cỗn. Người vĩnh viễn sẽ không biết tâm tư của Khang Hồi...”

“Người biết cái gì?” Mũi kiếm của Vũ hướng cái cổ dài của Vô Chi Kỳ di động nửa tắc, “Người biết cái gì? Nói cho ta!”

“Ta biết rất nhiều a... Bí mật của thủy thần.” Vô Chi Kỳ vẫn cười, trong lúc bình tĩnh Vũ thể nhưng cảm thấy khuôn mặt kia biến thành Cộng Công. “Chuyện người không biết, chuyện Khang Hôi đã làm...”

“Đủ chưa? Vô Chi Kỳ.”

Từ một bên truyền đến tiếng nói như sóng nước, làm cho Vũ phản xạ quay đầu lại. Lần này từ trong xoáy nước giữa hư không rơi xuống người thật, Cộng Công mang theo thủy khí dồi dào nhất trong thiên địa xuất hiện giữa Vô Chi Kỳ và Vũ, dùng một cơn sóng đẩy Vũ ra.

“Cộng Công?” Vũ khó hiểu đứng vững cước bộ.

“Thật xin lỗi, anh hùng trị thủy, ta sẽ không để người giết hấn.” Thủy thần lạnh lùng vận khởi đại thủy, để Vô Chi Kỳ bò lên vai y. “Nhường đường, không nên ép ta động thủ.”

“Từ từ, Cộng Công!” Vũ kêu to. “Người không phải từng giúp ta sao? Vì sao...”

“Nếu người đang nói chuyện Tương Dao, hiển nhiên người đã hiểu lắm rồi.” Cộng Công cười lạnh, “Ta nói rồi ta và người là đối lập, ta thích giết ai thì giết, thích cứu ai thì cứu, không can hệ tới người.”

“Không, ta không hiểu.” Vũ hút khẩu khí, khôi phục lại nhịp điệu nói chuyện trầm ổn như bình thường, “Thuộc hạ của người phần lớn là ác đảng vì lợi mà tụ, người đều không quan tâm ta đối bọn họ làm gì, vì sao chỉ mình Vô Chi Kỳ đặc biệt?”

“Ta nói, cùng người không quan hệ.” Cộng Công trả lời, “Nói quân đội của người tránh ra, bằng không đừng trách ta lạm sát kẻ vô tội.”

Vũ nhún vai hai hàng lông mày rậm, phát tay hạ lệnh quân đội nhường đường cho thủy thần. Trong tiếng thì thầm to nhỏ của đại quân, Cộng Công hơi gật đầu xem như nói lời cảm tạ, vận khởi sóng lớn chuẩn bị rời đi.

“Từ từ.” Một bước tiến về trước, tựa như tái diễn lại cảnh tượng quen thuộc nào đó, Vũ ở trong lưu thủy chế trụ tay phải của Cộng Công, đem ý kiên quyết lùi lại, “Nói cho ta biết, cái này và bí mật Vô Chi Kỳ biết có liên quan sao?”

Cộng Công đỡ lấy Vô Chi Kỳ trên vai, đồng thời cũng ngăn hấn hướng Vũ đánh tới. Trên mặt thủy thần hiện lên một mặt biểu tình, thể nhưng lại không phải là nụ cười băng sương tiêu chuẩn ai cũng quen thuộc, mà là chua xót cực nhỏ. Biểu tình đó làm cho Vũ không tự giác buông lỏng tay ra, để Cộng Công rời đi.

“Bất kể như thế nào, cũng không liên can tới người.”

Câu này, là lời Cộng Công lưu lại sau cùng.

12. Chương 12: Trị Thủy 3

Hành vi công khai phản loạn lần này của Cộng Công đã khiến cho dư luận bàn tán, về công về tư Vũ đều không có khả năng mặc kệ, vì vậy hấn phái thám tử tìm kiếm Cộng Công và Vô Chi Kỳ, cuối cùng nhận được tin tức bọn họ ẩn thân trong một sơn động ở phụ cận Bao Sơn.

Để tránh kích thích Cộng Công khiến cho trạng huống bất minh lại tăng thêm, Vũ quyết định một mình đi tra xét trước. Hấn ở trong bóng đêm tiếp cận hang động không sâu, lưu ý lắng nghe động tĩnh bên trong.

Trong sơn động yên tĩnh, nhẹ nhàng vang lên hai thanh âm đang nói chuyện. Thông qua tiếng vang của vách đá, sóng âm kia lại có thêm một loại nhan sắc ái muội.

“Khang Hôi, đừng khóc. Ta không phải ở đây sao?”

Trong tiếng nước nở của Cộng Công, một giọng nói ôn hoà hiền hậu nhẹ nhàng vang lên. Vũ ngưng thần lắng nghe, thanh âm này hình như có chút quen thuộc, hẳn dường như nghe qua ở đâu rồi nhưng thế nào cũng nhớ không ra.

“Không, hãy nghe ta nói. Ta sẽ dẫn người đi, tìm một nơi để người an phận ẩn núp.” Cộng Công nói, “Đừng tiếp tục như vậy nữa.”

“Xảy ra chuyện gì sao? Người tựa hồ rất thương tâm.” Thanh âm kia nghi vấn.

“Chúng ta... không thể lại giống như trước nữa...”

“Đừng khóc, ta sẽ bồi người, sẽ không rời đi.”

“Không, người không hiểu, sự tình không giống vậy.”

“Làm sao lại không giống? Người vẫn thực cô độc. Năm đó người rời bỏ ta, ta rất tịch mịch...”

Trong ánh sáng lạnh lẽo của minh châu, thân ảnh quen thuộc lại xa lạ cùng Cộng Công giao hòa quẩn quít. Vũ vẫn bình tĩnh, theo như hồi báo trong sơn động này hẳn là chỉ có Cộng Công và Vô Chi Kỳ, vậy... thân ảnh xa lạ kia là ai?

“Nói cho ta biết, với hình dạng này người còn cô độc sao?”

“Đừng nói nữa... Ta không phải vì hình dáng này mới cứu người.” Cộng Công tuy rằng nói như vậy, nhưng không có đẩy sức nặng trên người ra. “A... Cỗn...”

“Ta không phải là hắc sống lại, ta là ta.”

“Cái gì?” Cộng Công đột nhiên đem thân thể trong ***g ngực đẩy ra, Vũ có thể từ trong tiếng nói nghe ra kinh ngạc của y, “Vì sao người lại nói những lời này?”

Vũ thấy rõ, bóng người trong huyết động đang đứng bên cạnh Cộng Công rất quen thuộc. Đó là hà tinh hắc gặp qua bên bờ Lạc Thủy, cũng là ảnh phản chiếu hắc nhìn thấy trong gương trên mặt nước. Giống Cỗn, cũng giống Vũ, lại cũng không phải là ai.

“Ta phản ánh khát vọng trong tâm của người, Cộng Công.” Hình thể kia cung kính hèn mọn quỳ gối, trong thoáng chớp động hình dáng của vượn xanh, “Người hy vọng nhìn thấy người này, hy vọng nghe thấy lời này, ta chỉ là thuận theo mà thôi.”

“Câm mồm!” Cộng Công hút một ngụm lãnh khí, “Biến lại đi! Biến thành Cỗn!”

“Thật có lỗi, ta làm không được.” Con vượn lớn dùng hình dáng và cái miệng giả lắc đầu, “Ta chỉ có thể biến thành bộ dáng người muốn gặp nhất.”

“Vô Chi Kỳ, không nên ép ta giết người.” Khẩu khí Cộng Công đông lạnh thành yên vụ, nháy mắt thủy đao xuất hiện trong tay y chia thẳng vào ngực Vô Chi Kỳ, “Biến trở về đi!”

“Như vậy, như vậy thế nào?”

Vô Chi Kỳ biến trở về nguyên hình, giơ tay nhỏ xuống một sợi lông từ trên lưng. Con vượn lớn thổi một ngụm khí vào tay, lông tơ rơi xuống đất biến thành một thanh niên cao lớn rắn rỏi, người này không giống như Vũ trên người có dấu ấn làm việc vất vả bên ngoài, mà là một thân y bào bạch trung đài kim (màu trắng có vàng) ngay ngắn quy củ, rõ ràng là hình dáng của trưởng tôn thiên đế năm đó.

“Người... Ai!” Cộng Công thu hồi thủy đao, bất đắc dĩ nhìn về phía phục chế phẩm của Cỗn, “Ta cứu người thật không phải là vì như vậy...”

Cỗn do lông tơ biến thành đi tới gần Cộng Công, ôn nhu ôm hai vai thủy thần. Cộng Công thở dài một hơi, nhắm mắt lại, hưởng thụ xúc cảm ôn nhu trên da thịt. Bàn tay phủ lên người y ngày càng nhiều, thủy thần không cần mở mắt cũng biết đó là phân thân do Vô Chi Kỳ dùng nhiều lông tơ biến thành, trong đó hẳn là cũng có Vũ do Vô Chi Kỳ biến thành đi? Y cũng chẳng muốn quẩn...

“Buông hắc ra, Vô Chi Kỳ.”

Tiếng nói của Vũ làm cho Cộng Công toàn thân run lên, y mở mắt ra, trong nháy mắt không thể nhận ra thân ảnh cầm kiếm kia là ai. Giữa một rừng người giả trong hang, chỉ có một người là thật. Thần kiếm của Vũ chỉ vào Vũ giả trên người Cộng Công, lưỡi dao sắc bén chạm vào vết hầu của đối phương, đúng lúc dừng cái miệng đầy răng nanh sắc nhọn đang hướng tới cái cổ ngẩng lên của thủy thần.

“Vũ?”

“Buông hấn ra, đem phân thân của ngươi thu hồi lại.” Vũ lạnh lùng nói với phục chế phẩm giống bản thân.

Vũ giả biến trở về một con vượn lông xanh bờm trắng, dưới mũi kiếm mà thối lui. Phục chế phẩm của Cổn lại biến trở về một đồng lông khỉ, trong sơn động chỉ còn lại từng tượng mạo chân thật. Cộng Công không dám tin nhìn Vũ, ngay người nghe hầu âm trầm thấp của thanh niên vang lên.

“Ta không hiểu, ngươi rõ ràng không tin ai, tại sao lại một mình tự chìm hãm trong loại pháp thuật che mắt này?” Vũ đưa lưng về phía Cộng Công nói, “Ngươi vì bao che loại quái vật xảo ngôn làm màu này, mà chấp nhận đối nghịch với trăm vạn thiên quân? Ngươi không nghĩ tới hấn sẽ muốn giết ngươi sao?”

“Tại sao...”

“Chớ cùng rút giậu chẳng? Bởi vì ngươi dùng đao với hấn...” Vũ nói, “Ngươi tự nói xem, Vô Chi Kỳ?”

“Tiểu nhân không dám, không dám...” Vô Chi Kỳ run rẩy dưới mũi kiếm.

Vũ không nói chuyện, Cộng Công cũng không. Trong sơn động chỉ còn lại Vô Chi Kỳ lặp đi lặp lại “Không dám” và tiếng răng nanh run rẩy va chạm, mãi đến khi thanh âm của Vũ cắt đứt âm hưởng đơn điệu này.

“Ngươi cứu Vô Chi Kỳ, là bởi vì hấn có thể biến thành phụ thân đúng không?” Vũ nói thật nhỏ, “Lúc không có phụ thân vẫn là hấn dùng phương thức này an ủi ngươi?”

“Không...”

“Nếu ngươi vẫn định tiếp tục như vậy, ta không còn lời nào để nói.” Vũ thở dài một hơi. “Nhưng mà ngươi phải quản chặt hấn, hấn còn tiếp tục tác loạn nữa thì ta cũng vô pháp bao che.”

“Ngươi đã thấy được bao nhiêu?”

“Trước khi hấn bắt đầu biến thành ta.”

Rất khó nói Vũ sau khi cứng ngắc nói xong có mong chờ hưởng ứng gì không, có điều lúc nghe thấy tiếng bước chân của Cộng Công đi về hướng cửa hang vang lên, hấn đích thật không ngờ được.

“Khoan đã, ngươi mặc kệ à?” Vũ quay đầu ngạc nhiên, “Ngươi không phải muốn cứu hấn sao?”

“Ta chỉ không muốn Vô Chi Kỳ rơi vào tay ngươi.” Cước bộ của Cộng Công dừng lại; “Bất quá hiện tại, cũng không có gì khác biệt...”

“Bởi vì hấn đại biểu cho quá khứ ngươi không hi vọng ta biết đến?”

Cộng Công thở dài, dưới ánh sáng yếu ớt lần thứ hai nở nụ cười chua xót. Vũ không phải Cổn, ở phương diện nào hấn cũng đều thông minh hơn Cổn ngàn vạn lần.

“Cái đó không liên quan đến ngươi.”

“Nhưng ngươi cũng không muốn giết hấn? Cho dù biết đó là cách giữ bí mật tốt nhất?”

“Ta nói, không can hệ tới ngươi.”

“Vì sao?”

“Bởi vì ta không giống như thần thánh các ngươi.” Cộng Công lạnh lùng cười, “Ta sẽ không vong ân phụ nghĩa, ta tự có phán đoán của chính mình.”

“Bởi vì hấn đã từng an ủi ngươi?”

“Ta đã nói không liên can đến ngươi!” Cộng Công cơ hồ lại muốn nổi giận, run rẩy thanh âm trả lời, “Hấn ở trong tay ngươi, muốn giết muốn quả (lóc thịt) tùy ngươi!”

Thủy đào vừa vang lên, Cộng Công đã biến mất ở cửa động. Vũ vẫn như cũ cầm kiếm kề sát Vô Chi Kỳ, không cất bước đuổi theo.

“Người muốn biết không? Bí mật của Khang Hồi? Ta có thể nói cho người biết, rất nhiều rất nhiều...”

Vô Chi Kỳ lại biến hóa, lần này biến thành thủy thần vừa rời đi. Vũ sẽ không mắc mưu, thanh niên chính trực chỉ cười khổ nhìn con vượn xanh đầu trắng phản ánh nhân tâm kia.

“Không cần người nói.” Hắc nói, “Có muốn, cũng muốn tự y nói cho ta biết.”

Sau đó Vũ không giết Vô Chi Kỳ, chỉ dùng dây chảo lớn xích hắc lại, dùng chuông vàng xuyên qua mũi, trấn áp dưới chân núi Quy Sơn ở phía nam sông Hoài, muốn hắc làm cho sông Hoài vĩnh viễn bình ổn chảy ra biển.

Công trình trị thủy vẫn tiếp tục, bởi vì đó là chuyện thiên hạ, cũng là chuyện của thủy thần.

Gió xuân tháng ba, Vũ năm ba mươi tuổi, một mình dạo bước ở vùng Đồ Sơn. Trên danh nghĩa là hắc vì sửa chữa công trình ở Hoàng Hà hạ du nên đi thị sát ở đây, trên thực tế là hắc đang tìm Cộng Công chẳng biết biến đâu rồi. Gió nam ấm áp, một con cừu vĩ bạch hồ từ từ xuất hiện trước mặt Vũ, ngậm một tảng đá thả trên mặt đất chặn đường đi của hắc. Vũ kỳ quái nhìn hồ ly, bạch hồ gương mặt tựa tiểu phi tiểu không có ý tấn công, nhưng lại ngồi ở giữa đường không đi.

“Người có chuyện gì?” Vũ thử nói với nó.

Nhưng câu hỏi như thế hoàn toàn không có hiệu quả, bạch hồ chỉ nhìn Vũ, lại cúi đầu nhìn tảng đá trên mặt đất hoàn toàn không tỏ vẻ gì. Nếu như giao tiếp bất thành, Vũ đành phải đi đường vòng bên cạnh. Không ngờ bạch hồ lại đi theo quần lầy hắc, quanh quần bốn phía không đi. Đang lúc Vũ hết đường xoay sở thì đột nhiên nghe được một bên truyền đến tiếng ca của nhà dân, từng chữ rõ ràng, là ca dao của nơi này:

“Tuy tuy bạch hồ, cừu vĩ bàng bàng; (bình bình bạch hồ, chín cái đuôi kền cang)

Ngã gia gia di, lai tân vi chủ; (gia di nhà ta, đến chơi làm chủ)

Thành gia thành thất, ngã tạo bỉ xương.” (thành gia lập thất, ta sẽ đem lại hưng thịnh cho)

Ca dao cùng với tiếng cười của hài đồng phụ nữ quanh quần trong núi, cùng với phong hoa dung hợp thành một hương thơm ôn nhu, Vũ khó hiểu quay đầu nhìn bạch hồ lại phát hiện không thấy hồ ly đâu, cách đó không xa một người nữ tử chậm rãi đi tới. Nàng thái độ thanh tao lịch sự, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, trên mặt mỉm cười ôn nhu. Nàng đi đến trước mặt Vũ, uyển chuyển cúi chào.

“Ý tứ của bài ca dao kia là, ai thấy bạch hồ, cưới nữ tử bản địa là có thể làm vương.” Nàng nói.

“Cho nên?” Vũ nhún mày.

“Nữ Kiều ở Đồ Sơn. Quý mến anh hùng trị thủy đã lâu.” Nữ Kiều mềm mại nhu cười, “Nếu như không chê, tiểu nữ tử nguyện làm tào khang (vợ), trợ giúp ngài một tay.”

“Ách...” Vũ ngây người, trong lòng hắc chỉ có khuôn mặt bi thương phần hận của Cộng Công, chưa từng nghĩ đến bản thân, “Thực xin lỗi Nữ Kiều cô nương, ta chưa từng nghĩ tới chuyện thú thân, cũng không muốn làm vương. Trong đầu của ta chỉ có trị thủy...”

“Còn có thủy thần Cộng Công?” Nữ Kiều mỉm cười cắt ngang Vũ, nụ cười kia làm cho Vũ lạnh người, “Nữ Oa nương nương phái ta đến đây làm vợ ngài. Nếu ngài không cưới ta, Nữ Oa đại nhân sẽ báo lên thiên đế ngài và Cộng Công tư thông, nói ngài vì theo đuổi Cộng Công nên mới dùng phương thức trị thủy khơi thông này, lơ là nhiệm vụ, làm cho nhân dân trên mặt đất bị khổ sở hai mươi mấy năm...”

“Không! Không phải như vậy!” Vũ kích động nói, “Ta là...”

“Không phải, vậy ngài lấy ta đi!” Nữ Kiều vẫn ôn nhu mỉm cười như cũ, “Như vậy, thiên đế sẽ không biết gì hết. Ngài cũng có thể trở thành đế vương trên mặt đất...”

Vậy là Vũ bắt buộc phải lấy Nữ Kiều, cũng thật sự được Thuấn nhường ngôi trở thành đế vương nhân gian. Nhưng mà Vũ không rảnh bởi một người thê tử mình không thương, càng không có khả năng lưu lại nhà.

Hắn chỉ vội vã làm việc, làm việc, làm việc. Tân hôn được bốn ngày, Vũ lại rời khỏi gia môn vì đầu vào việc trị thủy. Cưới vợ sinh con là chuyện trách nhiệm, còn trị thủy mới là mạng sống của hắn.

Chỉ cần Cộng Công một ngày còn du dương nơi sơn dã, hắn liền một ngày không thể an tâm.

Giống như vì chúc mừng tân hôn của Vũ, sau hôn lễ bốn ngày ở một bờ sông nọ, Cộng Công đột nhiên xuất hiện trước mặt Vũ. Y không hiểu được tâm của mình nữa, tin tức Vũ lấy vợ làm cho ngực của y đau muốn nứt ra.

“Người vì sao lấy nữ tử loài người làm vợ?” Cộng Công cố gắng làm cho thanh âm của mình không lẫn tình cảm, y không biết Nữ Kiều là ai, chỉ biết bản thân đang bất mãn, “Người là thần, sớm muộn gì cũng phải về trời. Vì sao còn muốn lưu lại vương bận trên mặt đất?”

Vũ cười khổ trong lòng, vô luận như thế nào hắn cũng không thể nói cho Cộng Công biết là hắn bị uy hiếp cưới vợ. Hắn biết Cộng Công coi trọng hắn, nếu để y biết lý do hắn lấy Nữ Kiều, chỉ sợ thủy thần sẽ tìm Nữ Kiều phiền toái, rồi càng dẫn thêm nhiều tai họa? Vũ từng từ miệng Nữ Kiều biết được chuyện xảy ra năm đó sau khi Nữ Oa vá trời, nên hắn không hy vọng lại làm cho Cộng Công đi chọc giận Nữ Oa.

“Ta chưa bao giờ cho mình là thần.” Vũ bình tĩnh trả lời, “Thần là người, cưới vợ sinh con là chuyện tất nhiên.”

“Thê tử của người...” Cộng Công cắn răng, “Người yêu nàng sao?”

“Thê tử của ta là trách nhiệm của ta.” Vũ thản nhiên cười, “Cũng giống như trị thủy là trách nhiệm của ta.”

Lời nói của Vũ nghiêm túc mà thành khẩn. Sau khi nghe vậy, từ hốc mắt Cộng Công chảy ra hai dòng lệ thủy như suối tuôn. Còn sau lưng thủy thần, nước sông cũng không cam lòng mà bắt đầu nỉ non.

“Người khóc, Cộng Công.” Vũ nhú mày kéo Cộng Công qua, “Vì sao?”

“Người hỏi ta? Ta làm sao biết?” Cộng Công lau lệ hết lên, lại không đẩy Vũ ra, “Ta làm sao biết ta vì sao phải vì người lấy ai mà khóc?”

Đáp án không nói cũng tự biết: y sớm không còn chán ghét Vũ, thời gian ba mươi năm đủ để y thấy rõ Vũ là hạng người gì. Vũ không phải thần linh kiêu căng tự đại như y nói, cũng không phải Cổn chính trực đến không biết ứng biến. Vũ chính là Vũ, không phải người khác. Hắn có vị đạo thuộc về phạm nhân hơn, dám yêu dám hận, không cưỡng ép, thông minh, có chút khuyết điểm nhỏ, nhưng những điểm này so với thần tính nào đó đều hấp dẫn y.

Bởi vì Vũ luôn đuổi theo y, nên Cộng Công chưa từng nghĩ rằng ánh mắt cố chấp kia sẽ có lúc rời khỏi mình, cho nên y có rất nhiều thời gian tâm lực để do dự trốn tránh. Y không biết nên hay không nên đẩy ra cái ôm cường tráng kia, y chưa từng nghĩ tới... có thể có một ngày sẽ mất đi.

“Không đem tâm đặt vào người khác sẽ không đau đớn, ta đã chịu đủ rồi!” Cộng Công điên cuồng hét lên, đem đau xót trong lòng hóa thành tức giận. “Dù sao thần thánh các người cũng đều một dạng! Ta chán ghét người! Buông ra!”

“Lần này ta sẽ không buông nữa, ta cũng nói ta không hề nhận mình là thần.” Vũ cố chấp nói, “Không giống như người, ta sẽ không làm chuyện ta không muốn, cũng sẽ không nói dối.”

“Ai nói dối?”

“Người.”

“Ta nói dối cái gì?”

“Người nói người chán ghét ta.”

Câu kia của Vũ nói đến lẽ thẳng khí hùng, Cộng Công nghe được thì ngạc nhiên. Không như y dự tính, trong lòng y không hề bị những lời vũ nhục này làm nổi giận, mà chỉ có một cảm giác thoải mái kỳ dị. Nước mắt vì quá phần nộ mà ngừng lại bắt đầu cuộn cuộn tuôn rơi, bí mật bị lộ thường và vũ trang ngăn trở cuối cùng cũng vỡ òa trào ra.

“Vì sao...” Cộng Công thì thào một câu nói không nên lời.

“Ta nói rồi, người đi theo ta, ta cũng nhìn theo người. Muốn trị thủy, trước tiên phải hiểu thủy, nếu thật sự chán ghét ta, người sẽ không hết lần này đến lần khác ra tay cứu giúp.” Vũ nói, “Ta biết người lúc nào thì đang khóc, cố gắng chứng minh người vì sao khóc. Ta mất ba mươi năm truy người, chút chuyện ấy sao có thể không hiểu. Nếu người nguyện ý, nếu người yêu cầu, ta có thể giúp người.”

“Ta vì trị thủy mà sinh.” Vũ tiếp tục nói, “Ta mất thời gian ba mươi năm đã nghĩ thông suốt, điều kia đại biểu rằng ta vì người mà sinh, mặc kệ ta là nhi tử của Cỗn hay là hóa thân của Cỗn, ta là ta. Vô luận người như thế nào kháng cự, như thế nào trốn tránh, ta sẽ không vứt bỏ người.”

Thứ tình cảm cố chấp như vậy đã từng khiến cho Cộng Công ác cảm, nhưng nhiều năm hiểu rõ Vũ giúp y biết lời này không phải xuất phát từ tự đại, mà là thật tâm thật ý. Vũ vẫn đuổi theo y, y từ lâu đã khuynh tâm. Chỉ là có một nguyên nhân khiến cho y không thể tiếp nhận Vũ. Vô luận thế nào y cũng không thể.

Cộng Công biết, hắn cũng biết, cho nên...

“Đừng... Đừng... Đừng phá tan khoảng cách của ta...” Cộng Công ở trong lòng Vũ giãy giụa, khóc rống lên, “Đừng... Đừng ép ta phạm vào lỗi lầm giống như phụ thân!”

“Cái gì?” Vũ ngạc nhiên.

“Người là nhi tử của Cỗn, cũng là nhi tử của ta.” Cộng Công rốt cục nói ra nỗi đau lớn nhất trong tâm, “Ta muốn ôm người! Nhưng nếu ta quả thật đem người làm vật thay thế, vậy ta có gì khác cái tên ta đã giết? Ta là phụ thân của người mà!”

Hóa ra Cộng Công là đang suy nghĩ việc này? Vũ kinh túc khởi mảy.

“Không, tuyệt đối không giống.” Thanh niên nở nụ cười, nhẹ nhàng vỗ về lưng Cộng Công, “Mặc kệ người có phải là phụ thân của ta hay không, không giống ở chỗ, ta yêu người, chỉ điểm ấy đã khiến người không giống với kẻ người nguyên rửa rồi.”

“Người...”

“Có người nói ta là nhi tử của Cỗn, cũng có người nói ta là hóa thân của y, rốt cuộc là cái gì ta cũng không rõ lắm.” Vũ nói, “Điều duy nhất ta biết là ta là ta, và ta yêu người.”

Bọt sóng đang tung trào bốn phía đập vào bờ sông lập tức bình ổn, Cộng Công đứng ở bờ sông ngẩn người nhìn Vũ.

“Hơn nữa mấu chốt khác biệt vốn ở trong tay người, mấu chốt không phải là ta muốn gì hay ta là ai, mà là người có phải đem ta trở thành công cụ tiết dục và giải sầu tịch mịch hay không.” Vũ nhìn thẳng vào mắt Cộng Công, “Người duy nhất có thể quyết định chuyện này, chỉ có người mà thôi.”

Cộng Công từ đáy lòng bắt đầu run rẩy. Vô luận Vũ là Cỗn hay là nhi tử của Cỗn đều không quan trọng. Cho dù có phạm phải tội ác giống như phụ thân thì sao? Trong lòng Cộng Công biết không cần phải hoài nghi sự cần thiết của người này với mình, y đã cô độc lâu lắm rồi, không thể nào tiếp tục trò chơi người truy ta chạy này nữa.

“Ta có thể tin tưởng người sao? Vũ?” Cộng Công thanh âm run rẩy hỏi.

“Người có thể giúp ta trị thủy sao? Thủy thần?” Vũ hỏi lại.

Trong thiên địa không có tiếng đáp lại, chỉ có tiếng nước lặng lẽ chảy nhẹ nhàng.

Thế là đại thủy trong thiên hạ một nửa nhờ vào công trình thủy lợi dẫn ra biển, nửa còn lại tự thuần hóa. Chỉ cần Cộng Công không cố ý đảo loạn thì thủy trong thiên hạ rất dễ trị, huống chi hiện giờ thủy thần thần thông quảng đại còn ra tay hỗ trợ nữa? Có nhiều hơn thiên quân vạn mã, công nhân dùi đục cũng không bằng hồng tống thanh long sóng vai bên cạnh hắn.

Vì vậy Vũ không cần dùng nhiều bộ hạ, thân ảnh tổng ti thủy thần bên cạnh hắn có sức thuyết phục hơn nhiều, không thần hoặc nhân dám nghi ngờ hay can thiệp vào công trình trị thủy.

Trị thủy biến thành chuyện của hai người Vũ và Cộng Công, hắn mở đường trên mặt đất, Cộng Công ở trong nước dẫn đường thủy lưu, mỗi lần thi công đều trở nên mau lẹ vô cùng.

Cộng Công trong lòng không còn đau thương, đại thủy trong trời đất cũng trở nên ngoan ngoãn. Hiện giờ chỉ còn một việc ngổn ngang trong lòng Vũ và Cộng Công – đó là Nữ Kiều.

Tân hôn được bốn ngày Vũ liền rời nhà trị thủy, từ đó về sau không hề gặp qua thê tử. Nữ Kiều bị đưa đi an bài ở đô thành của Vũ, Vũ vì sợ nàng tịch tịch, ở thành Nam dựng lên một đài cao để nàng nhìn về cố hương xa xa. Nhưng tân hôn thê tử làm sao chịu nổi bị lạnh nhạt như vậy? Không bao lâu đã truyền ra tin tức nàng mang thai, Nữ Kiều bắt đầu ồn ào muốn cùng Vũ đi trị thủy khắp nơi.

Khi đó Vũ và Cộng Công đang dẫn thông Hiên Viên Sơn, tuy rằng không muốn Nữ Kiều đến đây quấy rầy, nhưng lại sợ nàng giờ Nữ Oa ra uy hiếp nên đành phải để nàng đi theo. Đến nơi đồn trú Nữ Kiều lại kiên trì muốn mỗi ngày đều đưa cơm cho trượng phu, làm cho Cộng Công trở nên rất khó chịu. Nhìn thấy nàng thủy thần liên tục mất tâm khiến cho nước chảy loạn xạ, về sau ảnh hưởng đến cả tiến trình công việc. Vũ bị kẹt ở giữa đành phải nói với thê tử công trình nguy hiểm, nên hãy chuẩn bị một cái trống, yêu cầu Nữ Kiều nghe thấy tiếng trống mới được đưa cơm đến.

An bài như thế Nữ Kiều rất hài lòng. Nhưng Cộng Công lại vô cùng phản đối. Một ngày nọ, Vũ vừa bắt đầu đào núi thì thủy lưu đưa Cộng Công đến bên cạnh hắn, không cho hắn làm việc.

“Cộng...” Vũ khản nài.

“Àn?” Cộng Công nheo mắt, “Gọi ta là gì?”

“Hảo, Khang Hồi. Xin người đừng giận dữ nữa.” Vũ nhú mày nhìn thủy thần, “Người cũng biết Hiên Viên Sơn một ngày chưa dẫn thông, thủy một ngày không thể chảy qua.”

“Ta không hề ngăn trở người đào núi.” Mặt Cộng Công gần như dán sát lên mặt Vũ, “Ta chỉ không giúp người ngăn trở dòng nước mà thôi, có gì sai sao?”

“Không, không sai...” Vũ căn bản không dám phản bác hành vi vô lý của thủy thần, “Người không giúp ta cũng được, nhưng ít nhất phải thả ta ra để ta làm việc chứ.”

“Ác, được!” Cộng Công ngoắc đầu, thủy lưu đem Vũ ném xuống cửa động đang đào dở hồi nãy, “Đi thôi! Nhanh đi a!”

“Khang Hồi...”

“Nhanh a! Người không phải muốn mở thông Hiên Viên Sơn sao?” Cộng Công vừa nói, vừa dùng thủy lưu đem một đồng thứ dụng cụ ném hết đến cạnh Vũ, “Sao vậy? Dụng cụ cũng cho người hết rồi, sao lại đứng yên như thế?”

“Khang Hồi, người đừng náo loạn nữa.” Vũ bất đắc dĩ làm hiện lên một chiếc xe đẩy, “Người cũng biết ta là vì trách nhiệm thôi mà, nàng đang mang hài tử của ta, nàng là thê tử của ta a!”

“Đúng vậy! Cho nên ta cũng chỉ là trách nhiệm của người thôi đúng không?” Cộng Công cười lạnh, một cái lưỡi liềm bay qua, “Vậy sao người không đi bởi cái trách nhiệm kia đi? Ta không sao! Người không cần mỗi đêm ngủ ở ngoài với ta...”

“Khang Hồi.” Vũ bất đắc dĩ kêu lên.

“Gọi ta làm gì?” Cộng Công hừ lạnh, “Đi mà gọi vợ người! Ta cũng không thể giúp người sinh con!”

“Khang Hồi!” Vũ bước về phía trước, chế trụ bàn tay của thủy thần đang chuẩn bị điều khiển một đợt sóng khác. “Ta nói rồi ta là vì người mà sinh ra, trong lòng ta chỉ có người.”

“Nhìn không ra đấy.” Cộng Công dời mắt đi chỗ khác, không chịu nhìn Vũ.

“Khang Hồi, ta yêu người!” Vũ nói gần như là khản nài, “Nữ Kiều là trách nhiệm của ta, người là mạng sống của ta. Xin người đừng vì loại chuyện này mà nổi giận nữa.”

“Nói như thế...”

“Bộp!”

Thình lình tiếng giỏ cơm rơi xuống đất cắt ngang đoạn đối thoại, Vũ và Cộng Công đồng thời nhìn lại, chính là Nữ Kiều người không nên xuất hiện ở đây. Trong nhất thời nhân thần đều sửng sốt, giỏ cơm Nữ Kiều mang đến rơi trên mặt đất, thức ăn văng khắp nơi. Còn trên mặt nàng biểu tình vừa như muốn khóc vừa như muốn cười, làm cho Vũ chân tay luống cuống.

“Thiếp... Thiếp... Thiếp nghe thấy tiếng trống...” Nữ Kiều trừng to mắt nhìn Vũ và Cộng Công đang cứng đờ trước mặt, “Thiếp tưởng chàng muốn thiếp đưa cơm...”

Cộng Công xấu hổ, tám phần là do y vừa rồi ném đồ lung tung đập trúng mặt trống ở bên cạnh, trống vừa vang lên Nữ Kiều liền hiểu lầm mà hăng hái chạy tới. Thật là chết người, nàng đến liền vừa vặn nhìn thấy không khí ái muội đến cực điểm, hai người thì đang giằng co không dứt.

“Nữ Kiều, nàng bình tĩnh một chút...” Vũ buông Cộng Công, vội vàng trấn an thê tử.

“Vậy ra các người... thực sự là quan hệ này?” Nữ Kiều ý cười vắn vẹo trên mặt, “Chàng và Cộng Công...”

“Nữ Kiều...”

“Không cần giải thích!”

Nữ Kiều quát to một tiếng, gạt bỏ bàn tay đang vươn ra của Vũ, quay đầu xoay người bỏ chạy. Vũ sợ Nữ Kiều đi cáo trạng với nữ thần, vội vàng bỏ Cộng Công lại đuổi theo. Cứ như vậy một người chạy một người đuổi, hai người cứ một đường chạy tới chân núi Tung Sơn, cuối cùng Nữ Kiều thấy mình sắp bị Vũ đuổi kịp, đột nhiên nhanh chóng hóa thành một tảng đá lớn. Vũ vừa sợ vừa vội, không biết Nữ Kiều như vậy còn có thể cáo trạng hay không (vâng, con người ta hóa thành đá mà ảnh cũng chỉ có nghĩ được nhiều đó ==), nghĩ nghĩ lại nhớ đến trong bụng Nữ Kiều còn có đứa con của hắn, nhin không được đập vào tảng đá kêu to.

“Nữ Kiều, là ta sai! Nhưng đứa nhỏ là vô tội!” Vũ kêu to, “Trả hài tử cho ta!”

Bị hắn nói như vậy, tảng đá lớn hướng về phía bắc nứt ra, bên trong lộ ra một bé trai. Bởi vì phá đá chui ra nên đứa bé này về sau được đặt tên là Khải.

“Nàng...”

Vũ trở lại công trường, lộ ra vẻ mặt khiến cho Cộng Công vốn còn đang tức giận lại lú lẫm nói không nên lời. Sau khi nghe hết mọi chuyện, cảm xúc phức tạp làm cho hai người đều không biết làm sao.

“Vậy làm gì bây giờ?” Cộng Công rốt cục cũng hỏi.

“Người hỏi ta cũng...”

“Ai.”

“Ai.”

Vũ và Cộng Công cùng thở dài, đều mang nặng tâm tư.

“Mặc kệ đi, tìm người mang đứa nhỏ đi, tiếp tục làm việc.” Cuối cùng vẫn là Cộng Công nói, “Cứ phiền não mãi cũng không phải là cách, cứ nói với mọi người Nữ Kiều nhìn thấy người biến thành hoàng hùng mở núi nên bị kinh hách hóa thành tảng đá là được.”

“Đây là nói dối...”

“Vậy người muốn công khai chân tướng mọi việc sao?”

Cộng Công lạnh lùng hỏi, sau khi được cái lắc đầu đáp lại liền phất tay áo đứng dậy mà đi.

“Cho nên, người còn có thể làm gì nữa?”

Câu nói kia làm cho Vũ á khẩu không trả lời được. Quả thực cũng không thể làm gì được.

Vì vậy chuyện Nữ Kiều hóa thành tảng đá không những không cởi bỏ khúc mắc giữa Vũ và Cộng Công mà ngược lại còn tạo nên cục diện lúng túng giữa hai người. Vũ vừa lo lắng Nữ Kiều biết được việc này sẽ lên trời cáo trạng, vừa cảm thấy có lỗi với thê tử; Cộng Công thì cảm thấy bản thân đã hại chết một nữ nhân

nên trong lòng rất áy náy. Mặt khác lại vì tâm tư đầy bụng mà bức mình. Công trình trị thủy vẫn như cũ yên lặng tiến hành, nhưng bầu không khí giữa Vũ và Cộng Công lại lạnh như băng. Mỗi ngày trừ bỏ đàm luận công sự thì hai người nói không được đến vài câu.

Ngày ngày trôi qua trong chiến tranh lạnh, mãi đến một ngày bọn họ trị thủy trị đến chân núi Vu Sơn, gặp được Dao Cơ. Vừa gặp mặt, nữ thần trẻ tuổi xinh đẹp hoạt bát đã cười to một trận với bọn họ.

“Hai người các người đang ở đó ngu ngốc cái gì vậy? Căn bản là không cần áy náy!” Sau khi cười xong, Dao Cơ rất cục nói như vậy, “Nữ Kiều vốn là tảng đá thừa lại sau khi Nữ Oa nường nường vá trời, nàng chỉ là khôi phục nguyên hình mà thôi.”

“Nhưng Nữ Oa phái nàng xuống đây giúp ta, ta lại đem nàng bức về nguyên hình.” Vũ cau mày, “Nữ Oa nường nường không nổi giận sao?”

“Đương nhiên là không, hai tên ngu ngốc này.” Dao Cơ nhin không được cười, “Nữ Oa nường nường là không chịu nổi hai người cứ quanh co ba mươi năm nên mới bức Đại Vũ lấy vợ. Đồng thời cũng để Vũ lưu lại hậu duệ ở nhân gian — á, đúng rồi, chúng ta đã quyết định, sau này sẽ đem chuyện trên mặt đất giao cho chính loài người, cũng là con của người quản — mặt khác cũng muốn Cộng Công đối diện với tâm ý của chính mình! Cũng không phải là muốn các người chiến tranh lạnh như vậy.”

“A?” Vũ và Cộng Công hai mặt nhìn nhau.

“A cái gì a? Hai cái gốc qua.” (quả dưa ngu ngốc:))) Sắc mặt Dao Cơ đột nhiên nghiêm chỉnh, “Nữ Oa nường nường rất hối hận bản thân năm đó đã hành động theo cảm tính, chỉ vì lời nói nóng giận nhất thời của Cộng Công mà không giúp y giải oan, đã gián tiếp hại chết Cỗn.”

“Nữ Oa nàng...” Lần này là Cộng Công nhủu mày.

“Thực xin lỗi, có lẽ người không thích chúng ta nhiều chuyện. Chúng ta cũng biết người chịu rất nhiều khổ, nên chỉ hy vọng người hạnh phúc mà thôi.” Dao Cơ đi lên trước, cầm tay Cộng Công, “Hy vọng người có thể tha thứ cho chúng ta, kỳ thật có rất nhiều thần linh muốn giúp người, có điều năm đó chúng ta đều không biết nên không giúp được.”

“Các người đều biết...” Vũ lẳng lẳng nhìn nữ thần, nhất thời cảm giác phức tạp khó hiểu đan xen nhau làm cho hắn kinh ngạc vô cùng.

“Chúng ta đương nhiên đều biết.” Dao cơ liếc Vũ một cái, “Nếu không, người nghĩ vì sao thiên đế có thể để người trị thủy trị đến ba mươi năm mà chẳng quan tâm? Nếu không vì sao thủy thần rõ ràng thất trách gây loạn, nhưng lại không bị cách chức xét xử?”

“Người không nhớ rõ, nhưng chúng ta đều còn nhớ rõ. Năm đó là người tự nguyện dùng ký ức thừa nhận từ trong bụng Cỗn hóa thành thần lực biến thành nhân hình, là người đã thể phải trở thành người, bởi vì Cộng Công chán ghét thần. Là người nói cho dù không có trợ giúp của thần cũng muốn dùng phương pháp của loài người, dành thời gian của mình cho nhân dân. Ngay từ lúc bắt đầu tất cả thần đã biết, trong thiên hạ chỉ có người có thể trị thủy. Còn thiên giới đã bỏ lỡ nhiều cơ hội lắm rồi, nên sẽ không bỏ lỡ lần này nữa.”

“Vậy tại sao không nói cho ta biết?” Vũ khó hiểu hỏi.

“Bởi vì người và Cỗn, cùng với tên thủy thần này.” Dao Cơ quơ quơ tay Cộng Công, “Đều giống nhau rất khó chiều, biết có người giúp đỡ chẳng những không muốn làm còn muốn bỏ trốn. Cho nên đây là do chúng thần bàn bạc nghĩ ra, là cách chúng ta thấy tốt nhất.”

“Ta...” Cộng Công đột nhiên cảm thấy mơ hồ. Nhiều năm trôi qua, y vẫn cho là mình bất hạnh, cô độc. Nhưng hiện giờ...

“Vũ, người cũng nghe rồi đó.” Dao Cơ nghiêm túc cầm lấy tay Vũ để lên tay Cộng Công, “Nếu người dám làm cho Cộng Công khóc nữa, thần linh khắp thiên hạ sẽ không tha cho người đâu.”

“Ta đã biết.” Vũ cầm thật chặt tay Cộng Công, rất cục thoải má cười lộ lên. “Ta nhất định sẽ không để cho thiên hạ tiếp tục bị lũ lụt nữa.”

Còn thủy thần Cộng Công đứng bên cạnh, chỉ chảy nước mắt yên lặng cười.

Thế là thủy trong thiên hạ được trị hảo, mặt đất cũng trở thành hình dạng con cháu đời sau nhìn thấy. Vũ đúc ra cửu đỉnh (chín cái đỉnh tượng trưng cho chín châu), lập ra chế độ, giúp cho người dân có thể an cư lạc nghiệp. Sau đó nhi tử của hắn là Khải kế thừa ngôi vị, kiến lập nên vương triều đầu tiên trong lịch sử — triều Hạ.

Kể từ đó thời gian bắt đầu đi theo niên đại lịch sử, truyền thuyết và thần linh đều dần dần rời xa mặt đất, từ xa nhìn xuống nhân gian.

Về phần Vũ, tất cả mọi người nói hắn đã chết, được an táng ở Hội Kê. Trên thực tế thì hắn không có chết, cho dù khi còn sống hắn giống như người, cũng cho mình là người nhưng thế nào thì hắn vẫn là thần.

Vũ dù hoàn thành công việc trên mặt đất, nhưng vẫn không thoát khỏi chức thần. Hắn trở thành thổ thần quản địa, lại còn là thủy tiên tôn vương quản thủy. Vậy còn Cộng Công? Y rốt cục cũng được như nguyện bỏ đi thân phận và chức vị của thần, đem chức thủy thần để lại cho Huyền Minh, từ nay về sau đi theo bên Vũ như hình với bóng.

Đáng tiếc chuyện này không có bao nhiêu người biết. Nếu biết, người đời sau khi điêu khắc tượng của thủy tiên tôn vương, nhất định sẽ không quên thêm một con hồng tông thanh long ở sau lưng hắn đúng không?

“Ngải Nhân? Muốn uống nước? Ngải Nhân?”

Trong phòng vang lên tiếng ngáy nho nhỏ và tiếng kêu của hồ ly, Bạch Linh đỡ khóc đỡ cười nhìn con người nằm một bên vốn đang nghe chuyện xưa. Tân Ngải Nhân không biết khi nào đã ngủ mất, đang nằm nghiêng trên sofa thở còn nhẹ hơn mèo.

“Ngải Nhân, tỉnh tỉnh, không thể ngủ ở đây, sẽ bị cảm lạnh mất.”

Bạch Linh vừa nói vừa dùng mũi cọ cọ tay Tân Ngải Nhân. Có điều chủ nhân của bàn tay đã ngủ say, có cọ có liếm thế nào cũng không phản ứng. Thế là nó nghiêng đầu, nhanh chóng biến thành một thanh niên áo trắng, sát vào tai bác sỹ thú ra tối hậu thư.

“Ngải Nhân, nếu anh không tỉnh lại thì tôi sẽ ôm anh lên giường nha?” Bạch Linh nói, “Anh có biết, sau khi tôi ôm anh lên giường...”

“Àn? Cái gì trên giường?”

Tân Ngải Nhân tựa hồ nghe tới từ máu chốt thoáng cái đã mở mắt tỉnh dậy, có chút trì độn nhìn thanh niên trước mắt, động tác biểu hiện anh chưa tỉnh hoàn toàn.

“Thật là, nghe chuyện xưa nghe đến ngủ luôn, anh là con nít à?”

“Là do chuyện của cậu dài quá. Chuyện dài như vậy ai nghe kể cũng đều gục hết thôi?” Tân Ngải Nhân uể oải nhìn đồng hồ, xoa xoa cái cổ cứng ngắc, “Bắt đầu kể lúc mấy giờ vậy? Đã trễ thế này...”

“Không biết, tôi cũng không nhìn thời gian.” Bạch Linh trong mắt hiện lên một mặt giảo hoạt.

“Tôi còn chưa nghe được, rốt cuộc yêu hồ tộc và Nữ Oa có quan hệ gì a?” Tân Ngải Nhân ý thức có chút thanh tỉnh liền gọi lên chủ đề ban đầu. “Rốt cuộc là cậu chưa nói hay là tôi không nghe thấy vậy?”

“Ai...” Hồ ly bất đắc dĩ thở dài, “Vì để cứu vĩ hồ có thể đem đá vá trời xuống trần, hơn nữa còn biến đá thành Nữ Kiều, Nữ Oa nương nương đã cho nó pháp lực đặc biệt, vả lại còn có thể đời đời truyền thụ. Sau này yêu hồ tộc còn luôn giúp nương nương làm việc, cho nên quan hệ giữa chúng ta không hề hời hợt!”

“Nghe thật giống như chuyển giao lợi ích gì đó nha?”

“Không cần dùng ánh mắt của người hiện đại các anh đi bình luận loại chuyện này.” Bạch Linh xoạt một cái lại biến trở về nguyên hình, ở trên ghế sofa cuộn tròn, “Được rồi, muốn ngủ thì lên giường mà ngủ, ngủ ở đây sẽ bị cảm lạnh đấy.”

“Ô? Cậu hôm nay không ồn ào muốn ngủ cùng nữa sao?”

“Tôi mệt rồi, hôm nay lười quây với anh.”

“Được rồi! Ngủ ngon.”

Tân Ngải Nhân gấp một cái, tắm cũng không tắm liền lên giường đi ngủ.

Đúng, tắm cũng không tắm. Bạch hồ ở trên ghế sofa trộm cười.

13. Chương 13: Mịch La

Mùng năm tháng năm · Đoan Ngọ

Tết Đoan Ngọ, tết âm lịch và tết Trung Thu hợp lại được xem là ba ngày lễ dân tộc lớn nhất của Trung Quốc, còn được gọi là tết tháng năm, tết xương bồ, tết thi nhân và tết nữ nhi. Tháng năm từ xưa đến nay bị coi là tháng độc, mùng năm tháng năm càng được coi là ngày đứng đầu cửu độc, cho nên tết Đoan Ngọ có rất nhiều tập tục trừ độc khử bệnh, tỷ như rắc hùng hoàng, uống rượu hùng hoàng, mang túi thơm, treo cây xương bồ và cây ngải, dán bùa ngũ độc. Đoan Ngọ còn có danh xưng là Đoan Dương, Trùng Dương, Trùng Ngũ, ý là bắt đầu thời gian dương khí hưng thịnh của tháng năm. Y theo thuyết ngũ hành âm dương mà nói, ngũ vị dương giáo, mùng năm tháng năm, lấy song ngũ mà thành cái tên Trùng Dương.

Tết Đoan Ngọ dân gian lưu truyền rộng rãi nhất là cổ sự có liên quan đến nhà thơ yêu nước Khuất Nguyên. Khuất Nguyên là người nước Sở thời Chiến Quốc, làm chức Tam Lư đại phu, là một chức quan gần với tể tướng. Đương thời Tần quốc có dấu hiệu muốn thôn tính lục quốc, Khuất Nguyên nhiều lần dâng sớ lên Tương Vương, đề nghị liên Tề kháng Tần, nhưng Tương Vương ngu dốt vô năng, tin lời gièm pha của gian thần. Khuất Nguyên có chí nhưng không thể dùng, vì tài học xuất chúng mà bị đố kỵ vùi dập, bị tước chức trục xuất đi Giang Nam.

Không lâu sau Sở quốc bị Tần tiêu diệt, Khuất Nguyên mất thấy cửa nát nhà tan, thống khổ tột cùng, năm 278 trước Công Nguyên cũng là mùng năm tháng năm âm lịch, ôm đá nhảy xuống sông Mịch La chết. Ngư dân biết Khuất Nguyên ôm hận nhảy sông, tranh nhau mò vớt, nhưng thế nào cũng không vớt lên được thi thể của Khuất Nguyên. đành phải hàng năm vào ngày năm tháng năm, đem cơm nếp hoặc bánh ngọt thả xuống sông tế lễ, đồng thời chèo thuyền đuổi cá đến đón thức ăn. Sau này sửa lại lấy lá trúc bọc cơm thả xuống sông cúng tế, đồng thời vào mùng năm tháng năm long trọng tổ chức hội đua thuyền rồng để tưởng niệm Khuất Nguyên, sau phát triển thành tập tục Đoan Ngọ thì ăn bánh chưng đua thuyền như ngày nay.

“Ngải Nhân, Ngải Nhân! Rời giường!”

Đô thị cận nhiệt đới nằm ở vĩ độ thấp có mùa hè oi bức rất đáng ghét, ban đêm không mở điều hòa thì rất khó ngủ. Mở điều hòa ngủ lại có tác dụng không tốt, ngủ thảng đến khi mặt trời lên đến ba sào còn chưa chịu rời giường chính là một ví dụ. Hôm nay phòng khám Tâm ái động vật nghỉ khám, trên lầu hai, bạch hồ đang ở đầu giường trong phòng ngủ cố gắng đẩy một thân thể lười biếng nọ.

“Ngải Nhân, rời giường thôi! Sắp mười giờ rồi!” Bạch Linh đứng ở chỗ gối đầu, nhíu mày nhìn bác sỹ thú y còn nằm trên giường, “Tôi đã mua xương bồ cỏ ngải treo xong rồi, anh còn chưa rời giường nữa.”

“Đi xuống, Bạch Linh. Không được lên giường... Dù sao hôm nay cũng nghỉ khám, ngủ thêm một chút thì thế nào?” Bác sỹ thú y nửa mê nửa tỉnh trả lời. Anh tối hôm qua đã làm rất nhiều chuyện mệt mỏi thân thể, nên bây giờ phi thường không muốn rời giường.

“Muốn lên giường anh tối qua tôi đã lên, làm sao còn dợi trễ như vậy? Còn nữa, xin anh đẩy, thanh niên cần phải làm việc và nghỉ ngơi bình thường a!” Bạch Linh ra vẻ ông cụ non nói.

“Hại tôi giặt drap giường... Toàn là lông...”

“Mau đứng lên, tôi đói bụng.”

“Tủ lạnh có bánh chưng, tự hấp lên ăn đi.”

“Đã sớm hấp xong rồi, chỉ chờ anh rời giường thôi! Mau đứng lên, hôm nay là tết Đoan Ngọ nha!”

“Tết Đoan Ngọ thì thế nào? Không ai quy định tết Đoan Ngọ không thể ngủ nướng a?”

Trong phòng mở điều hòa cả đêm lạnh lạnh, Tân Ngải Nhân duỗi tay đem bạch hồ ôm vào trong ***g ngực, ngửi mùi bột đàn hương trong mớ lông trắng. Cho dù toàn bộ mặt chôn vào trong lông hồ anh cũng biết, đây là túi thơm anh treo lên hôm qua, bạch hồ vốn không thích đeo vòng cổ, chỉ có trước sau tết Đoan Ngọ vì để treo túi thơm mà ngoại lệ.

“Đã dậy rồi, chúng ta đi xem chèo thuyền rồng đi.” Bạch Linh ngoan ngoãn để ôm, nhưng miệng vẫn lải nhải. “Hôm qua anh đã đồng ý với tôi rồi.”

“Nếu cậu thật muốn xem thì đấu thuyền rồng thì tối hôm qua không nên hại tôi đi ngủ trễ như vậy.” Tân Ngải Nhân ngáp một cái.

“Ai u! Dậy đi!” Bạch Linh quay đầu, đáng tiếc bởi vì góc độ mà nhìn không tới mặt Tân Ngải Nhân.

“Không muốn động... Cậu sao không đi tìm chủ nhân của mình đi, lại muốn ở trong này phiền tôi...?”

Đi nói chuyện không nên nói, trên khuôn mặt hồ ly tiêm nhọn của Bạch Linh trong nháy mắt hiện lên biểu tình phẫn nộ. Có điều nó nuốt nước miếng không phát tác, hảo tức hảo giận mà nói: “Không thì tôi kể chuyện Khuất Nguyên nhảy sông cho anh nghe, kể xong anh rời giường.”

“Người bình thường kể chuyện xưa là để thôi miên trước khi ngủ mà?”

“Rốt cuộc có muốn nghe không?”

“Muốn.”

Cuối thời Chiến Quốc, Sở Hoài Vương không nghe lời khuyên của Khuất Nguyên cố ý tới Tần quốc, cuối cùng bị cầm tù chết nơi tha hương. Sở Khoảnh Tương Vương kế vị, lại bởi vì nghe lời sàm ngôn của tiểu nhân bên cạnh mà trục xuất Khuất Nguyên. Uất ức bất đắc chí, Khuất Nguyên đành phải rời xa đô thành Sính, đi về phía đông xuống Giang Nam, quanh quẩn ở vùng Nguyên Tương (tên 2 con sông Nguyên Giang và Tương Giang).

Tháng tư đầu hạ, cỏ cây tươi tốt. Bên bờ sông Tương hoa cỏ um tùm, chi lan (cỏ chi và cỏ lan) lay động theo gió, dưới ánh tà dương và hương khí huyền ảo hiện ra màu sắc tươi đẹp. Trong cảnh sắc động lòng người như thế, lại truyền đến một tiếng thở dài không thể khắc chế. Bóng người tiều tụy dọc theo bờ sông chậm rãi bước đi, sau lưng là mái tóc dài muối tiêu tán loạn theo gió tung bay, bào phục không vừa người ở trên thân hình gầy yếu đón gió đung đưa. Khuất Nguyên nhìn nước sông vẫn đục đang dần lên, một tiếng thở dài tựa như than khóc quanh quẩn bên bờ sông.

“A? Ngài không phải là Tam Lư đại phu sao? Như thế nào lại ở chỗ này?” Tiếng nói trong trẻo từ trên sông truyền đến, gọi tỉnh Khuất Nguyên đang đắm chìm trong ưu tư. Theo lời nói đi tới. Từ trên sông một chiếc thuyền lá cập bờ. Cầm chèo là một người nam tử trẻ tuổi, mặc áo ngắn vải thô, hiển nhiên là ngư phủ thường thấy ở gần đây. Nếu cẩn thận đánh giá sẽ phát giác người này dáng vẻ bất phàm, trên mặt cũng không có dấu vết để lại của thái dương và cuồng phong, hoàn toàn không giống một người đánh cá bình thường.

Có điều Khuất Nguyên không nhìn ngư phủ tuổi trẻ này hơn hai cái, cũng không chất vấn người này vì sao biết thân phận của hắn. Dù sao đây cũng là thời Chiến Quốc, kỳ nhân lớp lớp xuất hiện, lại càng có nhiều cao sĩ ẩn dật nơi núi rừng. Hắn không quan tâm ngư phủ này là ai, cho dù là thích khách Tần quốc phái tới cũng không sao.

Nhưng mà, ai lại muốn giết một người bị lưu đày vô lực như hắn?

“Người là ai?” Ngừ điệu cứng nhắc không hề hiếu kỳ, chỉ là hỏi thăm lễ phép đơn thuần.

“Ta gọi là Mịch La, là Mịch La trong Mịch La Giang.” Người trẻ tuổi tràn ngập sức sống nên tiếng nói cũng tựa như nước sông, “Ngài có khỏe không? Tại sao thoát nhìn lại tiều tụy như vậy?”

“Trên đời đều đục chỉ có mình ta trong, tất cả mọi người đều say chỉ có mình ta tỉnh, cho nên bị lưu đây đến nơi này.” Khuất Nguyên tự giễu mà nói.

Ngư phủ trẻ tuổi trầm mặc, ở bờ sông yên lặng cập bờ, tiếp theo cũng thở dài một tiếng. Tiếng thở dài của Khuất Nguyên là ưu sầu kết uất, còn ngư phủ này, ngay cả tiếng thở dài cũng tràn đầy khoáng đạt.

“Thánh nhân thật sự sẽ không câu nệ ngoại vật, cần phải theo sự chuyển dời của thói đời mà thay đổi.” Mịch La giơ một ngón tay, chỉ về hướng sông Tương vẫn đục, “Nếu cả thế gian cũng dơ bẩn như nước sông này, vậy ngài tại sao không thêm bùn vào cho nó đục thêm?”

Khuất Nguyên nhú mày, hấn chán ghét loại tư tưởng này, nhưng hấn cũng đau khổ nhận ra tư tưởng như thế đã tràn ngập khắp thời thế loạn lạc. Cũng chính vì như vậy, cho nên Sở Vương mới có thể cùng kẻ thù sát phụ kết làm thông gia, chỉ vì để tốt cho bản thân, chỉ vì để thuận theo thói đời.

“Nếu tất cả mọi người đều uống rượu, vậy ngài ngại gì mà không ăn bã rượu, uống chút men? Cùng bọn họ đồng thời say cũng không tồi!” Quả thật giọng điệu của người trẻ tuổi tràn đầy chân thành quan tâm, “Ngài tội gì tự cho là mình thanh cao, để hôm nay rơi xuống kết cục này?”

“Nghe nói, mới gội đầu sẽ muốn đem nón phủ sạch, mới tắm qua sẽ muốn đem y phục giữ chỉnh tề, ai có thể chịu được để thân thể sạch sẽ bị lấy nhiễm bùn dơ?” Thi nhân xúc động nhìn về phía nước sông, “Ta tình nguyện nhảy sông vui thân trong bụng cá, cũng không muốn cùng dòng chảy dính bùn.” (ý nói cùng nhau làm bậy)

Ngư phủ trẻ tuổi mỉm cười, thuyền con trôi ra giữa sông. Theo tiết tấu của mái chèo đập vào mép thuyền, tiếng ca trong trẻo như nước sông lại không mất hùng hồn truyền đến: “Thương lăng chi thủy thanh hề, khả dĩ trạc ngã anh. Thương lăng chi thủy trọc hề, khả dĩ trạc ngã túc.” (nước sông Thương trong, có thể rửa tua nón của ta, nước sông Thương đục, có thể rửa chân của ta)

Khuất Nguyên nhăn mày nhìn về phía đầu sông, thuyền nhỏ trong nháy mắt chỉ còn lại một bóng đen không lớn, nhưng thanh âm của Mịch La vẫn như trước theo gió sông bay tới: “Ngài tình nguyện nhảy sông, nhưng không thấy nước sông cũng là đục sao?”

Khuất Nguyên sững sốt, lại đảo mắt, ngư thuyền đã biến mất trong gợn sóng.

Đạo bất đồng, bất tương vi mưu; thoại bất đầu ky bán cú đa. (đạo không đồng không thể cùng nhau bàn bạc, nói chuyện không hợp không thể nói hơn nữa câu) Khuất Nguyên tưởng rằng hấn sẽ không gặp lại ngư phủ này nữa. Nhưng hấn đã lầm, hai ngày sau vào lúc đêm khuya, tiếng đập cửa vang lên dưới ánh trăng, thi nhân vốn đang trần trọc khó ngủ liền đứng dậy coi, ngoài cửa đứng là Mịch La.

“Thật có lỗi, đã quấy rầy ngài sao?”

Khuất Nguyên mở cửa, nhất thời không nhận ra người đến là ai, Mịch La một thân bạch y tắm trong ánh trăng tựa như nguyệt thân. Ánh sáng trắng bạc ban đêm phủ lên thân hình tinh trắng thon dài, nhưng lại giống như tự thân y đã tản mát ra loại sương khói ôn nhu này vậy. Là thần? Hay quỷ? Khuất Nguyên cho dù là tục tử cũng biết trước mắt không phải phàm vật.

“Ta là Mịch La a! Khuất đại phu đã quên ta rồi sao?” Mịch La cười lắc lắc bầu rượu trên tay, “Tối nay ánh trăng rất đẹp, vừa lúc có một vò rượu ngon, đặc biệt đến mời đại phu cộng ẩm.”

“Quốc tang trên người, không thể mua vui.”

“Ai, để làm chi?” Mịch La mất hứng ngửa đầu thở dài, vạt áo rộng thùng thình lộ ra cẳng cổ trẻ trung, “Sở còn chưa bị diệt mà! Ngài đây là đang cầu xui xẻo sao?”

Khuất Nguyên nhìn thân thể chắc nịch trẻ tuổi, không khỏi ngây ngốc. Hấn cũng từng trải qua niên khinh thể tráng, cũng từng ý chí tràn đầy. Hấn năm đó sôi nổi nơi cung thất triều đình đã đi đâu rồi? Hấn tham dự Hợp tung cùng Tần chiến đấu, hai lần đi sứ ở Tề, đã ở nơi nào?

“Vào đi! Ta vẫn còn chút thức ăn.”

“Vậy, có thơ nhắm rượu không?” Mịch La nhảy dựng lên.

“Bớt tham lam đi.”

Sau ngày đó, bắt đầu tình bạn kì lạ giữa một già một trẻ. Mịch La tựa hồ luôn biết Khuất Nguyên khi nào thì tịch mịch khó nhận, luôn xuất hiện vào thời khắc cần nhất. Hoặc ở bờ sông, hoặc ở đồng nội, có khi là vào buổi chiều ngật ngạt, có khi là vào ban đêm câu tịch. Sự xuất hiện của Mịch La luôn luôn thích hợp, Khuất Nguyên phát hiện người bạn vong niên này đã dần trở nên không thể thiếu.

Mịch La hiển nhiên thân phận bất phàm, trình độ văn học và lịch sử đều kinh người. Học vấn và tu dưỡng phong phú, suy nghĩ nhanh nhẹn, lại thêm tư tưởng khoáng đạt, đích thật là người có thể cùng Khuất Nguyên xướng họa tốt nhất. Luôn không mời mà tới, tùy ý lật xem các tác phẩm mới cũ của thi nhân, y còn giúp Khuất Nguyên tu văn nhuận cáo. (tu bổ gọt giũa văn chương)

Bởi vì hai người đều cố chấp, hơn nữa Mịch La còn có cá tính mặt dày mày dạn đến một trình độ nào đó, thế nên hai người thường xuất hiện loại đối thoại dưới đây.

“Ta nói, bên này dùng “mộc lan” hay hơn!”

“Thiết nghĩ “chi lan” (cỏ chi và cỏ lan) thỏa đáng hơn.”

“Mộc lan!” Mịch La biểu tình mỗi lần đều rất khoa trương, “Đã phân tích nguyên nhân với người một trăm lần rồi.”

“Cũng đã giải thích một trăm lần với người lý do chi lan tốt hơn rồi.”

“Nhưng bên ta đều là già mộc lan a!”

“Công dụng của chi lan nhiều hơn.”

“Mộc lan!”

“Chi lan.”

“Mộc lan.”

“Chi lan.”

“Mộc lan!”

“...”

Tuy rằng thường có loại tranh chấp này, cảm tình giữa hai người vẫn là càng ngày càng tốt. Duy nhất không hoàn mỹ chính là quan niệm của hai người thật sự cách nhau một trời một vực.

“Ta luôn lo lắng, Tần quốc trước mắt chỉ là giả vờ cùng Sở quốc ta giao hảo, một ngày nào đó sẽ lộ răng nanh với chúng ta!” Khuất Nguyên luôn luôn than thở.

“Vốn chính là như vậy.” Mịch La không thêm quan tâm uống một ngụm rượu, việc này trên đời đều biết, hơn nữa y đã sớm nghe chán rồi, “Người thực nhàm chán, cứ nói đi nói lại không phiền sao?”

“Người cứ châm chọc đi, ta chính là thật sự rất phiền não a! Vì sao vương không nghe lời của ta? Vì sao thiên hạ lại có nhiều tiểu nhân như vậy? Vì sao vương giả luôn thích nghe lời tiểu nhân?” Khuất Nguyên mỗi lần nói là một lần cảm phần.

“Thối đời là như thế, người chấp nhận đi!”

“Thời đời như thế, phải nên thử thay đổi chứ!”

“Người có thể thay đổi sao?”

“Không thể.”

“Nếu đã biết, vậy còn có cái gì hay để cảm thán?”

“...”

“Quên đi, nói với người cũng như không.”

“Ta vừa muốn nói như vậy được không?”

Đương nhiên, Khuất Nguyên cũng có hỏi qua Mịch La làm sao nhận ra hắc, lại nhận được một câu trả lời hừ vô mờ mịt.

“Người ở trong tộc của ta phi thường nổi danh.” Mịch La cười đáp.

“Vì sao?”

“Bởi vì người đã biên lại “Cửu ca.” (một bài tế thần của dân gian đã được Khuất Nguyên sửa đổi thêm thắt)

“Người xuất thân từ gia đình thầy tế?”

“A! Tương tự vậy!”

“Cái gì là tương tự?”

“Chính là không khác lắm!”

“...”

Vì thế, chủ đề câu chuyện luôn bị bỏ đó.

Mịch La cứ như vậy làm bạn Khuất Nguyên qua vài năm. Khuất Nguyên từng hỏi qua, nhà dân trong phạm vi trăm dặm không ai biết Mịch La ngụ ở đâu, cũng không ai gặp qua người nhà vợ con của Mịch La. Khuất Nguyên trong lòng sớm đã đoán ra Mịch La không phải phạm nhân, liền cũng không truy cứu y là từ phương nào tới nữa.

Năm 281 trước Công Nguyên, Sở Khoảnh Tương Vương năm thứ mười tám. Bởi vì Sở Vương mời chư hầu ý đồ cùng lập Hợp tung, chọc giận Tần vương, năm sau Tần quốc cử binh phạt Sở. Sở quân đại bại, phải cắt Thượng Dung, Hán Bắc hai nơi dâng cho Tần, từ đó về sau giữa hai nước lại dấy lên chiến sự. Ở Giang Nam, Khuất Nguyên rất buồn nhưng lại bất lực, đành phải một lần lại một lần ưu sầu quanh quẩn bên bờ sông Tương.

Tháng chín cuối thu, gió xoáy hoặc đình trệ hoặc gào thét thổi qua vùng đồng bằng bên bãi cát bồi. Hương khí của các loài hương thảo như lan, huệ và hoa nhũ (hoa nhẹ bay được) màu trắng cùng nhau phiêu lạc, lướt qua tay áo của thi nhân, dường như quyến luyến mà vờn quanh bốn phía. Chim ca thú kêu liên nhau không dứt, chợt xa chợt gần tương ứng hợp nhau, ngay cả cá bơi trong nước cũng chớp động lân phiến phản xạ dương quang trong nước, tựa hồ khoái hoạt vô cùng. Nhưng người thất ý dù ở trong cảnh đẹp cũng vẫn buồn rầu, cảnh sắc mùa thu vàng trong chỉ càng gợi lên nhiều ưu tư.

“Bi hời phong chi diêu huệ hề, tâm oan kết nhi nội thương. Vật hữu vi nhi vẫn tính hề, thanh hữu ản nhi tiên xướng. Phu hà Bành Hàm chi tạo tư hề, kỳ chí giới nhi bất vong...”

“Ai, theo như người nói. Câu chữ của người rất đẹp, nhưng muốn gì thì nói trực tiếp không phải tốt hơn sao?” Thanh âm của Mịch La lại từ trong sông truyền đến.

“Điều thú vị mình dĩ hào quần hề, thảo tư bỉ nhi bất phương. Ngự tập lân dĩ tự biệt hề, giao long ản kỳ văn chương...” Không nhìn ngư thuyền quen thuộc đang trôi tới bên này, Khuất Nguyên lại tiếp tục ngâm vịnh.

Mịch La đem thuyền nhỏ cập bờ, lâm vào trầm mặc.

“Mịch La a Mịch La, người cũng là giao long, vì sao lại cam nguyện ản giấu nơi đáy nước?” Thi nhân đột nhiên dừng, theo cảm xúc mà thốt lên.

Thật hiếm thấy, ngư phu trẻ tuổi lần này vậy mà không có mở miệng tranh luận đạo lý ản thế.

“Hôm nay không muốn tranh luận, người cứ than phiền đi!” Mịch La cười khổ.

Khuất Nguyên mỉm cười, Mịch La là biết tâm tình của hắc sa sút, nên để hắc phát tiết hết đúng không?

“Cầu giới tử chi sở tồn hề, kiến Bá Di chi phóng tích. Tâm điều độ nhi phát khứ hề, khắc trừ chí chi vô thích.”

(trên đây đều trích từ Bi hồi phong, 1 tác phẩm của Khuất Nguyên, mình không thể dịch nổi ;___; nhưng đại loại là vừa tả cảnh vừa tả tình, mùa thu màu vàng mà ông đang buồn cho nên trong cảnh có tình trong tình có cảnh)

Thi nhân nhất phú kết thúc, Mịch La bên cạnh đã sớm lên bờ ngồi ở một bên, tầm mắt cũng trông về phía xa sông Tương.

“Cho nên, người lại nghĩ không ra?” Mịch La rầu rĩ hỏi.

“Ta thật hận, hận nịnh thần tiểu nhân vinh hoa phú quý; ta càng thương tiếc, thương tiếc con người bây giờ đều tự tư tự lợi.” Hồi phong cuốn qua, tóc trắng bay vào mặt, Khuất Nguyên không hề động tay gỡ ra, “Ta luôn luôn suy nghĩ, cứ dứt khoát theo nước sông Hoài vào biển, đi theo Ngũ Tử Tư là xong.”

“Ai, người có biết, ta nhìn đến bãi cát bên kia thì nhớ đến gì không?” Mịch La gãi gãi đầu, “Ta nhớ đến cái tên ngu ngốc hết lời can gián Trụ vương nhưng không ai nghe, cuối cùng nhảy sông tự vẫn, Thân Đồ Dịch. Lúc còn sống có nói đến rách miệng cũng chưa ai muốn nghe, chết rồi sẽ có người muốn nghe sao? Hắn ôm tảng đá trầm mình xuống sông, chỉ có thay đổi thực đơn của tôm cá hôm đó mà thôi.”

Mịch La tựa hồ vì chuyện cười của mình mà ha ha cười lớn, nhưng Khuất Nguyên lại cười không nổi, một chút cũng không buồn cười.

“Được rồi! Ta chỉ là muốn nói với người đó là vô dụng.” Mịch La ngừng cười, “Người đã chết, vô luận lên trời xuống đất đều chỉ là một luồng u hồn. Người còn sống có lẽ hiện giờ không được trọng dụng, nhưng làm sao biết tương lai sẽ không thay đổi?”

Thi nhân nhìn Tương Giang, còn Mịch La nhìn thi nhân.

“Còn sống, không nhất định sẽ có thay đổi... Nhưng chết rồi thì tuyệt đối sẽ không có thay đổi.” Người trẻ tuổi nghiêm túc nói, “Cho nên vô luận là lẩn trốn cũng tốt, can gián từ xa cũng được, người đều phải cố gắng sống. Lỡ trải qua một giáp (60 năm) lại xuất hiện một tân vương trọng dụng người thì sao?”

“Ta đã năm mươi, người nghĩ ta còn có thể sống thêm sáu mươi năm?”

“Nếu người cả ngày đều muốn nhảy sông tự sát, thì xác định chắc chắn là sống không đến.” Mịch La nghiêng người đứng lên, lôi kéo Khuất Nguyên đi lên thuyền. “Đi! Đừng nghĩ nữa!”

“Đi đâu?”

“Đi bắt cá! Ở đây hớp gió không có no bụng a.”

“Ta không bắt cá.”

“Bỏ người ở đây ta sợ người nhảy sông tự vẫn.”

“Ác.”

“Thật là, đã mấy chục tuổi rồi, còn khiến cho người ta lo lắng.” Mịch La một bên đem thi nhân đẩy lên thuyền một bên oán giận, “Thật đúng là không thể mặc kệ người.”

Bắt đầu từ ngày đó, Mịch La mặt dày mày dạn xông vào nhà Khuất Nguyên ở, kiên quyết chen chúc ngủ trên giường thi nhân. Khuất Nguyên ban đầu còn phản nản, nhưng sau vài lần không có kết quả cũng mặc kệ y luôn.

Thế là chớp mắt thu đi xuân đến, theo đại quân Tần quốc một đường tiến sát đô thành nước Sở, Sính Đô, Khuất Nguyên cũng càng ngày càng hậm hực hơn. Hiện giờ, ngay cả truyện cười của Mịch La cũng không thể khiến hắn phần chần chừ. Hắn muốn chết, giờ giờ khắc khắc đều muốn chết. Điều duy nhất ngăn cản hắn chính là người trẻ tuổi mặt dày bên người.

Lại là một đêm đầu xuân, cửa gỗ lần thứ hai dưới ánh trăng vang lên tiếng động. Khuất Nguyên nghi hoặc đứng dậy mở cửa, hắn nghĩ không ra. Ngoài trừ Mịch La bên cạnh, trên đời này còn có ai nửa đêm đến gõ cửa nhà hắn chứ?

Y nha, cửa mở, dưới ánh trăng là một lam y đồng tử xa lạ, nhìn thấy Khuất Nguyên thì vái chào thật thấp.

“Bái kiến Khuất đại phu.” Đồng tử nói, “Ta là người Giang gia, phụng mệnh chủ mẫu truyền lời cho chủ nhân.”

“Giang gia?” Khuất Nguyên nghi hoặc, “Nơi này không có...”

“Là tìm ta đó.”

Thi nhân quay đầu lại, Mịch La vốn đang ngồi trên giường đã đến sau lưng hắn. Trên khuôn mặt trẻ tuổi của Mịch La lại xuất hiện biểu tình ngưng trọng phi thường hiếm thấy.

“Thật có lỗi, ta chắc là phải đi ra ngoài một chút.” Mịch La trước khi xuất môn vẫn quay đầu lại bày ra một mặt tiểu dung, “Đừng thừa dịp trong lúc này tự sát đó!”

Mịch La theo tiểu hài kia ly khai, nhưng hiển nhiên ly không đủ xa, lời nói còn theo tiếng gió thổi lọt vào phòng Khuất Nguyên. Dựa theo lễ phép thi nhân không muốn nghe, nhưng không phải cứ không muốn nghe thì nghe không được.

“Chủ nhân bốn năm chưa về... Việc lớn nhỏ không người làm chủ...”

Tiếng trả lời của Mịch La rất nhỏ, nghe không được. Khuất Nguyên trong lòng sinh nghi, Mịch La ở nhà hắn bất quá chỉ mấy tháng, tại sao lại tới bốn năm?

“Chủ mẫu nói, việc vặt hằng ngày có thể thay ngài quản lý, nhưng mà tể Đoan Ngọ năm nay...”

“Người nhỏ giọng một chút!”

Sau đó có một lúc lâu nghe không rõ lắm đoạn đối thoại, chỉ có âm thanh nhỏ vụn. Sau nữa là tiếng hô phần nộ của Mịch La: “Đừng có giỡn chứ! Vì sao ta không quay về thì lão gia hỏa sẽ chết?!”

Đồng tử không biết trả lời cái gì, tức giận của Mịch La chỉ có tăng không giảm.

“Những người đó đều điên rồi sao? Lão gia hỏa ta xem qua là vu sư cao cường nhất mà!”

Đồng tử không biết lại nói gì đó, đêm rốt cục yên tĩnh lại, sau đó Mịch La đẩy cửa ra trở lại phòng Khuất Nguyên.

“Thật có lỗi, ta phải về nhà một chuyến.” Người trẻ tuổi miễn cưỡng cười, “Trong nhà có việc, không thể tiếp tục quấy rầy ngài nữa.”

“Sáng mai đi?”

“Không, bây giờ.” Mịch La cười khở, “Không nói dối ngài, nhà của ta ở sông Mịch La. Hơn nữa, trước tể điển Đoan Ngọ còn có rất nhiều việc phải làm.”

“Ta hiểu.” Khuất Nguyên thông cảm vỗ vỗ vai Mịch La, “Vu sư tộc trước tể điển hẳn là có rất nhiều chuyện phải chuẩn bị đúng không? Bây giờ lợi ngược dòng còn kịp không?”

“Cái đó, tuyệt đối kịp...”

Mịch La lại thở dài, tiện tay thu thập chút tể nhuyễn tùy thân, sau đó xuất môn.

“Vây, cáo từ trước. Cám ơn ngài khoảng thời gian này đã chiếu cố.” Mịch La hướng Khuất Nguyên cúi đầu thật thấp, “Nếu ngày nào đó muốn tìm ta, ra bờ sông Mịch La kêu tên ta là được!”

Khuất Nguyên không hỏi Mịch La vì sao làm vậy có thể tìm được y, cũng không hỏi y có trở về hay không, chỉ yên lặng hướng người bạn tuổi trẻ nói lời từ biệt. Thế là Mịch La đi, tiểu ốc người ở lại khôi phục tịch liêu.

Năm 278 trước Công Nguyên, Sở Khoảnh Tương Vương năm thứ hai mươi mốt. Đại tướng quân Bạch Khởi của Tần quốc phá Sính, Sở dời đô về thành Trần. Sau khi Mịch La rời đi không lâu, tin tức truyền tới Giang Nam. Khuất Nguyên cảm giác sâu sắc đại cuộc đã mất, bi quốc bi dân vô tận càng làm sâu thêm ý nghĩ bi quan. Hắn viết ra thiên tác phẩm cuối cùng “Hoài Sa”, quyết định không còn lưu luyến thời loạn lạc này nữa. Mịch La từng một lần đẩy lên lưu luyến của hắn đối với nhân thế, nhưng đóm lửa nhỏ thì dễ dập tắt, sau khi người trẻ tuổi đi tiểu ốc trống không càng bức thi nhân đến giới hạn còn lạnh lẽo hơn so với trước đây.

Sinh ly tử biệt. Nhân thế vô thường (thế gian luôn thay đổi), tội gì phải lưu luyến?

Trước khi nhảy sông, Khuất Nguyên đi tới bờ sông Mịch La. Hắn cảm thấy nên gặp Mịch La lần cuối cùng, cho dù không thể hướng Mịch La nhắn nhủ di ngôn thì cũng muốn chuyển lời để y biết quyết tâm của mình. Hắn không muốn Mịch La trở lại tiểu ốc hai người từng ở chung rồi mới phát hiện đã sớm người không nhà trống.

Về phần vì sao lại nghĩ như vậy, hắn cũng không rõ lắm. Có lẽ là... Hắn mong chờ sau khi nhìn thấy Mịch La có thể sẽ thay đổi gì đó chăng?

Hôm nay vừa vặn là Đoan Ngọ, nước sông Mịch La phản xạ diễm dương chính ngọ, lóe lên ba quang trong vắt. Nghi thức tế thủy thần bên bờ sông đang mở màn, thuyền rồng trang sức hoa mỹ đang đỗ ở bến tàu, vu sư đang ở trên tế đàn múa, hai bên trống nhạc du dương. Khuất Nguyên vô pháp nhận ra Mịch La giữa đám vu sư trang phục lộng lẫy, hỏi người qua đường đang xem xung quanh lại được câu trả lời “Chưa từng nghe thấy người này”. Đương nhiên, vô luận hướng về sông gọi như thế nào, ngư phủ trẻ tuổi cũng không lác lư thuyền nhỏ xuất hiện.

“Như vậy, nếu có một ngày gặp người kia, xin nói cho y biết Khuất Bình (tên thật của Khuất Nguyên) thực xin lỗi y, đã uống công y tận tình khuyên bảo.”

Cuối cùng, Khuất Nguyên chỉ có thể nhắn nhủ người đi đường như vậy, sau đó ly khai hội tế thần.

Mất mát lại tịch liêu, lại tìm không được cố hữu, ngay cả tiếng quản huyền của tế điển đến tai thì nhân cũng tựa như bị khúc. Cho dù không bị. Cũng khiến người ý lạnh. Quốc gia tương vong, nhân dân chỉ có thể đem hy vọng ký thác vào việc tế thần bái quỷ, điều này có thể nào không khiến người ta tâm như tro tàn? Nếu thần có thể thông qua vu sư lắng nghe nguyện vọng khẩn cầu của mọi người, thì ai sẽ truyền đạt tử gián (đến chết cũng can gián) của trung thần nghĩa tử đây?

Đầm nước sâu rộng xanh biếc kia, chính là đang phản chiếu trời xanh?

“Khuất đại phu nhảy sông!”

Khi tin tức dường như khóc than được lan truyền thì tế điển đang tiến hành đến cao trào. Giang thần (thần sông) nhân vật chính của tế điển đang giáng xuống người vu sư chủ tế, truyền đạt ý chỉ với mọi người. Tin dữ cắt đứt thần ngữ vọng âm lượn lờ, toàn bộ hội tế điển đột nhiên hỗn loạn cả lên, tin tức vụn vặt lan truyền như gió thổi. Không ít đám người bỏ lại tế điển chạy ra bờ sông, càng nhiều người bắt đầu khóc lóc và mắng chửi.

“Im lặng!”

Giữa hỗn loạn, vu sư chủ tế gầm lên một tiếng trấn định cả đám người, thuận tay quơ lấy tế phẩm trên đài, tĩnh kỳ (cờ quạt) bật không bay lên. Trong tiếng kinh hô vu sư đứng ở giữa sông, lắng không bằng bình.

“Nước sông Mịch La nghe lệnh!” Vu sư tựa hồ ở trên lá trúc gói thịt viết gì đó, “Tức khắc ngừng chảy!”

Theo tế nhục (thịt để cúng tế) từ gói lá trúc rơi xuống nước, tình huống tựa như kỳ tích đã xảy ra. Nước sông Mịch La vốn đang cuộn cuộn không ngừng chảy về phía tây đột nhiên dừng lại như bị đông cứng, tựa như một phiến băng dày.

Tiếp đó vu sư cầm lên một nắm gạo nếp, mạnh mẽ vẩy xuống sông. Hắn hét lớn: “Bình tôm tướng cá! Nhanh chóng tìm người này!”

Giọng nói chưa dứt, cả con sông Mịch La đã ầm ĩ lên, dường như có vô số sinh vật đang di chuyển tán loạn, nói chuyện với nhau. Trên bờ mọi người không khỏi che lại lỗ tai, vu sư lại không thêm để ý chút nào, tâm đã nhận ra mà hướng về phía nào đó của bờ sông trực tiếp bay đi.

“Lắc lệnh! (lệnh bắt buộc) Phá thủy!”

Như có ý định thứ sát mãnh thú trong nước, vu sư cầm hoàng kỳ trong tay cầm thẳng xuống nước. Mọi người nín thở, nước sông tĩnh lặng lấy cán cờ làm trung tâm mà tách ra, nháy mắt xuất hiện một cái động không. Còn lá cờ thì nhẹ nhàng đứng thẳng ở vị trí vốn là mặt sông, vu sư trong nháy mắt phá thủy thì mất đi tất cả tinh lực rơi xuống, chỉ có thể nhanh chóng chụp lấy lá cờ để tránh ngã chết.

Ngày tháng năm nguyên bản là diễm dương cao chiếu đột nhiên nổi lên tầng tầng mây dày đặc, tiếng sấm ầm ầm chém rách không trung. Rõ ràng vẫn đang là giữa trưa, vậy mà bỗng nhiên sắc trời lại âm u như sấm tối, trong thoáng chốc rơi xuống một trận mưa to tầm tã.

Qua không lâu, mọi người rốt cục cũng tìm được chỗ trú mưa thì kinh hãi phát hiện nước sông đã khép lại, hơn nữa còn bắt đầu chảy. Toàn bộ nước lại trở nên yên ả, chỉ còn cột cờ dựng đứng trên mặt nước kia miễn cưỡng giúp cho đại vu sư không bị chìm chết. Mấy chiếc thuyền rồng khá can đảm động chèo bơi về phía trước, vớt lên vu sư và cột cờ. Mà vu sư trong phút chốc được cứu thoát thì khóc rống lên.

“Đại nhân, đại nhân, ngài không sao chứ?” Người chèo thuyền hỏi.

“Ta không sao.” Vu sư chủ tế lau nước mưa nước mắt trên mặt, “Không phải ta đang khóc, là sông Mịch La đang khóc.”

Nếu lúc này con người có thể lặn xuống nước, thì bọn họ sẽ nhìn thấy bi kịch phát sinh nơi đáy sông. Một con bạch long đang chậm rãi lặn xuống, lấy một vật gì đó ở đáy sông làm tâm mà xoay quanh. Thi nhân yêu nước vĩ đại nhất trong lịch sử chìm dưới đáy sông, một tảng đá lớn được cột vào thắt lưng của hắn bằng dây thừng to, khiến cho thi thể lạnh như băng vô pháp nổi lên. Đáy sông hắc ám, y bào và mái tóc trắng của Khuất Nguyên lay động theo sóng nước, tựa như đang đưa theo gió.

Mà nếu có người có khả năng tinh thông âm dương, liền có thể thấy trên tảng đá lớn ngồi một mặt u hồn, cư nhiên đúng là Tam Lữ đại phu Khuất Nguyên. Còn vây quanh bốn phía là các loại cá tôm tiểu tướng và hai tên quỷ sai đang bị cá tôm ngăn lại.

“Người rốt cục đã đến.” Hồn phách của Khuất Nguyên cười nhìn bạch long.

“Vì sao... Vì sao người vẫn muốn tìm cái chết?” Bạch long khóc, đảo mắt hóa thành một thanh niên áo trắng.

“Ta đã nói rồi, thế gian này không có nơi cho ta về.” Khuất Nguyên nói.

“Chẳng lẽ... Chẳng lẽ ta còn chưa đủ sao?” Mịch La ôm hồn phách thi nhân khóc lóc, “Vì sao người cứ phải tìm chết? Ta không phải đã nói nước sông này bẩn sao? Tội gì ô uế chính mình chứ?”

“Thuộc hạ của người đã nói cho ta biết... Ta sớm nên biết, người là một con rồng mỹ lệ.”

Khuất Nguyên vỗ về mái tóc đen của long thần, nhẹ nhàng nở nụ cười, “Người đã không phải người, vậy tại sao lại hy vọng ta sống?”

“Mặc kệ tánh mạng phàm nhân ngắn hay dài cũng đều là sống. Còn sống, sẽ sinh ra thay đổi.” Nước mắt Mịch La tan thành một mặt thanh lưu. “Nhưng phàm nhân đã chết, hồn ma sẽ không có thay đổi...”

“Đừng khóc, Mịch La giang thần.” Hồn phách Khuất Nguyên an ủi long thần, “Ta không đáng cho người rơi lệ.”

“Sao không đáng?”

“Không đáng.”

“Đáng.”

“Không đáng.”

“Đáng.”

“Không đáng.”

“Đáng.”

“Không.”

“Đáng! Ta nói đáng giá chính là đáng giá!”

“...”

Chẳng biết tại sao, tôm cá quỷ sai bốn phía tựa hồ cũng đang che miệng cười trộm, Mịch La giang thần tức giận đẩy Khuất Nguyên ra, hướng bốn phía trừng mắt, chấm dứt việc cả đám cười trộm.

“Người vì sao không hỏi thân phận của ta?” Mịch La hỏi.

“Chỉ điều chi bất quần hề, tự tiền thế nhi cố nhiên.” Khuất Nguyên chưa xót cười, “Đã sớm cảm giác người không phải phàm nhân, nếu người phải gạt ta, ta thà rằng tin người.”

“Người...” Nước mắt Mịch La lại tuôn ra, ở đáy sông lấp lánh tỏa sáng.

“Đừng khóc, ta đây sẽ ở trong sông với người, không già không chết, như vậy không tốt sao?” Khuất Nguyên an ủi vỗ vỗ vai Mịch La. “Như vậy không phải vừa hay sao?”

“Người cũng thực biết chọn thời điểm, cố tình chọn ngay lúc ta không rảnh cứu người thì nhảy sông.” Long thần lau nước mắt, tựa hồ không nghe thấy lời của Khuất Nguyên, có điểm tức giận mà bắt đầu oán trách, “Ta không nói với người khi nào trở về, người sẽ không ở một chỗ chờ ta được sao? Tìm không thấy ta, người sẽ không chờ một chút?”

“Ta...”

“Lúc đó bạn bị muốn chết, lêu lổng với người bốn năm, trong sông tích tụ một đồng thủy yêu thủy quỷ, nếu không ta sao lại trở về?” Mịch La cơ hồ tức giận đến mất to, “Thật vất vả mới sắp xong, tể điển chấm dứt là có thể trở về, người lại cho ta nhảy sông! Người có biết, đại vu sư hầu hạ ta nhiều năm không kịp để ta rời đi, trực tiếp cho ta mượn thân thể cứu người, thiếu chút nữa cứ vậy bị ta giết chết?”

“Hảo hảo, thực xin lỗi, vậy ta hóa thành thủy quỷ ở trong sông tạ tội với người là được.” Khuất Nguyên trấn an nói.

“Không được, không cho phép.” Mịch La quả quyết cự tuyệt, “Người không được trở thành thủy quỷ, người chuyển thế đầu thai cho ta.”

“Vì sao?” Khuất Nguyên mặc danh kỳ diệu.

“Bởi vì người chết chỉ có tích tụ khí xấu, cuối cùng hóa thành yêu vật.” Chẳng biết tại sao, long thần tựa hồ mỗi từ mỗi câu đều khó nói ra. “Cho nên người phải đi, ta không cần yêu vật như thế ở trong sông của ta.”

“Mịch La...”

“Đủ rồi! Ta chịu đủ than trách của người rồi! Phàm nhân nói cũng nói không nghe!” Thân ảnh màu trắng xoay người đưa lưng về phía u hồn, “Người đi đi! Ta không muốn nhìn thấy người nữa!”

“Người...”

“Dẫn hắn đi!” Long thần đối quỷ sai hạ lệnh, tiếp theo quát tháo thuộc hạ bên cạnh, “Đưa bọn họ đi! Đừng để ta nhìn thấy người này nữa!”

Binh tôm tướng cá đối quỷ sai nhất tề cúi đầu tạ lỗi, tiếp theo nhường đường đi. Hai tên quỷ sai rốt cục cũng tiến lên khóa xiềng xích, thúc giục Khuất Nguyên rời đi.

“Chờ một chút, xin người.” Khuất Nguyên trước khi rời đi, quay đầu lại nhìn bóng dáng quen thuộc kia, “Nếu thuận tiện người có thể phái một ít tiểu ngư tiểu hà trở về cố hương của ta, báo cho tỷ tỷ của ta một tiếng được không?”

“Buồn cười!” Long thần vẫn như cũ đưa lưng về phía thi nhân và quỷ sai, ngũ khí run rẩy, “Vì sao ta phải giúp phàm nhân làm này làm kia? Người nằm mơ đi!”

Thế là hồn phách của Khuất Nguyên đi, tiến vào âm tào địa phủ thủy thần vô pháp quản lý. Cho nên hắn không thấy được, ngay sau khi hắn biến mất, long thần dùng phổi kiểm trên người chặt đứt dây thừng buộc Khuất Nguyên và tảng đá lớn, đảo mắt hóa thành một đại ngư màu trắng. Trăm dặm thủy lộ, đối với thủy thần mà nói chỉ là gang tấc mà thôi.

Trong tiếng ca chiêu hồn của người đau khổ trên bờ, bạch ngư lay động cái đuôi dài, chậm rãi rút vây của mình, đẩy xác Khuất Nguyên nổi lên. Thủy lộ khó khăn, nhưng đáy nước không có dòng chảy ngầm cả gan xâm nhập, mặt sông cũng không có cuồng phong dậy sóng cản trở.

Theo sông Mịch La bắt đầu, bạch ngư đem Khuất Nguyên đi qua sông Tương bọn họ từng gặp nhau, tiếp theo tiến vào Động Đình. Động Đình nhất bích vạn khoảnh, (vạn khoảnh một màu xanh ngọc bích) ngàn chỉ đình lan (bên bờ có cây bạch chỉ, trên bãi bồi có hoa lan) thơm nồng xanh tươi, nhưng bạch ngư không rảnh cũng không có tâm trạng lưu luyến, chỉ lo chở thi nhân đi về phía trước. Ra khỏi cửa hồ, bạch ngư vào Trường Giang, đem điểm điểm đóm đóm lệ trúc Tương phi ném lại phía sau, giống như những thứ hắt bỏ lại phía sau chỉ đều là cảnh sắc bình thường.

Sau đó hắt ngược dòng đi, uốn lượn ngàn dặm. Qua Công An, vượt Giang Lăng, bỏ qua Di Lăng, Nghi Xương, rốt cục tới được bắc ngàn Trường Giang nơi cổ hương Khuất Nguyên không trở về được.

Tỷ tỷ của Khuất Nguyên đang giặt quần áo ở bờ sông thì phát hiện thi thể bạch ngư đem về, bởi vậy mà truyền ra các loại truyền thuyết. Còn người Giang Nam thì nhớ rõ chú ngữ vu sư muốn cứu Khuất Nguyên năm đó, tháng năm hàng năm lấy gạo nếp, lá trúc gói thịt bỏ xuống sông.

Đáng tiếc thi nhân nhảy sông đến long thần cũng không kịp cứu lên, thì bánh chưng cũng không vớt lên được thi thể vốn không tồn tại. Tác phẩm để lại của Khuất Nguyên truyền ra, nhân dân qua các thế hệ lại truyền nhau cổ sự nhảy sông, cũng như cùng nhau bảo lưu nghi thức chèo thuyền cướp cờ. Nhưng bánh xe thời gian vẫn luôn tiếp tục lăn về phía trước, người chết rồi cũng vô pháp gọi trở lại.

Năm 223 trước Công Nguyên, Tần diệt Sở; năm 221 trước Công Nguyên, Tần thống nhất thiên hạ; năm 206 trước Công Nguyên, Hạng Vũ, Lưu Bang lập tân Sở Vương diệt Tần. Lịch sử không ngừng tiến về phía trước, vĩnh viễn sẽ không quay đầu lại. Nhưng hương dã thôn phu đã bảo lưu truyền thuyết này trong miệng, các thế hệ đại văn nhân đều ngâm vịnh Sở Từ, truyền lưu loại trung nghĩa cố chấp không biết biến đổi này. Lại có người nói, tinh thần của Khuất Nguyên đã tạo thành một phần văn hóa tinh tú nhất của Trung Hoa.

“Xem, ta đã nói mà. Trải qua mấy kiếp sẽ luôn có người hiểu được người!”

Nghe nói bên bờ sông Mịch La, mãi đến hôm nay còn có thể vào đêm khuya nghe thấy lời phản nân như vậy.

Nghe nói, đó là giọng nói trong trẻo của một nam tử trẻ tuổi.

“Chuyện hôm nay của cậu hình như đặc biệt cảm tính nha?”

Thực cảm động, chuyện xưa kể xong Tân Ngải Nhân không hề chìm vào trạng thái buồn ngủ. Bác sỹ thú y trẻ tuổi đã sớm thanh tỉnh, tựa vào đầu giường nửa ngồi lật xem một quyển “Sở Từ giám thưởng” (giám định và thưởng thức Sở Từ) thật dày.

“Dù sao cũng chỉ là kể chuyện xưa của Khuất Nguyên thôi!” Bạch Linh liếm liếm môi, “Kể chuyện xưa của ông mà không có đẳng cấp cảm tính và tạo hình này thì cũng thực có lỗi với chính mình, thực có lỗi với văn hóa năm nghìn năm của Trung Hoa!”

“Kỳ thật là cậu hôm qua thấy quyển sách này, hiện học hiện mại (học liền bán liền, ý nói dạy cho người khác cái mình vừa mới học được) đúng không?” Tân Ngải Nhân lật trang sách, đẩy đẩy mắt kính, ném cho bạch hồ một cái nhìn buồn cười.

“Đây là vũ nhục!” Bạch hồ nhảy dựng lên, “Nói cứ như tôi sống bốn trăm năm, đến hôm qua mới đọc Sở Từ vậy!”

“Tôi cũng không có nói như vậy, là cậu có tật giặt mình chứ gì?”

“Anh có nói!”

“Tôi không có.”

“Có!”

“Không có.”

“Anh có! Anh có chính là anh có!”

“Khoan đã cậu không thấy đoạn đối thoại này có chút quen tai sao?”

Bạch hồ hừ một tiếng, giận dữ xoay người nhảy xuống giường. Bác sỹ thú y vẫn tựa vào đầu giường, lật vài trang sách, lại nhớ đến điều gì đó.

“Ai, Bạch Linh. Trước đây tôi hình như có nghe qua Khuất Nguyên và Sở Hoài Vương có tình cảm gì đó không thể cho ai biết đúng không?”

“Tôi đối với cổ sự giữa nhân loại không có hứng thú.” Bạch Linh nhanh chóng biến thành thanh niên áo trắng, “Anh rốt cuộc có rời giường hay không?”

“Với chuyện của nhân loại không có hứng thú? Vậy cậu xem bơi thuyền rồng làm gì?”

“Rốt cuộc có rời giường hay không? Không rời giường thì anh tự mình đi xuống ăn bánh chưng. Hay là anh hy vọng tôi ôm anh xuống?”

“Được rồi được rồi...”

Cảm giác được đe dọa trong thái độ của yêu hồ hình người, Tân Ngải Nhân rút cục đầu hàng, đem sách bỏ xuống giường.

Nhưng người hiện đại vẫn không hiểu, bắt quá chỉ là qua một cái lễ thôi... Chú trọng nhiều hoạt động như vậy để làm gì?

sau đây là phần chú thích:

Hợp tung: Hợp tung là hợp nhiều nước nhỏ đánh một nước lớn, nhằm tránh bị nước lớn thôn tính. Vào thời Chiến Quốc, Tần và Tề nổi lên là hai nước mạnh ở phía tây và phía đông. Mặt khác, hai nước này còn tìm cách liên minh với nhau, tạo ra sự uy hiếp lớn đối với sự tồn tại của các nước khác. Trong hoàn cảnh đó, các nước khác liên hợp lại với nhau. Do các nước nhỏ này nằm trải từ bắc xuống nam, nên sự liên minh gọi là hợp tung (liên kết chiều dọc). Các nước này là Triệu, Hàn, Ngụy, Sở, Yên. Tùy giai đoạn mà sẽ hợp nhiều hay ít.

Ngũ Tử Tư: vốn là người nước Sở nhưng lại là tướng của nước Ngô thời Xuân Thu, ông vì can gián Ngô vương Phù Sai mà bị ban tử, xác bị ném xuống sông Tiền Đường, người đời sau tôn ông là thần nước, một trong các “Thủy tiên vương”. Nói thêm, thủy tiên tôn vương ở đây có: Đại Vũ (trong chương Trị thủy có nhắc đến), Ngũ Tử Tư, Khuất Nguyên, Tây Sở bá vương Hạng Vũ, Lý Bạch, Vương Bột.

lệ trúc Tương phi: Tương phi là chỉ hai người con gái của vua Nghiêu, sau làm vợ của vua Thuấn, người chị là Nga Hoàng, tức Tương quân, người em là Nữ Anh, tức Tương phu nhân. Vua Thuấn sau khi giết ác long, chết vì bệnh ở Tương Giang, hai người tìm đến thấy phần mộ của vua thì khóc đến chảy máu chết bên mộ vua, nước mắt thấm vào cây trúc, trên thân trúc xuất hiện nhiều đốm như nước mắt nên gọi là lệ trúc.

Sở Từ: là một thể thơ do Khuất Nguyên sáng tạo, đến thời Hán, Lưu Hưởng đem các tác phẩm của Khuất Nguyên và một số tác giả khác biên soạn lại thành cuốn Sở Từ.

lải nhải một tí, dịch chương này mà mình không biết đâu là tên người, tên nước, tên địa danh luôn, mình có biết tí gì về thời Chiến Quốc đâu ;___; mà cũng có rất nhiều cái cần chú thích, tỷ như các loại địa danh địa điểm vân vân và vũ vũ nhưng bản thân mình thấy mấy cái trên là thú vị nhất:”>~ à, chuyện bác Khuất ở bờ sông Tương gặp ngư phụ rồi nói mấy câu trong trong đục đục là có thật, sau đó thì tác giả suy diễn thêm, còn mở thơ ca của bác Khuất thì mình bỏ cuộc rồi T^T ngoài ra còn có 1 thứ vui vui lúc mình mò về hồ Động Đình (cái nơi mà bạn Mịch La chở xác của bác Khuất đi qua đó), theo Lĩnh Nam chích quái, thì long vương trong hồ này là ông ngoại của Lạc Long Quân:)) mới đầu mình hiểu nhầm là anh La mới chết =))

đến chương này đã xuất hiện thể loại mỹ công đại thúc thụ (or đại thúc công mỹ thụ???), ôi đại thúc thụ 50 tuổi lận đó, lúc đại thúc chết thì đại thúc đã 62 tuổi rồi =A= truyện này mà ghi thể loại chắc bà con sẽ chạy dài vì hiểu lầm quá =A

14. Chương 14: Cầu Hỉ Thước

Mùng bảy tháng bảy • Thất Tịch

Mùng bảy tháng bảy âm lịch hàng năm, tức đêm Thất Tịch, còn được gọi là lễ khất xảo (xin khéo léo, tức cầu xin được khéo tay như Chức Nữ). Bởi vì Chức Nữ trong truyền thuyết có thủ nghệ cực xảo, có thể dệt ra áo trời xinh đẹp như áng mây. Vì thế bản thân cô thế có được bàn tay khéo léo như Chức Nữ cho nên các thiếu nữ đã tạo ra loại phong tục “khất xảo” này.

Nghe nói Ngưu Lang là một thiếu niên nghèo khổ, giản dị cần cù, giúp người chăn trâu để sống qua ngày. Cha của hắn lưu lại một con trâu già cho hắn, nhưng không ai biết con trâu này là Kim Ngưu tinh trên trời bị cách chức hạ phàm. Một ngày nọ trâu già mở miệng nói với Ngưu Lang, ở chân núi phía đông có một cái hồ, mỗi ngày sẽ có tiên nữ xuống đó tắm rửa, chỉ cần giấu một bộ y phục trong đó, tiên nữ kia không thể trở về trời, sẽ ở lại làm thê tử của hắn.

Ngưu Lang làm theo, người ở lại chính là Chức Nữ nhỏ tuổi nhất, thẹn thùng đáp ứng lời cầu hôn.

Sau khi Chức Nữ gả cho Ngưu Lang thì sinh cho hắn một đôi nhi nữ, hai người sống vô cùng hạnh phúc. Nhưng cảnh đẹp không dài, tiên đế phát hiện Chức Nữ phụ trách dệt mây lại tự mình hạ phàm gả cho Ngưu Lang, liền phái Vương mẫu nương nương đi bắt Chức Nữ trở về. Lúc này trâu già đã chết, Ngưu Lang liền đội da của trâu già, dùng đòn gánh gánh hai đứa con gái đuổi theo lên trời.

Wang mẫu nương nương nhìn thấy Ngưu Lang đuổi theo, liền tháo cây trâm trên đầu, hướng mặt đất vẽ một cái, vẽ ra một đường sông Ngân cuộn cuộn sóng dữ, ngăn Ngưu Lang từ xa. Ngưu Lang thấy không đuổi kịp thê tử liền cùng hai đứa con đứng ở bên bờ sông khóc lớn, tiếng khóc kinh động đến thiên đế. Thiên đế thấy hai đứa bé thực đáng thương, lại cảm động vì thâm tình của Ngưu Lang, thế là cho phép cả nhà bọn họ mừng bảy tháng bảy hàng năm được gặp gỡ một lần.

Vì vậy Thất Tịch hàng năm sẽ có vô số hỉ thước bay lên trời đêm, ở trên sông Ngân dựng nên một cây cầu hỉ thước, để gia đình Ngưu Lang Chức Nữ qua sông gặp nhau. Nghe nói đến lúc đó, hỉ thước ở nhân gian rất thưa thớt bởi vì bọn nó đều bay lên trời bắc cầu rồi. Còn nói vào đêm Thất Tịch nhất định trời sẽ mưa, đây là nước mắt hạnh phúc được trùng phùng của Ngưu Lang Chức Nữ.

Tối nay ngoài cửa bệnh viện Tâm ái động vật từ lúc chạng vạng đã bắt đầu nổi lên một cơn đông kéo dài hơn một giờ, xe cộ đông nghẹt trên con đường không tính là lớn nhưng lượng xe cũng không nhỏ. Từng chiếc hộp kim loại ướt sũng đủ mọi kích cỡ ngang dọc đan xen trên hai con đường nhựa, bọt nước bắn thiếu vắng lên khắp nơi.

Trong phòng khám thú y, Bạch Linh ngồi trên ghế chờ khám, chăm chú nhìn ra ngoài. Cách cửa sổ sát đất, tiếng mưa tiếng xe vẫn có thể mơ hồ nghe thấy. Cái mũi đen bóng của bạch hồ dán lên tấm thủy tinh trong suốt, dính ướt cửa sổ sát đất vốn khô ráo; đôi tai nhọn dựng thẳng tắp, không hề động dẩy chĩa thẳng ra ngoài đường cái.

“Đang nhìn gì mà chăm chú vậy?”

Tân Ngải Nhân từ sau quầy đi ra, một tay xoa đỉnh đầu bạch hồ. Hai tai nhọn của Bạch Linh xoay sang hai bên xong lại chĩa ra bên ngoài.

“Bên kia có con chim.” Bạch Linh nói.

“Ở đâu?”

“Giữa đường, vạch phân cách.” Hơi thở của Bạch Linh ngưng kết thành sương đọng trên tấm kính, nó nóng nẩy đứng dậy, chân bắc lên cửa thủy tinh nhìn ra ngoài, “A! Đồ ngốc! Không được nhảy ra đó!”

Nhìn theo hướng mõm của hồ ly, Tân Ngải Nhân cũng nhìn thấy. Giữa con đường xe cộ như nêm, có một thân ảnh nhỏ nhỏ đen đen đang nhảy trên mặt đường. Kích thước không giống chó mèo, dưới ánh sáng của

hàng quán hai bên đường, có thể nhìn ra là một con chim nhỏ xíu đang bị dòng xe hai chiều dọa cho cứng người. Nó muốn bay nhưng bay không được, nhảy vài cái, thiếu chút nữa bị bánh xe chèn trúng.

“Tôi đi cứu nó.”

Chuông cửa vang lên, Tân Ngải Nhân đẩy cửa đi vào trong mưa. Bác sỹ thú y trẻ tuổi chọn đúng khoảnh khắc dòng xe gián đoạn mà chạy qua, thoáng chốc đã cùng con chim kia đứng giữa đường đầy nguy hiểm.

Đó là một con chim nhỏ toàn thân ướt đẫm, xem kích thước thân thể hẳn là chim sẻ, không biết bị thương hay chỉ đơn giản bị ướt nên không bay được. Tân Ngải Nhân ở giữa đường cùng con chim bốn mắt nhìn nhau, lúc này mới tự trách mình lúc đi ra lại quên mang lưới hay thứ gì đó. Tuy nói muốn bắt một con chim không thể bay là chuyện dễ dàng, nhưng đồng thời cũng rất có thể sẽ đem nó đè bẹp, hoặc làm nó nhảy đi bị xe cán, vậy còn không bằng không bắt.

“Ngoan, không phải sợ.”

Tân Ngải Nhân đến gần chim, chim nhỏ sợ hãi nhảy về hướng khác, cũng may là nhảy dọc theo vạch phân cách. Người có thường thức cũng biết giữa đường không phải là nơi có thể đứng lâu, nếu có một chiếc xe bus đi hơi lệch một chút, hoặc có một chiếc xe máy không tuân thủ luật chui vào khoảng trống thì bất cứ người hay thú nào đứng giữa đường cũng không né được. Người bình thường trong tình huống thế này đều khẩn trương, còn Bạch Linh đang chờ bên đường lúc nhìn thấy Tân Ngải Nhân ngồi xổm xuống thì lông cổ dựng đứng hết cả lên.

“Ngải Nhân!”

Bạch Linh kịp lúc nuốt xuống xúc động muốn hô to, chỉ nhỏ giọng nhẹ kêu. Khi nó quay đầu xác nhận không có ai chú ý mình nói chuyện thì đồng thời xiết thú mạo hiểm giữa đường cũng đang tiếp diễn.

“Ngoan, đừng sợ, ta mang người đến nơi an toàn.”

Tân Ngải Nhân cúi đầu nói xong. Ngồi chồm hổm tới gần chim nhỏ. Chim sẻ nhảy lên một chút, làm cho cả người và hồ ly đều hít một ngụm khí lạnh. Cũng may không có gì ngoài ý muốn xảy ra.

“Đừng sợ. Đừng sợ, ta muốn giúp người.” Bác sỹ thú y tiếp tục cúi đầu nói.

Nói cũng lạ, lúc mới vươn tay ra thì chim nhỏ còn muốn thử bay đi, nhưng nói xong thì nó lại đứng yên tại chỗ bất động. Tân Ngải Nhân dùng hai tay ôm lấy nó, nó hơi run rẩy một chút nhưng vẫn ngoan ngoãn để bác sỹ thú y nâng lên, ở trong lòng bàn tay run rẩy mãi đến khi tới dưới mái hiên.

“Chết tiệt! Anh làm tôi sợ muốn chết!” Bạch Linh tiếp đón bằng một câu oán giận.

“Trước mặt mọi người không được nói chuyện.”

Tân Ngải Nhân liếc hồ ly một cái, ngồi bệt xuống bên cửa sổ sát đất. Hồ ly chột dạ đi đến gần, nhỏ giọng hỏi: “Nó có khỏe không?”

“Vô cùng khỏe, không bị thương, xem ra chỉ là bị mưa làm ướt không bay nổi thôi.” Dưới ánh đèn ban công, Tân Ngải Nhân kiểm tra sinh mệnh nhỏ xíu trong tay, sau đó lại trừng bạch hồ một cái, “Tôi để nó ở đây, cậu không được bắt đấy.”

“Xin anh đấy, nhìn tôi giống đói bụng ăn quà vậy à?”

“Trời biết, bản năng động vật mà?”

“Không đâu, được chưa?”

Tân Ngải Nhân rốt cục kiểm tra xong, đem chim sẻ đặt bên chân tường. Lúc buông tay chim nhỏ còn quẩn luyến độ ấm trên tay bác sỹ thú y không chịu rời đi, đợi hồ ly dán cái mũi lại gần, chim sẻ mới nhảy ra sau vài bước, cảnh giác nhìn.

“Được rồi, cậu đừng dọa người ta nữa.” Bác sỹ thú y ôm lấy bạch hồ, đi vào phòng khám bệnh, “Chúng ta đã giúp đỡ hết lòng rồi.”

“Đúng rồi, vừa nãy anh làm thế nào mà con chim gốc kia không trốn nữa vậy?” Bạch Linh hỏi.

“Nói chuyện với nó.”

“Nói chuyện?”

“Đúng vậy! Nó hình như nghe hiểu, thực quý dị.”

“Vậy là anh thật sự có năng lực câu thông với động vật?” Hai mắt Bạch Linh đột nhiên tỏa sáng, nhìn chăm chăm vào Tân Ngải Nhân.

“Cái gì gọi là ‘thật sự có’ loại năng lực này? Nói cứ như cậu đã sớm biết vậy?” Tân Ngải Nhân bị ánh mắt kia nhìn đến có chút không thoải mái, “Gì mà có thể với không thể? Có gì đặc biệt hơn người chứ? Không phải bây giờ tôi đang câu thông với một con động vật sao?”

“Đây là mĩa mai à?”

“Ha ha!”

Tân Ngải Nhân thả Bạch Linh xuống ghế chờ khám, bản thân cũng đặt mông ngồi xuống, dùng góc áo lau lau mắt kính dính đầy nước mưa, không chú ý tới yêu hồ đang nhìn mình như có điều suy nghĩ. Lau mắt kính xong, mang lên, một người một hồ không hẹn mà cùng quay đầu, nhìn chăm chăm con chim sẻ ướt nhẹp đang tự rửa lông ngoài cửa.

“Ai, Ngải Nhân, anh có biết hôm nay là Thất Tịch không?”

“Ai mà không biết? Từ tháng trước đã bắt đầu treo quảng cáo rồi.”

“Nếu đây là một con hỉ thước thì tám phần là từ trên cầu hỉ thước rơi xuống rồi, bởi vì Chúc Nữ quá béo.”

“Cậu biết?”

“Ai, anh có biết không?” Bạch Linh lại đứng cả người lên, hai chân trước đề lên tấm thủy tinh, nhưng lần này là nhìn về phía bầu trời đêm đầy mưa. “Thất Tịch thật ra là để chứng minh loài chim này quá ngu si, hơn nữa còn phục vụ nhân loại, là một ngày lễ siêu cấp ngu xuẩn?”

“Ách?”

“Chính là chuyện xưa của Ngưu Lang và Chúc Nữ...”

Giống như mở đầu của rất nhiều câu chuyện dân gian. Ngày xưa ngày xưa, có một nam hài đáng thương sau khi phụ thân qua đời thì bị anh trai và chị dâu hà hiếp. Thực truyền thống, anh trai và chị dâu của nam hài chia nhau tất cả phòng ốc và tài sản có giá trị, không hề chia cho nam hài chút xíu nhà ở và ruộng vườn, chỉ chứa cho hắn một con trâu già đến không ai thèm. Nam hài nghèo xác nghèo xơ chỉ có thể ở trong chuồng trâu cùng con trâu già sống nương tựa lẫn nhau, ngày mùa thì cùng trâu già thay người kéo cày kéo xe. Rỗi rảnh thì thay người chăn trâu. Bởi vì lúc nào nam hài cũng ở chung với trâu, cho nên được người ta gọi là Ngưu Lang, tên cũng bị người quên lãng.

Cứ như vậy ngày qua ngày, năm qua năm, nam hài dần dần trưởng thành trong cảnh khổn cùng, siêng năng cần cù, là một thanh niên tốt người gặp người thương, còn con trâu già kia thì vẫn đi theo bên cạnh hắn.

Nhưng Ngưu Lang lại không biết, con trâu già hắn nuôi thật ra là Kim Ngưu tinh trên trời vì phạm vào luật trời mà bị giáng xuống trần.

Như thường lệ, vào một chiều hoàng hôn ngoại thành, Ngưu Lang làm xong công việc một ngày, mang theo trâu già trở lại chuồng trâu. Sắc trời đã tối, trong chuồng trâu thô sơ đưa tay không thấy năm ngón, tuy rằng dầu rất đắt đỏ, nhưng Ngưu Lang vẫn đốt đèn, cẩn thận dùng rơm rạ bày ra thành giường nằm cho trâu già và mình. Không có cơm tối, cho nên thanh niên trải giường xong thì lập tức thổi tắt đèn, nằm bên cạnh trâu già, không bao lâu đã phát ra tiếng thở đều đều, nặng nề tiến vào mộng đẹp.

Đêm xuống nhiệt độ giảm, vách chuồng đơn sơ không chắn được gió lạnh thấu xương, rơm rạ có dày đến đâu cũng không ngăn được hàn ý của mặt đất. Một lớp ảo mộng vờ chằng vạ đụp trên người Ngưu Lang không đủ để giữ ấm, trong lúc ngủ mơ cuộn mình run run. Trâu già nằm bên cạnh thở dài một tiếng, nháy mắt đã hóa thành một nam tử trẻ tuổi cường tráng màu đồng cổ, mặc áo lông. Trên gương mặt thô lỗ nhưng dịu

dàng của nam tử hiện lên sủng ái và bắt nắn, dùng áo lông trên người bọc lấy chủ nhân, cực kỳ cẩn thận nằm xuống ôm lấy thân thể nhỏ gầy của thanh niên.

Không biết là do tác dụng giữ ấm của áo lông, nhiệt độ cơ thể của động vật cao, hay nhịp tim mạnh mẽ trầm ổn đã mang lại an ủi, mà Ngưu Lang trong lúc ngủ mơ đã nhanh chóng không còn run rẩy. Mang theo mỉm cười vui sâu vào giấc ngủ. Còn Kim Ngưu tinh đã hóa thành hình người thì dùng tình cảm ôn hậu (ôn hòa hiền hậu) của riêng loài trâu chăm chú nhìn thanh niên, một khắc cũng không rời mắt.

Trong đêm tối không tiếng động đột nhiên truyền đến tiếng chim trong trẻo, bên cửa sổ xuất hiện một con hỉ thước đáng lẽ phải ngủ ở trong tổ vào giờ này, từ khe cửa sổ chui vào. Nam tử nhú mày tròng hỉ thước, nhẹ nhàng xuyt một tiếng muốn nó câm miệng, để tránh đánh thức Ngưu Lang đang ngủ mơ. Hỉ thước cười khẩy một cái, đáp xuống đất biến thành một mỹ thiếu niên áo đen vạt trắng, lúc nhấc chân thì tràn đầy nhẹ nhàng và hoạt bát chỉ loài chim mới có, trong miệng chặc chặc đi về phía bên này.

“Nhỏ giọng một chút, Hỉ Nhi.” Nam tử cao trắng ngồi dậy, rất mất hứng mà mắng nhỏ.

“Khẩn trương như vậy làm gì? Lão Kim.” Thiếu niên do hỉ thước biến thành khanh khách cười khê, “Hắn ngủ say như trâu! Còn lâu mới tỉnh.”

“Người nhỏ giọng một chút là được.” Lão ngưu kiên trì.

“Chắc chắn, Kim Ngưu tinh trên trời lại yêu một phạm nhân, hơn nữa còn là nam tử, chuyện này thật đúng là thú vị a?” Hỉ Nhi đi đến bên cạnh hai người ngồi xuống, khê chọc gương mặt ngủ say của Ngưu Lang, “Lão Kim, xem ra người đã quên bản thân vì sao bị cách chức hạ phạm rồi?”

“Đừng đụng hắn.”

“Hắn chảy nước miếng.”

“Ở đâu?”

“Khóe miệng a! Còn có thể ở đâu nữa?”

Hỉ Nhi mặt mày toe toét nhìn lão Kim trung tâm hộ chủ cẩn thận lau đi nước miếng trên mặt Ngưu Lang. Tuy rằng rất muốn hung hăng nắn gương mặt trắng nõn của Ngưu Lang, nhưng nể về mặt muốn giết người của Kim Ngưu tinh, đành phải thôi.

“Chắc chắn chắc, bởi vì yêu tiên nhân cầu ái bất thành mà bị cách chức, sau đó lại yêu nam tử loài người, người thật đúng là không có tiến bộ!” Hỉ thước trào phúng nói.

“Ê!”

“Đúng là một tiểu tử tốt số. Ê! Tiểu tử người biết không? Kim Ngưu tinh vì người, thời hạn thi hành án đã hết mà còn không chịu trở về trời đó!”

“Nhỏ giọng một chút, Hỉ thước thần.”

Hỉ thước thần đã quen được gọi là Hỉ Nhi mang bộ dáng ngồi xếp bằng thoải mái, phát tay làm ra động tác “quên đi”.

“Ai ai, chúng ta là lão bằng hữu nhiều năm như vậy, đừng có kêu như thế, quá khách khí rồi!” Y cười cười nói.

Kim Ngưu tinh thật cẩn thận điều chỉnh tư thế, để chủ nhân gối lên chân của mình tiếp tục ngủ say, lạnh lùng tròng mắt Hỉ thước thần. Ánh mắt của hắn hoàn toàn không có vẻ thoải mái như Hỉ thước thần.

“Người đặc biệt tới đây để nói mấy lời vô nghĩa này à?” Hắn lạnh lùng hỏi.

“Ai u... Như vậy đã nổi giận rồi?”

Nhận thấy lão hữu đã bỏ ý định kêu mình nói chuyện nhỏ giọng, ngược lại còn muốn đuổi mình về nhà, mỹ thiếu niên đành phải nhún nhún vai, trở lại chính đề.

“Chuyện người muốn ta đã tra ra được rồi.” Y ra vẻ thoải mái mà nhìn về phía bên cạnh, “Chiều mai Chức Nữ sẽ ra bờ sông tắm rửa.”

“Thật sự?” Lão Kim mở to mắt nắm lấy cổ áo hảo hữu.

“Hắc, hắc! Đừng kích động, coi chừng đánh thức chủ nhân của người!” Hỉ Nhi cười vạy vẹo tránh mình, “Xem, hắc sắp lăn xuống đất rồi.”

“Tin này là thật?” Kim Ngưu tinh vội vàng đỡ lấy Ngưu Lang, tiếp tục truy vấn.

“Đúng! Ta thật vất vả mới thăm dò được tin tức đó!”

“Thật sự?”

“Thật sự.”

“Không lừa ta?”

“Thật sự! Việc nhỏ còn đùa với người, chẳng lẽ chuyện nghiêm túc ta còn đùa giỡn sao?” Hỉ thước nén giận. “Cái đầu trâu của người khi nào thì mới có thể sửa đổi hả?”

“Nhận được tương trợ, tại hạ Kim Ngưu tinh vô cùng cảm kích.” Kim Ngưu tinh nói xong nửa người trên liền vái chào thật thấp.

“Bỏ đi, nghiêm chỉnh cái gì?” Hỉ thước thần không chút để ý phát tay. “Đừng khách khí đừng khách khí, lão bằng hữu mà!”

Sau đoạn đối thoại này, không hiểu tại sao, đột nhiên chuông trâu nho nhỏ liền rơi vào một cơn im lặng lúng túng. Cuối cùng, vẫn là Hỉ Nhi mở miệng trước.

“Uy! Lão Kim, người cứ làm vậy có ổn không?” Y thử hỏi.

“Àn? Đương nhiên ổn? Ngưu Lang là một thanh niên tốt siêng năng, hơn nữa có ta và người làm mối, thiên đế nhất định sẽ đồng ý hôn sự của bọn họ.” Kim Ngưu tinh nghiêm túc nói.

“Ta không phải nói cái đó, cái tên đầu trâu ngu ngốc này!” Hỉ thước thần mắng, đột nhiên giọng nói vừa chuyển thành âm hạ thấp, “Ta là nói, tình cảm của người...”

“Ta?”

“Cứ giấu kín cảm tình bụng người mình yêu, như vậy thật sự được sao?” Hỉ thước nói, “Bởi vì yêu cho nên vì hắc làm trâu làm ngựa, đem hắc giao cho người khác, như vậy thật sự tốt hơn tự mình bồi hắc sao?”

Lời nói của mỹ thiếu niên có một khắc như là tự độc thoại, nhưng người bị hỏi không hề phát hiện. Kim Ngưu tinh trầm mặc, lẳng lặng cúi đầu.

“Như vậy hắc vĩnh viễn sẽ không biết tâm ý của người, cũng không sao à?”

“Như vậy đối với hắc là tốt nhất.” Lão Kim nói.

“Lão Kim...”

Gương mặt thâm sắc, góc cạnh rõ ràng của Kim Ngưu tinh cúi xuống, nhìn không thấy rốt cuộc là biểu tình gì.

“Chúc Nữ thích hắc. Người cũng biết.”

“Nhưng...”

“Chúc Nữ có thể giúp hắc dệt vải, chăm lo nhà cửa, sanh con dưỡng cái, những thứ này ta đều làm không được...”

“Đây không phải là trọng điểm a!”

“Đây chính là trọng điểm!”

Kim Ngưu tinh trong cơn kích động đã quên khắc chế thanh âm, giọng nói trầm thấp vang lớn đánh thức thanh niên đang ngủ say. May mắn hai thần thú sớm phát hiện, đợi đến khi Ngưu Lang mở mắt nhìn, chỉ thấy ánh trăng sáng tỏ tràn đầy chuông trâu, hỉ thước và trâu già đang nhìn mình chăm chăm.

“Kỳ lạ...” Ngưu Lang thì thào nói, “Ta rõ ràng nghe được có người đang nói chuyện mà?”

Ngưu Lang vỗ vỗ trâu già, gom lại rơm rạ dưới thân chuẩn bị ngủ tiếp. Nhưng hắn còn chưa nhắm mắt, trâu già đã nói chuyện.

“Chủ nhân thân ái! Ngày mai đến bờ sông đi!”

“Cái gì?” Ngưu Lang sợ tới mức nhảy dựng lên.

“Xế chiều ngày mai Chúc Nữ sẽ ở bờ sông tắm rửa, giấu đi y phục của nàng, tạo cơ hội cùng nàng một chỗ, nàng sẽ đồng ý gả cho ngài.”

“Lão Hoàng nói chuyện...”

“Đúng vậy, ta đang nói chuyện.” Lão ngưu điềm đạm nói, “Đừng sợ, ngài chăm sóc ta lâu như vậy, ta sẽ không hại ngài.”

“Đây là... Đây là ta đang nằm mơ sao?”

“Đây không phải là mơ, ta là Kim Ngưu tinh trên trời hạ phàm, cơ hội báo đáp ngài nhiều năm chăm sóc đã tới, ngài phải đi đi!” Trâu già chớp chớp mắt, con người tựa hồ có lệ thủy, “Cưới Chúc Nữ, thành gia lập nghiệp đi!”

Ngưu Lang lộ ra vẻ mặt không tin, hỏi đi hỏi lại lão ngưu nhiều lần rồi lại nhéo nhéo mặt mình, cho là mình đang nằm mơ. Còn hỉ thước? Y riu rít mấy tiếng rồi bay mất, tựa hồ đang oán giận cái gì.

Hôm sau, Ngưu Lang bán tén bán nghi đi đến bờ sông, vừa nhìn đã mẩn ầu nữ xinh đẹp của thiên đế. Hắn theo lời hành sự, giấu đi áo lông chim xinh đẹp nhất trên đời, đối mặt thiên nữ e lệ đã bị bạn bè bỏ lại đưa ra lời thỉnh cầu gần như vô lại. Chúc Nữ quả nhiên đáp ứng cùng hắn lập gia đình, bởi vì nàng đã sớm có hảo cảm với người thanh niên chăm chỉ này.

Ngưu Lang mang theo Chúc Nữ trở lại chuồng trâu rách nát, đột nhiên phát hiện, chuồng trâu đã biến thành một căn nhà nhỏ ấm cúng. Hỉ thước hạ xuống nhẹ giọng hót, mang đến sự cho phép của thiên đế với cuộc hôn nhân này. Ngưu Lang biết đây là nhờ lão ngưu trợ giúp, ôm hắn vui đến khóc lóc. Nhưng từ đó về sau, lão ngưu không hề mở miệng nói chuyện nữa.

Năm năm đầu qua đi, Chúc Nữ sinh cho Ngưu Lang một đôi nữ nhi, lại còn phu xướng phụ tùy ân ái vô cùng. Mọi việc đều hạnh phúc mỹ mãn, trừ bỏ một ít việc nhỏ “không đáng kể”...

Công việc của Ngưu Lang là chăn trâu, chức trách của Chúc Nữ là dệt mây trời, thiên đế lúc trước xem ở phân thượng hai người đều chăm chỉ mà đồng ý hôn sự này, nhưng không ngờ được đôi phu thê này sau khi lấy nhau thì liền chểnh mảng công việc của mình. Bắt đầu từ ngày bọn họ thành hôn, Chúc Nữ tùy ý thả mây, Ngưu Lang không hề làm việc. Trên mặt đất đất không có lấy một con trâu béo tốt, trên trời cũng không còn nhìn thấy đám mây và ráng trời xinh đẹp.

Lại là một đêm khuya tối đen, hỉ thước đã lâu không thấy đáp xuống chuồng trâu bên cạnh tiểu ốc. Trong chuồng mùi hôi ngập trời, trâu già gầy gò xương, đang nằm trên mặt đất đầy uế vật và cỏ mục thở phì phò. Hỉ thước biến thành thiếu niên ngồi xuống bên cạnh đầu trâu, thiếu niên mỹ mạo như trước, còn trâu lại suy yếu đến ngay cả thay đổi hình dáng cũng không làm được.

“Lão Kim?” Hỉ thước thần lo lắng hỏi.

“Hỉ Nhi...” Lão ngưu nhìn thấy hảo hữu, đuôi trâu lắc lắc, “Có thể giúp ta lấy chút nước không?”

“Tên kia đã làm gì với người? Người sao lại biến thành như vậy?” Hỉ thước kinh ngạc phẫn nộ, hung tợn hỏi.

“Không có gì, không có gì... Chủ nhân chỉ là không rảnh chăm sóc ta... Ta chỉ là vài ngày không ăn... không uống...”

“Sao có thể...” Hỉ thước thần xoa xoa đầu trâu, bắt giác run rẩy, “Ta cùng lắm chỉ có vài ngày không xuống... Sao có thể như vậy?”

“Thời gian trên trời không giống dưới đất, người cũng biết mà.” Lão ngư cười khỏ, “Đừng đừng ta, Hỉ Nhi. Ta rất bận, đã lâu không tắm, đừng làm bẩn tay người.”

“Tên kia... Người không phải nói hần rất chăm chỉ nỗ lực sao? Sao có thể như vậy?”

“Chẳng qua là... Đã quên thôi?”

“Đã quên? Đã quên bao lâu?”

Thiếu niên áo đen đột nhiên đứng dậy, toàn thân tức giận đến run rẩy, đẩy cửa chuồng trâu.

“Đi! Chúng ta đi! Bước ra bên ngoài liền có cỏ xanh nước uống, người tội gì phải lưu lại trong này?”

“Hần không thấy ta sẽ lo lắng.”

“Lo lắng? Hần không tới nhìn người đã bao lâu rồi?” Hỉ thước thần quát lên the thé, “Nhìn bộ dáng của người đi! Người lừa được ai hả?”

“Hảo hảo, ta đi là được...”

Lão ngư thử bò dậy, nhưng chân vô lực không thể đứng vững. Hỉ thước còn chưa kịp lại gần đỡ, thân thể nặng nề của hoàng ngư đã té xuống mặt đất. Lão ngư lại thử đứng lên, lại chỉ có thể suy yếu ngả đầu. Hần mặt mỗi cười cười với hảo hữu, nụ cười kia quả thực đã chặt đứt dây thần kinh của hỉ thước.

“Ta chịu đủ rồi!”

Hỉ thước thần dùng sức đè đầu ngư xuống đất, xoay người biến trở về hình chim.

“Ta chịu đủ rồi! Ta đi bẩm báo thiên đế!”

“Cái gì?”

“Cái gì mà cái gì? Ta muốn bẩm báo thiên đế, đòi phu thê này ngược đãi người!”

“Đợi đã!”

“Dù sao người đã sớm có thể trở về, là thiên đế đặc biệt cho phép người tiếp tục ở lại. Ta nói rõ với ngài! Kêu ngài để người trở về trời!”

“Người không cần nói chủ nhân...”

“Chủ nhân cái gì? Người là làm trâu lâu quá nên nô tính đã bén rễ ăn sâu rồi phải không? Hần chỉ là một gã phạm nhân ngu xuẩn mà thôi!” Hỉ thước thần thét chói tai, vỗ cánh muốn bay, “Không nói những chuyện tốt bọn họ đã làm thì ta làm sao giải thích ta chịu đủ rồi?”

“Không được! Hỉ Nhi!”

Một bàn tay to thành linh chế ngự thân mình hỉ thước, Kim Ngư tinh toàn bộ dựa vào một cỗ nghị lực biến thành hình người, vươn tay bắt lấy chim nhỏ. Hỉ thước bị giữ trong bàn tay thô ráp, đau lòng nhìn hình dạng gấp gáp biến thành của lão hữu: nam tử cường tráng năm xưa giờ chỉ còn là một bộ xương, trước đây cái cày có nặng đến đâu thân hình này cũng có thể dễ dàng vác được, nhưng hiện giờ ngay cả bắt một con chim nhỏ cũng khó khăn.

“Đã đến mức này người còn nói giúp hần?” Hỉ thước rút lên giấy giũa.

“Đừng mà... Hỉ Nhi, coi như ta cầu người, để hần sống yên lành...”

“Hần sống thế nào thì liên quan gì đến ta?”

“Hần chịu khổ hơn nửa đời người, người hãy nhắm một con mắt, để bọn họ hưởng chút phúc đi?”

“Hần hưởng phúc, người phải chịu tội sao?” Hỉ thước vẫn rút lên, “Người vì sao muốn thay hần trả giá đến mức này? Đồ trâu ngốc! Hần không đáng mà!”

Nước mắt to như hạt đậu lăn xuống gương mặt gầy gò của Kim Ngư tinh, hần nhẹ nhàng đem chim khách đặt ở bệ cửa sổ, còn bản thân vô lực ngồi xổm bên chân tường. Giọng nói trầm thấp đầy nghẹn ngào, nam tử thô to khóc không thành tiếng.

“Không có biện pháp, Hỉ Nhi. Ta yêu hần... Vì hần chết cũng cam nguyện...”

“Con trâu đại ngu si này!” Hỉ thước thần lại biến thành mỹ thiếu niên, nổi giận đùng đùng quát vào mặt Kim Ngưu tinh: “Người vì hần chết? Vậy người yêu người thì làm sao đây?”

“Hỉ Nhi?”

“Người yêu người thì làm sao đây? Người nói đi?”

Mỹ thiếu niên hung hăng néo tên gốc đang ngó người ra, cúi người thô bạo lưu lại một nụ hôn trên cánh môi nhẵn nhéo, lập tức xoay người hóa thành hỉ thước, bay về phía chân trời. Trước khi đi, y oán hận bỏ lại một câu: “Ta sẽ không để hần hại chết người!”

Hỉ thước thần nói được thì làm được, hôm sau quả nhiên thiên đế phái người đến xem xét lời tố cáo của y, hơn nữa sau khi đã chứng thực thì mang Chức Nữ đi, muốn đem hai người tách ra để tiếp tục làm việc. Ngưu Lang ôm một cặp nữ nhi khóc lớn, sau khi cầu xin không được thì chuyển sang cầu cứu con trâu già ốm yếu. Kim Ngưu tinh đã được phép trở về trời, hần có thể gạt đôi tay kia ra, nhưng hần lại không làm vậy.

“Chủ nhân à... Ngài chỉ cần làm việc cho tốt, thiên đế sẽ tha thứ ngài thôi...”

Trâu già rốt cục nhịn không được mở miệng. Nhưng Ngưu Lang không thèm nghe, khóc, nháo, muốn trâu già giúp hần. Lão ngưu nhìn nhìn hỉ thước bên cạnh đang gấp đến xoay vòng vòng, lại nhìn chủ nhân, bất đắc dĩ nói ra biện pháp cuối cùng: “Da của ta, có tất cả thần lực của ta...”

Vừa nói ra câu này, hỉ thước như nổi điên xông đến bên cạnh đầu ngưu, ngăn cản hần nói thêm gì nữa.

“Giết ta, phủ da của ta lên, ngài có thể đuổi đến thiên đình...” Lão ngưu nói tiếp.

Hỉ thước sốt ruột, vỗ vỗ cánh, quay vòng vòng quanh trâu và chủ nhân. Nó dùng móng và mỏ công kích hoàng ngưu, miệng thì lương khốc. Tiếng khốc kia, chỉ có lão Kim ngưu tinh nghe hiểu.

“Người muốn biến mất vĩnh viễn sao? Đừng bỏ lại ta!” Hỉ thước thét lên, “Ta là vì tốt cho người! Đừng khiến ta hại chết người!”

Kim Ngưu tinh ở trong lòng bị ai cười, như vậy hần sẽ thần tiêu hình hủy, không sai, phạm nhân chỉ nghĩ được thần tiên có thể trợ giúp, nhưng mấy ai hiểu được bọn họ phải trả giá những gì?

Không để ý đến ngăn cản của hỉ thước, lão ngưu ngậm lấy dao đưa cho chủ nhân, chậm rãi thốt ra câu nói sau cùng: “Động thủ đi! Ta nguyện ý vì người trả giá tất cả.”

Còn hỉ thước chỉ có thể phát ra tiếng khốc cuối cùng rồi bay mất, không đành lòng nhìn thảm kịch xảy ra.

Ngưu Lang phủ lên tấm da trâu còn nhỏ máu, dùng đòn gánh và sọt khiêng hai đứa con vượt qua Ngân Hà, bay thẳng lên thiên đình. Thiên đế nhìn da của Kim Ngưu tinh và người thiếu niên mê muội vì tình, thương tiếc thay cho Kim Ngưu tinh, phi thường bất mãn với Ngưu Lang. Người có quyền lực cao nhất thiên giới uy nghiêm phán quyết: nếu tình cảm của hần đủ khiến hần mất đi lý trí và nhân tính, thì Ngưu Lang không có tư cách có được phần tình cảm này. Ngưu Lang bị ra lệnh ở trên trời cô độc thay thiên đế chăn trâu, Chức Nữ phải trở lại trong cơ phòng tiếp tục công việc. Đôi phu thê này phải bị ngăn cách ở hai bên bờ Ngân Hà khổ khổ tương tư, chịu trừng phạt vì sự ngu ngốc của mình, trừ phi có người nguyện ý bắc cầu, bằng không Ngưu Lang và Chức Nữ từ nay về sau vĩnh viễn không thể gặp mặt.

Không ai nguyện ý thành toàn cho đôi tình nhân ích kỷ này, ngoại trừ Hỉ thước thần. Hàng năm vào ngày lão ngưu vì chủ hy sinh, Hỉ thước thần sẽ nhớ tới sai lầm do hão ý của mình tạo thành. Y tự trách bản thân không nên hỗ trợ tác hợp Ngưu Lang Chức Nữ, không nên che giấu tâm ý của mình, cũng không nên đánh giá sai tính tình xấu và thâm tình của Kim Ngưu tinh.

Để bù lại sai lầm của chính mình, để thành toàn cho di nguyện của bạn cũ cũng là người mình yêu, hỉ thước rơi lệ cắn răng bắc cầu hỉ thước, lưng mang đôi phu thê này như mang tội lỗi và tình cảm của chính mình, như mang câu di ngôn y mãi mãi không thể nghe thấy, câu di ngôn sau cùng của Kim Ngưu tinh lúc còn sống –

“Hỉ Nhi, cảm ơn người...”

“Hắc! Lông của nó hình như đã khô rồi!”

“Xin cậu đừng có câu trước còn kể chuyện xưa câu sau đã nói sang chuyện khác được không?” Bác sỹ thú y oán trách, “Ngay cả giọng điệu cũng không đổi chút nào.”

“Không được sao?” Bạch hồ vẻ mặt vô tội.

“Lúc nghe còn tưởng cậu đang nói đến con hỉ thước kia, kết quả cậu đã nhảy sang chuyện khác.”

“Ai nha... Đừng so đo loại việc nhỏ này mà.”

“Đương nhiên không so đo với cậu.” Tân Ngải Nhân rời khỏi ghế chờ đã ngồi nửa ngày, đứng dậy đuổi thắt lưng, “Thật phục cậu luôn, có một con chim sẻ thôi cũng khiến cậu kể chuyện xưa cả buổi. Đã giờ này rồi mà còn chưa ăn cơm chiều...”

Bác sỹ thú y vừa lẩm bẩm vừa đi vào trong phòng khám, Bạch Linh vẫn còn ngồi trên ghế như cũ, dường như vì nguyên nhân gì đó mà rơi vào trầm tư, ngẩn ngơ nhìn bóng lưng bác sỹ thú y.

“Ngẫm lại, hiện giờ trong các ngày lễ dân tộc chúng ta còn tổ chức thì cũng chỉ có Thất Tịch là liên quan đến chim...” Tân Ngải Nhân đột nhiên phát hiện hồ ly luôn tham ăn nhất chưa đuổi theo, dừng bước quay đầu, “Bạch Linh? Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Bạch Linh đột ngột quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, “Chim sẻ không thấy, bay mất rồi à?”

Giọng điệu và bóng lưng bạch hồ có hơi khác thường, Tân Ngải Nhân nhận ra, lại trở về bên cửa.

“Bạch Linh?”

“Cũng tốt, nếu không lằm thì nó là thay mặt cho sứ giả truyền tin của người nào đó, còn vội vàng đi đâu... Làm gì vậy?”

Lời thì thâm độc thoạt cuối cùng của hồ ly bị cắt đứt, bởi vì bác sỹ thú y quỳ xuống một tay ôm lấy nó vào trong ngực, cái ôm kia chặt đến mức làm nó gần như không thở nổi.

“Ngải Nhân anh làm gì vậy? Như vậy rất khó chịu!”

“Nếu khó chịu phải nói chứ!” Tân Ngải Nhân cười buông lỏng hai tay, nhưng vẫn ôm lấy quả banh lông trắng thuần kia, “Kể chuyện khiến cậu nhớ lại kỷ ức gì không tốt sao?”

“Ừ... Cũng không có gì...” Bạch Linh ngoài miệng nói rất nhẹ nhàng, nhưng lỗ tai lại vô tình cụp xuống, “Chỉ là đột nhiên cảm thấy, trả giá và bỏ lỡ như thế... Cậu cảm ơn kia... Có lẽ, có lẽ tôi và bọn họ cũng ngu ngốc giống nhau chẳng?”

“Không sai, cậu vô cùng ngu ngốc.”

“Ê!”

“Nhưng đừng nhảm lẩn, người không phải đều ích kỷ như vậy.” Bác sỹ thú y xoa xoa đầu bạch hồ, “Hồ ly ngốc, tôi sẽ không vứt bỏ cậu, sẽ không mặc kệ cậu, đương nhiên cũng sẽ không vì mình mà hy sinh cậu.”

“Thật sự?”

“Thật sự.”

“Ừm.”

“Trước khi cậu tìm được chủ nhân của mình.”

“...”

“Hơn nữa hy sinh cậu hình như cũng không có gì tốt.”

“...Ê.”

Vì thế trong căn phòng không lớn lại trở nên yên tĩnh, ngoài cửa sổ, cơn mưa đánh ghét hình như đã ngừng.

Ngư Lang Chức Nữ không khóc, là bởi vì đã nhìn thấy người muốn gặp rồi chẳng?

15. Chương 15: Thuộc Trường Sinh

Mười lăm tháng tám • Trung Thu

Hoạt động giữa thu tế trăng tồn tại đã lâu. “Trung Thu” từ này xuất hiện sớm nhất trong “Chu lễ”. Gọi là Trung Thu, là vì tháng tám nằm trong mạnh (tháng đầu tiên của quý) trọng (tháng thứ hai) quý (tháng thứ ba) tam thu (ba tháng mùa thu), còn đêm mười lăm vừa đúng giữa tháng, cho nên mười lăm tháng tám được gọi là Trung Thu, hoặc “rằm tháng tám”.

Về truyền thuyết tết Trung Thu, nổi tiếng nhất là Hằng Nga bôn nguyệt. Trong truyền thuyết xưa nhất có mười mặt trời, là con của thiên đế và Hi Hòa, bọn họ ở trong Dương Cốc ngoài biển Đông (còn gọi là Thang Cốc, Ôn Nguyên Cốc). Trong Dương Cốc là nước biển nóng bỏng, mỗi ngày thái dương đều ở trong đó tắm rửa. Trong mảnh đại dương mênh mông mọc lên một cây thần mộc “Phù Tang”, là nơi ở của mười thái dương. Mỗi ngày sau khi gà gáy, Hi Hòa sẽ điều khiển thiên xa chở thái dương trực ban ngang qua bầu trời, mang đến quang và nhiệt cho thế giới. Như thế ngày qua ngày, mãi đến một ngày mười thái dương cảm thấy cứ vòng đi vòng lại như thế quá nhàm chán, thế là họ cùng nhau xuất hiện trên bầu trời, mang đến tai họa chưa từng có cho mặt đất, chiếu mặt đất khô cạn đến cháy đen, vạn vật bất sinh. Thiên đế phái Hậu Nghệ cảnh cáo thái dương đừng tác quái nữa, Hậu Nghệ lại một hơi bắn hạ chín mặt trời. Thiên đế trong cơn nóng giận, đem hắc và thê tử Hằng Nga biếm làm phạm nhân.

Hằng Nga sau khi bị biếm làm phạm nhân cả ngày rầu rĩ không vui, vì thế Hậu Nghệ liền hướng Tây Vương Mẫu cầu hai viên tiên được trường sinh bất lão. Nghe nói ăn một viên có thể trường sinh bất lão, hai viên có thể thành tiên. Có người nói là vì Hằng Nga sợ Hậu Nghệ đang dần trở nên bạo ngược sau khi trường sinh bất lão sẽ nguy hại nhân gian, có người nói là vì sợ đệ tử Phùng Mông ăn vụng, cũng có người nói là vì muốn được trở về trời, tóm lại Hằng Nga một mình nuốt vào hai viên thuốc trường sinh, bỗng bồng bay lên trời.

Chính là sau khi bay lên trời, Hằng Nga lại cảm thấy không còn mặt mũi nào đối diện với chư thần trên trời nữa, không muốn trở về thiên cung. Cho nên nàng bay đến mặt trăng, một mình cô độc ngụ ở đó, chỉ có một con nguyệt thố bên cạnh làm bạn.

“Tết Trung Thu! Bánh Trung Thu! Bưởi! Châu châu!”

Cách phòng khám thú y không xa, trong công viên, trên bãi cỏ cạnh khe suối, bạch hồ hưng phấn nhảy lên, đuổi theo con châu châu và côn trùng nhỏ xui xẻo. Tân Ngải Nhân ngồi trên một miếng vải bố không thấm nước cười khổ nhìn Bạch Linh, lại bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn ánh trăng.

Trong thời tiết tốt hiếm có của đêm Trung Thu, một mảnh trời đêm quang đãng điểm xuyết vài cụm mây không nhiều không ít, vừa vặn làm tôn lên ánh trăng sáng nhất trong năm đang treo trên bầu trời. Đêm nay bệnh viện Tâm ái động vật nghỉ khám, bác sỹ thú y mang Bạch Linh ra công viên ăn cơm dã ngoại kiêm ngắm trăng. Vốn muốn nướng thịt, nhưng Bạch Linh lại khẳng khái Trung Thu nướng thịt là sản phẩm của mấy thương nhân đương thời tạo ra, chết cũng không theo. Sai lầm lớn nhất đêm nay là xuất phát từ việc yêu hồ vì truyền thống mà có thể bỏ qua thịt nướng ngào ngạt, nên Tân Ngải Nhân đã cầm theo rượu.

“Bánh Trung Thu! Châu châu! Đừng chạy! Bánh Trung Thu!”

Không nghĩ tới, con yêu hồ bốn trăm tuổi kia lại một hơi uống cạn cả bình rượu trong, sau đó bắt đầu điên cuồng. Nhìn Bạch Linh ở trên cỏ nhảy qua nhảy lại đầu hướng xuống đất, Tân Ngải Nhân chỉ có thể cười khổ. Không phải anh đối với cảnh tượng buồn cười kia không phản ứng mà là vừa rồi đã cười đến đau bụng, rút kinh nghiệm xong cũng không còn sức đâu mà cười, đành phải ngồi gặm bánh Trung Thu từng tí từng tí,

nghĩ thầm rằng may mắn mình chọn vị trí tốt, xung quanh không có ai. Nếu không ngày mai không truyền ra tin tức bác sĩ thú y nuôi một con thú bị đại mới là lạ.

“Ê! Ngải Nhân! Anh cười cái gì?”

Bạch Linh vù một cái đã chạy đến tám vãi bố, đối diện Tân Ngải Nhân, bốn chân dừng lại, hung hăng trừng anh.

“Không có! Tôi không có cười!”

“Anh đang cười tôi không tìm thấy chủ nhân đúng không? Yêu hồ bốn trăm tuổi pháp lực vô biên vậy mà không tìm được một con người là rất buồn cười đúng không?”

“Xin cậu đấy...”

Tân Ngải Nhân cười khở, bây giờ anh mới biết hóa ra uống rượu vào cổ tình gây sự tuyệt đối không chỉ có con người, yêu quái cũng y chang.

“Đúng không? Đúng không?”

Bạch Linh chất vấn, “ba” một cái biến thành thanh niên áo trắng. Tân Ngải Nhân hoảng sợ, vội vàng nhìn khắp xung quanh coi có người đi đường nào không, may mắn không có. Có điều yêu hồ say rượu còn lâu mới quản nhiều như vậy, cậu nắm lấy cổ áo bác sĩ thú y lắc lắc, trong miệng nói điên: “Anh cảm thấy tôi rất vô dụng đúng không? Cảm thấy tôi rất vô dụng mới cười tôi?”

“Bạch Linh, cậu uống say rồi, bình tĩnh một chút.”

“Anh nghĩ rằng tôi không tìm thấy hấn đúng không? Tôi nói cho anh biết...”

“Hảo hảo cậu nói...”

“Tôi cả đời tìm không thấy hấn, anh sẽ nuôi tôi cả đời đúng không?”

“Rất khó nói, chỉ cần cậu đừng uống rượu nữa...”

“Nói cho anh biết! Kỳ thật, tôi... anh...”

“Hử?”

“Quên đi.”

Cũng đột nhiên như lúc đến, yêu hồ hình người đột ngột buông bác sĩ thú y, chán nản ngã qua bên cạnh, dang chân ngửa tay chiếm cứ khoảng trống còn lại của vãi bố.

“Quên đi, chúng ta kể chuyện xưa về Trung Thu đi...”

“Ê...”

“Tôi muốn kể, anh liền nghe cho tôi!”

“Được, được...”

Vào buổi đầu của trời đất, bầu trời có mười thái dương. Bọn họ là con của thiên đế, tuân theo quy định mỗi ngày một người thay phiên nhau chuyển động qua bầu trời, cung cấp ánh sáng cho thế gian. Tuy là đang thực hiện một nhiệm vụ quan trọng và thần thánh như thế nhưng các thái dương lại chưa từng coi trọng nó, bọn họ là một đám thần tử (con của thần) vừa thối nát vừa bốc đồng, lạc thú lớn nhất là ngâm mình trong hồ nước ở Dương Cốc mua vui, và khi dễ các thị đồng hầu hạ, mười trĩ kê thần màu lông bất đồng. (trĩ kê là gà lôi)

Có một ngày, những đứa con tôn quý của thiên đế cảm thấy vô cùng nhàm chán, liền cùng nhau xuất hiện trên trời. Mười bánh xe mặt trời gay gắt chiếu xuống đất, đại địa khô cạn, cỏ cây không sống nổi, nhân dân trên mặt đất kêu khổ thấu trời.

Tuy rằng thiên đế nói cũng nói rồi, mắng cũng mắng rồi, nhưng vẫn không quản được mấy đứa con bốc đồng này. Mười thái dương mỗi ngày vui vẻ chạy loạn trên bầu trời, không hề để tâm đến khổ cực của sinh vật trên mặt đất. Thế là thiên đế không chịu được nữa, phái thiên thần Hậu Nghệ thiện xạ hạ phạm, ban cho y mười mũi tên, muốn y cảnh cáo các con mình không được tác quái nữa.

Không nghĩ tới Hậu Nghệ cầm thần cung lợi tiễn hạ phạm, lại một hơi bắn hết chín mặt trời. Có lẽ là nhờ người trên mặt đất kịp thời can ngăn, y mới lưu lại một mặt trời cuối cùng. Vì vậy mà trên trời chỉ còn một thái dương nhỏ nhất, còn thái dương vốn lớn nhất thì bị xạ thương mất đi quang và nhiệt, những thái dương còn lại thì toàn bộ chết oan uổng.

Hậu Nghệ bắn hết chín mặt trời, thay người trên mặt đất giải quyết tai hoạ, đồng thời cũng chọc giận tới thiên đế. Y và thê tử Hằng Nga mang tội danh giết chết thiên đế chi tử, bị biến làm người trần, giáng xuống phạm gian. Cũng may Hậu Nghệ sau khi hạ phạm được nhân dân ủng hộ, trở thành quốc vương của Hữu Cù, tuy không tình nguyện nhưng cũng có một cuộc sống hòa bình thanh thản ở nhân gian.

Sau đó, thiên hạ lại trở về yên ổn. Nhưng tại nơi ở của thái dương ở Đông Hải, hiển nhiên tồn tại một thanh âm bất mãn với việc xử lý như thế.

Nơi ở của thái dương xây trên cây thần mộc “Phù Tang” che trời, trong Dương Cốc ở biển Đông, dưới tàng cây là một biển nước mênh mông, nước biển tự nhiên chảy vào trong hồ, vừa vận trở thành chỗ tắm cho các thái dương. Mười thái dương đều thích tắm rửa, buổi sáng trước khi xuất môn, buổi tối sau khi vào nhà đều tắm rửa thì không nói, nhưng những ngày không đến phiên làm việc cũng liên tục ngâm mình. Bởi vậy, trong hồ quanh năm đều là kim quang chói mắt, nước biển nóng rực.

“Tên nam nhân kia, vậy mà vẫn sống yên vui?”

Thế nhưng hiện giờ trong hồ chỉ còn lại một thái dương cô độc. Mỹ thanh niên toàn thân tỏa ra kim quang từ trong hồ tắm nhảy lên rồng to, đến cái hồ to như vậy cũng bị chấn động ba đào vạn trượng.

“Thập... Thập thiếu gia, xin ngài bình tĩnh...”

Bên hồ tắm, hồng bào thiếu niên run rẩy trấn an chủ nhân, đó là một con gà trống thần tên Hồng Vũ, là thị đồng của thái dương thứ mười. Hiện giờ thái dương cuối cùng phải gánh vác lượng công việc gấp mười lần lúc trước, ngày nào cũng phải lên trời làm việc. Các thái dương trời sanh vốn lười biếng tham hoan, có thể không động liền không động. Rất khó nói thái dương cuối cùng chung quy là nổi giận vì mình mất đi chín người huynh trưởng nhiều hơn hay là phần nộ vì lượng công việc bùng nổ gấp mười lần nhiều hơn.

Mỗi đêm, sau một ngày vất vả, thái dương đều ngâm mình trong hồ nghỉ ngơi, hồ tắm vốn luôn có huynh trưởng khác chiếm cứ, hiện giờ hẳn đã có thể độc hưởng cho bản thân, đây là lúc tâm tình hẳn tốt nhất. Đáng tiếc cho dù có báo cáo vào lúc này thì tin tức Hậu Nghệ không chịu khổ vẫn chọc giận thái dương đã mất đi chín huynh trưởng.

“Không thể tha được! Giết đi chín thái dương của thiên đế tôn quý, vậy mà còn dám không biết xấu hổ sống tiếp!” Thái dương tức giận mắng.

Thái dương trong cơn lửa giận, kim quang không hề kiêng nể phóng ra trong hồ nước. Mà theo khẩu khí càng ngày càng hung bạo của thái dương, nhiệt độ từ phía cũng càng ngày càng cao.

“Thứ cặn bã này chết cũng chưa hết tội!” Thái dương cuồng nộ nện xuống cạnh hồ, đánh nát một khối cự nham, “Kể giết chết thái dương vậy mà còn có thể sống thảnh thơi, mặt mũi của ta phải để đâu đây?”

“Nhìn xem đại ca đã biến thành bộ dáng gì? Đến nói cũng nói không được! Thái Vũ bị thương đến giờ còn chưa tỉnh lại! Tại sao tên hạ tiện kia vẫn còn mạng để sống? Mất thiên đế bị mù rồi sao?” (Thái Vũ là lông đủ màu, Hồng Vũ là lông màu đỏ)

“Thập thiếu gia, tha mạng!”

Đột nhiên hồng bào thiếu niên đau đớn kêu lên. Nghe được lời cầu xin của người hầu, thái dương mới chú ý tới gia nô trung thành thần cách không đủ cao cuộn mình ngã trên mặt đất, đang quanh quẩn bên bờ tử vong, hiển nhiên đã chống đỡ hết nổi quang và nhiệt từ cơn tức giận của chủ nhân.

“Yên tâm, Hồng Vũ thân mến.” Thanh niên đi qua hôn lên gia nô, hoàn toàn không để ý đến cánh môi đỏ tươi của thiếu niên đã bị kim quang của mình tổn thương, “Giết người thì còn ai gọi ta rời giường mỗi ngày nữa?”

“Thập thiếu gia...”

Hồng Vũ đau đến rơi lệ đầy mặt, đang muốn xin tha lần hai, thì kim quang liệt diễm đầy phòng bỗng nhiên biến mất. Hồng Vũ mở mắt chỉ thấy thái dương thứ mười đã lui mất quãng sáng, biến thành hình dáng của phạm nhân. Vết bỏng nghiêm trọng vốn có trên người tiểu thần từ lâu đã biến mất vô tung.

“Đến đây đi! Hồng Vũ, đưa ta tới vùng đất dơ bẩn kia. Ta phải vì các huynh trưởng báo thù.”

“Thập thiếu gia? Ngài đây là?”

Kinh ngạc thì kinh ngạc, người hầu mang hình dạng thiếu niên vẫn nghe lời biến thành một con hồng sắc đại điêu, khó hiểu nhìn về phía chủ nhân.

“Đừng gọi ta là thập thiếu gia. Từ giờ trở đi, mỗi ngày sau khi thái dương hạ sơn...” Thái dương treo lên lưng chim, lộ ra một nụ cười tuyệt mỹ xinh đẹp mang theo thập phần tà ý, “Ta gọi là Phùng Mông.”

Đêm đó, trong rừng rậm của Hữu Củng quốc ở phía đông nhân gian, Hậu Nghệ đơn độc đi săn bị một tiếng đập cánh thật lớn hấp dẫn, đi tới một mảnh đất trống trong rừng. Y nhân lực hơn người, từ xa đã thấy một con cự điêu đỏ tươi nửa ửng nửa trĩ, con chim kia to cỡ khoảng hai người, đang công kích một người ngã trên đất.

Nhìn thấy có người bị quái vật tấn công, Hậu Nghệ không nói hai lời liền giương cung lắp tiễn, bắn. Vụt, một mũi tên bay tới, cắm vào ngay giữa cánh của đại điêu, đau đến mức nó rít lên quái dị rồi chạy trốn chết. Hậu Nghệ bắn hụt thêm hai mũi tên, liền buông tha cho quái vật chạy trốn, xoay người nhìn người trên mặt đất. Đó là một thanh niên rất xinh đẹp, may mắn, vết thương xem chừng cũng không nặng.

“Ê! Người không sao chứ?” Hậu Nghệ do dự vỗ vỗ vào má người nọ.

Một hồi lâu sau, tiếng kêu và mấy cái vỗ của Hậu Nghệ bắt đầu có tác dụng, thanh niên từ từ tỉnh lại. Nhưng trên gương mặt tuấn mỹ kia không hề có cảm kích, hắn chỉ kỳ quái nhìn ân nhân cứu mạng.

“Người là ai?” Thanh niên hỏi, “Ta tại sao lại ở chỗ này?”

“Người bị quái điêu tấn công, té xỉu ở đây.” Hậu Nghệ bị câu hỏi không đầu không đuôi kia hỏi đến ngớ người, “Không lẽ người quên hết rồi à? Người tên là gì?”

“Ngô...” Thanh niên gãi đầu, tựa hồ đụng tới miệng vết thương nên đau đớn rứt người, “Ta còn nhớ rõ ta gọi là Phùng Mông, nhưng những thứ khác...”

Thực rõ ràng thanh niên này là vì chấn kinh hoặc đầu va chạm mà mất đi trí nhớ. Hậu Nghệ chưa từng gặp qua tình hình như vậy, nghĩ có lẽ là thể chất phạm nhân khác hẳn với thiên thần, cũng không bắn khoản nhiều lắm. Vì thế y nhất Phùng Mông đã mất ký ức về nhà, thu lưu hắn làm đệ tử đầu tiên.

Điều kỳ lạ là, thanh niên này đẹp đến không giống người thường, hành vi cũng không giống người thường.

Tỷ như nói, Phùng Mông chỉ xuất hiện vào buổi tối, ban ngày không thấy bóng dáng đâu; tỷ như nói, Phùng Mông có thần lực hơn người; tỷ như nói, tuy rằng mất trí nhớ, Phùng Mông lại biết rất nhiều chuyện kỳ lạ; tỷ như nói, Phùng Mông hay liếc mắt đưa tình với sư phụ mình.

Rõ ràng sự tồn tại của “Phùng Mông” có quá nhiều điểm đáng ngờ, nhưng Hậu Nghệ lại cố ý xem nhẹ. Bởi vì y say mê người thanh niên tuyệt mỹ đầy bí ẩn này, say mê tài hoa vừa chớp mắt đã vượt trội sư phụ của hắn, say mê dung mạo siêu phàm của hắn, càng không cách nào thoát khỏi sự giả hoạt trí tuệ và tao nhã vốn không nên thuộc về phạm nhân kia.

Cho dù không phải bị phạt hạ phạm mà cảm thấy tịch mịch thì một Hậu Nghệ từ trước tới giờ chỉ biết săn bắn cũng sẽ bị người này hấp dẫn. Đặc biệt là vào lúc này, trích tiên (tiên bị đầy xuống trần) đã sống cùng nhân loại tâm thường quá lâu, đã sớm không thể chịu được cuộc sống dung tục này. Sự xuất hiện của Phùng Mông như giọt nước rơi trên mặt đất khô hạn đã lâu, Hậu Nghệ chỉ có thể khát khao hấp thu lấy.

Hậu Nghệ rất chắc chắn Phùng Mông là nam nhân, nhưng y lại không hiểu nam nhân đẹp đến kỳ diệu này vì sao lại hoàn toàn coi nhẹ các mỹ nữ yêu thương nhưng nhớ khắp nơi, luôn đơn độc đến quấy rầy mình. Giống như lần đầu tiên y đơn độc mang Phùng Mông đi săn đêm, hai người bị một con gà lôi đỏ tươi dẫn vào trong rừng rậm, Phùng Mông liền nói với y rất nhiều điều chỉ giữa nam nữ mới có thể nói, còn hại y thất thần không bắn trúng con mồi hiếm có kia.

“Người đang nghĩ gì vậy?” Hậu Nghệ mắng như thế, giống rất nhiều rất nhiều lần sau đó.

Mà mỗi lần y mắng như vậy, Phùng Mông sẽ nghìn lần như một bày ra một nụ cười xinh đẹp vô tội mà nói: “Ta nghĩ đến cùng sự phụ một chỗ a!” Làm cho anh hùng nhân gian hoàn toàn không biết ứng đối thế nào.

Bất quá, Hậu Nghệ không hề thấy nam hài này đáng ghét, y cảm thấy tuy con người Phùng Mông quái quái, nhưng luôn vì mình suy nghĩ. Y sẽ không thừa nhận bản thân ôm một loại tình cảm khác thường với nam hài, dẫn tới việc cố ý bỏ qua những thứ không bình thường của người này, vậy nên y tìm đủ kiểu đủ loại lý do để thuyết phục chính mình, Phùng Mông luôn vì y suy nghĩ. Ngoại trừ đề nghị hiến tế thiên đế cầu tha thứ ban đầu không hiệu quả, thì những ý kiến còn lại hơn phân nửa đều hữu dụng.

Theo kiến nghị của Phùng Mông, Hậu Nghệ chiến đấu tứ phương, liên tục trừ khử Tạc Xỉ, Cửu Anh, Đại Phong... các loại mãnh thú nguy hại nhân dân, củng cố hình tượng anh hùng được mọi người ngưỡng mộ của y ở nhân gian. Vì nhân dân, Phùng Mông còn đề nghị y tấn công man tộc bốn phía mở rộng lãnh thổ của Hữu Củng quốc, giúp nhân dân có không gian sinh sống rộng lớn hơn. Địa vị ở nhân gian của Hậu Nghệ ngày càng vững chắc.

Bộ tộc cường đại lại có thêm tứ phương tiến cống, cuộc sống của Hậu Nghệ cũng thay đổi tốt hơn, dựng lên cung điện cư thất xa hoa lộng lẫy, hưởng dụng hảo quả mỹ thực các phương. Có những thứ này, Hậu Nghệ không còn muốn trở về trời làm một vị thần vô danh lặng lẽ như lúc mới bị giáng chức nữa, cuộc sống trần gian của y thoải mái đến mức đủ để sáng ngang trên trời, cần gì phải trở về chứ?

Vì vậy Phùng Mông đề nghị y hướng Tây Vương Mẫu xin thuốc trường sinh bất lão, như vậy có thể ở nhân gian vĩnh viễn xưng vương, hưởng thụ vinh hoa phú quý. Hậu Nghệ bán tín bán nghi, vốn tưởng Tây Vương Mẫu sẽ không cho, không ngờ Tây Vương Mẫu cho y tới hai viên. Một viên có thể làm cho người không lão không tử, hai viên đủ để khiến người thành tiên lên trời.

“Như vậy không phải rất tốt sao? Người lại có thể trở về trời rồi.” Phùng Mông cười chúc mừng Hậu Nghệ.

“Ta còn lâu mới trở về trời.” Hậu Nghệ hào khí ngất trời, nói, “Trời không lưu ta, ta còn có vạn dân ủng hộ!”

“Vậy, cùng Hằng Nga nương nương trường sinh bất lão, vĩnh viễn làm quốc vương và hoàng hậu đi!” Phùng Mông nói.

Hậu Nghệ lại nghe theo đề nghị của Phùng Mông, cao hứng đem thuốc giao cho Hằng Nga giữ, phải đợi ngày lành mới lấy ra ăn, coi như là ngày hai người sống lại.

“Nhưng Phùng Mông, người không muốn trường sinh bất lão sao?” Hậu Nghệ đương nhiên sẽ nghi ngờ hỏi đồ đệ như vậy.

Phùng Mông chỉ lắc đầu cười, trả lời: “Thuốc kia là Tây Vương Mẫu ban cho trích tiên anh hùng, ta nào có tư cách ăn?”

“Phùng Mông, người thật tốt.” Hậu Nghệ cảm động nắm lấy đôi tay dù có kéo cung thế nào cũng không bị chai sạn, “Không có người, ta phải làm sao bây giờ?”

Đối với sự cảm động như thế, tuyệt mỹ thanh niên chỉ cười mà không đáp.

Vào ban đêm khi mọi người đều ngủ say, mọi âm thanh đều không còn, hồng y công kê thần biến thành hình người lặng lẽ đi vào phòng ngủ Hậu Nghệ cấp cho Phùng Mông. Trong bóng đêm, Hồng Vũ khấn trương và lấy vật áo hồng bào của mình, thấp giọng gọi chủ nhân.

“Chuyện gì?” Phùng Mông đang nằm ngửa dùng thần lực giám thị vợ chồng Hậu Nghệ Hằng Nga, không đếm xỉa tới cậu.

“Bắt tử được của Tây Vương Mẫu đã có hiệu quả, đại thiếu gia tuy rằng có hai mươi tám ngày tối dần, nhưng sinh mệnh không còn gặp nguy hiểm.”

“Còn ý thức?”

“Chưa có hồi phục... Có điều vẫn nhớ rõ phải lên trời làm việc, chỉ là biến thành mỗi đêm...”

“Hừ, vậy không phải là uống công thỉnh cầu rồi sao?” Thất vọng trong mắt nữ thanh niên chỉ lóe lên một cái, sau đó là thập phần không vui, “Còn Thái Vũ? Tỉnh chưa?”

“Chưa, nhưng nghe nói tình huống đã tốt hơn một chút, dù sao y cũng không hoàn toàn trúng mũi tên kia...”

“Cái này còn cần người nói ta biết?”

Hồng Vũ thoáng cái im bặt, thái dương chủ tử của cậu cũng không để ý, chỉ mãi nhìn hồ động của phụ thể Hậu Nghệ trong thần lực quang cầu trước mắt. (bây giờ mới biết bạn mặt trời biến thái đến mức này ==) Qua thật lâu, Hồng Vũ mới lại mở miệng.

“Thập thiếu gia... Ngài rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?”

“Gọi ta là Phùng Mông. Còn nữa, ta nghĩ gì người quản được sao?” Thái dương không vui nhú mày.

“Không, không có...” Hồng Vũ vội vàng trả lời, cậu cực kỳ sợ cơn tức không lý do của chủ nhân.

“Người muốn nói gì?” Phùng Mông thu hồi pháp lực, nhìn chằm chằm ánh mắt của người hầu giống như mặt trời ban trưa.

“Hồng Vũ không dám, không dám!”

Thái dương nhướng hàng lông mày xinh đẹp, neho mắt, kéo người hầu đang mang hình dạng thiếu niên lại, bắt đầu thô lỗ hôn lên. Hồn hân, gặm, cắn, hơn nữa còn thô bạo xoa nắn làn da tinh tế, mãi đến khi Hồng Vũ bị đau mà xin tha.

“Thực xin lỗi, tôi nói, tôi nói!” Hồng Vũ kêu đau, “Hồng Vũ chỉ là thấy thập thiếu gia tựa hồ đối tốt với Hậu Nghệ khắp nơi, sau khi thay đại thiếu gia cầu thuốc còn đi đến chỗ Tây Vương Mẫu nói giúp cho y, Hồng Vũ lo lắng thập thiếu gia đối Hậu Nghệ động chân tình...”

“Người lo cho ta?”

Tuyệt mỹ thanh niên dừng động tác, gương mặt như cười như không nhìn công kê thần dưới thân.

Hồng Vũ khó hiểu nhìn lại, một đôi mắt phượng chớp chớp, nhưng vẫn đọc không ra ý tứ trên mặt chủ nhân.

“Người lo ta động chân tình với y?”

Phùng Mông hỏi lại một lần nữa, nhưng vẫn không có câu trả lời. Sự trầm mặc không biết phản ứng như thế nào của gia nô lại chọc giận thái dương, cũng may Hồng Vũ hầu hạ người chủ này đã lâu, rất hiểu rõ bộ dáng không biểu tình của hắn là mang nghĩa gì, vội vàng mở miệng.

“Đúng, đúng vậy!” Hồng Vũ chân tay luống cuống trả lời, “Là Hồng Vũ lỡ lời! Thực xin lỗi!”

Nghe như vậy, Phùng Mông ngừng động tác trên miệng, cười rộ lên. Đầu tiên là khanh khách cười khê, sau đó là cười to, cuối cùng khắc chế không được mà cuồng tiếu đến khiến cho Hồng Vũ luống cuống tay chân.

“Hồng Vũ à...” Phùng Mông lần thứ hai hôn gia nô, có điều đã dịu dàng hơn rất nhiều, “Không cần lo lắng, ta đều đã tính toán hết rồi...”

“Thập thiếu gia?”

Lần này, thái dương gần như là hài lòng kéo Hồng Vũ vào trong ngực, dựa vào bên tai thiếu niên nhẹ nhàng nói: “Người không biết, phương pháp tốt nhất để khiến người ta thống khổ... Chính là đưa hắn lên đến đỉnh cao rồi lại đẩy xuống.”

Hi Hòa: là nữ thần mặt trời, vợ của đế Tuấn, sinh ra mười thái dương, cũng là người đánh xe cho các mặt trời, cho nên bà là người nắm giữ nhịp điệu thời gian và đặt ra các ngày.

Tạc Xỉ: là một quái thú hoặc người khổng lồ sống ở vùng đầm lầy phía nam, có răng dài như cái đục (tạc nghĩa là đục), một tay cầm khiên một tay cầm giáo, cướp bóc lương thực của loài người.

Cửu Anh: là một con yêu quái có chín đầu, vừa phun nước vừa phun lửa, tiếng kêu như trẻ con khóc, sống ở Hung Thủy nơi phương bắc, cứ 10 ngày thì Hung Thủy sôi trào, Cửu Anh lên bờ, thấy người liền ăn. Muốn giết nó phải đồng thời giết cả 9 cái đầu. Đây hình như cũng là yêu quái mình thấy xuất hiện khá nhiều trong đam mỹ

Đại Phong: là một loài chim hung ác trong truyền thuyết, vì kích thước lớn nên khi vỗ cánh tạo ra bão, còn được coi là điềm báo của bão, thân chó mặt người, gặp người thì cười (tưởng tượng sẽ thấy có bao nhiêu kinh dị) bị Nghê bắn chết ở đầm Thanh Khâu.

mọi người lại đc gặp lại anh mặt trời ==)) thiệt tình không biết anh là tra công hay dụ thụ nữa == dùng mỹ nhân kế mà dùng đến nhuần nhuyễn luôn, lại còn cái sở thích đi rình mò vợ chồng người khác ==))

ai, chia buồn trước cho bác Nghê:-

16. Chương 16: Thuộc Trường Sinh 2

Rốt cục, Phùng Mông đã có được tin cậy hoàn toàn của Hậu Nghệ, bắt đầu thay y trông coi chính sự. Hóa thân từ thái dương lửa trên gạt dưới ức hiếp dân lành, mang danh hào của Hữu Củng quốc vương đi làm bậy khắp nơi, nhanh chóng khiến cho dân chúng đối với bạo chính tâm sinh bất mãn. Mặt khác, hắn liên tục dùng mị lực của mình quyến rũ Hậu Nghệ, thẳng đến khi y bắt đầu quen với đủ loại cử chỉ thân mật quá đáng.

Phùng Mông nhìn ra Hậu Nghệ từ nghiêm khắc cự tuyệt ban đầu, về sau đã có vẻ chờ mong ôn tồn của hắn, biết tâm của Hậu Nghệ đã dao động. Đương nhiên, những điều này đều nằm trong dự tính của hắn. Vô luận là nam hay nữ, thần chi hay phạm nhân, không ai có thể kháng cự được thái dương.

Cuối cùng vào một ngày nọ, trên bầu trời đêm xuất hiện một thiên thể mới cong cong như cái móc, Phùng Mông dẫn Hậu Nghệ đến một góc hậu viện không người, tiếp tục cảm dỗ Hậu Nghệ. Xui xẻo thay Hằng Nga bị hồng y thị nữ kéo tới đây ngắm “trăng” vừa vận thấy ngay cảnh này, nữ thần thù mị tức thì xanh mặt, ngây người như bị sét đánh.

“Chàng liên lụy thiếp bị biếm xuống trần gian, bây giờ lại...” Nữ tử xinh đẹp từng là nữ thần, giờ đây nước mắt lăn dài, “Thiếp với chàng cùng chung hoạn nạn, chàng lại... cùng một nam nhân... Đây là báo đáp của chàng với thiếp sao?”

Hậu Nghệ hoảng sợ, nhìn Phùng Mông một khắc trước còn chủ động cùng mình quần quít, một giây sau đột nhiên trở mặt tủi thân chực khóc, lại nhìn thê tử khóc lóc đã xoay người chạy mất.

“Chờ một chút, Hằng Nga! Nghe ta giải thích đã!”

Hậu Nghệ đẩy ra thanh niên trong lòng ngực, vội vàng đuổi theo thê tử, cước bộ của y hỗn loạn vội vàng, hoàn toàn không phát hiện Phùng Mông bị bỏ lại phía sau đang cười thâm. Phía sau bóng lưng đang dần xa của anh hùng xạ nhật, hóa thân từ thái dương thu lại nước mắt, cười nói với thị nữ hồng y: “Thời cơ... sắp tới rồi...”

Hiểu lầm giữa vợ chồng Hậu Nghệ kéo dài có một thời gian. Từ hạ sang thu, mọi người cũng dần quen với ánh trăng ban đêm trắng xóa ngày ngày lại thay đổi kia, nhưng hai vợ chồng thì vẫn còn chiến tranh lạnh. Phu thê bất hoà, đệ tử yêu dấu vừa thấy mặt đã nổi cáu, tình trạng giằng co này khiến Hậu Nghệ khó chịu đến mức cả ngày đều ra ngoài săn thú giải sầu mặc kệ chính sự. Phùng Mông càng như cá gặp nước, quậy phá đến mức dân chúng trong nước lầm than, lại còn rất thành thạo lừa gạt Hậu Nghệ không biết gì.

Kết quả là nhân dân liên hợp với các bộ tộc khác nổi dậy lật đổ chính quyền của Hậu Nghệ. Mười lăm tháng tám, ngày mặt trăng tròn nhất, bọn họ dưới ánh trăng giương cao lá cờ khởi nghĩa. Hôm đó thái dương vừa xuống núi, đại quân thảo phạt bên ngoài đã đến dưới thành. Trong mảnh khói lửa, Phùng Mông xuất hiện trong phòng Hằng Nga, cúi người bắt đầu lục lợi tìm kiếm.

“Người đang làm gì đó?”

Sau lưng vang lên giọng nói mềm mại của Hằng Nga. Chỉ là ít đi dịu dàng, có thêm khẩn trương và tức giận.

“Rất cực đã tới rồi!” Phùng Mông trong lòng nghĩ vậy, nhưng đương nhiên không nói ra miệng. Còn một hần giả vờ nửa ngày! Vốn chỉ cần dựa vào ánh sáng vọng vào thì chỗ để thuốc đến tìm cũng không cần, thế nhưng nữ nhân ngu xuẩn này không biết đang bận cái gì mà mãi không đến xem, làm cho hần cố ý lục lợi cũng sắp hết nơi để lục rồi.

“Hằng Nga sư mẫu...”

Phùng Mông xoay người, đem kỹ năng diễn kịch hồn nhiên vốn có phát huy đến đỉnh điểm. Hần đầu tiên giả vờ dừng một chút ra vẻ như bất ngờ, sau đó lại khiếp sợ mà run rẩy rơi lệ, quay đầu đối mặt Hằng Nga.

“Phùng Mông? Đây là có chuyện gì?”

Mỹ thanh niên chỉ cúi đầu khóc, không nói lời nào. Hằng Nga vốn đang tức giận cũng luống cuống, ngồi xổm xuống xoa xoa vai hần.

“Người đang tìm cái gì? Bên ngoài đã bị bao vây rồi, người biết không?”

Phùng Mông rưng rưng gạt đầu xem như trả lời, lại cắn môi không nói lời nào nhìn sang bên cạnh. Về mặt kia có đủ mười phần mười chột dạ và tủi thân, Hằng Nga thùy mị nhìn thấy liền mềm lòng.

“Người làm sao vậy? Đừng khổ sở, chậm rãi nói với ta.” Hằng Nga dịu dàng hỏi.

“Sư phụ... Sư phụ muốn con đến trộm thuốc trường sinh...”

“Sao có thể?”

Phùng Mông giải thích: Hậu Nghệ biết đại cuộc đã mất nên chuẩn bị bỏ chạy, hy vọng mang theo hần, sau khi cùng ăn thuốc trường sinh sẽ phá vòng vây chạy ra. Y ích kỷ, lại sợ Hằng Nga không chịu, cho nên phái Phùng Mông thừa dịp Hằng Nga không có thì đến trộm thuốc.

“Không thể nào... Sẽ không...” Hằng Nga cảm thấy một trận choáng váng.

“Sư mẫu thực xin lỗi, con là bất đắc dĩ... Sư phụ thật quái lạ, ông ấy luôn muốn đổi con làm những chuyện hần là nên làm với nữ nhân. Còn uy hiếp con nếu không làm theo thì sẽ giết ngài! Con không thể để ông ấy làm như vậy!”

Hằng Nga không tin, nhưng mấy ngày nay trượng phu thực sự đã thay đổi nhiều lắm. Thanh âm oán giận của nhân dân đã sớm lọt vào tai nàng, hoàng hậu trước giờ không hỏi chính sự đâu biết đó là Phùng Mông một tay che trời tạo thành, nàng chỉ biết hiện tại về mặt của thanh niên này khiến nàng không thể không tin lời tố cáo kia.

“Sư mẫu, người lấy thuốc ăn hết đi! Loại người như sư phụ nếu trường sinh bất lão, tương lai không biết sẽ còn xảy ra bao nhiêu sự tình khiến sinh linh đồ thần!”

“Ta sao có thể!” Hằng Nga nghiêm khắc cự tuyệt.

Phùng Mông đương nhiên không nản chí, hần dùng ánh mắt chân thành tha thiết nhất, ngữ khí thành khẩn nhất, cố gắng thuyết phục Hằng Nga.

“Ăn đi... Sư mẫu, như vậy nhân gian sẽ bớt đi tai họa, người cũng có thể trở về trời...”

“Không, ta không thể...”

“Người muốn để ông ấy tiếp tục nguy hại nhân gian sao...”

“Ta... Ta...”

“Cho nên, ăn đi...”

Vì lo đối phó với trận náo loạn thành linh xảy ra, Hậu Nghệ ở trong cung bận rộn đến tận đêm khuya, mãi đến khi một thợ săn áo đỏ xa lạ mang đến tin tức Hằng Nga ăn vụng linh dược. Anh hùng từng được vạn người kính ngưỡng mới vội vàng chạy về nhà, nhưng trong nhà chỉ còn Phùng Mông đã thực hiện được mục đích và một căn phòng hỗn loạn đang chờ hắn.

“Phùng Mông? Đây là có chuyện gì?” Hậu Nghệ vừa giận vừa hoảng, hỏi.

“Thê tử kết tóc của ngươi lấy thuốc trường sinh, ăn hết toàn bộ rồi.” Phùng Mông như trước cười đến mỉa nhân.

“Không! Không thể nào!” Hậu Nghệ rống to, “Hằng Nga sẽ không làm loại chuyện này!”

“Tại sao lại không?” Phùng Mông lười biếng dựa vào tường, cười nhìn gương mặt giận dữ đầy hoảng loạn của Hậu Nghệ, “Ngươi tin tưởng nàng, nhưng nàng làm gì có lý do để tin tưởng một trượng phu vừa liên lụy mình vừa phản bội mình chứ?”

“Không thể nào! Ta không... Sẽ không!”

“Nếu không tin, tự mình xem đi!”

Phùng Mông biếng nhác cười, ngón tay trắng nõn chỉ ra ngoài cửa sổ về phía chân trời, Hậu Nghệ nhìn theo.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, một bóng người đang lơ lửng giữa không trung, chậm rãi bay lên. Hậu Nghệ nhận lực quá tốt, tốt đến mức không thể không nhận ra đó là vợ của mình. Hắn kinh ngạc quay đầu lại tìm một lời giải đáp, nhưng mỹ thanh niên lại hôn lên môi của sư phụ, mỉm cười quyến rũ.

“Thế nào, rất thống khổ phải không? Anh hùng xạ nhật? Cảm giác té từ trên cao xuống thế nào?”

Trong nháy mắt Phùng Mông biến mất, biến thành mặt trời phát ra sức nóng và ánh sáng mãnh liệt. Hậu Nghệ không kịp nhắm mắt, cứ như vậy bị kim quang chói chang làm mù hai mắt, kèm theo một thân vết bỏng như bị hỏa thiêu.

“Đây là trừng phạt vì ngươi giết chết huynh đệ của ta!” Thái dương nói, “Anh hùng ngu xuẩn, ngẫm lại cảm giác rơi xuống là như thế nào đi!”

Đi được nửa đường, từ trên mặt đất đột nhiên tỏa ra kim quang mãnh liệt làm cho Hằng Nga đang lơ lửng trên không cúi đầu nhìn xuống.

Nàng ăn hai viên thuốc trường sinh, một lần nữa lại trở thành tiên, không bị ánh sáng chiếu hư ánh mắt, nhưng vẫn nhìn không rõ trên mặt đất xảy ra chuyện gì. Còn chưa đợi Hằng Nga nhìn rõ mọi chuyện thì nàng kinh ngạc phát hiện luồng kim quang chói mắt kia đang mãnh liệt vọt lên, thẳng tắp hướng về phía nàng, cuối cùng trước mặt nàng có một thân ảnh màu đỏ chật vật ngăn chặn.

“Thập thiếu gia! Đủ rồi!”

Một con trĩ kê (gà lôi) màu đỏ cực lớn rít lên, vỗ cánh chắn giữa Hằng Nga và mặt trời. Thái dương đã khôi phục nguyên hình, tức giận đến không kềm được, kim quang chói đến mức bầu trời sáng như ban ngày, trong đó sáng nhất là hai con ngươi của hắn.

“Tránh ra! Hồng Vũ! Ngươi bảo vệ ả làm gì?”

“Thập thiếu gia! Hằng Nga nương nương không làm gì cả! Ngài hà tất phải giận lây sang nàng?” Hồng Vũ gấp gáp khuyên nhủ, “Vì sao ngài có thể buông tha Hậu Nghệ đang bị thương lại kiên trì muốn đuổi giết Hằng Nga chứ?”

“Nam nhân kia xứng đáng nửa chết nửa sống đến cuối đời như vậy! Ắ!” Mặt trời rống to, “Ta sao có thể buông tha cho vợ của nam nhân kia trở về trời tiêu dao? Tránh ra!”

“Từ từ... Các ngươi rốt cuộc đang nói chuyện gì?” Hằng Nga ổn định thân thể, giọng nói lại trở nên run rẩy, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ngươi là thái dương?”

Mặt trời hừ lạnh một tiếng làm cho Hằng Nga lạnh thấu tim, nàng không phải thứ ngu ngốc, lập tức hiểu rõ tất cả. Nàng đã hiểu vì sao tượng phu lại có thay đổi như vậy, nàng đã hiểu nguyên nhân những gì mỹ thanh niên tên Phùng Mông kia làm từ đầu chí cuối...

“Không... Trời ơi...” Hằng Nga hồi hận chính mình không tin tưởng tượng phu mà bị lừa, hai dòng suối lệ tuôn trào. “Ta... Ta sao có thể...”

“Xong chưa? Tránh ra! Hồng Vũ!”

“Thập thiếu gia!”

“Tránh ra!”

“Thập thiếu gia! Đừng tiếp tục sai lầm nữa!”

Hồng Vũ không nhường đường, thái dương không bỏ cuộc nhưng cũng không muốn tổn thương gia nô, Hằng Nga bị chân tướng kinh động cũng không nhúc nhích. Thế là trên bầu trời ba thần tiên giằng co thành một đường thẳng tắp, mãi đến khi bị một thanh âm mềm mại khác đánh vỡ.

“Thập thiếu gia, xin bớt giận.” Một giọng nói vang lên.

“Thải Vũ?”

Mặt trời ngoài ý muốn quay đầu. Xuất hiện bên cạnh hắn là một con trĩ kê bảy màu, nháy mắt đã hóa thành một thiếu niên y phục sắc sỡ tướng mạo hơi giống Hồng Vũ. Đó là Thải Vũ, gà trống thần bảy màu, thị đồng của thái dương lớn nhất. Thải Vũ dùng vải trắng bao lấy con mắt phải, làm cho mặt trời nhìn thấy liên đau lòng, hắn biết con mắt kia đã nằm lại dưới thần tiễn của Hậu Nghệ. Nhờ vào con mắt đó mà huynh trưởng trầm ổn hiểu chuyện nhất trong mười thái dương mới không chết, mặc dù đã mất đi nguyên hình nhưng vẫn còn chút nhật khí, trở thành thiên thể sáng nhất trong đêm.

“Sao ngươi lại tới đây? Đã tỉnh cũng không bồi ở bên cạnh đại ca?” Ngữ khí của mặt trời đột nhiên hòa hoãn đi năm phần.

“Ta là tới truyền lời.” Thải Vũ nhẹ nhàng nói, “Đại thiếu gia có lời, hy vọng ngài đừng trả thù nữa.”

Vừa nghe lời này, thái dương hóa thành hình người, bắt lấy Thải Vũ vội vàng hỏi: “Cái gì? Đại ca khôi phục ý thức rồi sao?”

“Đã làm ngài thất vọng rồi, không có.” Thiếu niên y phục rực rỡ đau thương lắc đầu, “Đây là lời dặn dò sau cùng của đại thiếu gia trước khi mất đi ý thức, nói mười mặt trời quây phá là do ngài ấy quản không nghiêm, tử thương thảm trọng là báo ứng đáng có. Ta nghĩ chính là vì vậy... cho nên đại thiếu gia cho dù đã biến thành như bây giờ, không còn ý thức, nhưng vẫn theo thói quen phát ra quang mang đã mất, muốn chiếu rọi trời đêm để chuộc tội... Ngài ấy kiên trì...”

Thái dương không trả lời. Gà trống thần bảy màu hít mũi, ổn định cảm xúc, lại tiếp tục nói, “Xin đừng trả thù nữa, lời này đã dặn dò từ sớm, nhưng do Thải Vũ mãi đau ốm không dậy nổi nên không thể chuyển lời. Nếu không nhờ Hồng Vũ... Đây là sơ sẩy của Thải Vũ, xin thập thiếu gia thứ lỗi.”

“Đại ca hắn...”

Thái dương nhỏ tuổi nhất ngữ khí ghen ngào, quay đầu nhìn về phía vàng trắng sáng rực treo trong đêm. Khối cầu màu trắng tử tịch vô thần kia đã từng là mặt trời hào quang vạn tượng, nói nói cười cười, đã từng là vị thần duy nhất có chút dịu dàng trong mười thái dương. Nếu nói trừ bỏ vấn đề mặt mũi, thái dương nhỏ nhất có chút ý thức nào phục thù vì các anh, thì chín phần chín đều là vì người huynh trưởng này, không vì ai khác.

“Hằng Nga nương nương.” Thải Vũ vẫn tao nhã như trước, chuyển sang Hằng Nga đang khóc không thành tiếng, “Cho phép Thải Vũ đề nghị, nếu ngài không muốn trở về trời nữa, thân mình đại thiếu gia của chúng ta có thể để ngài nghỉ chân... Ngài ấy sẽ rất nguyện ý...”

Sau đó Thải Vũ ghen lời, miễn cưỡng nuốt vào tiếng khóc thiếu chút nữa bật ra, tiếp tục nói, “Xin cho đại thiếu gia dùng điều này để bồi tội với ngài, nhân tiện... cũng cùng ta, làm bạn bên đại thiếu gia...”

Thải Vũ thanh khiết thông minh, hẳn biết Hằng Nga không còn mặt mũi trở về thiên giới, thống hận thái dương đã hãm hại nàng mà không nguyện sống ở bất cứ nơi nào có ánh dương quang. Quả nhiên đúng vậy, cuối cùng Hằng Nga cùng đường chỉ có thể nghe theo đề nghị của Thải Vũ trốn ở trên mặt trăng bắt đầu sống một mình. Trên mặt trăng âm hàn lại tịch mịch, chỉ có thổ ngọc bầy màu do Thải Vũ hóa thành ở cùng nàng. Thổ ngọc kia cả ngày không ngừng già thuốc, nghe nói là do hẳn hy vọng có một ngày có thể làm cho thái dương đã mất đi nguyên hình một lần nữa phát ra quang mang.

Còn cho dù đã buông tha Hằng Nga, nhưng kết cục của Hậu Nghệ cũng đủ cho thái dương nhỏ nhất vỗ tay vui mừng. Hậu Nghệ sau khi mù không còn nhà để về, lưu lạc khắp nơi, Tuy rằng được Lạc phi quý mến mà thu nhận, nhưng lại không cẩn thận bắn mù thần sông, vì cơn giận của thần sông mà đột tử trong cống ngầm. (!!!!)

Đáng thương cho gà trống màu đỏ, bởi vì dung túng cho hành vi phạm tội của chủ nhân, muốn chuộc tội thay cho đồng phạm mà từ đó về sau đời đời cam nguyện trở thành gia cầm của nhân loại trên mặt đất. Mỗi ngày gà trống phải gọi thái dương rời giường thì không nói, nhưng con cháu của cậu còn phải trở thành đồ ăn của loài người.

Thời gian trôi qua, truyền thuyết lại bị cường điệu ở những phần khác nhau, rời xa chân tướng. Có người nói Hằng Nga giận Hậu Nghệ tư thông với người khác mới bay lên trời, có người nói Hằng Nga không muốn để cho Hậu Nghệ bạo ngược trường thọ, có người nói Hằng Nga là không muốn để Phùng Mông trộm thuốc, còn có người nói, Hằng Nga là vì muốn bản thân được trường sinh bất lão.

Đủ loại truyền miệng rối ren, cũng may mọi người còn nhớ rõ một phần không thay đổi, Hằng Nga nương nường thùy mị ở trên cung trăng phi thường tịch mịch, luôn vào ngày mười lăm tháng tám khóc lóc, cho nên mọi người vào ngày này đều bái nguyệt.

Và mọi người cũng còn nhớ rõ, Hằng Nga nương nường không thích gà và mặt trời.

Không tin, lần sau nhìn kỹ cống phẩm tế trăng đêm Trung Thu đi, hẳn là không có gà đúng không?

“Đương nhiên không có gà, tết Trung thu chỉ cúng bánh trung thu và bưởi, không phải sao?”

Chuyện xưa kể xong, Tân Ngải Nhân quay đầu nhìn yêu hồ hình người đang nằm ngửa bên cạnh, đối với câu cuối cùng rất có ý kiến. Đối với kiểu bình luận này Bạch Linh không hưởng ứng, cậu đang đuổi tứ chi thành hình chữ “đại” (大), ngăn người nhìn không trung.

“Trăng tròn, người người sum vầy...” Yêu hồ thì trào nói.

“Ừ, cho nên cậu kể cái chuyện lộn xộn này không nói, còn chia rẽ mọi người để phù hợp với chuyện xưa.” Tân Ngải Nhân buồn cười đáp lời.

“Xì! Bởi vì vốn là như vậy mà!”

“Đúng vậy, những gì cậu nói đều có lý.” Tân Ngải Nhân cầm chén trà nhẹ nhàng hớp một ngụm, nhìn ánh trăng Trung Thu trên đỉnh đầu, “Tuy rằng nói gà biến thành thổ có hơi gượng ép... Vậy thổ ngọc già thuốc là vì nguyên nhân này sao? Mặt trời kia thật sự có một ngày khôi phục à?”

“Mặc kệ có ngày đó hay không, Thải Vũ đều sẽ chờ.” Bạch Linh nhắm mắt lại, đột nhiên không dám nhìn thiên thể sáng gai người trên đỉnh đầu, “Vô luận là một ngàn năm, một vạn năm...”

Tân Ngải Nhân từ lời nói kia ngửi được một loại ý vị nào đó, thế là anh vươn tay sờ sờ đầu yêu hồ, tự nhiên cứ như đây không phải hình người mà là hồ ly.

“Nếu tịch mịch thì mau tìm chủ nhân của cậu đi? Hy vọng sang năm cậu có thể cùng chủ nhân của mình ngắm trăng, kể chuyện xưa này cho hẳn nghe.” Anh nói.

“A... Hy vọng vậy...”

“Tốt lắm! Nên trở về nhà rồi!” Bác sỹ thú y vỗ hai tay, thu lại rác rưởi tản mát bốn phía, “Cậu cứ nằm thêm chút nữa cho tỉnh rượu, tôi đi vứt rác đây. Trở về thì thu dọn đi thôi!”

“Được...”

Tân Ngải Nhân đi xa đổ rác, ở sau lưng anh, Bạch Linh một đôi mắt vàng dưới ánh trăng tỏa sáng lấp lánh, nhìn chăm chăm bóng lưng không quá rộng kia. Cuối cùng, yêu hồ dùng âm lượng con người không thể nghe thấy, lặng lẽ nói: “Đồ ngốc... Chúng ta đã sớm gặp nhau.”

17. Chương 17: Trùng Dương

Mùng chín tháng chín • Trùng Dương

Mùng chín tháng chín âm lịch là tết Trùng Dương truyền thống của nước ta. Tết Trùng Dương còn gọi là tết Trùng Cửu, tết thù du, hoa cúc. Theo thuyết ngũ hành âm dương, chín là số dương, mùng chín tháng chín nhật nguyệt đều dương, cho nên gọi là “Trùng Dương”. Truyền thuyết có liên quan đến tết Trùng Dương từ sớm đã được ghi lại trong “Tục tễ hải ký” của Ngô Quân triều Lương (502-557 SCN), sau này biến thành truyền thuyết dân gian tràn đầy màu sắc tiên đạo:

Huyện Nhữ Nam có một người tên là Hoàn Cảnh, sống an phận thủ thường cùng phụ mẫu thê tử. Một năm nọ hai bên bờ sông Nhữ bỗng nhiên xuất hiện ôn dịch, cướp đi không ít mạng người. Hoàn Cảnh nghe nói ở núi Đông Nam có một vị thần tiên tên là Phí Trường Phòng, vì muốn thay dân làng trừ nạn, hẩn quỹ ở chân núi bảy ngày bảy đêm, cuối cùng cũng xin được Phí Trường Phòng thu hẩn làm đồ đệ.

Phí Trường Phòng cho Hoàn Cảnh một cây hàng yêu thanh long kiếm, dạy hẩn tiên thuật và phương pháp hàng yêu. Có một ngày Hoàn Cảnh đang luyện kiếm thì Phí Trường Phòng đi tới nói với hẩn mùng chín tháng chín ôn ma của Nhữ Hà muốn ra ngoài hại người, kêu hẩn nhanh chóng trở về giúp dân trừ hại. Đồng thời còn cho hẩn một bao lá thù du, một bình rượu hoa cúc, để hẩn mang gia hương phụ lão lên núi cao tránh họa.

Hoàn Cảnh về đến cố hương làm theo lời dặn, mùng chín tháng chín an bài thỏa đáng xong, hẩn mang theo hàng yêu thanh long kiếm trở lại thôn, chờ giết ôn ma. Chỉ chốc lát sau, ôn ma nổi lên mặt nước đi lên bờ, ngẩng đầu nhìn thấy tất cả đều đã lên núi nên phần nộ không thôi. Ôn ma xông đến chân núi, bị mùi rượu và mùi thù du hù sợ tới mức không dám đến gần; quay đầu lại, đã thấy Hoàn Cảnh rút bảo kiếm đánh tới.

Hoàn Cảnh và ôn ma đánh nhau vài hiệp, ôn ma đánh không lại hẩn, xoay người bỏ chạy. Hoàn Cảnh “vù” một tiếng phóng bảo kiếm, bảo kiếm lóe lên hàn quang, nháy mắt đã đóng đinh ôn ma lên mặt đất.

Từ đó về sau dân chúng hai bên bờ sông Nhữ không bao giờ bị ôn dịch tấn công nữa. Mọi người đem tập tục mùng chín tháng chín lên núi tránh họa lưu truyền qua nhiều đời đến tận bây giờ.

Cuối thu không khí trong lành, rõ ràng phải là thời tiết đẹp thích hợp ra ngoài đạp thanh thì tết Trùng Dương năm nay lại nổi lên mưa to, mưa to còn không tính, đến gió cũng lớn đến hết nói nổi.

Hòn đảo cận nhiệt đới này từ cuối xuân đến đầu thu đều là mùa bão, tết Trùng Dương vừa vặn là một ngày đẹp trời có mưa to cộng thêm gió lốc.

“A! Chán quá đi! Nổi bão cái gì chứ? Thời tiết kỳ cục!”

Phòng khám Tâm ái động vật đã được kéo cửa sắt xuống để ngừa cuồng phong. Từ bên trong truyền ra một âm thanh ai oán, Bạch Linh biến thành một thiếu niên có vẻ mười bốn, mười lăm tuổi. Cậu kính đi tới đi lui. Bên cạnh, phía sau quầy khám bệnh, Tân Ngải Nhân đang tính toán thu chi gần đây, mặc kệ âm thanh ồn ào từ chiếc TV không lớn, từ thanh âm có thể đoán được các phóng viên tin tức đang vì bát cơm mà nỗ lực đưa tin những nơi bị bão.

“Bạch Linh, bình tĩnh một chút.” Bác sỹ thú y trẻ tuổi an ủi yêu hồ, “Bão vài ngày sẽ hết, lúc đó cậu lại ra ngoài tìm người không được à? Trễ có vài ngày thôi mà!”

“Tôi còn lâu mới vì loại chuyện này mà cáu kỉnh!” Bạch Linh khó chịu cãi lại, vẫn còn đi vòng vòng xung quanh.

“Vậy, có lẽ nào cậu sợ bão?” Trong giọng nói của Tân Ngải Nhân đã mang theo ý cười.

“Anh lại sỉ nhục tôi!” Bạch Linh nhảy dựng lên mắng, “Anh nghĩ tôi sống bốn trăm năm mà còn sợ hãi thứ mưa gió này sao?”

“Rất khó nói! Lần trước nửa đêm sét đánh còn không phải đã dọa cậu chui vào ổ chăn của tôi, đuổi cũng đuổi không được?”

“Đó là...!”

Bạch Linh cao giọng tính phản bác, nhưng vừa mở miệng đã đột ngột nuốt trở về — sét đánh chỉ là cái có, chui vào chăn mới là mục đích. Nếu bây giờ để lộ ra chuyện này thì cậu đúng là một con chó ngu si.

“Mặc kệ thế nào thì người trẻ tuổi.” Thiếu niên lắc mình biến thành một ông già râu dài tóc bạc, “Hôm nay là tết Trùng Dương, cậu không biết phải kính lão tôn hiền một chút sao? Không thể dùng giọng điệu chế nhạo này nói chuyện với trưởng bối được.”

“A? Tết Trùng Dương phải kính lão à?” Tân Ngải Nhân lấy dây thun cột tiền mặt thành một cục, không thèm để ý, nhếch môi, “Bạch Linh, đáng vẽ không tôi, lần sau tiểu khu có tổ chức tiệc Giáng Sinh, cậu hóa trang thành ông già Noel được không?”

“Đi chết đi ông già Noel.” Bạch Linh nhụt chí biến trở về hồ ly, nhảy lên ghế chờ khám bệnh, “Tôi là bực dọc chuyện không thể ra ngoài chơi! Rõ ràng đã nói cuối tuần sẽ đi leo núi...”

“Bão là chuyện bất khả kháng mà! Đừng khó chịu nữa.” Tân Ngải Nhân thu dọn xong mọi thứ, đứng dậy, “Dù sao từ nhỏ đến lớn số tết Trùng Dương tôi lên núi cũng không nhiều hơn hai, nhưng đâu có bị ôn dịch!”

“Hiếm khi thấy anh chủ động nhắc tới mấy thứ truyền thuyết.” Bạch Linh vừa nghe đến ôn dịch liền phản chấn hẳn, “Có điều anh nhất định không biết, kỳ thật Trùng Dương không lên núi cũng không bị ôn dịch, cách nói kia là gạt người thôi.”

“Ồ? Cho nên cậu lại có phiên bản nào đó hợp lý hơn à?”

“Đương nhiên là có! Nghe cho kỹ...”

Cách đây rất lâu, ở gần huyện Nhữ Nam của tỉnh Hà Nam có một đứa bé. Cậu bé tên Hoàn Cảnh, từ nhỏ đã hoạt bát thông minh rất được mọi người yêu mến, chẳng qua có chút khả năng nho nhỏ khác với thường nhân. Khả năng gì hả? Ví dụ như, nhà nào mới có người chết không lâu thì khi Hoàn Cảnh tới thăm sẽ đứng nói chuyện với không khí; ví dụ như, ngày lễ ngày tết thì Hoàn Cảnh sẽ nói Cao gia gia Tăng nãi nãi đã mất đang cùng mọi người vây quanh bếp lò.

Nói cách khác, Hoàn Cảnh có thể thấy được vài thứ người thường không thể thấy. Bởi vì tướng mạo cậu bé đáng yêu, năng lực cũng không mang đến rắc rối gì cho nên người trong làng cũng không để ý. Có khi còn nhờ cậu truyền đạt lại nguyện vọng của người chết.

Vào năm Hoàn Cảnh sáu tuổi, tỉnh Hà Nam nổi lên một trận ôn dịch lớn, cướp đi không ít mạng người. Người già trẻ nhỏ đứng mũi chịu sào, thanh niên trai tráng cũng thoát không khỏi. Nhất thời lòng người hoang mang, bị thương khắp nơi.

Vào một buổi tối, Hoàn Cảnh bị âm thanh sụt sịt ngoài cửa sổ đánh thức. Ngủ không được, cậu bé liền ngồi dậy xuống giường, đến bên cửa sổ dò xét. Ngoài cửa sổ trắng tròn sáng tỏ, chiếu xuống mặt đất một vùng trắng bạc, ngay dưới cửa sổ có một con mèo đen chân trắng đang ngồi xoay lưng lại.

Dưới ánh trăng bộ lông của mèo đen sáng bóng, cũng chiếu rọi một cái đuôi mèo đang rõ ràng đập lên mặt đất.

“Làm sao đây...” Thanh âm phiến não phát ra từ con mèo, “Rốt cuộc rốt đầu rồi?”

Nói xong, mèo đen lại đứng lên, đi tới đi lui dưới cửa sổ, trong miệng còn không ngừng nói đi nói lại.

“Rõ ràng là ở vùng này...” Con mèo nói, “Kỳ lạ...”

Đi đi, mèo đen lại đặt móng ngồi xuống, cái đuôi phe phẩy, lẩn một vòng trên mặt đất hai chân trước ôm lấy đầu, vôn vôn khuôn mặt nằm trên mặt đất.

“Mình thăm rồi, lần này nhất định sẽ bị chửi chết luôn. Làm không tốt có khi còn bị cách chức xét xử...”

Giọng mèo đen gần như sắp khóc, Hoàn Cảnh tốt bụng không đành lòng nhìn nữa, rốt cục lên tiếng hỏi: “Ê! Mèo con, mi đang tìm gì vậy?” Cậu hỏi.

Mèo đen vừa nãy còn bận phiền não, căn bản không chú ý tới sau cửa sổ có người. Hoàn Cảnh vừa cất giọng hỏi, đã dọa nó sợ tới mức nhảy dựng lên, cái đuôi giơ thẳng tắp, toàn thân xù lông.

“Đừng sợ, ta không phải người xấu.” Tiểu Hoàn Cảnh vội vàng trấn an, “Mi rốt vật gì vậy? Có cần ta giúp mi tìm không?”

“Con người à?” Mèo đen khinh thường nheo lại nửa con mắt xanh lục, “Thứ đó nhân loại nhìn không thấy, người giúp ta tìm thế nào?”

“Ai, nhưng ánh mắt của ta tốt lắm, có thể nhìn thấy rất nhiều thứ người khác nhìn không thấy!” Tiểu nam hài đắc ý nói, “Mi nói cho ta biết là rốt vật gì, ta giúp mi tìm xem?”

“Nói người cũng không biết.” Mèo đen hừ lạnh.

“Nói đi mà!”

Nhìn ánh mắt chân thành tha thiết của Hoàn Cảnh, mèo đen nghiêng đầu, đối diện cửa sổ ngồi xuống.

“Nói thì nói.” Nó chớp mắt mấy cái, “Ta rốt một quyển sách bìa đen. Thế nào? Người không thấy qua chứ?”

“Sách à...” Hoàn Cảnh ngẩng đầu nhìn ánh trăng, nghiêm túc suy tư.

“Đã nói người không biết rồi mà.” Mèo đen gấp một cái, gãi gãi lỗ tai, “Được rồi đã khuya rồi, tiểu hài tử nhanh đi ngủ đi, đừng lãng phí thời gian của ta nữa.”

“A! Có rồi! Có phải là quyển sách bìa đen, chỉ trắng, lớn như vậy, bên trong không có chữ đúng không?” Hoàn Cảnh khoa tay múa chân hưng phấn nói.

“Cái gì? Người thấy qua?” Mèo đen nhảy dựng lên.

Có điều hiển nhiên Hoàn Cảnh vừa rồi hưng phấn, giọng nói quá lớn, đã đánh thức cha mẹ đang ngủ trong phòng, giọng nói mệt mỏi của người lớn từ bên giường truyền ra.

“Tiểu Cảnh à... Canh ba nửa đêm còn nói chuyện với ai vậy?” Mẹ Hoàn Cảnh hỏi.

“Là một con mèo đen, nó làm rách quyển sách!” Cậu bé nghiêm túc trả lời.

“Mèo đen làm sao biết đọc sách?” Người lớn buồn ngủ lơ mơ nói, “Đừng nói mơ nữa, nhanh vào đây ngủ đi.”

“Nhưng nó nói đã làm rách mà...”

“Đủ rồi! Đừng nói với người khác nữa!” Tiếng quát của mèo đen từ ngoài cửa sổ truyền vào, “Ngủ đi! Nữ nhân ngốc!”

Nói cũng lạ, mèo đen vừa dứt lời, mẹ của Hoàn Cảnh đã gục đầu ngủ. Tiểu nam hài không hiểu là chuyện gì, chỉ quay đầu dùng hết sức mắng mèo đen.

“Mèo con, mi không thể mắng mẹ ta!” Cậu nói.

“Đừng để ý chuyện đó nữa! Mau nói ta biết sổ ôn thần ở đâu!” Con mèo sốt ruột nhảy lên bệ cửa sổ.

“Không! Mi mắng mẹ ta, mi là mèo hư, ta không giúp mi.” Hoàn Cảnh nổi giận nói, “Mi không xin lỗi mẹ ta, ta sẽ không nói với mi.”

“Người có bệnh à?” Mèo đen tức giận đến giương nanh múa vuốt, “Ta nói chuyện người bình thường không nghe được!”

“Không biết!”

Giằng co nửa ngày, mèo đen tuy rằng tràn đầy không muốn, nhưng nó không thể làm gì một đứa bé sáu tuổi, quyển sách kia lại quan trọng với nó như vậy... Cuối cùng nó đành phải nói to về phía giường.

“Thực xin lỗi! Người không phải nữ nhân tộc! Nhanh ngủ đi!” Nói xong, lập tức quay đầu hỏi nam hài, “Như vậy được chưa? Mau nói ta biết đi!”

“Được rồi!” Hoàn Cảnh vừa lòng cười, “Cuốn sách mi nói đã bị Vương đồ tể nhặt rồi!”

“Sao có thể?” Mèo đen trợn to mắt, dựng thẳng hai lỗ tai trùng Hoàn Cảnh, “Phàm nhân đừng nói là đưng, đến nhìn cũng nhìn không thấy mới đúng.”

“Nhưng không phải quyển sách kia bìa đen, chỉ trắng, bên trong không có chữ sao?” Hoàn Cảnh nghiêng đầu, chỉ chỉ về cách đó không xa, “Rót ở dưới tầng cây bên kia, Vương đồ tể nói muốn đem về ghi chép!”

“Nghe thì không sai, địa điểm cũng đúng. Nhưng mà... A!” Mèo đen bưng tỉnh hiểu ra, “Nhất định là bị dính vật bần nên hiện hình, mới có thể bị người nhìn thấy nhặt mất.”

“Cho nên không sai chứ?”

“Nói cho ta biết, Vương đồ tể kia nhà ở đâu?” Mèo đen nôn nóng hỏi, “Không có sổ ôn thần, ngay cả con người sống ở đâu ta cũng không biết. Người đừng nói là không biết hẳn sống ở đâu đấy?”

“Úc, Vương đồ tể hả? Ta biết.” Hoàn Cảnh kiễng chân chỉ về phương xa, “Mi từ bên đó đi thẳng, quẹo trái, sau đó đi một đoạn rồi quẹo phải, rồi quẹo trái. Sát bên cạnh...”

“Đủ rồi đủ rồi, nghe không hiểu.” Mèo đen sốt ruột nói, “Người dẫn ta đi.”

Đột nhiên một trận gió thổi tới, Hoàn Cảnh phát hiện bản thân không hiểu sao đã đứng ngoài cửa sổ. Mèo đen ngay dưới chân cậu, vòng quanh mắt cá chân thúc giục cậu xuất phát.

“Oa! Mèo con, mi thật là lợi hại! Mi nhất định không phải là mèo bình thường rồi!” Hoàn Cảnh kinh ngạc phát hiện ra chuyện này, vừa đi vừa thần phục.

“Bớt nói nhảm, đi mau.” Mèo vội vã đi theo bước chân của Hoàn Cảnh, trong miệng còn nhỏ giọng nói thầm, “Mèo bình thường có thể nói sao? Ngu tộc...”

“Mèo con, mi nói cái gì?” Hoàn Cảnh nghe không rõ.

“Vốn không phải nói cho người nghe.” Mèo đen tức giận trả lời, “Còn nữa, đừng gọi ta là mèo con.”

“Úc. Vậy mi tên là gì? Ta là Hoàn Cảnh!”

“Không nói người biết.” Mèo đen lẩm bẩm, “Hơn nữa ta cũng đâu có hỏi người tên gì...”

“Cái gì?”

“Không có gì!”

Nhà của Vương đồ tể nằm ở ngoại ô phía tây huyện thành, là một căn nhà bằng gỗ rách nát tả tơi. Hoàn Cảnh mang mèo đen rẽ ngang rẽ dọc đi cả buổi trời mới tới được đây, rõ ràng là một đêm mát mẻ nhưng mèo đen lại mệt đến thở không ra hơi.

“Ân.” Hoàn Cảnh dừng bước trước nhà, “Mèo con, mi mệt à?”

“Ta không mệt, chỉ là hồn sắp bay rồi. Không có sổ ôn thần ta không có sức lực...” Mèo đen lè lưỡi liên tục hà hơi, “Người đừng nói là lạc đường rồi nha?”

“Không có, đến rồi!” Hoàn Cảnh chỉ chỉ căn nhà nhỏ trước mắt. “Nhà Vương đồ tể.”

Lời còn chưa dứt, mèo đen đã phóng người lên mái hiên, đi một vòng trên nóc nhà, sau đó nhảy xuống. Hoàn Cảnh khó hiểu nhìn khuôn mặt nhỏ nhỏ của mèo, hình như nó đang nổi giận.

“Nơi này không có sổ ôn thần.” Con mắt xanh của mèo đen híps lại, “Không phải người nhớ lầm nơi rồi chứ?”

“Mi hỏi Vương đồ tể sống ở đâu mà. Nên ta mang mi đến nhà của hần a!” Hoàn Cảnh vô tội chớp chớp mắt.
“Mi muốn tìm sách thì phải sớm nói chứ, hần để ở sạp hàng mà!”

“Đủ rồi!” Mèo đen rên lên.

Gian hàng của Vương đồ tể nằm trong chợ, đứa nhỏ sáu tuổi lại đi không mau. Đi qua đi lại nửa cái huyện thành như thế, đợi đến khi Hoàn Cảnh tìm được cuốn sách bìa đen kia, trăng tròn cũng sắp xuống núi.

“Tìm được rồi! Là cái này đi?”

Hoàn Cảnh hưng phấn lôi ra một quyển sách từ phía dưới tấm vải của sạp hàng bằng gỗ, đưa đến trước mặt mèo đen đã sớm mệt chết. Khoảnh khắc sách vừa đụng đến mũi mèo, mèo đen liền biến thành một thanh niên áo đen cao lớn, Hoàn Cảnh chỉ cao đến thắt lưng y. Tuy rằng Hoàn Cảnh còn nhỏ, nhưng đã cảm thấy thanh niên này rất dễ nhìn, tóc dài đen nhánh xoa trên vai, lông mi rất dài, sống mũi thật cao, gương mặt cương quyết, lại còn có một đôi môi không chút huyết sắc dưới ánh trăng.

“Thật tốt quá, cũng may tìm được trước hừng đông.” Hắc y thanh niên cong đôi môi mỏng, cười lộ lên, cúi đầu nhìn Hoàn Cảnh, “Cảm ơn nha! Tiểu đệ.”

“Đại ca ca, ca là con mèo nhỏ sao?” Hoàn Cảnh mở to mắt ngửa đầu, “Ca biến ra thật lớn a! Hơn nữa còn rất xinh đẹp.”

“Không rảnh nói nhảm với người, ta còn phải nhanh chóng hoàn thành công việc chậm trễ nữa.” Thanh niên vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Hoàn Cảnh, xoay về hướng nhà cậu, “Ta cảm ơn người. Cho nên người về ngủ trước đi, xế chiều ngày mai, đến chân cầu ở thành Bắc tìm ta.”

“Vây đệ...”

Không đợi Hoàn Cảnh nói ra miệng, cậu đã bất tỉnh nhân sự. Đến khi cậu tỉnh lại thì trời đã sáng, hơn nữa còn nằm ngay ngắn trên chiếc giường trong nhà.

Con nít chính là con nít, chuyện gì cũng đều coi là thật. Vô luận cha mẹ có thuyết phục là cậu đang nằm mơ đến mức nào thì tiểu Hoàn Cảnh vẫn bướng bỉnh không tin, thừa lúc người lớn ngủ trưa liền chạy đến nơi đã hẹn, cậu bé còn lâu mới tin kỳ ngộ đêm qua chỉ là một giấc mộng.

Ở chân cầu thành Bắc người đến người đi, Hoàn Cảnh tìm một hồi mới nhìn thấy thanh niên đêm qua đang ở dưới một cây đại thụ xa xa, né tránh đám người. Cơn gió hơi lạnh của chiều cuối thu thổi qua, hắc bào thanh niên nằm đến dương dương tự đắc, dựa vào rễ cây cẩn thận nghiền cứu quyển sổ đen, mãi đến khi giọng nói trẻ con của Hoàn Cảnh vang lên phá vỡ giấc ngủ mê của buổi chiều.

“Hắc Miêu ca ca!”

Nghe được câu kia thanh niên liền cau mày, tiểu nam hài sôi nổi hoạt bát, nhào lên người thanh niên, không hề có chút gì sợ người lạ.

“Hắc Miêu ca ca, ca thật khó tìm!” Hoàn Cảnh hồn nhiên cười, khuôn mặt nhỏ nhắn, gò má đỏ hồng đỏ mỗ hời, “Đệ tìm rất lâu mới tìm được ca.”

Hắc bào thanh niên “bộp” một tiếng đóng sách lại, cẩn thận đem sách cất kỹ vào trong túi. Sau hai lần thử kéo Hoàn Cảnh xuống khỏi đùi đều thất bại, hần rút cục bỏ cuộc, sau đó thực nghiêm túc mở miệng.

“Tiểu đệ. Người nghe cho rõ...”

“Đệ gọi là Hoàn Cảnh.” Ánh mắt trong sáng của nam hài nhìn chằm chằm mặt thanh niên.

“Hảo, Hoàn Cảnh. Đệ nghe đây,” Thanh niên khua tay, “Ca không phải là mèo con, cũng không phải Hắc Miêu ca ca, ca là ôn thần.”

“Úc! Hóa ra ca ca tên là Văn Sinh!” Hoàn Cảnh vui vẻ nói, “Đệ biết! Trương tú tài cách một con phố cũng tên là Văn Sinh đó! Còn biết viết nữa! Ca có phải là đệ đệ của huynh ấy không?”

(ôn thần là wēshén, còn Văn Sinh là wénshēng)

“Không phải là Văn Sinh của Trương Văn Sinh! Là ôn thần! Ôn thần!” Thanh niên — cũng chính là ôn thần, nổi giận nói. Hắn thậm chí đã quên mất việc nên sửa lại quan niệm sai lầm tên giống nhau chính là thân thích của nhau của tiểu hài tử.

“Không phải Văn Sinh kia? Rồi lại là Văn Sinh?” Hoàn Cảnh nghiêng đầu.

“Là ôn thần!”

“Văn Sinh?”

“Ôn thần!”

“Văn...”

“Đủ rồi!” Ôn thần tức giận đến rống to, hắn chịu đủ trò hề phát âm không rõ này rồi. Càng đáng giận là tiểu quỷ này lại nghiêm túc tin tưởng hắn tên là Văn Sinh, “Ta không phải Văn Sinh, ta là thần! Ôn thần!”

“Nhưng không phải tất cả thần đều gọi là thần gì đó sao?” Hoàn Cảnh nghiêm túc nói, “Ca gọi là Văn Sinh, không phải thần gì đó.”

“Quên đi.” Ôn thần rốt cục bỏ cuộc, cùng một đứa bé sáu tuổi bàn bạc loại chuyện này là sai lầm của hắn, vẫn là mau mau giải quyết mọi việc, sớm thoát khỏi tên tiểu quỷ này là hay nhất, “Hảo, tóm lại người giúp ta tìm số ôn thần, ta phải báo đáp người. Người có nguyện vọng gì không?”

“Nguyện vọng?” Hoàn Cảnh không hiểu.

“Nghĩa là người có chuyện gì muốn làm, có thứ gì muốn có thì nói ta biết.” Ôn thần nhẫn nại giải thích.

Nếu hôm nay Hoàn Cảnh là một đứa bé bình thường thì đã xong rồi, cùng lắm là muốn chút bánh kẹo, hoặc là mấy món đồ chơi linh tinh. Nhưng cậu là Hoàn Cảnh, không phải là đứa bé bình thường.

“Nhưng đệ không có muốn gì hết!” Hoàn Cảnh gơ tay đếm, “Đệ có ba, có mẹ, có chỗ ở, mỗi ngày có cơm ăn có quần áo mặc. Mẹ đã nói làm người phải biết điểm dừng, trong lòng không thể muốn những thứ dư thừa.”

“Đừng để ý mấy thứ mẹ người nói nữa.” Nghe cậu nói chuyện, ôn thần lại bắt đầu nổi nóng, “Trong lòng người muốn cái gì, cứ nói là được.”

“Thật sự... có thể chứ?” Hoàn Cảnh đột nhiên ngưng ngừng, không dám nhìn ôn thần, “Muốn cái gì cũng có thể nói sao?”

“Có thể, người nói được ta liền làm được.” Tâm tình ôn thần đã tốt hơn chút, chỉ cần nguyện ý nói ra, dục vọng của nhân loại đều rất dễ giải quyết.

“Vậy đệ nói nha?” Hoàn Cảnh ngưng ngừng nói.

“Nói mau a!” Ôn thần thúc giục.

“Đệ muốn có bạn.”

“Cái gì?”

Ôn thần không thể tin được, một đứa bé đông dài hoạt bát không sợ người lạ như thế kia lại có nguyện vọng duy nhất là có bạn? Nhìn vẻ mặt lo lắng bản thân đã yêu cầu quá nhiều của tiểu quỷ, mày kiếm của ôn thần bắt đầu biến dạng.

“Người không có bạn?” Hắn hỏi.

“Đệ... đệ vốn có rất nhiều bạn. Tiểu Hoa, A Ngưu cách vách... Còn có rất nhiều tiểu bằng hữu khác.” Tiểu Hoàn Cảnh nắm vạt áo, tựa hồ không biết mở miệng thế nào, “Thế nhưng gần đây đều không thấy bọn họ, không biết đã chạy đi nơi nào...”

“Không thấy?”

“Người lớn nói, tất cả mọi người đều đã đến một nơi rất xa rất xa không thể trở lại, sau đó người lớn còn nói đệ hẳn là nhìn thấy rồi.” Lòng mày nhỏ của Hoàn Cảnh hơi nhíu lại, “Đệ chỉ cảm thấy rất khó hiểu,

sau khi người lớn nói bọn họ đi rồi thì bọn họ có quay về nói hẹn gặp lại với đệ. Nhưng từ sau đó, đệ chưa từng gặp lại họ...”

Nghe thế, ôn thần đã hiểu rõ trong lòng. Hoàn Cảnh nói chính là những đứa bé bị bệnh chết, bởi vì trận ôn dịch này mà hài tử trong thành chết hơn phân nửa. Những chuyện như này đều ghi rõ trên sổ ôn thần, ôn thần so với ai khác đều biết rõ nhất, trận ôn dịch sẽ kéo dài rất lâu, trước khi Hoàn Cảnh kịp trưởng thành thì cả huyện thành chỉ còn lại một đứa bé.

“Cho nên người hy vọng những tiểu bằng hữu này trở về với người?” Ôn thần thấp giọng.

“Không có.” Hoàn Cảnh lắc đầu, “Mẹ nói, bọn họ đều đã đi tới nơi khác sống rất tốt, rất vui vẻ, bọn họ không cần phải tiếp tục ở nơi này chịu khổ. Nếu vậy đệ cũng không hy vọng bọn họ trở về.”

“Ngô...”

“Văn Sinh ca ca, ca sẽ đi đến nơi rất xa rất xa sao?” Hoàn Cảnh có chút sợ hãi hỏi.

“Thời gian này chắc sẽ không có. Nhưng ta vốn sẽ không nán lại một chỗ lâu, nơi này ta ở vài năm rồi sẽ đi...” Ôn thần vươn tay lấy quyển sổ trong ngực, “Chờ ta nhìn một chút...”

“Sau khi ca đi, có còn trở về không?” Hoàn Cảnh nghiêm túc hỏi.

“Có chứ!” Ôn thần nghiêm túc lật sổ ôn thần, “Năm người mười sáu tuổi ta sẽ trở về...”

“Vậy Văn Sinh ca ca, ca làm bằng hữu của đệ đi!” Hoàn Cảnh cười.

“Gi?”

“Nếu bạn cũ không thể trở về, vậy kết bạn mới thôi!” Hoàn Cảnh nghiêm túc nói, “Đệ rất thích Văn Sinh ca ca, cho nên muốn Văn Sinh ca ca làm bằng hữu của mình.”

“Người có bệnh à?” Những lời này ôn thần chỉ trong một ngày đã mắng ra miệng lần thứ hai, “Người muốn làm bạn với một ôn thần như ta?”

“Vì sao không được?” Hoàn Cảnh nghi hoặc, “Đệ cũng là bạn của Văn Sinh ca ca kia mà! Nhưng mà gần đây huynh ấy sinh bệnh, mọi người không cho đệ đi gặp huynh ấy...”

Đúng a! Vì sao không được? Tự bản thân ôn thần cũng đặt câu hỏi. Mặc kệ là trên trời hay dưới đất, thần hay người, chỉ cần bình thường đều sẽ không muốn tiếp cận ôn thần, cùng lắm thì có vài yêu ma quỷ quái sống bằng cách ăn thi thể hoặc phát tán bệnh tật. Xua đuổi nguyên rửa hần thì có rất nhiều, nhưng chưa từng có ai muốn làm bạn với hần.

“Nếu không có lý do thì hần là có thể rồi!” Hoàn Cảnh nhảy dựng lên, “Hoan hô! Đệ có bạn mới rồi!”

Vui vẻ kết được bạn mới, nam hài lặn lên cỏ, ôn thần nhìn Hoàn Cảnh, đột nhiên cảm thấy ánh mặt trời cũng không đến mức chói mắt lắm. Ôn thần đứng dậy, đi đến bên cạnh nam hài ngồi xuống, kỳ thật ngồi dưới thái dương cũng không tệ!

“Người, vì sao muốn kết bạn với ta?” Ôn thần hỏi.

“Bởi vì ca nói thời gian này sẽ không đi đến nơi rất xa, cho dù có đi cũng sẽ trở về.” Hoàn Cảnh nằm ở trên cỏ nghiêm túc nói, “Hơn nữa, ca rất thú vị.”

“Ta rất thú vị?” Ôn thần nhếch một bên mày.

“Đúng vậy!”

Lời vừa dứt, tiểu Hoàn Cảnh đột nhiên dùng tốc độ nhanh như chớp ngồi dậy, dùng sức hôn lên gương mặt trắng bệch của ôn thần, sau đó vui vẻ trở mình qua một bên.

“Hơn nữa, hôn ca rất tốt!” Tiểu nam hài khanh khách cười.

“Ta dám nói, người có bệnh.” Ôn thần một tay lau sạch nước miếng trên mặt, một tay đè trán nam hài không cho cậu lặn loạn xạ, “Hơn nữa, tuyệt đối không phải là ta khiến người sinh bệnh.”

Vì thực hiện lời hứa “người nói được ta liền làm được”, cũng vì một nguyên nhân kỳ lạ nào đó, ôn thần thật sự thành bạn với Hoàn Cảnh. Mỗi ngày, ôn thần buổi tối làm việc, ban ngày để cho Hoàn Cảnh lôi kéo mình đi chơi thăm hỏi người ta khắp nơi. Hiện giờ ở trong thành không còn bao nhiêu hài tử, cho nên hài tử đi đến đâu cũng rất được hoan nghênh, hơn nữa Hoàn Cảnh tính tình đáng yêu, quả thực giúp cho cậu ở đâu cũng thuận lợi.

Hoàn Cảnh ngày thơ thích đi khắp nơi khoe khoang người bạn mới của mình, cho nên lôi kéo ôn thần đến từng nhà thăm hỏi bạn bè. Ôn thần không lay chuyển được cậu, đành phải mặc cậu kéo đi xung quanh, nhìn loài người chỉ cần cùng mình gặp mặt đã bị bệnh chết thảm. Người lớn ngoại trừ cảm thấy “Văn Sinh ca ca” này có hơi quái gở, thì nhiều lắm là sau lưng ghét hắt hủi nói lỗ mãng. Có điều một đại nam nhân mà lại cả ngày cùng tiểu quý chạy tứ xứ thì đại khái cũng không thể mong chờ hắt hủi nghiêm túc được bao nhiêu.

Ban đầu không ai chú ý tới, nhưng nhiều ngày có người bắt đầu hoài nghi. Chỉ cần là nhà nào có Hoàn Cảnh mang “Văn Sinh ca ca” tới thăm thì không bao lâu sẽ có người mắc ôn dịch qua đời. Dần dần trong thành bắt đầu nổi lên lời đồn không tốt, nói rằng Hoàn Cảnh gặp phải ôn thần, mọi người bắt đầu bài xích đứa bé này. Tiểu Hoàn Cảnh không hiểu xảy ra chuyện gì, ôn thần nói cậu cũng không hiểu. Cuối cùng cha mẹ Hoàn Cảnh chịu không nổi nữa, quyết định đem đứa nhỏ này đi.

Trên núi Đông Nam có một tiên nhân kêu là Phí Trường Phòng, nghe nói có năng lực trăm yêu trừ ma. Nếu muốn tìm người thu nhận, lại còn giúp diệt trừ yêu ma vô danh Hoàn Cảnh gặp phải thì chỉ có thể dựa vào tiên nhân. Vợ chồng Hoàn gia không cho Hoàn Cảnh có cơ hội nói lời từ biệt với “Văn Sinh ca ca” đã mang cậu bé lên núi Đông Nam tìm tiên nhân. Muốn cầu tiên nhân rời núi thu yêu, muốn đem Hoàn Cảnh giao cho thần tiên, bớt đi một tai họa.

Hoàn gia một nhà ba người quỳ bảy ngày bảy đêm, rốt cục cũng cầu được tiên nhân ra mặt. Phí Trường Phòng nhìn Hoàn Cảnh linh khí bức người, nhưng trên người lại mang theo tà khí của ôn thần, nhả lại hàng lông mày trắng.

“Ta không quản sự vụ nhân gian đã lâu rồi. Thu nó làm đồ đệ thì có thể, nhưng nó phải ở lại chỗ ta, không thể có bất kỳ tiếp xúc nào với bên ngoài.” Phí Trường Phòng nói. “Đứa nhỏ này lương chất mỹ tài, nếu cứ bỏ mặc thì sẽ đi vào con đường tà đạo.”

Nghe nói vậy, cha mẹ Hoàn Cảnh đương nhiên cầu còn không được. Sau khi dặn dò Hoàn Cảnh phải nghe lời, hai người liền bỏ lại đứa nhỏ chạy xuống núi như chạy nạn. Trở về người trong làng hỏi, bọn họ liền nói đứa nhỏ vì trăm yêu trừ ma, đã lên núi cùng thần tiên học nghệ rồi. Nói cũng lạ, từ sau khi Hoàn Cảnh lên núi theo Phí Trường Phòng học tập tiên thuật thì bốn phía huyện Nhữ Nam ôn dịch lui dần.

Trong lúc mọi người ăn mừng ôn thần đã rời đi cũng không quên nhắc đến hài tử Hoàn Cảnh kì lạ.

Hoàn Cảnh phi thường nghe lời, mặc dù không muốn tách khỏi “Văn Sinh ca ca”, nhưng nếu cha mẹ muốn cậu hảo hảo nghe lời sư phụ thì cậu cũng chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo. Cuộc sống trên núi rất nhàm chán, chỉ có Phí Trường Phòng và tiên thuật của ông là nhìn được học được. Tiên nhân không nói nhiều, trừ bỏ dạy học thì không còn gì để nói, sinh hoạt mỗi ngày cũng chỉ có đọc sách và luyện kiếm, nếu không thì là nuốt mây phun sương ăn hạt thông.

Cũng nhờ Hoàn Cảnh là một đứa bé ngoan biết nghe lời nên mới chịu nổi những ngày thành tiên ngọt ngào này.

Chớp mắt một cái chín năm trôi qua, Hoàn Cảnh nhỏ nhỏ đã trở thành một tiểu tử cao trắng. Phí Trường Phòng dạy cậu rất nhiều tiên đạo và pháp thuật trăm yêu trừ ma, cậu cũng như một miếng bọt biển hút nước hoàn toàn nuốt trọn.

Một ngày nọ, khi Hoàn Cảnh đang ở trong sân luyện kiếm thì Phí Trường Phòng lúc này đã rất ít chỉ bảo cậu, đi tới. Thiếu niên khom mình hành lễ, Phí Trường Phòng giao cho cậu một cây thanh long hàng yêu kiếm, muốn cậu xuống núi.

“Mùng chín tháng chín, ôn ma sông Nhữ muốn đi ra hại người, người nhanh chóng cầm thanh kiếm này hồi hương trừ hại đi.” Phí Trường Phòng nói.

“Ô! Ý là con có thể xuống núi à?” Hoàn Cảnh vui mừng khôn xiết.

“Nhưng không phải là muốn người xuống núi chơi.” Trải qua rất nhiều năm nhưng Phí Trường Phòng vẫn không chịu nổi tính cách vô tư của đồ đệ, “Hảo hảo làm theo lời nói của ta mới có thể cứu người nhà của người.”

“Vâng thưa sư phụ.” Hoàn Cảnh nghiêm nghị đứng vững.

“Ở đây còn có một bao lá thù du, một bình rượu hoa cúc. Mang người nhà của người lên núi, đem lá cây phân cho mỗi người một miếng, để ôn ma không dám đến gần; đem rượu hoa cúc đổ ra cho mỗi người uống một ngụm, có thể tránh được ôn dịch.”

“Hảo.”

Hoàn Cảnh tuy rằng trả lời nghiêm túc, nhưng sư phụ lại không thể yên tâm với đồ đệ trẻ tuổi này. Phí Trường Phòng biết Hoàn Cảnh tuy rằng thiên tư nổi trội, nhưng thái độ làm người lại không phải đơn thuần bình thường, nó thường xuyên không phân biệt được thị phi. Nhớ lại năm đó lúc Hoàn Cảnh lên núi, tà khí ôn thần đã khiến ông rất lo lắng, ông chưa từng cùng Hoàn Cảnh nói qua người bạn năm đó là ai, có trời mới biết đến lúc đó thiếu niên này có thể mềm lòng hay không? Phí Trường Phòng thoái ẩn trong núi đã lâu, lần này để đồ đệ xuống núi, trong đầu ông lại nổi lên ý niệm quan tâm.

“Mùng chín tháng chín, ở trong nhà chờ ta, ta sẽ đến giúp người một tay.” Cuối cùng, Phí Trường Phòng nói như vậy.

Phí Trường Phòng gọi một con tiên hạc đưa Hoàn Cảnh xuống núi. Tiên hạc chỉ đưa thiếu niên đến ngoại ô, cho nên không thấy được cũng không có biện pháp hỏi báo với chủ nhân, kỳ thật Hoàn Cảnh còn chưa vào thành đã cùng ôn thần gặp mặt.

Chân cầu ở thành Bắc, dưới đại thụ không người, khi Hoàn Cảnh đi ngang qua thì liếc nhìn vài lần, quả nhiên thân ảnh màu đen đầy quen thuộc đang đứng đó. Chín năm trôi qua, dung mạo của hắn vẫn không chút thay đổi. Hoàn Cảnh đã sớm không còn là tiểu hài tử, học cùng tiên nhân nhiều năm như vậy, cậu cũng nhận ra được dị vật không phải người.

“Văn Sinh ca?”

Hoàn Cảnh đến gần, ôn thần ngẩng đầu. Cách lâu như vậy, dung mạo trắng xanh của ôn thần vẫn như trước, hắn liếc mắt một cái liền nhận ra Hoàn Cảnh, cười nhìn thiếu niên mang theo vẻ mặt đề phòng đi đến gần.

“Đệ đã về rồi?” Ôn thần nói.

Đôi môi mỏng trắng bệch nở nụ cười bất biến, nhưng nụ cười này giờ đây ở trong mắt Hoàn Cảnh lại chứa một tia tà khí. Thiếu niên bình tĩnh nhận ra, người bạn thời thơ ấu không phải phàm nhân.

“Ca cũng không phải là một con người tên “Văn Sinh” đúng không?” Hoàn Cảnh đi lên trước, thử hỏi.

“Ồ! Đương nhiên không phải.” Ôn thần âm âm cười, “Thật là mừng, đệ rốt cục đã nghĩ thông rồi.”

“Người rốt cuộc là ai?”

“Ta là ôn thần, là ôn thần chuyên mang đến ôn dịch cho nhân gian.” Ôn thần vô tư nói, “Mười năm trước ta đã nói với người rồi, là người nghe không lọt, bướng bỉnh muốn làm bạn với ta.”

“Tất cả mọi người nói ôn thần hại người, sư phụ ta cũng nói như vậy.” Hoàn Cảnh nhú mày, “Nhưng người vì sao lại không hại ta? Vì sao năm đó toàn thành ôn dịch chỉ có nhà của ta không có việc gì?”

“Bởi vì người muốn làm bạn với ta.”

Ôn thần cười cười đứng dậy, lưng biếng duỗi lưng. Hoàn Cảnh lúc này mới chú ý, hiện giờ ôn thần chỉ cao hơn cậu một cái đầu. Gương mặt gầy gò trắng bệch kia cách cậu rất gần, tà khí màu đen không ngăn được vẻ tuấn lãng của dung mạo thực thể. Rõ ràng là gương mặt đã nhìn quen mắt nhưng lại khiến cho Hoàn Cảnh nhìn đến ngẩn người.

“Được rồi! Nhìn thấy người là tốt rồi, nên bắt đầu làm việc thôi!” Ôn thần xoay xoay cổ, dáng vẻ thoải mái nói.

“Người muốn đi giết người sao?” Nếp nhăn giữa hai hàng lông mày của Hoàn Cảnh càng sâu.

“Xin hãy nói là ta muốn đi rải ôn dịch.” Ôn thần nhếch miệng cười, “Trước mừng chín tháng chín phải rải đủ số lượng mới được, đến ngày đó mới có thể một lần đạt đủ chỉ tiêu a!”

“Chín tháng chín?” Hoàn Cảnh nhớ tới lời sư phụ, “Ngày đó người muốn làm gì?”

“Làm gì? Đồ (tàn sát) thôn a!” Ôn thần rất nghiêm túc lấy ra một quyển sổ đen từ trong ngực, “Trễ nhất trước mừng chín tháng chín phải đoạt được bao nhiêu bao nhiêu nhân mạng ở Nhữ Nam, chín tháng chín Nhữ Nam phải trở thành thành trống, đều viết hết ở trong này nè!”

“Trước đó?” Hoàn Cảnh theo thói quen nghiêng đầu, “Vậy sao người lại muốn kéo tới ngày đó mới đồ thôn?”

“Ta thích.” Ôn thần vui vẻ cất sổ vào trong ngực.

“Vậy sao người lại muốn nói với ta?”

“Ta thích nhìn người làm anh hùng.”

“Tại sao là ngày mừng chín tháng chín?”

“Thiên cơ bất khả lộ.”

“Vậy tại sao sư phụ biết người muốn đồ thôn vào mừng chín tháng chín?”

“Hắn thần thông quảng đại a!” Ôn thần cười đến há to mồm, “Có thể hắn cầu kết với chiều khí quỷ chẳng?”

Hoàn Cảnh trầm mặc, cậu không biết ôn thần đang nghĩ gì.

“Người có biết, sư phụ muốn ta xuống núi trừ ôn ma...” Thiếu niên dò xét nói.

“Ta cũng nghĩ vậy, cái tên thí tiên nhân nhiều chuyện này.” Ôn thần khinh thường lắc đầu, “Học được chút pháp thuật liền tự cho mình đúng, cả ngày muốn trừ ôn ma cứu thế nhân...”

“Không được nói xấu sư phụ ta.” Hoàn Cảnh vỗ bảo kiếm bên hông, “Người hy vọng ta giết người sao? Mau xin lỗi đi!”

Hoàn Cảnh nói những lời này rất nghiêm túc, ôn thần nghe cũng rất không nghiêm túc. Giọng nói chưa hoàn toàn biến đổi của thiếu niên bị giọng cười của ôn ma át mất, trở thành tiếng lẩm bầm mơ hồ trong miệng.

“Người cười cái gì?”

Chờ ôn thần vất vả cười xong, Hoàn Cảnh có chút tức giận hỏi lại, lại đổi lấy gương mặt mỉm cười sâu sắc của ôn thần.

“Ta cười người đáng yêu a!” Ôn thần cười đến miệng sắp toét ra mang tai, “Người một chút cũng không thay đổi, tiểu Hoàn Cảnh.”

“Cái gì...?”

Thiếu niên còn chưa mắng xong, lời nói đã bị phong kín trong miệng. Hắc y ôn thần bất ngờ tiến lại gần, thừa dịp thiếu niên đang mở miệng nói chuyện liền hôn một nụ hôn thật sâu. Hôn xong thiếu niên còn chưa lấy lại tinh thần, hắn đã xoay người biến mất.

“Chờ, chờ đã!” Thiếu niên lau miệng đuổi theo, “Người rốt cuộc đang làm gì vậy?”

“Mừng chín tháng chín, mang người nhà của người lên núi đi!”

Ôn thần lại hóa thành con mèo đen chân trắng, mắt xanh ónh ánh, nhanh như chớp chạy mất dạng, chỉ còn thanh âm ngả ngớn lưu lại trong không trung.

“Nếu có thể, ta không muốn đánh với người.” Hắn nói.

Sau đó Hoàn Cảnh cũng đi tìm, nhưng không thể tìm thấy thân ảnh của ôn thần. Rất nhanh đã tới ngày mừng chín tháng chín, từ sáng sớm Hoàn Cảnh đã đưa mọi người trong thành lên núi tị nạn. Phân chia cho mọi người lá thù du, rượu hoa cúc xong, cậu lại vội vàng xuống núi về nhà. Phí Trường Phòng sớm chờ ở đó, rất hài lòng xử trí của đồ đệ.

Chính ngộ còn chưa qua, từ phương xa đã truyền đến thanh âm heo bò ồn ào gà chó kêu thảm. Theo các kiểu kêu thảm mà dần dần tới gần, hai thầy trò cảm giác được tà khí truyền thủy cường đại vẫn đục của ôn ma. Sau đó, là giọng nói của ôn thần.

“Ai nha! Nhà này sao không có ai hết vậy? Vậy ta đành phải bắt chó của ngươi thay thế rồi!”

Tiếp nối lời nói đùa giỡn của ôn thần là tiếng kêu thảm thiết của con chó sắp chết, tiếp theo lại quay về yên tĩnh. Không bao lâu, lại truyền tới lời tương tự.

“Hừm! Nhà này cũng như vậy! Sao lại thế này nhỉ?” Ôn thần tự nhủ lớn tiếng cười, “Thật sự là vận khí không tốt, vậy ta giết heo và gà thôi! Diêm La Vương thực có lỗi! Tôi là bất đắc dĩ thôi!”

Cứ như vậy, ôn thần vừa đi vừa giả vờ cảm thán bốn bề không người, sau đó dùng thủ pháp khoa trương thịt dê giết gà. Đợi hần tảo bộ đến trước nhà Hoàn Cảnh thì trên mặt hiển nhiên đã cười đến mệt mỏi.

“Yêu! Nơi này có người này!” Hắc y thanh niên chọn mi xoa má, “Sinh linh trong thành hẳn là phải chết sạch, nhà này làm thế nào mới tốt đây?”

“Nhữ Nam ôn ma! Ngươi hại người nhiều năm, hôm nay thầy trò chúng ta phải vì dân trừ hại!” Phí Trường Phòng tay cầm bảo kiếm, gầm lên với ôn thần.

“Ai, đây không phải là tiểu Hoàn Cảnh của ta sao?” Ôn thần hoàn toàn xem nhẹ tiên nhân bên cạnh, “Sao ngươi không lên núi tị nạn hử? Cùng một ông già ở đây làm gì?”

“Văn Sinh...” Hoàn Cảnh nhất thời còn chưa thể sửa miệng, “Ôn thần ngươi... Ngươi tại sao muốn cho ta cơ hội mang mọi người đi?”

“Vì sao? Ta nghĩ đáp án rất rõ ràng rồi không phải sao?” Ôn thần bày ra vẻ mặt “ngươi là đồ ngốc”, “Ngươi đi nhiều năm như vậy, trở về người trong thành lại toàn bộ chết hết, ngươi sẽ rất đau khổ đúng không?”

“Vậy ngươi vì sao không dứt khoát dùng rai ôn dịch nữa?” Hoàn Cảnh khó hiểu.

“Không rai ôn dịch không được a! Đó là công việc của ta, ta là thần. Trùng ta cũng vô dụng thôi, các người chết sạch cũng không phải do ta quyết định.” Ôn thần lại lấy quyển sổ đen từ trong ngực, hướng hai thầy trò mở ra, lần này Hoàn Cảnh đã thấy được thiên thư dày đặc trên đó, “Không đoạt đi tánh mạng chính xác, ta sẽ bị cấp trên phạt. Trách nhiệm ở đây, không thể không giết! Ngươi đem mọi người đi hết, lần này ta bị phạt thảm rồi...”

“Buồn cười, ôn ma như ngươi rõ ràng là lấy chuyện đoạt mạng làm vui!” Phí Trường Phòng bị bỏ quên một bên cả giận nói, “Không được dùng yêu ngôn mê hoặc đồ đệ của ta! Bớt kiêu căng cho hành vi tàn ác của mình đi.”

“Ai... Ta nói phạm nhân các ngươi, chỉ biết dùng quan điểm của mình để đánh giá thế giới. Phạm nhân học được chút pháp thuật vẫn là phạm nhân thôi.” Ôn thần bất đắc dĩ thu lại sách, “Ngoan ngoan nghe lời thần nói, thế giới không phải chỉ lớn như ngươi nhìn thấy thôi đâu, ngươi mới không được dạy hư Hoàn Cảnh của ta!”

“Nói hươu nói vượn!”

Phí Trường Phòng quát lên một tiếng, rút kiếm phi thân xông lên chém về phía ôn thần. Bị ôn thần xem thường như vậy, mười phần đã chọc giận tiên nhân tu hành nhiều năm. Có lẽ ôn thần nói rất đúng, phạm nhân tu hành có lâu đến đâu vẫn là phạm nhân, không thể chịu được cách nói mâu thuẫn với giá trị quan của mình. Hoàn Cảnh đứng ở bên cạnh lo lắng nhìn, một bên là bạn thời thơ ấu, một bên là ân sư dạy bảo nhiều năm, cậu không biết nên giúp bên nào, cũng không biết làm thế nào chen vào trận đấu này.

Tuy rằng ôn thần là thần, Phí Trường Phòng chỉ là con người tu hành tiên thuật nhiều năm. Nhưng ôn thần hai tay trống trơn không chuyên đánh nhau, lại không biết vì sao không chịu chiếu theo lời cảnh cáo trước

đó của Phí Trường Phòng với Hoàn Cảnh mà thả ra ôn dịch chiếu khí đẩy lui địch, tiên nhân cầm trăm yêu kiếm, vài chiêu tiếp theo Phí Trường Phòng chiếm không ít ưu thế.

“Nhìn cho kỹ, Hoàn Cảnh.” Phí Trường Phòng đặc ý, “Người này luôn miệng nói mình là thần, lại đánh không lại phạm nhân trong lời của mình. Không phải yêu ma thì là cái gì?”

“Xin người đẩy, người là đứa bé ba tuổi hả? Phi!” Ôn thần phun nước miếng mang theo tơ máu, xem ra là bản thân không cẩn thận cắn trúng rồi, “Đánh thắng là thần, đánh thua là người xấu yêu quái. Thế giới của người thật đúng là đơn giản.”

“Câm mồm! Tên yêu nghiệt này!”

Phí Trường Phòng tức giận đến cực điểm, trường kiếm trong tay nhanh chóng bắn ra, tức thì đâm thủng ngực ôn thần không kịp đề phòng, dính ở trên tường. Kiếm kia cũng không phải là kiếm bình thường, mà là kiếm tiên đặc biệt rèn luyện để trừ ôn. Bắn một cái, ôn thần liền bị trọng thương, bị đóng ở trên tường không thể động đậy.

Thu thập xong ôn thần, Phí Trường Phòng có chút nổi nóng quay đầu lại nhìn đồ đệ. Hoàn Cảnh trong tay cầm thanh long hàng yêu kiếm đứng ngăn người, cứ lảng lảng nhìn ôn thần đang vụn vụn giã giã trên tường, làm cho sư phụ nhìn thấy liền nổi giận.

“Nghiệt đồ, vì sư muốn người xuống núi trăm yêu, người lại ngơ ngẩn đứng xem một bên.” Phí Trường Phòng mắng to, “Bây giờ thì xong rồi, người có lời gì để nói?”

“Ta...”

Mới vừa mở miệng, nước mắt liền từ trên mặt Hoàn Cảnh chảy xuống. Phí Trường Phòng nhú mày đến gần, muốn nghe rõ ràng đồ nhi nói gì.

“Ta...” Hoàn Cảnh khóc nói, “Ta thật hối hận...”

“Ân, không tồi, còn biết ăn năn.” Phí Trường Phòng vừa lòng gật đầu, “Nói cho vi sư, người hối hận cái gì?”

“Ta hối hận không giúp hần!”

Hoàn Cảnh rống to một tiếng, thanh long hàng yêu kiếm đột ngột chém ngực của Phí Trường Phòng thành hai nửa. Tiên nhân tu luyện nhiều năm chỉ kịp hừ một tiếng đã té ngã trên mặt đất, hoàn toàn không hiểu, trợn to hai mắt trừng đồ đệ.

“Người... vì sao?”

Tiên nhân phun ra máu di ngôn cuối cùng liền nhắm mắt, bởi vậy không thấy được ái đồ đã bỏ lại bảo kiếm, hoàn toàn không nhìn thi thể ân sư mà chạy tới bên người ôn thần. Coi như vận khí của lão tốt, cho nên không thấy cảnh Hoàn Cảnh rút kiếm của Phí Trường Phòng, thả ôn thần xuống đất, cực kỳ dịu dàng vuốt ve mặt của hần.

“Thực xin lỗi... Là đệ hiểu rõ quá trễ.” Nước mắt của thiếu niên đọng lại trên mặt ôn thần, “Là đệ không nên... Là lỗi của đệ...”

“Hiểu rõ, cái gì?” Ôn thần còn chút sức lực, yếu ớt cười.

“Vì sao sư phụ biết được ca muốn đồ thôn, vì sao sẽ có thời gian mang mọi người đi tránh nạn... Đều là vì đệ đúng không?” Giọng nói của Hoàn Cảnh bắt đầu nghẹn ngào, “Là ca cố ý để lộ tin tức... Vì đệ, cố ý...”

Ôn thần nằm đó trừng mắt, hần tựa hồ không có hơi sức trả lời, chỉ cười u ám không đáp.

“Đều là lỗi của đệ, đệ, đệ nên ngăn cản hần sớm một chút... Như vậy, như vậy ca sẽ không...”

“Đã nói với đệ... tiên nhân đều là... thí...” Ôn thần một câu cũng nói không xong, nhưng vẫn nằm trên mặt đất miễn cưỡng cười vui. “Không cần... Không cần lo lắng... Ta, ta sẽ không chết... Thật là ca húng, đệ... sẽ nghĩ...”

“Đừng nói chuyện, đệ... đệ sẽ nghĩ cách.”

Hoàn Cảnh luống cuống tay chân đè lại vết thương của ôn thần, nhưng chảy ra không phải là máu, mà là khí xám đen. Dòng khí kia ngăn cũng ngăn không được, từ giữa ngón tay cuộn cuộn trào ra không dứt.

“Đừng khóc... Đừng, đừng lo lắng...” Ôn thần ho mấy cái, “Mọi chuyện không hẳn như đệ thấy đâu... Đừng tự giới hạn trong, trong thế giới của mình... Những điều này là năm đó... chính đệ... dạy ta...”

“Ca đang nói cái gì? Đệ không hiểu! Ca đừng nói chuyện nữa!” Hoàn Cảnh càng khóc càng hăng.

“Đừng, đừng gấp...” Ôn thần nói, “Ta là thần, ôn thần... cho dù thoát nhìn... ta đã chết... ta sẽ còn trở về.”

“Có ý gì?” Hoàn Cảnh nước mắt từng giọt từng giọt rớt xuống, thấm ướt quần áo của ôn thần.

“Cho dù thoát nhìn rất giống... ta sẽ không bị phạm, phạm nhân giết chết...” Ôn thần cố hết sức cầm tay Hoàn Cảnh, “Chờ ta... Chờ ta... Mặc kệ có bao nhiêu năm, ta sẽ trở về...”

“Hảo, đệ sẽ chờ, ca nhất định phải trở về.”

Có những lời này của Hoàn Cảnh, ôn thần nháy mắt hóa thành một luồng sương đen đặc. Rõ ràng phải thăng thiên, nhưng lại lưu luyến không rời quần quanh bên cổ thiếu niên, vỗ về cái mũi đoan chính, khoe miệng đoan chính của thiếu niên, ở bên lỗ tai đoan chính lưu lại câu nói sau cùng: “Mùng chín tháng chín, ta chờ đệ.”

Không ai biết Hoàn Cảnh giết sư phụ, cũng không ai biết “ôn ma” ra sao, chỉ biết là sau đó Hoàn Cảnh lại như trước hàng năm đưa mọi người lên núi tị nạn. Hoàn Cảnh nói ôn thần còn có thể trở về, bởi vậy năm này qua năm khác, mùng chín tháng chín đều một mình ở trong nhà chờ. Mãi đến một năm, người nhà xuống núi thì phát hiện Hoàn Cảnh đã chết ở trong sân nhà, trên mặt vẫn còn nụ cười.

Cứ như vậy, tập tục cứu cứu Trùng Dương cấm thù du, uống rượu hoa cúc, lên núi tránh nạn truyền ra, nhưng không có chuyện gia súc hoặc người cả thành chết cùng một ngày truyền ra. Nguyên nhân trong đó, mọi người không biết, có lẽ cũng không muốn biết. Bởi vì con người vẫn là giới hạn bản thân trong thế giới của mình thì sẽ vui vẻ hơn.

Còn những người không giới hạn bản thân, thì sẽ thấy không biết từ lúc nào phía sau ôn thần có thêm một con mèo. Đó là một con mèo trắng chân đen, con mắt vàng rực, hình dáng phi thường đáng yêu. Có điều nếu có người bạn nào dám hỏi vì sao hẳn mang con mèo kia đi khắp nơi, thì nhất định đôi môi không chút huyết sắc của ôn thần sẽ cười rộ lên, trả lời rằng: “Ta thích.”

“Cho nên là nhân thú luyến?” Tân Ngải Nhân hỏi.

“Là nhân thần luyến! Anh đủ chưa!” Bạch Linh trừng lại.

“Ha ha!”

Bạch Linh lại kể một câu chuyện thật dài, bắt tri bắt giác ngoài cửa sổ mưa gió cũng yếu đi không ít. Mục đích thực hiện được, thành công dời đi chấp niệm “muốn ra ngoài chơi” của yêu hồ, Tân Ngải Nhân cười trộm trong lòng, ngồi trên ghế chờ, nhìn hồ ly miệng khô lưỡi khô đi đến một góc uống nước.

“Đúng rồi, chuyện vừa rồi làm tôi nghĩ đến một vấn đề quái nhiều tôi đã lâu.” Tân Ngải Nhân đột nhiên vuốt cằm, như có điều suy nghĩ, mở miệng.

“Ân?”

“Hoàn Cảnh đến cùng vì sao lại thích ôn thần vậy?”

“Vì sao?” Bạch Linh có điểm khó hiểu, nó kể qua bao nhiêu chuyện xưa là dường như bấy nhiêu nhân thần không cần lý do để yêu, đây hình như là lần đầu tiên Tân Ngải Nhân thắc mắc, “Thích ai còn cần lý do sao?”

“Ân, cần sao...?” Tân Ngải Nhân nghĩ nghĩ lại bổ sung thêm, “Tôi nghĩ, rõ ràng xa nhau lâu như vậy, sau này phát hiện đối phương không phải như mình nghĩ lúc trước, vì sao lại không bị đả kích lớn? Vì sao ngược lại còn thích đối phương? Hơn nữa thích đến mức người thầy dạy mình nhiều năm như vậy cũng giết?”

“Theo ví dụ của Hoàn Cảnh mà nói... Hẳn không phải là vấn đề yêu thích, mà là đột nhiên phát hiện bên nào nói đúng chẳng? Hoặc là nói cảm giác được thái độ của bên nào đúng đắn hơn... Sau đó còn có bên nào đối với mình tốt hơn.” Bạch Linh liếm liếm miệng. Nghiêng đầu, “Muốn nói sau khi hẳn chọn bên xong thì giết ai đều không sao cũng đúng, tiểu quỷ loài người vốn rất dễ bị lừa! Nhưng trọng điểm anh hỏi hình như không phải cái này? Anh nói đã phiền não rất lâu rồi mà?”

“Ân, một phần là vậy, có điều một phần khác là về cậu.” Tân Ngải Nhân nói, “Tôi muốn hỏi cậu từ lâu rồi, cậu nói cậu luôn luôn tìm chuyển thể của chủ nhân mình, cũng tìm được rất nhiều lần. Nhưng cho dù linh hồn giống nhau, bởi vì hoàn cảnh và thời đại bất đồng, nên người kia cũng sẽ không giống tiền thế đúng không?”

“Trên cơ bản là không. Cho nên?” Bạch Linh đối với đề tài này có chút đứng ngồi không yên.

“Cho nên chuyện của ôn thần làm tôi nghĩ đến, mỗi lần cậu tìm được chuyển thể mới, chẳng lẽ sẽ không như Hoàn Cảnh thích ứng không tốt sao? Rốt cuộc là bởi vì linh hồn kia đối với cậu quá quan trọng, cho nên vô luận thế nào đều chấp nhận tất cả? Hay là mỗi lần đều coi như một người mới mà ở chung?”

“Theo kết quả mà nói thì không có gì không giống...” Bạch Linh động động cái lỗ tai và chồm râu, “Bởi vì tôi là hồ ly, không giống như nhân loại các anh nghĩ này nghĩ nọ. Hẳn đã đồng ý nuôi tôi chính là phải nuôi tôi, có nhớ hay không, có giống hay khác, đều như nhau.”

“Cái này, tôi nên gọi là triết lý mặt dày sao?”

“Ngải Nhân, hôm nay hình như anh có hơi khác thường?” Bạch Linh khó hiểu nhìn con người.

“Có sao?” Tân Ngải Nhân bắt chước động tác của hồ ly, nghiêng đầu.

“Có.”

“Cậu suy nghĩ nhiều quá rồi.” Tân Ngải Nhân đứng dậy, thả lỏng gân cốt, “Cũng không còn sớm, chuẩn bị cơm ăn đi.”

18. Chương 18: Thủy Thần

Mùng mười tháng mười • lễ cúng thủy tiên tôn vương

Chức thủy tiên tôn vương và tục xưng long cung thủy thần có vài điểm tương tự. Chỉ khác nhau ở chỗ long cung cai quản loài cá tôm cua, còn thủy tiên tôn vương chứng quản việc phán xử oan hồn trong nước và phù hộ đi thuyền bình an.

Thông thường thủy tiên tôn vương gồm có Đại Vũ, Ngũ Viên, Khuất Nguyên, Lý Bạch, Vương Bột. Ngoài ra còn có Hàn Ngạo, Bá Ích, Hạng Vũ cũng dùng danh xưng này.

Đại Vũ trị thủy công trạng muôn đời, Bá Ích phụ giúp. Ngũ Viên thời Xuân Thu nổi sông, Khuất Nguyên thời Chiến quốc trầm Mịch La, Hạng Vũ cuối thời Tần tự vẫn ở Ô Giang, Vương Bột đầu thời Đường chìm Nam Hải, đều là những con người ôm nỗi ưu sầu nhảy sông, sau đó được gọi là thủy tiên tôn vương. Lý Bạch giữa đời Đường, bởi vì văn chương được mọi người yêu mến, cho nên sau khi chết chìm cũng gọi là thủy tiên tôn vương được người tế bái.

Còn Hàn Ngạo sống vào thời nhà Hạ. Sử ghi: con của Hàn Trạc, sức lớn vô cùng, có thể đi thuyền trong đất liền. Khi ngư dân đi thuyền gặp phải cuồng phong, thì sẽ cầu khẩn có được năng lực đi thuyền trên đất liền.

Tuy nói sắc thu đã dần tan, thời tiết dần tiến vào đầu đông, nhưng tháng mười âm lịch của Đài Bắc vẫn có chút oi bức hanh người. Chiều hôm nay mặt trời tà tà tỏa nắng, không khí còn chưa bớt nóng, Tân Ngải Nhân đã bắt đầu khóa cửa nhà. Khóa cửa vốn là chuyện bình thường không phải kinh ngạc, nghịch lý chính

là chẳng những anh khóa cửa bên trong mà còn gia tăng thêm một ổ khóa trên từng chốt cửa, rõ ràng chính là muốn đem mình và bạch hồ nhốt trong nhà.

“Ngải Nhân, anh làm gì vậy?”

Bạch Linh nằm trên ghế sa lon, ánh mắt theo chủ nhân đi qua đi lại chung quanh. Thanh niên bận rộn không thềm để ý đến hồ ly, vẫn còn mải mê khóa cửa khắp nơi. Khóa cửa chính xong còn đi khóa cửa sổ.

“Ngải Nhân?” Bạch hồ cất cao giọng, không che giấu được nghi hoặc trong lòng, “Đâu nghe nói sắp có bão đâu! Anh khóa nhà khóa cửa làm gì vậy? Không cho tôi ra ngoài à? Hôm nay sao không giục tôi ra ngoài tìm người?”

Tân Ngải Nhân vẫn không nói lời nào, khóa xong cửa sổ, bắt đầu đem cửa phòng khách thông tới nhà bếp và các phòng khác đóng lại, chỉ còn duy nhất cửa phòng tắm mở rộng. Sau đó, đem một xâu chìa khóa cất vào túi tiền của mình, cẩn thận kéo dây lại.

“Tốt lắm.” Tân Ngải Nhân rút cục hết bận, vỗ hai tay đi về hướng hồ ly, “Đến đây. Bạch Linh.”

“Để làm chi?” Hồ ly dán sát hai lỗ tai, vẻ mặt vô cùng bất an.

“Tắm.”

“Không cần!”

Bạch hồ nhảy dựng lên, chạy ra cửa. Nhưng còn chưa tới cạnh cửa bốn cái chân đầy lông đã thắng lại. Nó hiểu rồi, hiểu rõ ràng, hóa ra vừa rồi khóa nhà khóa cửa không phải vì phòng thiên tai, cũng không phải để tránh khí lạnh, nó đã nói đúng một nửa — là phòng nó đào tẩu.

“Ngải Nhân... Đứng.” Bạch Linh gục ở cạnh cửa, cuộn lại thành một cục bông trắng, “Không cần...”

“Không thương lượng, cậu hồi lắm.” Tân Ngải Nhân lạnh lùng tuyên bố, “Ngày nào cậu còn ở nhà tôi thì ngày đó còn phải theo lời tôi tắm rửa.”

“Hôm, hôm nay không phải ngày lành để tắm! Không thể tắm!”

“Là ngày lành, thời tiết rất tốt.” Bàn tay to của thanh niên vươn về hướng hồ ly.

“Không được! Hôm nay là lễ cúng thủy tiên tôn vương! Phải tiết kiệm nước! Không thể tắm nếu không sẽ bị trừng phạt!” Bạch Linh liều chết dè dặt thân thể, kêu lớn.

Bàn tay vươn ra của Tân Ngải Nhân dừng giữa không trung, vừa bực mình vừa buồn cười nhìn hồ ly cuộn mình thành một quả cầu nhỏ đến không thể cuộn nữa, lại liếc mắt nhìn tờ lịch bên cạnh. Mừng mười tháng mười âm lịch, đúng là kế bên có ghi ngày cúng thủy tiên tôn vương.

“Lễ cúng thủy tiên tôn vương và tắm rửa có liên quan gì chứ?” Người hiện đại nghi ngờ.

“Nghe, nghe xong anh sẽ biết!” Bạch hồ thấy đã thành công dời đi sự chú ý, cái lỗ tai dựng lên, “Anh còn nhớ rõ Mịch La và Khuất Nguyên không?”

“... Khuất Nguyên?”

“Đúng, Khuất Nguyên.”

“... Cậu nói. Là gì?”

“Cái gì là cái gì?”

“Cái này!”

“Ai?”

“Đừng giả vờ với tôi!”

Đại hội thủy thần mỗi năm một lần, đáng lý nên là một buổi gặp mặt hòa bình ấm áp nghiêm trang. Nhưng không biết tại sao, đại hội năm nay còn chưa mở đã loạn cả lên. Mà trung tâm của sự rối loạn chính là việc chạm mặt giữa hai đội ngũ lúc tiến vào.

Không, chính xác mà nói, là hai vị thần trong hai đội ngũ.

“Thật xin lỗi, có lẽ ta chưa hiểu rõ ý ngài muốn hỏi?” Trong hai vị thần, một người dung mạo có vẻ già hơn đang cười nói.

Nhưng rất hiển nhiên. Dò hỏi nhả nhận như thế hoàn toàn không giúp cho đối tượng chất vấn bình tĩnh tí nào. Nam thần có vẻ ngoài trẻ tuổi hơn đang cảm tức nhìn lão thần vừa mới nói chuyện. Hắn hiện tại phi thường phi thường nổi giận.

“Ta nói! Người sao lại ở trong này hả?” Rốt cục khắc chế không được, bạch y nam thần trẻ tuổi lớn giọng hét lên.

“Bớt giận... Bớt giận a, chủ nhân...” Binh tôm tướng cá bên cạnh vội vàng khuyên nhủ.

“Thần sông Mịch La, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” Những thủy thần khác cũng tiến lại gần.

Người ngoài an ủi cũng tốt hỏi thăm cũng thế, bạch y giang thần hiển nhiên hoàn toàn không nghe lọt. Hắn đang tức giận đến run rẩy hai vai, đôi mắt phượng trợn thật lớn, mày kiếm dựng thẳng, đôi môi vốn không tỳ vết đã bị cắn đến phiếm đỏ, ngay cả mái tóc dài như râu rồng sau lưng cũng có dấu hiệu dựng thẳng từng sợi. Đứa ngốc cũng nhìn ra được hắn đã thật sự bị chọc tức.

“Quên đi! Không để ý tới người nữa!”

Tay áo vung lên, Mịch La giang thần gạt chúng thần đang đứng xem ra, chuẩn bị rời đi.

Có điều, chỉ là vừa chuẩn bị mà thôi.

“Đừng như vậy, hảo hảo nói chuyện đi!”

Nương theo giọng nói tốt tính, lão thần mới vừa bị hét vào mặt đã vươn tay giữ chặt thủy thần trẻ tuổi. Xem ra Mịch La giang thần cũng không thật sự nổi giận muốn bỏ đi, bị lôi kéo liền dừng lại. Nhưng dừng thì dừng, nổi giận vẫn nổi giận, gương mặt tuấn tú giận đến đỏ bừng không chịu xoay lại đối diện với vị thần đang bắt lấy mình.

“Người đang khóc sao? Mịch La?” Giọng nói bình tĩnh của lão thần quanh quẩn nơi núi cao, nháy mắt làm nổi bật sự im lặng dị thường trong hội trường.

“Ai khóc vì loại người ngu xuẩn như người hả?!”

Mịch La giang thần dùng sức giãy khỏi bàn tay kia, lại không tự nhiên dùng tay áo lau nước mắt.

Hội trường lặng yên, ngàn thần vạn mắt dừng lại trên gương mặt lão giả râu dài, khiến cho y không ngừng lúng túng.

“Thực xin lỗi...” Lão giả mở miệng.

“Khỏi giải thích, nhưng người phải nói rõ...” Bạch sắc long thần như cũ không quay người lại, ngẩng đầu tức giận ngấm mây mù, “Khuất Bình, Khuất Nguyên, Khuất đại phu, vì sao một phạm nhân như người lại xuất hiện ở buổi gặp mặt của thủy thần?”

“Cái này là...”

“Là gì? Muốn nói thì nói mau! Tài văn chương nổi tiếng của người đi đâu rồi? Đừng có ấp úng nữa!”

“Người bóp cổ khiến ta không thể đáp lời được...”

Diễn viên chính được mọi người chú mục còn chưa đáp được câu gì, từ phương xa đã vang lên thần âm hùng hồn như Hoàng Hà sóng lớn, thay y trả lời câu hỏi này: “Đương nhiên là do Khuất đại phu được phong thần, đã trở thành thủy thần.” Theo giọng nói đến gần, hoàng bào nam thần dẫn theo một đám tùy tùng phiêu nhiên hiện thân, bên cạnh có thêm một con hồng tống thanh long. Hắn nói, “Khuất đại phu được

phong thủy thần, cùng Ngũ Viên ngang hàng trở thành thủy tiên tôn vương được tế bái. Đương nhiên theo lý nên xuất hiện trong buổi tụ hội của thủy thần.”

“Thủy tiên tôn vương.” Người tới thân phận phi phàm, chúng thần có mặt đều thi lễ.

“Miễn lễ.” Thủy tiên tôn vương Hạ Vũ trầm ồm cười, “Đây là kết quả do ta, tổng ty thủy thần và Ngao Quảng bàn bạc. Thế nào, Mịch La giang thần, ngươi có ý kiến?”

“Mịch La không dám.”

“Như vậy hài lòng chưa?” Tiếp theo Vũ lại quay đầu trưng cầu ý kiến của hồng tông thanh long phía sau.

“Chuyện do người nhúng tay vào, hỏi ta làm gì?” Thanh long tức giận trả lời.

“Cái này chúng ta về nhà rồi thảo luận tiếp.”

“Cái gì và cái gì?”

“Bởi vì da mặt rồng đều mỏng như nhau, nếu tiếp tục nói chỉ sợ sẽ quấy nhiễu trật tự hội trường.”

Đại Vũ cười cười, hơi gật đầu đối với giang thần đang cúi đầu, lẳng không nhảy lên đài cao ở phía xa. Tiên nhạc vang lên, tuyên cáo buổi hội chính thức bắt đầu. Chúng thần đều dẫn theo thuộc hạ tùy tùng ngồi vào vị trí, bởi vậy không ai chú ý tới Khuất Nguyên đang nhẹ nhàng ôm Mịch La đáng vẻ trẻ hơn rất nhiều vào lòng.

“Như này là ngươi đã chịu để ta bồi ngươi sao?” Giọng nói tao nhã của lão giả êm ái vang lên, chỉ có người nên nghe mới nghe được.

“Ngươi nếu đã được phong thần, vì sao mãi không tới tìm ta?” Mịch La đẩy ôm ấp phía sau một chút, không đẩy ra bởi vì dùng sức không đủ.

“Bởi vì vừa được phong thần, công việc bề bộn, cứ bận bận bịu bịu không sai người thông báo với ngươi được. Ngươi đừng giận nữa được không?”

“Ai giận hả?”

“Ngươi không phải đang giận à?”

“Không có.”

“Hảo hảo... Không có thì không có.” Sau khi Khuất Nguyên được phong thần, tính tình cũng tốt hơn nhiều, “Ngươi vẫn chưa trả lời ta, vậy ngươi có đồng ý để ta bồi ngươi không?”

Nghe nói câu trả lời của giang thần, đến nay vẫn còn phiêu tán ở trong nước sông cuộn cuộn.

“Ào! Ào!”

“Ào ào là có ý gì?” Tân Ngải Nhân khoanh hai tay, hai mắt trừng hồ ly.

“Là ào ào thôi!” Bạch Linh theo lẽ đương nhiên trả lời.

“Vậy là Khuất Nguyên và Mịch La từ đó về sau hạnh phúc vui vẻ sống cùng một chỗ?”

“Cùng một chỗ là cùng một chỗ, hạnh phúc hay không tôi không biết.”

Bạch hồ vừa trả lời vô cùng phớt tỉnh vừa dùng chân sau gãi tai, ngáp một cái.

Tân Ngải Nhân bên cạnh vẫn đang khoanh hai tay, suy tư một hồi, sau đó mở miệng.

“Vậy, cậu bảo hôm nay là ngày sinh thủy tiên tôn vương, rốt cuộc là sinh ai?”

“Ác! Nếu nói như vậy thì cũng trở thành ngày sinh của Vũ vương gia. Nhưng lại có người cúng Vũ vương gia ngày khác. Theo cách nói truyền thống thì là ngày sinh sau khi thành thần không giống lúc còn là người, cho nên phải có một ngày sinh khác.”

“Chuyện này thì liên can gì tới việc tiết kiệm nước?”

“Ách.” Động tác gãi ngứa của bạch hồ dừng lại, con mắt bất an chuyển hướng khỏi thanh niên, “Anh còn nhớ rõ à?”

“Chiều này vô dụng thôi.” Tân Ngải Nhân ôm lấy Bạch Linh, kẹp ở dưới nách đi vào nhà tắm, “Lần sau tìm một cái lý do tốt hơn đi, nếu không ít nhất cũng kể chuyện dài hơn tí.”

“Chờ, chờ đã!”

“Chờ nữa thì trời sẽ tối.”

“Chờ đã! Ngải Nhân!” Tiếng kêu thảm thiết của bạch hồ vang vọng trong phòng, “Dừng mà!”

19. Chương 19: Táo Vương Gia

Hai tư tháng chạp • tổng táo

“Quan tam, dân tứ, ô quy vương bát ngũ.” (bậc quan lại thì cúng hai ba, dân chúng thì cúng hai bốn, những hạng người còn lại thì cúng hai lăm) Hai mươi bốn tháng chạp âm lịch, dân gian tổng táo, sáng sớm mừng một đón táo. Táo thần là gia thần ở tại bếp lò nhân gia, ghi lại thiện ác nhân gian để tâu lên thiên đế.

Về nguồn gốc của táo thần thì có đủ loại câu chuyện. Thời thượng cổ tế bái Viêm Đế, cũng có tế bái hỏa thần Chúc Dung. Có người nói táo thần là một bà già, có người nói là một đại tiểu thư quý tộc tên Cát, làm trù nương trên trời, cũng có người nói táo thần là đứa con háo sắc chơi bởi lêu lổng của Ngọc Hoàng đại đế. Có thuyết nói tên của táo thần là Tô Cát Lợi, có thuyết nói ông họ Trương tên Đan hoặc Trụ, tự Tử Quách.

Trong truyền thuyết nổi tiếng nhất của dân gian, táo thần là một tên lười biếng bại gia, sau khi phá sạch gia sản thì đem bán cả người vợ hiền thực. Cuối cùng bại gia tử nghèo khổ vất vưởng ăn xin khắp nơi, ngày nọ đi đến một gia đình giàu có lại chính là nơi vợ mình làm thiếp. Vợ cũ hảo tâm bưng cơm ra cho hắn ăn, đúng lúc chồng mới của người vợ đi đến, tên lười biếng chồn vào trong bếp lò, sau đó bị thiêu chết trong bếp. Vợ của tên lười thương xót chồng cũ, cho nên ở trên bếp cúng bái hắn, nói dối là cúng táo thần. Sau này tập tục truyền ra, mọi nhà cũng bắt đầu cúng táo.

Năm nay phòng khám Tâm ái động vật nghỉ tết sớm, mới hai bốn tháng chạp đã treo biển bắt đầu nghỉ từ ngày mai tới mừng hai. Buổi tối ngày làm việc cuối cùng, sau khi đóng cửa, trong phòng khách trên lầu hai Tân Ngải Nhân và Bạch Linh cùng ngồi trên sofa, cực kì buồn tẻ coi TV.

Ngoài cửa sổ lần lượt truyền đến tiếng pháo đưa thần, mơ hồ ngửi thấy mùi tiền giấy người ta đốt để đưa táo. Cuối năm đang đến nhưng một người độc cư như Tân Ngải Nhân không có gì để làm, đêm mai mới lên đường về nhà, hôm nay chưa gói ghém hành lý ngồi chơi một chút cũng không sao.

Bạch Linh ngồi bên cạnh ngáp một cái, hình như rốt cuộc đã hết hứng thú với chương trình TV. Nó nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, nói: “Ngải Nhân, anh thật sự không đưa táo à?”

“Xin cậu đấy, năm ngoái cậu có thấy tôi đưa không?” Tân Ngải Nhân cho bạch hồ một cái nhìn bất đắc dĩ, “Thứ tập tục cũ kỹ này hiện giờ không có bao nhiêu người làm cả biết không? Nhất là loại người sống độc thân như tôi...”

“Ngô, nhưng vẫn rất không quen a...” Bạch hồ vịn vẹo cơ thể lăn một vòng trên sofa, “Đại khái mà nói thì ít nhiều người ta cũng hy vọng lấy lòng táo thần một tí, làm ngọt miệng của ngài, để năm sau được tốt lành hơn...”

“‘Làm ngọt miệng của ngài’ mới là điểm quan trọng đúng không?” Bác sỹ thú y buồn cười đáp lời, “Kỳ thật là cậu muốn được ăn kẹo và chè cúng ông táo chứ gì?”

“Không phải!” Bạch Linh chợt dạ cãi lại, “Vô luận là nhà bếp ở đâu thì cũng đều có táo thần, cho nên phải cúng a!”

“Ác? Vậy à?”

“Đương nhiên là vậy...” Bạch Linh nhìn mặt Tân Ngải Nhân, chần chẫn biết anh không tin, cho nên cậu thông minh nói sang chuyện khác, “Được rồi! Nếu hôm nay đưa táo, vậy rất hợp để kể chuyện về Táo vương gia...”

Truyền thuyết là sinh ra từ trong xã hội, là câu chuyện dùng phương thức truyền miệng để phát tán. Truyền thuyết truyền thuyết, chính là truyền một câu chuyện nào đó. Nếu đúng như vậy thì chúng chừ thần trên trời cũng có truyền cho nhau các lời đồn đại. Tỷ như truyền thuyết này, chính là bắt đầu như vậy:

“Ai, cô biết không? Gần đây hỏa thần điện lại có chuyện rồi!”

“Không có nghe nói! Lần này lại xảy ra chuyện gì sao?”

Ngoài ngự thiện phòng trên thiên cung, rất nhiều nữ thần lớn nhỏ của nhà bếp đang thừa dịp rảnh rỗi tụ lại trong này.

Nhìn thôi đã biết, nơi đây chính là nơi tập hợp và phát tán các tin đồn nhảm nhí trên trời.

“Nghe nói! Là Cửu Thiên Huyền Nữ nghi ngờ Hỏa quan nương nương kiêu ngạo bất kính với ngài, còn mượn của ngài một đôi khuyên tai không chịu trả.” Nữ quan áo trắng mân mê đóa hoa cài tóc, nghiêng đầu cười.

“Không thể nào? Là tổng quản trừ phòng Cát nương nương của chúng ta hả?” Nữ quan áo xanh nghi hoặc hỏi, “Không phải nương nương nổi tiếng đã nói là làm, có mượn nhất định có trả sao!”

“Đúng vậy!” Chúng thần bên cạnh phụ họa.

“Vậy là các cô có điều không biết rồi!” Nữ quan khời mào đề tài đắc ý, “Nghe nói, người Cửu Thiên Huyền Nữ đòi khuyên tai không phải là Cát nương nương của chúng ta mà là đệ đệ song sinh của nương nương, Ngõi đại nhân.”

“À!”

Chúng thần trong lòng đều hiểu, nhất trí gật đầu, chỉ có Hoàng Oanh bên cạnh vẫn chưa hiểu.

“Vì sao?” Hoàng Oanh hỏi.

“Ai nha! Cô không biết à?” Nữ quan áo trắng hăng hái, “Chính là! Đệ đệ của Cát nương nương, y...”

“Đủ rồi!”

Phịch một tiếng cửa ngự thiện phòng bị mạnh mẽ đẩy ra, nữ thần toàn thân đỏ thắm sải bước đi tới. Nàng chính là Hỏa quan tổng quản trừ phòng trong miệng mọi người, con gái lớn của hỏa thần Chúc Dung, Cát. Nàng mày kiếm mắt to vốn đã đầy vẻ anh khí, hiện giờ còn mang theo nộ ý lại càng dọa người hơn.

“Ai còn dám để ta nghe thấy việc này thì trực ban phòng bếp ba tháng.” Nàng đen mặt nói.

“Vâng, Cát nương nương.”

Chúng thần cúi đầu vô cùng sợ hãi, Hỏa quan vung tay áo, nộ khí ùng ùng đi thẳng ra ngoài thiên cung. Cước trình của thần vốn đã kinh người, lại thêm lửa giận công tâm, trong khoảnh khắc thân ảnh đỏ rực đã đến ngoài thần điện Chúc Dung, không thèm nhìn топ nữ thần đi ngang qua bên cạnh, đẩy ra đại môn, vọt vào trong như đám lửa cháy trên đồng cỏ.

“Đại tiểu thư, làm sao vậy?” Một nữ hầu tiến lên nghiêng đón.

“Ngõi đâu rồi? Gọi nó ra đây cho ta!”

Cát cố gắng kiềm chế, thanh âm run rẩy đã nói ra vấn đề của nàng. Nhưng đáp án Ngõi thiếu gia hành tung bất minh của mười sáu nữ hầu đã châm thêm cơn giận của Hỏa quan, tạo thành một tiếng rống rung trời.

“Ta mặc kệ! Mang nó ra đây cho ta!” Cát gầm lên.

“Con gái à, có chuyện gì vậy?”

Hỏa thần Chúc Dung mang vẻ mặt mệt mỏi chậm rãi bước ra từ phòng sau, hiển nhiên là bị trận não loạn này gọi ra.

“Cha! Con vừa mới nghe được!” Nữ thần nổi giận đến cực điểm, “Ngồi lại thừa dịp con bận bịu mà giả trang thành con chọc tức Cửu Thiên Huyền Nữ tỷ tỷ có đúng hay không?”

“Con bình tĩnh một chút...” Chúc Dung an ủi nữ nhi.

“Con chịu hết nổi rồi! Lần nào cũng vậy!” Cát rõ ràng không thể bình tĩnh, “Con quản trù phòng trên trời lại còn quản hỏa lò dưới đất, bận bịu muốn chết, nó lại rảnh rỗi cả ngày! Rảnh rỗi còn chưa tính, cậy có thân hình gương mặt giống con đi lừa bịp khắp nơi thật sự là quá đáng! Hơn nữa đây không phải lần đầu tiên! Cha nhất định phải trừng phạt nó! Hiện giờ người nào trên trời nhìn thấy con cũng đều hai mắt nhìn chăm chăm xem có phải người thật hay không! Thế này còn coi được sao?”

“Ai, cha biết rồi.” Chúc Dung bắt đắc dĩ thở dài, “Nhưng con cũng biết, đứa nhỏ này một khi gặp rắc rối thì chuồn nhanh không ai bằng. Bây giờ ngay cả bóng dáng cũng không thấy thì phạt thế nào đây?”

“Cho nên cha cứ vậy mặc kệ nó không thêm quản nữa sao?” Cát bị chọc giận.

“Không đâu, lần này nó thật sự quá đáng rồi.” Chúc Dung lắc đầu, chỉ chỉ đại môn, “Nhìn thấy đoàn nữ thần mới ra ngoài vừa nãy không?”

“Có đi ngang qua bên cạnh.” Nữ thần nhú mày.

“Ai...” Chúc Dung thở dài không biết là lần thứ mấy, “Đó là con gái của Thành Hoàng và công chúa của Đông Hải long vương không biết ở đâu ra. Hai đại tiểu thư luôn miệng nói đệ đệ của con và các nàng đã ngầm định chung thân...”

“Lại tới nữa?” Cát mệt mỏi nói.

“Đúng vậy...”

“Bẩm lão gia, thiếu gia đã đến.”

Một đám tiểu thần như là gia đình đang vây quanh một nam thần áo đỏ tiến vào tiền đình, vẻ mặt khác nhau. Trong đám người chỉ có một vị thần là tươi cười vui vẻ, cũng chỉ có mình hắn bị trời gô. Không cần phải hỏi, hắn chính là con trai của Chúc Dung — Ngồi. Cát vừa nhìn thấy đệ đệ này đã tức giận, đừng nói chi trên người tiểu tử kia còn mặc đầy đủ quần áo của nàng, thoát nhìn giống nàng như đúc. Khó trách Cửu Thiên Huyền Nữ nổi giận, khuyên tai nữ thần cho mượn không phải đang nằm êm đẹp trên tai hắn sao?

“Yêu! Cha, tỷ, trùng hợp như thế à? Hai người đang nói chuyện phiếm sao?” Ngồi mở miệng, khẩu khí mười phần không đúng đắn.

“Người còn dám nói!”

Lời nói đầy giận dữ, nhưng nữ thần vừa nhìn thấy đệ đệ mở miệng thì nháy mắt vẻ mặt đã thả lỏng. Hỏa thần Chúc Dung bên cạnh cũng vậy, hiển nhiên nhìn thấy đứa con vẻ mặt toét này thì giận không nổi, chẳng qua vì uy nghiêm của phụ thân và tỷ tỷ nên cái gì đáng mắng thì vẫn phải mắng.

“Nghịch tử, còn không biết sống chết mà xuất ngôn khinh thường!” Chúc Dung nói. “Người đi tứ xứ giả thành Hỏa quan gạt người, lại còn thông đồng bắt mình với nữ thần...”

“A! Tiểu Hoàng và Tiểu Lục hả?” Ngồi vẻ mặt vô tội mở miệng, “Các nàng về rồi sao?”

“Khụ!” Chúc Dung cố gắng nghiêm túc thanh thanh cổ họng, “Ta đã thỉnh hai vị thiên kim của Thành Hoàng và Long vương lên đường hồi phủ rồi.”

“Ai nha! Cha thật là lợi hại! Có khi đến con còn không đỡ được các nàng...”

“Đủ rồi.” Chúc Dung lo lắng tình cảm bộc lộ trong lời nói, vô pháp giả vờ đen mặt nữa, “Ngồi nhi à, nếu con thật sự có ý với người ta thì nói sớm một chút với cha đi, cha sẽ đi cầu hôn cho!”

“Ai muốn kết hôn với tên quê mùa và con cá chạch kia chứ?” Ngõ cười nhạt, “Chẳng qua thấy bọn họ có vài phần tư sắc nên vui đùa một chút thôi, tưởng thật? Hai thiếu nữ già không ai thèm lấy, tự mình si tình, cùng tở... A! Không phải, con là nói...”

“Câm mồm!” Chúc Dung vội mở miệng trước khi nữ nhi kịp xông lên xé đệ đệ thành tám mảnh, “Để trừng phạt lời nói ngạo mạn cư xử vô lễ của ngươi, ngươi xuống trần làm người cho ta, sau khi học được cách xử sự thật lòng mới được trở về.”

“Ai u! Đừng tỏ vẻ nữa cha à.” Ngõ không thèm để ý, xem ra là đã sớm quen với kiểu uy hiếp này.

“Ta nói thật.”

“Cái gì?”

“Dẫn hần đi đầu thai đi.”

Chúc Dung vung tay, ra lệnh gia đình mang đứa con đi. Lần này Ngõ cười không nổi.

“Uy! Từ từ! Cha?” Hần vừa bị kéo đi vừa kêu to, “Cha!”

Cát đang nổi nóng đương nhiên không có khả năng nói thay đệ đệ, Chúc Dung cũng không hề có ý khoan hồng, xem ra lần này là quyết tâm. Cứ như vậy, Ngõ bị kéo đến tận cùng của thiên giới, tiếng kêu không chịu đầu thai của con trai hỏa thần hóa thành tiếng khóc oa oa của trẻ con rơi xuống đất, một đứa bé trai sinh ra trên trần gian.

Mà điều thú vị là, mười sáu năm sau, lời tán gẫu giống như trên lại xuất hiện ở thế gian.

“Ai, người biết không? Gần đây nhà Trương lão bản lại có chuyện rồi!”

“Không có nghe nói! Lần này lại xảy ra chuyện gì sao?”

Lần này là ở ngoài một lữ quán bên sông Hoàng Hà. Dùng gỗ xây thành nơi nghỉ chân cho người đi đường, rất nhiều người rảnh rỗi đến đây nói chuyện thị phi.

“Nghe nói là tiểu thư Trình gia ở thôn bên cạnh kiên trì muốn kết hôn với Trương thiếu gia, Trương gia không chịu.”

Tráng hán nghiêng người dựa vào chân tường tán gẫu.

“Lại nữa rồi?”

Mọi người trong lòng đều hiểu, nhất trí lắc đầu, chỉ có khiếu phu đang dựa vào bao tải bên cạnh không hiểu.

“Vì sao lại nói ‘lại’?” Kiệu phu hỏi.

“Aha! Đã nói ông là người ngoài nên không biết mà.” Tráng hán hăng hái, “Trương Trữ Trương thiếu gia a! Chính là hoa hoa công tử nổi danh của bản địa, trong nhà có tiền vóc đáng lại khôi ngô, cô nương bị quyến rũ không có mấy trăm cũng có mấy chục. Ông anh của hần lại tính tình kỳ quặc, quyến rũ được người ta nhưng không chịu lấy ai, nói là nhìn chướng mắt...”

“Đủ rồi!”

Lần này đi ra ngăn chặn chúng nhân là một thanh niên, cao cao gầy gầy, trên gương mặt ngăm đen có góc có cạnh, trang phục tiểu nhị vá chằng vá đụp, nhìn vào đã biết là một *** tiểu nhị nghèo rớt mồng tơi.

“Ai còn nói chuyện về Trữ đệ, lần sau trong trà sẽ thêm ớt cay.” Thanh niên lạnh lùng nói.

“Ai u!” Tráng hán cười nói, “Đàn Thành tiểu ca ngài đừng nghiêm túc quá! Mọi người nói chuyện phiếm thôi mà...”

“Ai! Ngài chớ để ý.” Có người vội vàng giải thích với người bên ngoài, “Vị tiểu ca này của chúng tôi chỉ là không nghe nổi người ta bàn tán về Trương công tử, bằng hữu chơi với hần từ bé đến lớn mà thôi!”

“Chứ không phải là không nhìn được tất cả đại cô nương đều say đắm bằng hữu hả?”

“Đúng vậy! Tiểu ca mãi vẫn chưa cưới vợ nha!”

Mọi người cười muốn sập quán trà nhỏ. Giận thì giận, Đan Thành cầm tiền lương của người ta, không thể thật sự đuổi khách nhân đi, chỉ đành vắt khăn lau lên vai, sải bước trở vào trong ***.

“Huynh không cần nổi giận! Dù sao đệ đã sớm nghe quen rồi.”

Phía sau quầy, thiếu niên tuấn tú đang nghiêng người dựa vào tường gỗ, cầm y hoa phục, bộ mặt tươi cười gạt người không đến mạng. Người này nhìn vào có bảy phần giống nam, còn ba phần thật sự rất giống một phu nhân mỹ mạo, đúng là Trương Trữ trong lời mọi người.

“Đệ nghe quen, ta nghe không quen.” Đan Thành nổi giận vứt khăn lau xuống quầy.

“Đừng vì đệ nổi giận.” Trương Trữ nghiêng đầu nói, “Sau khi mẹ đệ qua đời, toàn bộ thôn giờ cũng chỉ có huynh sẽ vì mấy lời bàn tán này mà nổi giận thôi!”

“Ta đây là da mặt mỏng, không nghe quen người ta trách mắng đệ.” Đan Thành lấy ấm trà, rót một ly cho hai người, “Những người đó muốn mượn tiền xây cầu mở đường thì cúi đầu khom lưng tìm đệ, sau lưng lại ngầm nói xấu, miệng không lúc nào rảnh.”

“Không sai! Dù sao đệ cũng không phải vì muốn bọn họ cầm miệng mà xuất tiền, cha đệ kiếm được nhiều tiền như vậy lại tiêu không hết.” Trương Trữ một hơi uống cạn chén trà, đưa tay muốn chén thứ hai, “Trà.”

“Đệ cũng tự kiểm điểm lại mình đi, bớt cho người ta nói xấu không tốt sao?” Đan Thành thuận tay rót đầy hai chén.

“Sẽ mà sẽ mà...” Trương Trữ nhấp trà cười khổ, “Cha đệ lần này bị chọc tức rồi, ông nói nếu có người cầu hôn nữa thì bà cô già ông cũng đồng ý. Đệ cá là lần này ông nghiêm túc rồi.”

“Một ông ấy còn nhịn được đến giờ.” Đan Thành cười.

“Nhưng thật ra huynh không để ý sao? Tất cả mọi người đều nói huynh sắp hai mươi còn chưa lấy được vợ...” Trương Trữ nhướn mày, cố gắng nghiêm túc đối đề tài.

“Vậy à?” Đan Thành cười khổ, lắc đầu, “Dù sao ta cũng quen mọi người cười ta nghèo hèn rồi.”

“Nhưng Thành ca, không phải huynh đang tích góp một khoản tiền à?” Trương Trữ chống cằm, “Có muốn đệ cho mượn một ít không? Nhanh lấy Bác Giáp về nhà đi.”

“Không cần đệ lo, tiểu quỷ đầu. Bác Giáp thích ai còn không biết mà!” Miệng nói như vậy, nhưng trên gương mặt hiền lành của Đan Thành lại ửng lên chút huyết sắc.

“Ai u! Ba người chúng ta cùng nhau lớn lên, có gì mà đoán không ra? Đệ không phải như huynh...”

“Bớt lời đi. Mấy lời nói đùa này đừng có nói với người khác.” Đan Thành cười rộ lên, vươn tay xoa đầu Trương Trữ, “Nhưng thật ra đệ đó! Trữ tiểu tử, mau tìm người ổn định đi!”

Trương Trữ liếc mắt đưa tình cười quái dị, Đan Thành đã sớm quen với nhịp điệu tùy tiện của người bạn này, cũng làm mặt quỷ theo. Sau lại một thiếu nữ như hoa từ ngoài cửa đi vào mới chấm dứt hai người chơi đùa, đó là người bạn chơi với hai người từ nhỏ đến lớn, Bác Giáp.

“Thành ca, Trữ tiểu tử, nói chuyện gì vậy?” Cô gái tùy ý đặt cái rổ đầy trứng bên chân, tự nhiên dựa vào bên quầy. “Không trông coi buôn bán ngoài quán à?”

“Bác Giáp, tỷ tới thật là tốt!” Trương Trữ vui vẻ nói, “Vừa rồi đệ mới cùng Thành ca nói...”

“Cầm miệng a người!” Đan thành nửa thật nửa giả đe dọa hấn.

“Được được...” Trương Trữ trong miệng đáp ứng nhưng lại vọt xuống dưới quầy bắt đầu hát mấy lời quái dị, “Vương gia có con gái vừa trưởng thành, trưởng thành, trưởng thành thành thành thành...”

“Đệ đủ chưa!” Đan Thành không thể nhịn được nữa, xoay người mắng, xong quay đầu lại cố gắng hòa nhã nói với Bác Giáp, “Muội đừng để ý đến nó.”

Kết quả là lời chưa dứt, hắn đã quay người thay đổi sắc mặt, chọc cho cô gái cười đến gập người.

“Bác, Bác Giáp...”

Dưới thềm, Trương Trự cũng cười đến lẫn lộn trên mặt đất, đáng thương Đan Thành hiền lành không biết làm sao với hai người, chỉ có thể đứng đó khó xử. Cũng may chuông quầy nghe thấy tiếng ồn từ trong buồng đi ra mới giải vây cho hắn. Chuông quầy thúc giục tiểu nhị tiếp nhận trứng Bác Giáp mang đến xong liền tổng cổ nàng đi, Trương Trự cũng không thể tiếp tục ở đây cản trở công việc buôn bán của người ta, đành phải rời đi theo. Khách *** không lớn, thoáng cái đã an tĩnh lại.

“Tiểu Đan à! Ta thấy cháu là người thành thật, bớt giao du với loại người như vậy đi.” Thân mình trung niên mập mạp của chuông quầy đặt xuống ghế, miếng gỗ phát ra âm thanh chi nha đau khổ, “Vương cô nương không tính, nhưng tên Trương thiếu gia kia ai cũng biết hắn là cái thứ gì, giao du lâu thì sớm muộn cháu cũng rước họa vào thân.”

“Nhưng mà bác Phúc, bác biết Trự tiểu tử không phải người xấu mà, chỉ ham chơi một chút thôi...”

Trong lữ *** Đan Thành đang cố gắng giúp hai vị hảo hữu biện giải. Còn phía bên kia, Trương Trự và Vương Bác Giáp đi trên đường không hề biết bạn tốt đang vì mình nói ra những lời nghĩa khí, còn đang cười cười nói nói cùng đi về nhà.

“Các người vừa rồi nói chuyện gì vậy? Không dám để ta biết?” Cô gái cười hỏi.

“Ác! Chuyện đó à!” Trương Trự ra vẻ thần bí nhìn bốn bề một lượt, “Thừa dịp huynh ấy còn chưa đuổi theo, đưa lỗ tai đây để nói cho tỷ nghe.”

Bác Giáp làm theo, kết quả là mấy lời thì thâm của Trương Trự đổi lấy một phần quyền (phần: trắng như phần) hờn dỗi của nàng.

“Thành ca không muốn tỷ đâu.” Đánh xong Bác Giáp hé miệng cười, “Tỷ đã đến từng này tuổi rồi...”

“Vậy, dứt khoát gả cho đệ đi?” Trương Trự cười, “Dù sao đệ cũng không muốn ai, tuyệt đối sẽ không chê tỷ già.”

“Lời này là thật sao?”

Con mắt của thiếu nữ sáng lên, Trương Trự theo bản năng biết mình đã nói sai rồi.

Chẳng lẽ Bác Giáp quá tuổi còn chưa lấy chồng, không phải vì Đan Thành mà là vì mình?

“Kỳ thật... Kỳ thật...” Bác Giáp cúi đầu, hai gò má không thoa son phần đỏ bừng lên, “Trong lòng tỷ luôn chỉ có đệ, nhưng đệ vốn thích nói đùa, lại hay cùng nữ nhân khác câu tam đáp tứ nên tỷ mới không dám tưởng thật...”

“Đệ...” Trương Trự trong lòng thầm kêu khổ, lại nhất thời không biết giải thích thế nào.

“Chỉ cần đệ không chê, vì đệ làm trâu làm ngựa tỷ đều cam nguyện.” Bác Giáp vắn vẹo vạt áo, then thùng vô hạn, nói, “Tỷ không phải là thiên kim đại tiểu thư gì, chỉ muốn nấu áo giặt cơm bế đứa nhỏ cho đệ...”

“Nấu áo?” Trương Trự nhin không được nhếch mày.

“Ai nha, đệ xem tỷ nói chuyện loạn hết cả rồi.” Bàn tay trắng như phần của thiếu nữ nện lên vai người bạn thanh mai trúc mã, “Đệ đừng cười tỷ nữa! Đáng ghét!”

“Được được, đệ không cười.”

Trần an Bác Giáp đang không được tự nhiên, Trương Trự nở nụ cười, có lẽ như vậy cũng không tồi.

Nếu là cô gái này, có lẽ hắn có thể ổn định như mọi người mong muốn? Dù sao đại nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện thường, về sau muốn chơi không phải cứ chơi sao?

Nhưng Đan Thành làm sao bây giờ? Nghĩ đến đây nụ cười của Trương Trự cứng lại.

“Trự tiểu tử, sao vậy?”

“Không, không có gì...”

“Được rồi! Chúng ta đừng dây dưa ở đây nữa, để người khác nhìn thấy lại chê cười.” Bác Giáp sắc mặt hơi nghiêm, nhưng lại bắt đầu đỏ, “Tỷ trở về kêu cha sáng mai đến nhà đệ cầu hôn, có danh có phận, tùy đệ muốn cột nhả kiểu gì cũng được.”

Bác Giáp cứ như vậy hăng hái sôi nổi chạy về nhà, bỏ lại Trương Trự ở trên đường lớn ngăn người. Sao hán lại đụng phải một tai họa lớn như vậy chứ? Chuyện này làm thế nào mới tốt đây?

Sáng sớm hôm sau, Vương cha quả thực mang theo bà mới tới cửa cầu hôn. Tuy nói gia cảnh giàu nghèo có chút chênh lệch, nhưng Vương gia cũng không quá nghèo, hai người cảm tình tốt lại là chuyện cả thôn đều biết, cũng coi như môn đăng hộ đối. Lúc này phụ thân của Trương Trự tựa hồ đã quyết định phải thực hiện lời hứa, tuy rằng tạm thời mời người của Vương gia về trước, nhưng ngoảnh đầu lại cũng không chờa đường cự tuyệt cho đứa con, bảo là nếu không có lý do xác đáng thì việc hôn nhân này cứ vậy mà thành.

Một màn qua lại này đúng là làm khổ Trương Trự hừ hổng, hôm nay nhìn thấy mặt trời lặn hần xuống phía Tây rồi, hần mới chậm rãi đi đến lữ *** Đan Thành làm việc.

“U! Trự tiểu tử! Hôm nay dậy trễ vậy!”

Giọng nói được tôi luyện từ việc chạy bàn to đến mức cửa tiệm ngoài ba con phố cũng nghe thấy. Nhưng hôm nay tình hình khá đặc biệt, trước đây vừa nghe thấy tiếng kêu kia thì một thân ảnh phô trương đã nhào vào *** nội trong ba bước, nhưng hôm nay lại ngược lại chậm rãi bước vào.

“Đói chết rồi à? Không còn sức nữa hả?” Đan Thành vội vàng ra sau nhà chuẩn bị thức ăn, “Trước ngồi xuống đi, ăn chút dưa cải. Ta đi nấu bát mì cho đệ.”

“Thành ca, huynh đừng vội.” Đối mặt với một Đan Thành vẫn nhiệt tình tiếp đón như cũ, cái miệng lạnh lẽ trước giờ của Trương Trự lại nghẹn lời. “Đệ... Đệ có lời muốn nói với huynh...”

“Trự tiểu tử, sao vậy?” Đan Thành lo lắng cúi người nhìn hảo hữu, “Lại gặp phải rắc rối nữa à? Lần này là cô nương nhà ai?”

“Thành ca, đệ...”

Lời nói đến đây liền tắc nghẹn. Trương Trự nói không nên lời, hỏi không ra miệng, hần không biết phải nói sự việc ngu xuẩn này như thế nào. Trước tiên không nói cha hần đã quyết định xong, nếu tình địch hôm nay không phải là Đan Thành, nói không chừng hần sẽ rất vui vẻ với việc hôn sự từ miệng mà ra này? Nhưng hiện tại hần không nghĩ được đến đó, bây giờ hần chỉ nghĩ đến việc sau khi Đan Thành biết chuyện này liệu có tuyệt giao với hần không, từ nay về sau có hận hần không.

“Đừng lo lắng, Trự tiểu tử, trời sắp xuống còn có Thành ca đỡ cho đệ mà, đừng sợ!” Đan Thành ôm lấy thân người thấp hơn mình nửa cái đầu. “Nói cho Thành ca, lần này là chuyện gì?”

“Sáng hôm nay, cha của Bác Giáp tới nhà đệ cầu hôn...” Trương Trự khẽ cắn môi, không cẩn thận cắn phải đầu lưỡi, “Đệ nghĩ, việc này trước phải thương lượng với huynh một chút...”

Hai hàng lông mày rậm của Đan Thành nhăn lại, mắt to như chuông đồng híp lại phân nửa. Ngoài ra thì gương mặt kiên nghị không có biểu tình gì khác.

“Tốt lắm a! Ta đã sớm nói đệ nên tìm người ổn định đi.” Đan Thành chậm rãi nói từng câu từng chữ, “Hóa ra Bác Giáp thích đệ à...”

Đan Thành dừng lại, buông ra Trương Trự, xoay mặt qua một bên, nuốt nước miếng, Trương Trự chỉ có thể trừng mắt chờ y hồi khí.

“Muội ấy là một cô gái tốt, đệ không thể cô phụ người ta.” Thật lâu sau, Đan Thành mới phun ra được một câu.

“Nhưng không phải huynh...”

“Huynh cái gì, ta đúng là vậy.” Đan Thành không được tự nhiên lấy khăn lau trên vai lau tay, “Bác Giáp cũng đã có tuổi. Gả cho đệ, so với gả cho một tiểu tử nghèo nào đó chung quy tốt hơn nhiều.”

“Thành ca, nhưng chúng ta đều biết huynh thích Bác Giáp mà!”

“Hôm nay người ta đến Trương gia của đệ cầu hôn, không phải đến chỗ tiểu tử nghèo như ta.” Đan Thành cười cười, “Đệ không cần lo cho ta, vợ của bạn không thể đùa, ta biết chừng mực mà. Bác Giáp cùng đệ là tốt nhất, ta thành tâm chúc phúc cho hai người.”

Không biết vì sao, từng câu từng chữ của Đan Thành như cây đinh đóng vào tim Trương Trữ. Ngay cả người nghe cũng không hiểu vì sao, câu chúc phúc kia lại khiến cho hoa hoa công tử tan nát cõi lòng, cắn răng, một chữ cũng không phun ra được.

“Cứ vậy đi. Chúng ta là huynh đệ, đại hỉ nhớ mời ta một chén rượu đó!”

Đan Thành hào sảng vỗ vỗ bả vai hảo hữu, “Ta đây có việc, đệ cứ tùy tiện ngồi đi.”

Trương Trữ không ngồi, quay người lại chạy như bay về nhà. Hắn biết nếu cứ tiếp tục nán lại thì sẽ thấy giọt lệ không cam lòng của huynh đệ, hắn còn biết, nếu không đi mau sẽ khiến cho Đan Thành cười hắn là tiểu quỷ thích khóc.

Thế là Trương gia giăng đèn kết hoa, nghênh đón người bạn thanh mai trúc mã của Trương Trữ, Vương thị Bác Giáp. Đại hỉ trong sảnh tân khách tụ tập, trống nhạc động nhân, nhưng Trương Trữ một người cũng nhìn không thấy, một âm cũng nghe không lọt. Thiếu niên mù quáng ứng đối với đủ loại lời chúc cát tường, lúc bái đường, lúc vén khăn, ngay cả mặt tân nương hắn cũng không nhìn. Trong đầu của hắn chỉ có câu nói “Bác Giáp là một cô gái tốt, để phải đối xử tốt với người ta” và gương mặt chân thành cô đơn của Đan Thành.

Kết hôn xong, Trương Trữ không hề an phận thủ thường ở nhà giúp đỡ làm ăn như mọi người mong muốn. Hắn vẫn suốt ngày rượu chè đàng *** vui đùa khắp nơi, lại còn có xu hướng nghiêm trọng hơn.

Không được vài năm, Trương lão gia mất, người duy nhất trên đời quản được hắn đã không còn.

Thời gian qua nhanh, thiếu niên phong lưu đã trưởng thành thanh niên hào phóng, nhưng tính tình không hề thay đổi. Sau khi phụ thân mất, Trương Trữ như trước suốt ngày ăn nhậu chơi bời không lo gia nghiệp, lẫn lộn với đám bạn nhậu, ra tay hào phóng, rất nhanh gia sản to như thế cứ vậy bị hắn tiêu hết phân nửa. Hảo hữu Đan Thành nhìn thấy không ổn, nói vài lần. Cuối cùng hai người cãi nhau một trận to, từ đó không còn lui tới nữa. Trương Trữ tựa như “con mèo ba chân” (ý chỉ những người không trình độ, không bản lĩnh) trong lời người xưa, dùng không được, nơi này chơi chán lại đi nơi khác, đông đi tây chạy một khắc không nhân. Lấy cớ ra ngoài buôn bán, một lần đi thường là hơn mấy tháng không về nhà.

Nháy mắt năm thứ sáu đã qua, bàn tán trong thôn nhỏ về hắn ít dần. Cuối năm đó, Trương Trữ quanh năm ở bên ngoài lại về nhà. Nhưng lần này hắn không hề ngây ngô chờ năm mới như lúc trước, một đêm nọ hắn ở trong phòng thấp đèn, hâm hai bình rượu lâu năm, dùng chậu than làm ấm phòng, nói là có chuyện muốn nói với thê tử.

“Có một tối nọ, đệ nằm mơ.” Tựa vào cạnh bàn, Trương Trữ từ từ mở miệng, “Trong mơ, đệ lâm vào khốn cảnh phi thường rắc rối. Gần nơi chiến trường hai quân đang giao đấu, đệ mặc hí phục ở trong một căn phòng nhỏ, Thành ca ở bên cạnh đệ, bên ngoài màn che là đội trưởng quân địch nếu nhìn thấy đệ sẽ vạch trần thân phận của đệ. Nhưng đệ không thể không ra ngoài, không đi ra đao và mâu sẽ xuyên qua màn che mỏng manh đâm thủng đệ và Thành ca. Đệ chỉ có thể kỳ vọng hí phục sẽ khiến cho địch nhân không nhận ra mình, cúi đầu ra khỏi căn phòng nhỏ. Người đội trưởng kia muốn nâng mặt đệ lên, lúc sắp nhận ra đệ thì Thành ca như bình thường ôm lấy đệ từ phía sau, không biết nói điều gì, đột nhiên đội trưởng kia liền tin hai người chỉ là con hát bình thường.”

Trương Trữ thở dài. Thiếu phụ nhú mày nhìn trượng phu, không hiểu hắn muốn biểu đạt cái gì.

“Đệ biết, tuy rằng bản thân đã cho là tuyệt giao, nhưng vào lúc khó khăn nhất đệ vẫn thầm nghĩ đến huynh ấy. Đệ lúc nào cũng vô pháp bảo vệ bản thân, tự cho là mình rất tài giỏi nhưng lại luôn tự đẩy bản thân vào khốn cảnh do mình tạo ra. Mỗi lần lọt vào tình huống này, đều là huynh ấy tới cứu đệ.” Trương Trữ hít sâu một hơi, thành khẩn nói ra điều sáu năm nay không dám nói, “Thật xin lỗi, đệ không phải là người có thể chăm lo cho bất kỳ ai cả đời, không phải là một nam nhân tốt có thể mang lại hạnh phúc cho người khác. Vẫn không dám nói với tỷ, tuy rằng đệ không ghét tỷ, nhưng đệ chỉ vì trách nhiệm, vì câu nói đùa muốn tỷ gả cho đệ mà lấy tỷ thôi. Đệ vẫn luôn cho là tỷ sẽ lấy Thành ca, là câu nói ‘Chúc hai người hạnh

phúc' của huynh ấy đã kích thích đệ, đệ mới thật sự giận dữ mà hạ sát. Ra ngoài lâu như vậy đệ mới phát giác, cho tới giờ, người đệ coi trọng nhất trong lòng chính là Thành ca."

"Vì sao đến giờ... chàng mới nói với thiếp những lời này?" Hai hàng thanh lệ chảy xuống gương mặt của Bác Giáp, "Chàng tại sao lại muốn nói với thiếp những lời này?"

"Bởi vì đệ không muốn lừa dối tỷ, tỷ là người con gái quan trọng với đệ nhất trên đời." Chân mày hoàn mỹ của Trương Trữ nhăn lại thành một tử kết. "Cho dù chỉ là vì một lời hứa hẹn, nhưng tỷ trên danh nghĩa vẫn là thê tử của đệ, đệ không thể tiếp tục lừa dối tỷ nữa. Huống hồ đệ không ghét tỷ... Ở một mức độ nào đó mà nói đệ thích tỷ. Lúc trước đệ đồng ý là vì sợ tỷ thương tâm, nhưng nếu cứ tiếp tục kéo dài thì chỉ càng khiến tỷ khổ sở mà thôi."

"Vậy thì không sao, Vương đại thẩm cách vách nói tình cảm giữa vợ chồng là chậm rãi bồi dưỡng. Mười năm hai mươi năm thiếp đều có thể chờ, chỉ cần chàng hảo hảo quản lý gia nghiệp, đừng rượu chè đàn ***, làm một trạng phu tốt, thiếp không để ý người trong lòng chàng là ai, là một nam nhân cũng không sao, mọi người đều có huynh đệ bằng hữu..." Bác Giáp lau nước mắt, kiên cường nặn ra một nụ cười.

"Không, tỷ không hiểu." Trương Trữ thống khổ ôm đầu quỳ gối bên giường, "Đệ làm không được, tuy rằng đệ đã cố gắng hết sức, nhưng đệ biết đệ không thể trở thành một trạng phu tốt cho tỷ. Đệ không thể ôm tỷ, bởi vì lúc ôm tỷ đệ chỉ có nghĩ đến huynh ấy. Như vậy quá tàn nhẫn với tỷ."

"Thật sự không sao..."

"Quan trọng là chỉ cần một ngày còn chưa thoát khỏi thứ tình cảm khiến đệ muốn vứt bỏ bản thân này thì đệ sẽ còn tiếp tục sa đọa. Như vậy chỉ có liên lụy tỷ, chôn vùi cả đời tỷ trong tay một tên bại gia tử như đệ mà thôi."

"Coi như đệ cầu xin tỷ," Trương Trữ bắt lấy bàn tay thê tử, "Cầu xin tỷ, gả cho Thành ca, huynh ấy thích tỷ đã rất nhiều năm. Lần này đệ trở về chính là vì chuyện này. Hai người đều là người quan trọng nhất của đệ, đệ đã làm sai quá nhiều việc rồi, đây là việc duy nhất đệ có thể đền bù, việc duy nhất có thể thay hai người làm."

Bác Giáp dùng khăn tay che mặt, đã sớm khóc không thành tiếng. Trong lòng biết thê tử đã đồng ý, Trương Trữ nhẹ nhàng thở ra, nắm chặt bàn tay thô ráp vì vất vả làm việc nhà.

"Xin tỷ thêm một việc..." Hắn nói, "Đệ sẽ nói với người ngoài là mình sắp phá sản phải bán vợ để bảo tồn danh tiết của tỷ, chỉ xin tỷ..." Và thiếu phụ khổ mệnh trẻ tuổi chỉ có thể ngẹn ngào chấp nhận những lời này, "Chỉ xin tỷ, đừng đem chuyện của đệ nói cho huynh ấy biết..." Trương Trữ nói.

Tin tức Trương Trữ phá sản gia sản chuẩn bị bán vợ rất nhanh đã một truyền mười, mười truyền trăm, trong thôn làng không lớn lời đồn đãi bay đầy trời, tất cả đều nghiêng về phía chỉ trích thiếu niên không tiến bộ. Có người thay Trương lão gia đã mất hận tên bại gia tử này, có người tội nghiệp cho Vương thị hiền thực, có người may mắn lúc trước không gả con gái cho hắn. Còn Đan Thành, đương nhiên là không thể nhìn Bác Giáp chịu khổ, không nghe nổi lời bán tán của thôn dân, hắn gần như lập tức cảm thấy có thể cầm, bán thứ có thể bán, thêm vài năm tiền tích cóp, trở thành người đầu tiên đủ tiền tìm bà mối xin cưới hỏi.

Vậy là Bác Giáp bị bán làm vợ cho tiểu tử nghèo Đan Thành vẫn còn độc thân. Tuy rằng tức giận nhưng căn cứ vào đạo nghĩa, Đan Thành vẫn y theo tục lệ cưới hỏi chính thức cưới người vợ bị bỏ của người khác. Thẳng đến đêm động phòng hoa chúc, chần bực dính máu, hắn mới phát hiện có việc không đúng.

"Bác Giáp, nàng còn chưa phá thân?" Đan Thành cực kỳ kinh ngạc.

"Trụ... Trụ tiểu tử hắn..." Châu lệ tẩy đi son phấn, vẽ ra sóng nước trên mặt tân nương, "Kết hôn sáu năm, hắn chưa từng ngủ trong phòng một đêm."

"Tên này thật sự là quá đáng!" Đan Thành cảm hận mắng, "Đúng là hoàn khổ đệ tử (con cháu quân là áo lụa, ý chỉ con cái nhà quan lại địa chủ không làm gì, cả ngày ăn chơi phóng túng) đủ mười phần, trước đây ta là vì hạnh phúc của nàng nên mới buông tay, không nghĩ tới tên này..."

“Đừng nói nữa.” Che lại miệng trượng phu, Bác Giáp rưng rưng lắc đầu, “Hắn có nỗi khổ riêng, Thành ca... chàng... chàng đừng trách hắn.”

“Hắn coi thường nàng như vậy, nàng còn nói thay hắn?”

“Dù sao cũng từng là phu thê...”

“Được được, ta không nói nữa.” Đan Thành vuốt tóc thê tử, cưng chiều nở nụ cười: “Nàng tốt như vậy, là hắn không biết quý trọng...”

Nghe đến đó, bóng người nhỏ gầy núp ở một góc ngoài cửa sổ rớt cục lặng lẽ đứng dậy rời đi. Đó là Trương Trữ, hắn biết Bác Giáp không phá vỡ lời hứa của mình, tương lai Đan Thành sẽ hảo hảo chăm sóc nàng, vậy là đủ rồi.

Sau đó Trương Trữ bán hết gia sản, mang theo tiền bán thê tử đi tha hương. Thành thật mà nói, hắn là một người không giỏi buôn bán, hơn nữa lại như trước kết bạn rộng rãi, vui vẻ giúp người khắp nơi, cho nên một đồng vàng bạc nhanh chóng bị hắn tiêu sạch chỉ còn hai bàn tay trắng.

Thời gian qua đi, lại đến tháng chạp tuyết bay. Không nhà để về lại không có cửa nả, Trương Trữ thông thả trở về gia hương, lúc này hắn đã là một tên ăn xin không xu dính túi, quần áo rách nát đến không có bà con nào nhận ra hắn. Nhưng hắn không cần, hắn chỉ là đến cuối năm thì nhịn không được theo tình cảm mà trở về. Dù sao vẫn có vài thứ không thể quên được, vài người không thể không nhớ rõ, có chút phong cảnh cho dù xem hết thiên sơn vạn thủy vẫn không bì được.

“Thiếu gia nãi nãi, thưởng cho ít tiền đi?”

“Đi đi đi!”

Trương Trữ bách vị tạp trần cười, đi trong trận tuyết đông lạnh con người. Ai ai cũng dùng áo khoác nón dạ che kín mặt mũi, còn hắn chỉ trông chờ vào vài mảnh vải rách để giữ ấm. Không ai thèm liếc hắn một cái, không ai nhận ra đây là nam tử từng được mọi người gọi là “Trương thiếu gia”, có lẽ cũng sẽ không ai nhớ cả nhà hắn đã từng chi bao nhiêu tiền để xây cầu mở đường.

“Thiếu gia nãi nãi, cuối năm sắp đến rồi...”

“Ở đâu ra tên khất cái này vậy? Mau tránh ra!”

Đi tới đi tới, vừa đi vừa xin các tiểu thư cô bà đang sắm đồ tết ven đường, Trương Trữ bất tri bất giác đã đi đến gần lữ *** Đan Thành làm việc năm đó. Hắn đứng trước một căn nhà không lớn lắm nhưng cũng coi như sáng sủa chỉnh tề. Nhìn trời không còn sớm, Trương Trữ quyết định đi vào phòng bếp nhà này thử thời vận, xem có thể gặp được cô nương bà chủ hảo tâm nào đó không, có lẽ sẽ xin được một bữa cơm ăn.

Vòng qua sân bên cạnh, đi đến sau nhà thường là nơi đặt phòng bếp. Bên bếp lớn có một phụ nhân trẻ tuổi công đưa nhỏ đang bận rộn, Trương Trữ rất là ăn xin mà khom lưng đứng ở cửa bếp cười cười, gõ bát thu hút chú ý. Phụ nhân xoay người nhìn, một câu “Bà chủ hảo tâm” của Trương Trữ còn chưa nói xong, nàng đã la hoảng lên.

“Trữ tiểu tử?”

Vừa nghe tiếng gọi này Trương Trữ nhảy dựng, thiếu chút nữa đụng vào cạnh cửa. Vừa rồi nhìn không rõ ràng, hiện giờ đã biết rõ. Phụ nhân kia không phải Bác Giáp thì là ai?

“Trữ tiểu tử! Sao ngươi biến thành như vậy?” Bác Giáp kinh hô, “Thế... tiền của ngươi đâu? Sao ngươi lại đi làm ăn xin? Mau vào đây!”

Trương Trữ xấu hổ đứng dậy muốn đi, nhưng Bác Giáp trời sinh tốt bụng nhiệt tình, cho dù giữa hai người không còn tình cảm vợ chồng nhưng vẫn còn tình nghĩa bạn bè lúc nhỏ, đương nhiên là kiên quyết kéo Trương Trữ ngồi xuống.

Trương Trữ thoái thác nói đã đói bụng muốn cáo từ, Bác Giáp bèn tìm lương khô nước trà cho hắn lót dạ, cường ngạnh hỏi hắn mấy năm nay đi đâu chịu khổ gì, cùng hắn tán gẫu thiên nam địa bắc. Nói chuyện rồi Trương Trữ mới biết, Đan Thành hiện giờ làm chút buôn bán nhỏ, rất có khởi sắc, cho nên cuộc sống của Bác Giáp cũng tốt dần...

Một phen hỏi han ân cần xong, bắt tri bắt giác sắc trời đã tối, từ cửa truyền đến âm thanh mở cổng và tiếng kêu “vợ ơi” như chuông lớn, là Đan Thành sau một ngày vất vả đã về nhà.

“Thành ca đã về, người nhất định phải để huynh ấy gặp, để huynh ấy mắng cho vài câu.” Bác Giáp vô tư cười, đứng dậy.

“Không được! Sao đệ có thể để huynh ấy gặp?” Trương Trụ kinh hoảng, “Nếu truyền ra người bên ngoài không nói chúng ta tình cũ nhen nhóm tư thông với nhau mới là lạ! Huynh ấy ghét nhất là nghe người khác bàn tán, hơn nữa huynh ấy đã sớm vì chuyện của tỷ mà hận chết đệ! Mau, cho đệ cái chỗ trốn!”

Tuy rằng nhà bếp không phải chỉ có một cánh cửa, nhưng sân sau đối diện với cửa sau của lữ quán, nếu xông ra chỉ càng khiến người ta hoài nghi. Trong chốc lát Bác Giáp cũng hoảng, vội vàng chỉ chỉ cái bếp lớn còn chưa nhóm lửa, kêu Trương Trụ núp vào. Hắn chân trước vừa giấu xong, Đan Thành chân sau đã bước đến.

“Vợ à! Hôm nay gia sự bận bịu sao?” Cách biệt nhiều năm, giọng nói của Đan Thành vẫn vang dội như trước không thay đổi.

“Không! Không vội! Sao lại hỏi như vậy?” Bác Giáp vội vàng bưng trà nghênh đón.

“Trời sắp tối rồi, bên ngoài lại lạnh, sao trên bếp không có lửa thế?” Đan Thành cười, “Có lẽ là hôm nay nàng quá bận, đến giờ còn chưa nhóm lửa nấu cơm chẳng?”

“Không có! Làm bây giờ đây.”

Nhưng nói thì nói vậy, trong bếp còn có Trương Trụ, sao Bác Giáp có thể nhóm lửa đây?

“Sao thế? Sao không nhóm lửa?” Đan Thành nghi ngờ, “Thời tiết lạnh, hơi lửa, đun một chậu nước nóng làm ấm chân cũng tốt a!”

“Được, được...”

Trong lò ngoài bếp hai người thầm đồng thanh kêu khổ, tình hình này thật sự là đâm lao phải theo lao. Bác Giáp tìm đủ lý do nói đông nói tây muốn đuổi Trương Trụ đi, còn Trương Trụ thì co người trong cái lò không lớn lắm, thầm trách bản thân không nên trở về gia hương.

Bác Giáp ở ngoài bếp lo lắng, Trương Trụ ở trong lò cắn chặt răng. Vì Bác Giáp, hắn tuyệt đối không thể hiện thân lúc này, hơn nữa hắn càng không muốn dùng dáng vẻ này xuất hiện trước mặt Đan Thành.

Trương Trụ cắn chặt răng, nghe giọng nói luống cuống của Bác Giáp. Lúc này hắn đột nhiên nhận ra, thứ quan trọng nhất trên đời không phải là mạng sống rách nát của bản thân mà là hạnh phúc của người mình coi trọng. Mà hai người quan trọng nhất của hắn, bây giờ đang ở bên ngoài bếp lò hắn ẩn náu, vì hai người bọn họ cho dù có bị thiêu cháy hắn cũng không thể lên tiếng.

Không, nếu không có hắn, hai người kia đã sớm đạt được hạnh phúc, không phải sao? Trương Trụ co chặt lại thân thể, thầm cầu nguyện Bác Giáp đừng cố gắng nghĩ biện pháp đuổi Đan Thành nữa, bằng không Đan Thành nhất định sẽ hoài nghi. Điều hắn không muốn nhất chính là hai người kia vì hắn mà có hiểu lầm, sống không hạnh phúc.

Trên thế giới không có thứ gì... quan trọng hơn hạnh phúc của hai người kia!

“Na! Tiểu đệ ngốc, đệ rốt cục đã hiểu rồi à?”

Một giọng nữ xuất hiện ở trong đầu Trương Trụ, khiến hắn hoài nghi có phải mình bắt đầu bị huyền thính rồi không. Nếu đúng như vậy, hắn nhất định cũng bị huyền thị rồi. Bởi vì hắn phát hiện bản thân đang đứng trên không trung quan sát nhà bếp của Đan Thành và Bác Giáp, bên cạnh hắn là một nữ tử áo đỏ có diện mạo giống mình như đúc.

“Người là...?” Hắn nghi hoặc nhìn cô gái. Quần áo đỏ thẫm này hắn quen thuộc a!

“Ta là tỷ của đệ! Mau nhớ ra đi!” Hỏa quan Cát đánh một cái lên đầu đệ đệ, “Đệ cuối cùng đã biết yêu người khác, có thể trở về rồi!”

“Tỷ?” Đột nhiên Trương Trụ biến trở về Ngõi, linh quang chợt lóe, mọi sự đều thông, “A! Hóa ra là...”

“Nhớ ra là tốt rồi.” Cát cười xoa xoa đầu đệ đệ, “Vậy bây giờ nên xử lý phạm thân của đệ.”

Cát vung tay lên, Ngỗi nhìn thấy cơ thể nằm trong bếp lò của Trương Trụ đột nhiên phát hỏa bốc cháy. Bác Giáp kinh ngạc quay đầu, Đan Thành không hiểu vì sao đột lò sớm hơn có tý nhưng vợ lại liều mạng qua quýt với mình.

Còn Ngỗi đang đứng giữa không trung thì ôm tỷ tỷ bật khóc.

“Không, đệ không muốn đi... Đệ không muốn...” Nam thần trẻ tuổi chảy những giọt nước mắt đầu tiên từ lúc sáng thế tới nay, “Khó khăn lắm mới chạm mặt nhau, đệ chỉ muốn dõi theo hần, giúp đỡ hần, nhìn hần một đời hạnh phúc...”

“Ngỗi...” Nữ thần ôm đệ đệ, nhất thời không biết làm thế nào cho phải.

“Không! Đệ không muốn đi! Đệ không muốn làm thần! Không muốn về trời!”

“Ngỗi! Đệ bình tĩnh một chút!” Cát luống cuống chân tay an ủi đệ đệ.

“Đệ yêu hần mà! Tỷ tỷ!” Ngỗi khóc rống lên, “Đệ yêu hần mà!”

Tiếng khóc của thần người không nghe được, trên thế giới chỉ có mình Vương thị Bác Giáp biết nàng không hiểu sao đã thiêu cháy chồng cũ của mình. Nàng vừa sợ trương phu phát hiện, vừa thương xót cho Trương Trụ bị thiêu đến không còn tro cốt, đành phải trộm tế bái hần trong nhà bếp. Có người hỏi, nàng nói là đang cúng cái bếp dùng hàng ngày. Nói cũng lạ, sau đó nhà nàng dần trở nên thịnh vượng, thế là về sau một truyền mười, mười truyền trăm, từng nhà cũng bắt đầu cúng thần bếp.

Trên thực tế, trong nhà Đan Thành thịnh vượng là vì Ngỗi âm thầm phù hộ. Con trai của hỏa thần sau khi trở về trời thì trở nên phi thường im lặng, chỉ có không ngừng nhìn, không ngừng giúp đỡ vợ chồng Đan Thành. Nhưng như thế cũng vô pháp hóa giải sự cô đơn của hần, khiến cho hần ngày càng gầy đi.

Cát nhận ra đệ đệ rầu rĩ không vui, biết đệ đệ nhớ hai người ở thế gian, bèn xin thiên đế để Ngỗi hạ phạm. Ngọc Hoàng đại đế trước giờ luôn nuông chiều đứa con nghịch ngợm của hỏa thần, lại biết phạm nhân theo Bác Giáp khởi xướng mà bắt đầu cúng bếp, liền ra lệnh Ngỗi làm táo thần, ngoài việc chưởng quản nhà bếp nhân gia, còn kiêm luôn cai quản hưng vượng một nhà và giám thị thiện ác nhân gian.

Một mặt thì đem công việc cai quản nhà bếp phân cho Ngỗi, giảm bớt chức vụ cho Cát, mặt khác thì đem chức trách thay thiên đế quan sát nhân gian vốn của Ti mệnh chia bớt ra. Cứ như vậy, Ngỗi vừa có thể thường xuyên nhìn những người mình yêu quý, vừa có thể chia sẻ chức vụ hỏa thần, trợ giúp thiên đế hiểu biết thế gian, không còn vô công rồi nghề.

Đây là truyền thuyết về việc tế bái hiện giờ của nhân gian, là căn nguyên của đủ mọi thuyết rối rắm về nguồn gốc táo thần.

“Nghe ra lại là một câu chuyện bi thương.” Tân Ngải Nhân phát biểu cảm nghĩ, “Tuy rằng lúc còn ba người thì không sống hạnh phúc, nhưng tôi nghĩ... khoảng thời gian mất trí nhớ ban đầu, làm một con người tên Trương Trụ đối với táo thần mà nói là hạnh phúc nhất đúng không?”

“Đồng cảm, tôi cũng nghĩ như vậy. Trừng phạt như thế quả thật rất thống khổ.” Bạch Linh nhếch khóe miệng biểu dương, “Cho nên sau khi tôi tìm được chuyển thế của ‘hần’, tuyệt đối sẽ không nói với hần.”

“Sao đột nhiên lại nói chuyện này?” Tân Ngải Nhân dừng một chút mới linh ngộ được Bạch Linh đang nói chuyện tìm chủ nhân, “Bởi vì bắt đầu lại một cuộc sống mới thì hạnh phúc hơn hả?”

“Ừ...” Bạch Linh chậm rãi nói, “Nếu phải mang theo gánh nặng mà sống tiếp, không bằng quên đi, tận hưởng cuộc sống hiện tại có phải hạnh phúc hơn không?”

“Vậy cậu tìm hần đâu còn ý nghĩa nữa?”

“Sao không còn ý nghĩa? Hần vẫn còn phải nuôi tôi đó! Hơn nữa ngấm bộ dáng không biết gì của hần mới thú a.”

“Cậu không muốn đánh thức ký ức kiếp trước của hần? Hay là không thể?”

“Cho dù có thể, nhìn kết cục của táo thần anh nghĩ tôi nên sao?”

“Nhưng tình huống đâu có giống?”

“Với tôi thì giống.” Bạch Linh nói, “Nếu đánh thức sẽ gọi lên hồi ức không tốt của kiếp trước; nếu đánh không thức hẳn sẽ không nhớ rõ tôi, vậy không phải chỉ tăng thêm bi ai sao?”

Tân Ngải Nhân nhủ mảy. Vẫn có thứ gì đó loáng thoáng phấp phù trong lòng anh, anh cảm giác bản thân tựa hồ đã nghĩ sai chuyện gì rồi, nhưng lại rất mơ hồ...

“Ngải Nhân anh muốn đi đâu?”

“Tắm rửa đi ngủ a! Đã trễ thế này rồi.”

“Xí! Người hiện đại đúng là thần kinh, làm gì phải tắm rửa mỗi ngày chứ?”

Trong căn hộ nhỏ nhỏ, bạch hồ khinh thường phát ra tiếng phì phì trong mũi.

20. Chương 20: Nghìn Lẻ Một Đêm

Nghe nói Ả-rập cổ xưa có một quốc vương bởi vì hoàng hậu tư thông với người khác mà vô cùng căm hận nữ nhân. Vì thế mỗi đêm ngài cưới một cô gái, hừng đông lập tức giết chết, dùng việc này để trả thù hoàng hậu. Con gái của tể tướng là Shahrazad vì cứu vớt những cô gái vô tội nên quyết định gả cho quốc vương, mỗi đêm kể một chuyện cho ngài nghe. Nàng kể liên tục một nghìn lẻ một đêm, rốt cục đã khiến quốc vương tỉnh ngộ. Và vô số câu chuyện tuyệt vời cứ thế được lưu truyền đến nay.

“... Đúng, chính là vậy.”

“Là vậy à...”

“Ừ.”

Đêm khuya gió lạnh thổi vào cửa sổ, trong căn hộ ở Đài Bắc truyền ra một đoạn đối thoại đơn điệu. Tổng kết lại bản thảo về những câu chuyện xưa, Tân Ngải Nhân tuyên bố sẽ thử kiêm chức nhà văn, sáng sớm hôm nay thức dậy đột nhiên đổi ý, đem thời gian về nhà ba mẹ dời lại một ngày, trước khi nghỉ phép lưu lại ngày rảnh rồi cuối cùng, sau khi thu dọn xong phòng khám thì bắt đầu chỉnh lý lại những câu chuyện được nghe cả năm qua. Ngồi trước máy tính đánh chữ một đêm, bác sỹ thú y trẻ tuổi xoay xoay cổ đứng lên, đi khóa kín cửa sổ. Ở đằng sau anh, bạch hồ đứng dậy từ ổ chồ đặc chế ở góc tường, đuổi người đi ra khỏi phòng làm việc.

“Tôi có thể hỏi một câu không...” Thanh niên vừa kéo màn vừa nói.

“Hỏi đi.” Bạch hồ ngẩng đầu.

“Vì sao gần như thần nào cậu cũng kể thành đồng tính vậy?”

“Tôi nghe kể là vậy mà, không tin thì thôi.” Hồ ly không để tâm vẫy vẫy đuôi, “Có nghi ngờ thì anh đừng viết nữa!”

“Tôi không có nói vậy...”

“Còn có câu hỏi?”

“Có.”

“Hỏi đi?”

Tân Ngải Nhân xử lý xong rèm cửa, đi đến phòng khách ngồi xuống ghế sa lon, nhìn bạch hồ đang đi về phía phòng ngủ. Sau đó hít sâu một hơi, hỏi: “Tôi có phải là người cậu đang tìm không?”

Phản ứng của Bạch Linh với câu này thực rõ ràng, lông trên lưng lập tức dựng hết lên.

Động vật chính là động vật, con người gian xảo có thể dễ dàng ngụy trang tâm tình của mình, nhưng thân thể động vật thì biểu lộ rõ ràng hơn nhân loại nhiều, cho dù có là yêu hồ bốn trăm tuổi cũng không sửa được. Từ cái đuôi đang ban ra gấp đôi mà đoán thì hiện giờ cơ thể nó đang sản xuất ra một lượng a-đrê-na-lin cực lớn.

“Anh nhớ ra?”

“Nhớ ra cái gì?”

“Trước kia, chuyện của kiếp trước.”

“Người bình thường có ai nhớ hả?”

“Nếu không... sao anh nghĩ như vậy?” Bạch Linh dựng thẳng tai khấn trương đáp lời.

“Cậu cho là tôi làm gì để kiếm cơm?” Tân Ngải Nhân nâng mày, “Cậu cho là phản ứng kì quái của cậu giấu được tôi? Cậu từ đầu tới đuôi không hề tìm người đúng không? Cho nên mỗi lần tôi hỏi cậu đều kể lung tung mấy chuyện xưa cho có lệ.”

Có thể phán đoán biến chuyển bệnh tình của động vật và có thể hiểu được hàm nghĩa đằng sau thái độ của yêu hồ căn bản là hai việc khác nhau, nhưng Bạch Linh không có tâm trạng đi phản bác. Hiện giờ đề tài kia quan trọng hơn.

“Coi như là vậy đi.” Bạch Linh chuyển động con mắt, thật cẩn thận hỏi, “Nếu đúng là vậy anh sẽ làm gì?”

“Tôi? Tôi sẽ nói cậu nhận lầm rồi, tôi không hề có tí ấn tượng nào về cậu.”

“Ừm.”

“Như vậy cậu còn muốn ở chỗ của tôi không?”

Tân Ngải Nhân mặt không thay đổi đặt câu hỏi khiến cho Bạch Linh đáy lòng rét lạnh, vấn đề này nghe ra bình thường, nhưng hàm nghĩa đằng sau chính là ân đoạn nghĩa tuyệt. Ngẫm lại cũng không oán người ta được, từ lúc đầu không nói ra cứ mãi giấu diếm đúng là mình. Người bị lừa gạt sẽ tức giận, hẳn là vậy rồi?

“Nếu anh vẫn đồng ý nuôi tôi...” Bạch Linh mở to mắt, rụt rè nói.

“Như vậy hả... Tốt lắm.” Tân Ngải Nhân rất nghiêm túc nói, “Từ hôm nay trở đi, cậu không được ở nhờ nhà tôi nữa.”

Lời này hiển nhiên có lực sát thương đủ mười phần, lỗ tai của Bạch Linh dán chặt vào cổ, đè thấp thân hình, cả người co thành một quả banh lông màu trắng ở chân tường.

“Ừm.”

“Bởi vì có vật nuôi nào lại đi “ở nhờ” nhà chủ nhân chứ?”

“Đừng nói nữa, tôi đi là được.”

Bạch hồ nói xong, cụp đuôi bước ra cầu thang hướng xuống lầu. Nếu đã bị đuổi, nó sẽ không bám dính cầu người thu lưu!

“Ê! Hồ ly ngốc!” Tiếng gọi mang theo ý cười của Tân Ngải Nhân truyền ra từ hướng sô pha, “Cậu đúng là ngu ngốc hay là thế nào?”

“Anh rốt cuộc muốn nói gì?” Bạch Linh tức giận quay đầu lại, “Đuổi thì đuổi, tôi cũng có hồ cách mà, không được mắng bậy!” (hồ cách tương tự nhân cách =)

“Tôi có nói không nuôi cậu sao?” Tân Ngải Nhân cười đến sái hàm, nhưng vẫn cố gắng tỏ ra chuyên nghiệp, “Vứt bỏ thú nuôi là hành vi vô lương tâm nhất, bất cứ một người chủ nào nếu có nhân tính sẽ không vứt bỏ

thú nuôi. Nếu như có nguyên nhân đặc thù không thể tiếp tục nuôi, người chủ phải sớm thông báo cho đơn vị có liên quan để an bài thỏa đáng...”

Bạch hồ sững sờ, sau đó qua ba giây rưỡi nó mới nhảy dựng lên, biến thành thiếu niên áo trắng, xông thẳng vào nắm cổ áo Tân Ngải Nhân.

“Người! Người khốn nạn!” Bạch Linh mắng to, “Vậy anh còn nói nhận lầm người với tôi làm gì?”

“Tôi nói tôi cảm thấy cậu đã nhận lầm người, nhưng cái đó với việc nuôi cậu hay không là hai chuyện khác nhau a! Vì sao không phải chuyển thể của chủ nhân cậu thì không thể nuôi cậu?” Tân Ngải Nhân cười ôm lấy thân hình nhỏ nhắn chỉ to gấp đôi con hồ ly, ngăn chặn nắm tay đang hùng hực vung tới, “Cho nên nói chó ngốc chính là chó ngốc!”

“Tôi là hồ ly!”

“Đều là loài chó cả thôi!”

“Vô lại!”

“Ngu ngốc!”

“Quên đi! Không so đo với anh nữa!”

Mỹ thiếu niên lại biến trở về hồ ly, Bạch Linh dựa vào hình thể nhỏ đi mà chuồn khỏi ôm ấp của nhân loại, đi về hướng phòng ngủ.

“Còn vấn đề nữa không? Muốn hỏi thì hỏi nhanh đi!” Bạch Linh tức giận nói.

“Không có.”

“Vậy tôi muốn đi ngủ. Ngủ ngon.”

“Ác, được, ngủ ngon.” Bác sỹ thú y trẻ tuổi cười, trả lời theo phản xạ, nhưng ngay lập tức phát hiện không đúng, “Chờ đã! Ai nói cậu có thể ngủ giường? Đi xuống cho tôi!”

“Ai u, đừng nhỏ mọn như vậy chứ!” Bạch Linh nhảy lên giường, xoay vài vòng, thoải mái nằm xuống chân bông, còn thuận tiện ngáp một cái, “Trời lạnh, chia cho tôi một góc để ngủ thì có sao đâu?”

“Đi xuống cho tôi!” Tân Ngải Nhân đuổi theo vào phòng ngủ rộng rãi, “Ngủ trong ổ của cậu đi! Tôi mới đổi ra giường xong!”

“Đó là ổ chó, không phải ổ hồ ly.” Bạch hồ giấu mũi vào trong cái đuôi xù.

“Bạch Linh!” Con người quyết định phải duy trì uy nghiêm của mình, hung tợn đi đến trước giường chuẩn bị nắm hồ ly xuống.

“Lần sau kể chuyện phương Tây nha? Lúc con người còn ít, có một con quỷ hút máu kể không ít với tôi.” Bạch hồ ánh mắt đen láy lấp lánh trong đám lông trắng, xảo trá cười nhìn con người đột nhiên thay đổi chủ ý thu tay lại. “Ngủ ngon, ‘chủ nhân’.”

“Cậu...”

“Thế nào?”

“Mấy trăm năm nay cậu đều vừa tìm chủ nhân vừa ở trong đầu bịa chuyện, sau đó tùy tiện kể vài câu gặt ăn gặt ở phải không?”

“Tổn thương người khác quá đi, mấy chuyện này đâu phải tôi bịa!” Bạch Linh cọ cọ chân nằm thoải mái, “Trẻ rồi, ngủ ngon.”

“Cậu...!”

“Ngủ ngon.”

Bạch Linh nói ngủ ngon lần cuối cùng sau đó liền nhanh chóng nhắm mắt lại, có mắng tiếp thể nào cũng không phản ứng, bỏ lại bác sỹ thú y đáng thương đứng tại chỗ cảm tức nhìn đám lông trắng trên giường. Cuối cùng Tân Ngải Nhân thở dài gãi gãi đầu, quyết định đi tắm, không so đo với một con thú nữa.

“Kỳ thật những chuyện xưa này, so với truyền thuyết gốc còn vô lý hơn.” Bác sỹ thú y trẻ tuổi thì thảo tự nói. Ngoài cửa sổ gió bắc cuốn lấy lá rơi, một đêm trôi qua, một năm sắp hết.

21. Chương 21: Nhật Ký Chủ Nhân Và Yêu Hồ

Edit: Linh

1 – Giường hồ sơ

Trời lạnh, động vật luôn có bản năng chuẩn bị trú đông. Nếu là người nuôi chim, có lẽ sẽ phát hiện chim bắt đầu dùng đủ các thứ lật vật để lót tổ; nếu là người nuôi chuột, có lẽ sẽ nhìn thấy chuột tha đồ ăn vào trong hốc nhỏ. Nhưng nếu là chủ nhân của một con yêu hồ bốn trăm tuổi, có lẽ bạn sẽ phát hiện...

“Bạch Linh!”

Đài Bắc vào đêm, tiếng gầm giận dữ của người chủ vang tận mây xanh.

“Chuyện gì?” Bạch hồ nằm trên mặt đất chán chường ngáp, “Đã nói với anh là lỗi tại tôi thính lắm, âm lượng của anh có thể...”

“Chuyện này là sao?”

Gần từng tiếng một, Tân Ngải Nhân cắn răng chỉ vào một đống tán loạn dưới thân hồ ly, những trang giấy trắng tinh. Anh giận đến mức hai vai run run – hiếm khi có ý định đến phòng lưu trữ để sắp xếp bệnh án, vậy mà lại nhìn thấy cảnh tượng khiến cho ham muốn làm việc của người ta hoàn toàn biến mất.

“Cái này?” Bạch Linh giơ chân sau gãi gãi lỗ tai, “Giường! Trời lạnh rồi!”

“Cái gì gọi là ‘giường!’ hả?” Vừa đóng cửa nghỉ ngơi, bác sỹ thú y đã gào lên giận dữ, “Đó là bệnh án đó!”

“Ác? Bệnh án à?” Bạch Linh mang vẻ mặt vô tội, hoàn toàn kinh ngạc, “Không phải anh toàn xếp bằng mấy tính sao?”

“Mấy cái này là bệnh án cũ! Còn chưa – có – lưu...!” Rống đến câu sau, họng của bác sỹ thú y đã tắt tiếng, đành phải nuốt lại lời nói.

“Được rồi được rồi đừng nóng giận.” Bạch hồ rốt cục chấp nhận rời khỏi đống giấy đã khiến chủ nhân kêu thảm thiết, biếng nhác đi đến bên chân con người, “Dù sao cũng chưa bẩn chưa rách, dọn dẹp lại chút là ổn chứ gì?”

“Được, dọn đi!” Liếc con vật cạnh chân, bác sỹ thú y lạnh lùng ra lệnh, “Nhớ kỹ phải sắp theo đúng thứ tự ban đầu.”

“Đáng ghét~~ chủ nhân

” Duy trì vẻ tao nhã như cũ, yêu hồ ngồi xuống mỉm cười, “Người ta chỉ là một con hồ ly, làm sao biết chữ chứ?”

“Không dọn?”

“Là không biết dọn.” Bạch hồ mỉm cười sửa lại.

“Được.”

Tân Ngải Nhân cũng không nhiều lời với nó, xách cổ hồ ly, xoay người rời đi.

“Đi tắm.”

“Oa a a a đợi đợi đợi đợi đợi đã!”

... Có lẽ bạn sẽ phát hiện, đe dọa bằng tấm rửa rất có hiệu quả.

2 – Truyền máu

Nhìn chung mà nói, nếu bác sĩ thú y muốn nuôi thú cưng thì phần lớn sẽ chọn một con chó không nhỏ. Lý do đơn giản là vì phòng khám thú y hiện nay có rất nhiều con bị bệnh là chó, mà rất nhiều chỗ lại không có thứ như ngân hàng máu chó. Bởi vì thông thường những con chó không cùng nhóm máu lần đầu tiên truyền máu cho nhau đều không sao, cho nên ngoài chức năng làm thú nuôi và trông nhà thì tiếp máu cho đồng loại đang cần máu là công dụng hạng nhất của chó bác sĩ thú y.

Có điều đó là tình huống thông thường. Nếu hôm nay có một bác sĩ thú y mà vật nuôi của họ là một con yêu hồ bốn trăm tuổi thì...

“Bác sĩ! Mau! Mau cứu nó!”

Mỗi khi nghe thấy tiếng kêu sốt ruột đi cùng với thú bệnh vào cửa thì Tân Ngải Nhân đã biết có một con thú bệnh nặng đang tới. Anh là một bác sĩ thú y có kinh nghiệm, đương nhiên không hề sợ những chuyện này.

“Đề ở đây.” Anh rất có kinh nghiệm chỉ dẫn chủ nhân để thú bệnh lên bàn khám, theo phản xạ hỏi. “Sao vậy?”

Kỳ thật là hỏi thừa, tình trạng của con chó săn Beagle này đến đồ ngu nhìn cũng biết. Một chân gấp theo hướng bất thường, khăn lông bọc nó dính đầy máu. Cái này nếu không phải bị xe đụng thì là bị vật gì đè nặng, gây mất một chân cộng vài khúc xương sườn.

“Tôi muốn dắt nó đi công viên, nhưng đầu hẻm đột nhiên lao ra một chiếc xe...” Tiểu thư ăn mặc thời trang ghen ngào, hiển nhiên khóc đã lâu.

“OK, tôi biết rồi.”

Thuận tay đề xuống vết thương trên chân chó để cầm máu, bác sĩ thú y trẻ tuổi ra chỉ thị dứt khoát.

“Không cần lo lắng, cứ giao cho tôi. Phiên cô kéo cửa chớp bên kia xuống, sau đó ra bên ngoài chờ.” Anh ban cho nữ chủ nhân một nụ cười trấn an. “Tôi cấp cứu trước đã, những chuyện khác đợi nó chụp x-quang rồi hẵng nói.”

Cô gái kia có hơi hoảng loạn mà rời khỏi phòng khám, điều này khiến cho bác sĩ Tân của chúng ta thở phào nhẹ nhõm. Kỳ thật vết thương của con chó kia khá đơn giản, anh sợ là sợ chủ nhân của nó đợi một hồi ngắt xỉu trong phòng thì gay to. Hơn nữa anh đuổi chủ nhân con chó ra ngoài, còn vì một nguyên nhân quan trọng khác –

“Bạch Linh!” Bác sĩ thú y nói chuyện với một góc trong phòng khám, “Đừng giả vờ ngủ nữa, đứng lên giúp đi.”

“Ồn chết người,” Theo giọng nói vang lên, một cuộn lông trắng động đậy bên chân tường, há mồm ngáp một cái, “Có ngủ trưa thôi cũng không yên...”

“Bớt đông dài, đi kiểm máu đến đây.” Tân Ngải Nhân ba chân bốn cẳng bắt đầu chuẩn bị đồ cấp cứu, “Là một con chó nhỏ, Jimmy ở tiệm vịt quay hẳn là được rồi.”

“Không được...” Bạch hồ ngồi xuống, chớp mắt mấy cái có chút không bằng lòng, “Tháng này anh làm liên tiếp mấy ca đại phẫu, toàn bộ chó khu này nhìn thấy tôi đều bỏ chạy hết!”

“Mặc kệ, tôi cần máu, đi kiểm đi.” Bác sĩ bắt đầu khử trùng hai tay, mang tạp dề, “Kiểm không được tối nay không có cơm ăn.”

“Quá đáng~~ đây là bóc lột sức lao động!” Bạch hồ nháy mắt biến thành mỹ thiếu niên, ngồi dưới đất ôm mặt khóc lớn, “Thật quá đáng! Trời ơi đất ơi mẹ già dưới tuổi vàng ơi thổ địa ơi! Ai tới phân xử cho tôi đi...”

“Cậu còn mười phút.”

“Ồ ô ô...”

“Chín phút rưỡi.”

“Oa~~ tôi không muốn sống nữa!”

“Tám phút.”

“Được rồi được rồi tôi đi tôi đi!” Mỹ thiếu niên xoay người nhảy dựng lên, “Jimmy ở tiệm vịt quay đúng không? Bắt thì bắt!”

“Nhanh lên.”

“VẬY,” Thiếu niên đột nhiên nhảy lại gần, đặt tay lên vai bác sĩ, “Tối nay tôi muốn ăn thịt quay.”

“Được.”

“Bia Thanh Đảo nữa.”

“Được rồi, nhanh lên.”

“Cả anh nữa.”

“Được... Chờ đã, cái gì?” Bác sĩ bận rộn lúc này mới kịp phản ứng.

“Cứ quyết định vậy đi!” Không đợi chủ nhân đáp lời, thiếu niên đã hôn một cái lên má chủ nhân, đảo mắt hóa thành bạch hồ chạy ra cửa sau. “Ồ dề~~ Jimmy thân mến tôi đến rồi đây

”

“...”

Có lẽ phải bắt chước các đồng nghiệp khác nuôi một con chó lớn mới được.

Thỉnh thoảng, bác sĩ thú y trẻ tuổi của chúng ta sẽ có suy nghĩ như vậy.

3 – Nằm mơ

Từ rất nhiều chỗ có thể quan sát thấy, động vật trong lúc ngủ mơ cũng có hành vi ý thức như con người. Có lẽ giống như giấc mơ của con người, giấc mơ của động vật cũng dựa trên những gì từng thấy trong quá khứ kèm thêm tưởng tượng hiện tại hoặc biểu đạt của tiềm thức.

Người đã từng cẩn thận quan sát vật nuôi của mình sẽ biết động vật có nằm mơ, nhẹ thì tứ chi mí mắt co giật, nặng thì kêu rên đến tỉnh giấc. Có nhiều loài động vật có vú, khi nằm mơ sẽ làm động tác mút, còn khi quan sát những loài như chim thì ít báo cáo như vậy hơn. Có vài con mèo không biết nằm mơ thấy chuyện gì vui, tự mình bắt đầu ngáy khò khè; có vài con chó không biết nằm mơ chạy đến nơi hưng phấn nào mà liều mạng vẩy đuôi; có vài con chuột đồng nằm mơ còn nghiêng răng.

Còn một con yêu hồ bốn trăm tuổi nằm mơ thì sẽ...

“Bạch Linh.”

Thời gian là bốn giờ bảy phút sáng, địa điểm là phòng ngủ trên lầu hai của phòng khám Tâm ái động vật. Bóng đêm trước hừng đông của một ngày cuối thu lành lạnh bao quanh phòng ngủ, đáng lẽ nên là lúc ngủ say. Nhưng Tân Ngải Nhân lại tỉnh.

“Bạch Linh!”

Kêu lớn thêm một chút, Tân Ngải Nhân vô cùng tỉnh táo vào giờ giấc không nên tỉnh táo. Nhưng sự tỉnh táo này không phải tự nguyện mà là bị quấy tỉnh.

“Bạch Linh, cậu tỉnh lại cho tôi!”

Rốt cục không thể nhìn được nữa rống to, tiếng hét của bác sĩ Tân phá vỡ bầu không khí yên tĩnh của Đài Bắc. Lần này rốt cục đã được đáp lại.

“A... Gì vậy?”

Giọng nói hiển nhiên còn chưa tỉnh ngủ của yêu hồ phát ra từ trên người bác sĩ thú y. Đúng vậy, không sai, là từ trên người.

“Buông. tôi. ra.”

Tân Ngải Nhân vô cùng tức giận, nằm ngửa trên giường kiểm chế xúc động muốn tạo ra tạp âm lần nữa. Kỳ thật không thể trách cứ một người thân (nghe nói) là vạn vật chi linh như anh lại đi giận vật nuôi của mình đến thế. Nếu có một người tăng ca đến rạng sáng mới tan tầm, vất vả lắm mới nằm lên giường ngủ nhưng chưa đến sáu giờ đã bị vật nuôi của mình đánh thức thì chắc hẳn tâm tình cũng không khá hơn chút nào. Nhất là khi con thú nuôi của người đó lại vì nằm mơ mà biến thành một người đàn ông cao 1m7 liều mạng đè lên người họ ôm lấy không tha. Đặc biệt hơn nó còn gần như lột sạch quần áo của họ trong cơn mơ, như trẻ con mút sữa điên cuồng mút lấy một chỗ nào đó.

“A? A! Thực xin lỗi.”

Yêu hồ khó khăn lắm mới tỉnh lại được xấu hổ gãi đầu, ngồi dậy khỏi người bác sĩ, thật cẩn thận giúp chủ nhân mặc quần áo cài nút đàng hoàng, nhưng vẫn không quên giải thích: “Tôi thật sự không cố ý, thực xin lỗi, anh cứ tiếp tục ngủ đi.” Yêu hồ hóa thành một thanh niên áo trắng vô hại cười giải thích, “Nằm mơ, nằm mơ thôi.”

Bạch hồ thay chủ nhân sửa lại quần áo, thay anh vuốt vuốt tóc, xong xuôi rất đúng mực biến trở lại nguyên hình nhảy khỏi giường đi đến ổ của mình ngủ, nhanh chóng lâm vào mộng đẹp. Còn ở trên giường, Tân Ngải Nhân theo lý hẳn là nên thấy an tâm vì những lời của thú nuôi, vậy mà lại nổi giận đến mức rốt cuộc không ngủ được. Ngay cả chính anh cũng không biết mình đang giận cái gì, giận đến mức ngay cả chuyện hồ ly chưa được cho phép đã lên giường ngủ cũng quên mất tiêu.

Trời đã sáng, rốt cục đành buông tha cho việc vật lộn với giấc ngủ, ngồi dậy đi tắm nước lạnh, lúc này Tân Ngải Nhân ở trong lòng nghiêm túc ra một quyết định:

Lần sau đi ngủ anh nhất định phải mặc quần áo kín, đeo thắt lưng!

4 – Đông chí

Nói chung, trừ bỏ mấy con chó mùa đông bị bắt để ăn, mấy con heo đực bị dùng cho tiệc tùng, lễ tết của loài người không hề có ảnh hưởng gì đến động vật. Lúc mọi người ăn bánh chưng, con mèo ở trên ban công ngủ, lúc mọi người ăn bánh Trung Thu, con mèo vẫn ở trên ban công ngủ. Phần lớn món ăn lễ lạc truyền thống của dân tộc đều không thích hợp cho vật nuôi, cho nên ngoại trừ bị tiếng pháo năm mới hù dọa, lễ tết đối với bọn chúng đều là vật ngoài thân.

Nhưng khi vật nuôi của bạn là một con yêu hồ bốn trăm tuổi thì sự tình có thể sẽ khác.

“Ái Nhân.”

“...” Người nào đó làm như không nghe thấy.

“Ái Nhân~~”

“...” Tân Ngải Nhân không còn để ý tới kiểu gọi tên anh thế này từ rất lâu rồi.

“Ái Nhân đáng yêu của ta~~”

“...” Chuyện này hình như là từ năm lớp ba, được tập thành thói quen sau khi một bạn học nào đó viết bậy tên của anh thành như vậy.

(Ngải Nhân là àiren, ái nhân (người yêu, vợ, chồng) cũng là àiren)

“Đáng ghét, tiểu Ái Nhân thân thân của mình không thêm để ý tới mình~~ cậu ấy nhất định là không yêu mình

~ “

“Cậu đủ chưa?”

Đằng sau quầy hàng của phòng khám Tâm ái động vật, bác sĩ thú y trẻ tuổi rút cục dứt dây thần kinh, mạnh mẽ đứng dậy, hung tợn nắm một túm lông trắng bên chân đưa đến trước mặt rỗng to.

“Cậu không thể im lặng để tôi đọc sách một chút sao? Hả?” Trải qua những ngày tháng trui rèn, công lực đại hồng của bác sĩ trẻ tuổi đã đủ để sánh ngang với tiểu thương ngoài chợ, “Khó khăn lắm mới được nghỉ một ngày! Buổi chiều đã mang cậu đi dạo xong! Ăn cũng ăn no xong! Để tôi yên tĩnh một chút thì thế nào? Đọc cuốn sách cũng phạm pháp sao? Hả? Nói chuyện với cậu đó!”

“Tôi, tôi... Ồ...”

“Đừng có giả vờ đáng thương với tôi.”

“Ồ...”

“Câm miệng.”

“Ấu...”

“Không được bắt chước chó khóc.”

“Meo...”

“Phụt.”

Nhìn Bạch Linh bị nhắc lên lơ lửng đang híp mắt cụp tai tỏ vẻ tủi thân bắt chước mèo kêu, chủ nhân rốt cuộc không tức được nữa. Ghế dựa chuyển thành tư thế thoải mái, ôm hồ ly vừa vặn trong lòng, Tân Ngải Nhân rút cục buông tha việc vật lộn với cuốn sách “Tái kiến, Khả Lỗ” nghe nói là rất hay.

“Được rồi... Cậu rốt cuộc muốn nói gì?”

“Ao ông ề à.” Yêu hồ ngậm miệng, từ lỗ mũi hừ ra vài tiếng.

“Cậu có thể há mồm.”

“Không phải kêu tôi câm miệng sao?” Con mắt yêu hồ láu lỉnh xoay chuyển, vẻ mặt vô tội.

“Cậu nói hay không nói?”

“Được được tôi nói...” Nhìn chủ nhân ra vẻ sắp bỏ mình lại, Bạch Linh vội vàng giơ móng vuốt ôm lấy người trước mặt, “Tôi hỏi sao anh không trở về nhà? Hôm nay là đông chí đó!”

“Đông chí thì liên can gì tới cậu?” Tân Ngải Nhân gãi gãi đầu, không biết hồ ly lại đang có ý định gì, “Hơn nữa vẫn còn thú bệnh nhập viện! Cậu đâu phải không biết.”

“Không được. Đông chí không phải là cả nhà sum vầy sao?” Bạch Linh phi thường nghiêm túc, vẻ mặt quan tâm chân thành.

“Cậu muốn về nhà tôi sum vầy?” Tân Ngải Nhân cực kỳ không tin.

“Tôi muốn nói chuyện phiếm với chị dâu!”

“Không phải sáng nay mới nói chuyện điện thoại với chị sao?”

“Tôi muốn khi dễ chồng của Hiếu Ca.”

“Bọn họ hiện đang ở Mỹ.” Chú thích thêm, Hiếu “Ca” là nữ.

“Vậy, tôi nhớ em rể của chúng ta.”

“Liêu Hồng Cơ mới mang Fatima tới kiểm tra hôm trước mà. Hơn nữa từ khi nào nó thành “em rể của chúng ta” vậy?”

“Ngô... Anh đang phủ nhận quan hệ của chúng ta đấy hả?”

“Đừng có đánh trống lảng.” Tân Ngải Nhân không phải là đèn cạn dầu, còn lâu mới bị lảng sang chuyện khác, “Cậu rốt cuộc muốn về quê làm gì? Nói mau.”

“Bánh trôi.” Bạch hồ vùi cái mũi vào ***g ngực chủ nhân, nhỏ giọng nói.

“Hả?”

“Bánh trôi bánh trôi bánh trôi

” Chỉ chớp mắt, hồ ly lại biến thành mỹ thiếu niên chuyên dụng làm nũng, vừa cọ đầu trên ngực Tân Ngải Nhân vừa láu lỉnh kêu, “Làm gì có chuyện đông chí không ăn bánh trôi? Ở cùng nhiều chủ nhân như vậy anh là người bạc bẽo nhất! Đông chí ngày cả bát bánh trôi cũng không có~”

Nếu có thể, Tân Ngải Nhân thật sự muốn quỳ rạp trên mặt đất ôm đầu kêu to “trời ơi!”. Cũng bởi vì nguyên nhân này, một buổi tối thích hợp để đọc sách cứ thế đi tong.

“Vâng... Bánh trôi bánh trôi.” Bác sĩ thú y bất đắc dĩ đứng dậy đặt thiếu niên xuống ghế, chính mình đi tới nhà bếp.

“Ôi? Anh có mua?” Bạch Linh vui vẻ nhảy nhót theo xuống nhà bếp, “Ác da! Anh là tốt nhất tôi yêu anh muốn chết luôn, không hổ là...”

Trần giang đại hải những câu nói ca tụng công đức đột nhiên dừng lại, ngay vào khoảnh khắc bác sĩ thú y mở tủ lạnh lấy bánh trôi.

“Sao vậy?” Tân Ngải Nhân nghi hoặc quay đầu, đụng phải gương mặt sụp đổ của thiếu niên.

“Đó là...?”

“Bánh trôi! Sao thế?”

“Đó là bánh. nguyên. tiêu!” Mỹ thiếu niên đột nhiên biến thành thanh niên cao một mét tám mấy, hung ác trợn mắt nhìn bác sĩ thấp hơn mình một khúc. “Cái đó để ăn vào mười lăm tháng giêng! Anh có thường thức không vậy? Mẹ anh không dạy anh sao?”

“Ách... Khác nhau hả?” Lập trường đảo lộn, bác sĩ Tân ngớ ra.

“Đương nhiên là khác!” Lần này đến lượt Bạch Linh rống lên, “Phúc Châu Đài Loan đông chí ăn bánh trôi trắng hồng luộc trong nước đường, tết Nguyên Tiêu mới ăn bánh trôi trắng có nhân! Đây là thường thức! Thường thức đó!”

“Tôi nghĩ năm nào cũng ăn bánh trôi nhỏ, năm nay nên thay đổi khẩu vị...”

“A... Quả nhiên là tôi làm hồ thất bại...” Thanh niên vô lực dựa vào tủ lạnh, ôm trán, “Kể nhiều truyền thuyết chuyện xưa truyền thống tập tục cho anh như vậy, kết quả lại đi phạm thứ sai lầm này...”

“Vậy cậu còn muốn ăn không?”

“Còn.”

Nghe nói từ đó về sau ngày lễ ngày tết phòng khám Tâm ái động vật đều đóng cửa. Bởi vì bác sĩ Tân muốn dẫn vật nuôi của mình về quê ăn tết.

5 – Đêm giao thừa

Tiệc tùng cuối năm dương lịch mấy năm gần đây ngày càng lưu hành trong xã hội phương Đông, trai gái già trẻ lớn bé đều chen chúc trong bữa tiệc đêm giao thừa, chỉ vì vài con số tượng trưng của một chu kỳ đã thay đổi mà tìm lý do buông thả chính mình. Có vài chủ nhân sẽ giấu vật nuôi của mình trong cái lán hoặc ba lô để cùng nhau đón giao thừa, rất khó nói mấy con thú kia ở trong hoàn cảnh như thế có thể cảm thấy sung sướng gì không, dù sao cái gọi là ngày tháng và làm lịch đều là mấy trò của con người, còn các thú nuôi chỉ cảm thấy sự khó chịu khi ở nơi người người chen chúc.

Nhưng đối với một con yêu hồ bốn trăm tuổi mà nói, ý nghĩa có thể sẽ khác...

Ngày xưa ngày xưa so với xưa ời là xưa còn xưa hơn một chút, ở trong sơn động nọ trên một ngọn núi nọ có một con quái thú. Quái thú này lông trắng tóc trắng, trên đầu có sừng nhọn màu vàng, trên người có hoa văn màu lam, nó quanh năm say ngủ, chỉ có vào lúc rét đậm mới tỉnh lại.

Đúng, không cần hỏi, quái thú này chính là Niên thú, không sai, chính là Niên thú khiến cho người Trung Quốc hằng năm phải đón năm mới. Hẳn là không ai biết, Niên có thể hóa thành hình người, biến thành một nam tử rất xinh đẹp.

Lại là một mùa đông đại tuyết phong sơn, trời trong cảnh trắng, thái dương lặn về phía tây, trong sơn động nọ trên một ngọn núi nọ truyền ra tiếng thở dốc nặng nề.

“Ha, ha... Niên, người thật lớn...”

Trong sơn động, một nam tử đang cười trên thân một quái thú toàn thân trắng như tuyết, chuyển động rất có quy luật. Nam tử này áo cà sa rách nát chưa kịp cởi đã vén vạt áo ngồi lên. Nơi hoang vắng trời đất rét lạnh không thể cởi hết, nếu xóa đi tiếng thở dốc nặng nề và động tác mà người trưởng thành nào cũng biết, áo cà sa che khuất nơi tiếp hợp, nhìn thoáng qua quả thật là không biết trong này đang xảy ra chuyện gì.

Nhưng khiến cho người ta đoán không ra trong này đang diễn ra trò gì còn có một nguyên nhân khác — quái thú trắng tuyết dưới thân nam tử căn bản không hề có động tĩnh vẫn đang ngủ say sưa. Ai, cũng không thể trách nó được, Niên thú chính là Niên thú, chỉ vào lúc hết năm mới có thể tỉnh lại, trong hoàn cảnh tháng chạp còn chưa tới đương nhiên Niên thú sẽ ngủ như chết.

Ấc, chẳng qua thỉnh thoảng sẽ có ngoại lệ.

Nam tử coi bộ là hòa thượng đột nhiên căng thẳng dựng người, sau đó lại thả lỏng. Hình như bị động tác quá lớn của người phía trên quấy nhiễu mộng đẹp, Niên thú rên rỉ hai tiếng, mông lung mở mắt.

“Ngô... Ân?” Niên ý thức không rõ phát ra tiếng lẩm bẩm. Con người màu vàng kim đối diện với thân thể đang cười trên người, Niên chú ý nam nhân này có một mái tóc rối rất dài chưa từng cắt qua phía sau cái đầu bóng lưỡng, nhìn vào rất kỳ cục.

“Xin hỏi... ngài là ai?” Niên kỳ quái hỏi.

“Người! Người cư nhiên không nhớ ta!”

Nam tử phần nộ nhảy dựng lên, dưới áo cà sa, quần chưa buộc chặt theo động tác rớt xuống đất hần cũng không để ý, chỉ lo nắm lấy mớ da của Niên mất to.

“Đồ vô lương tâm!” Tiếng hô vang vọng cả sơn động, rung động cả cột băng trên mặt đất.

“Ta không nhớ có quen biết người sẽ cười trên thân mình a?”

“Người! Người cư nhiên không nhớ!” Nam tử kéo Niên, mũi dán sát mũi, quát to, “Người đừng nói với ta người đã quên ta là Khôi chuyển thể, đừng nói với ta người đã quên là người hại ta xuất gia rồi còn hoàn tục!”

“Nói vậy... Đây không phải là mộng à?” Niên thú sờ sờ cằm, cười to, “Tại sao cảm giác lại không thật chút nào vậy?”

“Người đừng nói với ta lần trước lần trước nữa lần trước trước nữa người đều là mộng du!” Nam tử vẫn rống to, sau vài lần chuyển thể tính tình của hần thay đổi không ít, “Đừng nói với ta mấy câu ‘Muốn thì tự mình động’ vừa rồi của người đều là nói mới!”

“Nhưng người vẫn chưa trả lời ta vì sao người phải cười ta...”

“Đủ rồi! Không được nói thêm nữa!”

Trong phòng khách của phòng khám Tâm ái động vật tất cả mọi người đều quen thuộc, Tân Ngải Nhân xoa xoa huyết thái dương đầy rối loạn. Hiếm khi anh chủ động kêu con hồ ly ngu ngốc kia kể chút chuyện xưa, quả nhiên không có kết quả tốt.

“Là anh bảo tôi ‘kể chuyện có liên quan đến đêm giao thừa để nghe một tí’ mà!” Bạch Linh dùng gương mặt đầy vô tội trả lời.

“Xin cậu...” Tân Ngải Nhân đau đầu rên rỉ, “Cậu không thấy bốn trăm tuổi còn chơi trò chữ nghĩa này là rất đáng xấu hổ sao?” (đêm giao thừa là khóa niên, cho nên Bạch Linh mới kể chuyện liên quan đến Niên thú)

“Hoàn toàn không.” Bạch hồ chớp mắt mấy cái, “Đây là chuyện duy nhất liên quan đến đêm giao thừa mà tôi có thể nghĩ tới!”

“Quên đi, coi như tôi sai...”

Vốn là vậy mà! Dương lịch vốn đâu có dính dáng gì đến quỷ thần Trung Quốc, kể chuyện xưa cái gì chứ? Đúng là tự tìm phiền phức.

6 – Tiệc cuối năm

Rất nhiều loài vật được con người nuôi có bản năng thần kỳ. Có con mèo sau khi chuyển nhà thì mất tích, ngàn dặm xa xôi trở về nhà cũ; có con chó chạy khỏi gia đình được gửi nuôi, xuyên qua Bắc Mĩ tìm được chủ nhân đang du lịch, khả năng này được gọi là bản năng quay về nhà hay quay về với chủ, luôn giúp cho vật nuôi lạc mất tìm được đường về khiến cho chủ nhân vạn phần kinh hỉ, là một phần không thể giải đáp trong hành vi của động vật.

Nhưng nếu vật bạn nuôi là một con yêu hồ bốn trăm tuổi, tình huống có thể không giống.

“Reng reng...”

Mười sáu tháng chạp âm lịch, bảy giờ rưỡi tối. Một tối không quá yên tĩnh ở Đài Bắc, điện thoại trên quầy hàng trong phòng khám Tâm ái động vật vang lên. Trong phòng khám không quá sáng, bác sĩ thú y trẻ tuổi thả cuốn sách trong tay, đứng dậy ấn nút loa ngoài của điện thoại.

“Anh Nhân, Bạch Linh chạy mất rồi.”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của em trai. Tân Ngải Nhân nghe xong chỉ thở dài một hơi, không hề khẩn trương.

“Đi lúc nào?” Bác sĩ thú y trẻ tuổi hỏi.

“Đại khái hơn sáu giờ.” Cậu út nhà họ Tân, Tân Ngải thành thật trả lời, “Hình như trước khi ăn cơm tối đã không thấy, vừa rồi mới phát hiện không tìm được. Chị dâu nói không cần lo lắng, nhưng em thấy nói với anh một câu vẫn tốt hơn.”

“Được, anh biết rồi.” Tân Ngải Nhân bắt đầu dĩ cười cười, “Nó không sao đâu, đừng lo.”

Trần an xong em trai vẫn còn đang khẩn trương, bác sĩ thú y đi đến cái ***g phía sau phòng khám nhìn một vòng, xác định thú bệnh không có chuyện gì mới yên tâm thoải mái ngồi xuống đọc sách.

Mười giờ mười sáu phút hai mươi bốn giây, cửa tự động của phòng khám mở ra. Bác sĩ thú y bị tiếng chuông trên cửa cắt ngang hứng thú đọc sách bèn ngẩng đầu nhìn ra cửa, nửa không gian phía trên không bị quầy ngăn trở không thấy bóng ai, nhưng có tiếng bước chân vang lên, đích xác có thứ gì đó đi vào.

“Ừm...” Bác sĩ thú y nói, “Bạch Linh?”

Lối đi phía bên phải quầy hàng chậm rãi hiện ra hai cái lỗ tai. Bạch hồ cẩn thận đi tới đây ủ rũ.

“Sao vậy?” Tân Ngải Nhân hỏi, “Lạc đường? Lâu như vậy mới đến nhà?”

“Chị dâu chỉ cho tôi tiền xe, không nói đi tuyến xe bus nào...” Hồ ly cúi đầu nói.

“Cho nên cậu ngồi nhầm xe?”

Đáng tiếc câu trêu chọc của bác sĩ thú y không được hưởng ứng, hồ ly nước mắt lưng tròng đến gần chủ nhân, cụp đuôi.

“Ngải Nhân...” Nó nói. “Có phải anh không thương tôi nữa không?”

“... Sao lại nói thế?”

Tân Ngải Nhân bắt đắc dĩ rời khỏi ghế dựa ngồi xổm xuống đất, để bạch hồ đi tới, ủi đầu vào bụng mình. Anh vỗ về vuốt ve một hồi lâu hồ ly mới nguyện ý mở miệng nói chuyện.

“Anh có phải hết thương tôi rồi không, mới vứt tôi về quê?” Hồ ly nói.

“Ác, xin cậu!” Bác sĩ Tân bị ai kêu lên, “Là tự cậu nói muốn ăn quả bao, không muốn ở đây theo tôi chăm sóc mấy con thú bệnh nên tôi mới nhờ Tiểu Ngải đem cậu về quê. Lúc đi không phải còn rất vui vẻ sao?”

“Anh nhất định là không thương tôi, chê tôi phiền, mới tống tôi đi...” Hồ ly nói xong đã muốn nức nở.

“Bạch Linh...” Bác sĩ thú y bắt đắc dĩ nhìn vật nuôi nằm trên mặt đất.

“Có phải anh hết thương tôi rồi không?” Bạch hồ nước mắt lưng tròng ngẩng đầu nhìn chủ nhân, “Có phải hay không?”

Nhìn ánh mắt như chó con của hồ ly, nghe câu hỏi gần như gây sự kia, Tân Ngải Nhân rốt cục xác định, mặc kệ tu hành có bao nhiêu năm, mặc kệ có biến thân thành hình dáng gì, động vật đúng là động vật.

“Tôi đương nhiên còn yêu cậu, đừng lo lắng.” Bác sĩ thú y ôm bạch hồ vào lòng, lắc lư như đang dỗ trẻ con, “Tôi là yêu cậu, sợ cậu ghét quả bao mua ăn không ngon, mới muốn cậu về quê thôi!”

“Ồ...” Bạch hồ cúi đầu khóc.

“Tiểu Ngải sợ cậu đi lạc, bị dọa gần chết.” Tân Ngải Nhân lại thở dài một hơi, “Phải về nói một tiếng, tôi đưa cậu đi!”

“Nhưng chính anh nói con mèo con kia rất nguy kịch, anh không thể rời đi mà.” Hồ ly đem nước mắt nước mũi toàn bộ lau hết lên vai bác sĩ. “Tôi không dám quấy rầy anh, không thể nói với Tiểu Ngải, chị dâu lại không biết lái xe...”

“Mèo con đã ổn rồi.” Vỗ vỗ cái đầu đầy lông của hồ ly, bác sĩ thú y cười khỏ, “Cậu là vì chuyện này nên ngay cả quả bao cũng không ăn, đội mưa chạy về đây?”

“Tôi ghét phải xa anh.” Hồ ly thút thít cái mũi, “Hơn nữa tôi ngồi xe bus trở về, không bị ướt mưa.”

“Hảo hảo...” Bác sĩ thú y ôm Bạch Linh ngồi trở lại ghế, hướng tới quầy cầm điện thoại, “Trước hết để tôi gọi điện thoại nói với Tiểu Ngải cậu về rồi.”

Điện thoại gọi xong, Bạch Linh vẫn nằm trên đùi Ngải Nhân.

“Bên ngoài lạnh lắm.” Nó nói.

“Ừ.”

“Tôi lại còn rất đói.”

“...” Kỳ thật Tân Ngải Nhân thầm nghĩ trong lòng, “Là cậu tự chuốc lấy thôi.”

“Ngải Nhân...”

“Bà Thang tối nay có cho vài quả bao, vẫn còn dư.” Bác sĩ thú y nhin đau hi sinh bữa sáng ngày mai, “Cậu có muốn ăn không?”

Lần này hồ ly không trả lời, nhưng lại xù đuôi bắt đầu lắc lư.

“Vây, ăn xong quả bao, có thể ngủ chung không?” Bạch hồ lại hóa thành mỹ thiếu niên, hưng phấn nhìn bác sĩ thú y.

“Mơ tưởng.”

“Anh không thương tôi...”

“...”

Người nuôi yêu hồ như thú cưng rất cực đã có kinh nghiệm. Từ nay về sau không dám đem con hồ ly này giao cho người khác nữa, để tránh chuốc lấy phiền toái.

7 – Pháo

Thiên tính của động vật là sợ hãi những tiếng động lớn đột ngột. Vô luận là tiếng sấm, tiếng súng hay tiếng pháo, vào tai động vật vô tri đều đáng sợ như nhau. Bởi vì tính cách sợ hãi âm thanh lớn, tránh né tai họa, cho nên chó săn và chiến mã là những loài vật nuôi đặc thù. Cần phải trải qua huấn luyện đặc biệt mới có thể chấp hành nhiệm vụ.

Ở khu vực chỉ cần là ngày lễ ngày tết đều sẽ đốt pháo khói lửa ăn mừng, hẳn là hoặc nhiều hoặc ít các chủ nuôi đều sẽ phát hiện động vật đều sợ pháo, có con chó khi sét đánh thì toàn thân run rẩy, có con mèo trong tiếng pháo vang chạy tán loạn khắp nơi. Một người chủ cẩn thận sẽ nhớ việc trấn an những con vật đáng thương, cũng có người chủ vì vật nuôi mà xin hàng xóm bớt đốt pháo.

Nhưng nếu hôm nay người có vật nuôi là một con yêu hồ bốn trăm tuổi thì tình huống sẽ khác.

“Fatima? Fatima?”

Thời gian là đêm trừ tịch của một năm âm lịch nào đó, địa điểm là nhà họ Tân, nhà cha mẹ của Tân Ngải Nhân. Trong ánh nến lay động đón giao thừa, cậu út nhà họ Tân, Tân Ngải hồ hoán tên con mèo khắp nơi.

“Tiểu Ngải, sao vậy?” Cậu ba nhà họ Tân, bác sĩ thú y Tân Ngải Nhân nửa tỉnh nửa mê nằm trên sô pha nhìn em trai, “Tìm Fatima làm gì?”

“Bác sĩ Liêu nói Fatima rất sợ pháo, mười hai giờ đêm trừ tịch nhà nhà đốt pháo, nó sẽ chạy loạn khắp nơi.” Tân Ngải có chút lo lắng trả lời, “Sắp mười hai giờ rồi, em muốn nhốt nó vào ***g trước để khỏi chạy loạn bị thương, nhưng lại tìm không thấy.”

“Con mèo già đó vẫn còn sợ pháo à...” Tân Ngải Nhân ngáp, “Bị thương cũng không sao, vừa vặn cùng Liêu Hồng Cơ chấm dứt viện phí.” (Liêu ca chính là cậu em rể đã đề cập phía trên đấy, mọi người có hiểu gì không:”>)

“Anh Nhân...” Về mặt Tân Ngải có chút tổn thương, “Em nói đến rách miệng anh ta mới để em phụ chăm sóc Fatima, anh đừng có vô tình như vậy được không?”

“Đối với người khác không cần vô tình, đối với hẳn mới cần.” Tân Ngải Nhân hừ lạnh một tiếng, làm bộ muốn nằm xuống ôm gối tiếp.

“Anh Nhân, không thể ngủ!” Tân Ngải nghiêm túc lắc lắc anh trai, “Nghe nói ngủ trước mười hai giờ sẽ bị Niên thú ăn...”

“Đủ rồi!” Tân Ngải Nhân kêu thảm nhảy dựng lên, ngăn cản em trai nói tiếp, “Đừng nói mấy thứ Niên thú rồi truyền thuyết rồi nghe nói nữa!”

“Vì sao?”

“Không có gì, chỉ là nghe phiền thôi.” Tân Ngải Nhân nghiêm trang đáp, “Được rồi! Anh gọi Bạch Linh giúp em tìm Fatima. Bạch Linh! Bạch Linh?”

Nhưng tiếng kêu của bác sĩ thú y không có đổi lại âm thanh chạy bằng bốn chân, vị chủ nhân thất trách bây giờ mới phát hiện quả banh lông bình thường đều nằm bên chân không thấy nữa. Tân Ngải Nhân kì quái, con hồ ly kia không phải cực tham ăn à? Sao ba mẹ ngồi trên sô pha cần hạt dưa nó lại không ở bên đòi ăn chứ?

“Tìm Tiểu Bạch hả?” Bà Tân dựa vào lòng chồng mình, mở miệng, “Vừa nãy cùng đám Tiểu Sa lên nóc nhà đốt pháo rồi! Con lơ mơ ngủ ở đây không nghe thấy à?”

“Nó và chị dâu? Trời đất...”

Lời còn chưa hết, Tân Ngải Nhân đã chụp lấy chìa khóa mở cửa xông ra ngoài.

Sân thượng trên tầng cao nhất của khu nhà một mảnh tối đen, đêm ba mươi những vì sao lấp lóe trên đỉnh đầu, tranh giành ánh sáng với đèn đóm của cao ốc bên cạnh. Tân Ngải Nhân xông lên nóc nhà, phanh một tiếng đập mở cánh cửa, phá vỡ yên tĩnh.

“Gì vậy?” Một giọng nam bình tĩnh vang lên.

“Anh?”

Nhìn thấy anh hai ở đây, Tân Ngải Nhân thở phào nhẹ nhõm. Bên cạnh, con dâu cả nhà họ Tân đang cùng thiếu niên áo trắng hành hạ một đồng pháo xung thiên, còn cậu cả nhà họ Tân, Tân Ngải Trung đang dày vò một dây pháo dài.

“Đếm ngược còn tới ba phút, không cần gấp gáp!” Anh cả khó hiểu nhìn Tân Ngải Nhân.

“Không phải...” Tân Ngải Nhân đến gần anh trai, đút tay vào túi áo, “Em tưởng chỉ có chị dâu và Bạch Linh lên đây, sợ bọn họ bại lộ.”

“Không tin tụi tôi đến vậy sao?” Giọng nói của thiếu niên phát ra từ bên cạnh.

“Mặc kệ nó đi, Bạch Linh, cậu có muốn đốt không?” Đây là giọng nói của chị dâu Tân Ngải Nhân.

“Muốn muốn muốn!”

Nhìn thiếu niên kéo sợi dây ra, sau đó ba nhánh pháo xung thiên lần lượt xông lên tận trời, bác sĩ thú y trẻ tuổi thở dài. Có con hồ ly không sợ pháo thì thôi đi, còn thích tự mình đốt pháo? Tất cả học giả nghiên cứu hành vi động vật chắc đều té gãy mắt kính quá?

“Ngải Nhân Ngải Nhân! Anh có muốn chơi không?” Bạch Linh gọi chủ nhân, “Cùng tôi kéo năm nhánh luôn đi!”

“Không cần, cậu cẩn thận một chút.” Tân Ngải Nhân bắt đầu nhìn anh hai dường như không có việc gì, “Coi chừng Tiểu Ngải nhìn thấy dáng vẻ này của cậu bị hù chết đó.”

“Nó còn lâu mới lên đây!” Thiếu niên nói, “Tôi vừa nhốt con mèo của nó vào ngăn trên cùng của tủ quần áo, nó hẳn là đang bận tìm rồi!”

“Anh Trung! Anh Nhân! Em tìm được rồi!”

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo tới, giọng nói của Tân Ngải truyền đến từ hướng cầu thang. Một tiếng kêu khiến cho ba người một thú bị dọa nhảy dựng tại chỗ, may là yêu hồ bốn trăm tuổi kinh nghiệm đầy mình, giấy lát đã biến trở về nguyên hình.

“A? Em vừa mới nhìn thấy một người?” Tân Ngải vừa bước lên lầu đã nghi hoặc nhìn về hướng Bạch Linh, “Bên kia có một người áo trắng...”

“Bên kia không có ai cả, em nhìn lầm rồi.” Tân Ngải Trung lộ ra nụ cười khiến người ta yên tâm, “Em tìm được con mèo rồi à? Bây giờ mấy giờ rồi? Đếm ngược chưa?”

“Còn một phút hơn, cũng may em đến kịp...” Tân Ngải vẫn thối thối nhìn con hồ ly mình luôn cho là chó cáo, “Vì sao Bạch Linh lại cần đây?”

“A... Đó là...”

“Là vừa rồi Ngải Nhân chơi vui quá, muốn Bạch Linh đốt pháo.” Nghe nói dâu trưởng như mẹ, cô gái cướp lời bác sĩ thú y, “Em nói cho nó biết đi! Tiểu Ngải!”

“Anh Nhân?” Cậu út xoay đầu trách cứ. (động vật sợ pháo, Tiểu Ngải là muốn trách Ngải Nhân ko nên để hồ ly đốt pháo)

“Còn nửa phút!” Tân Ngải Nhân đột nhiên nhìn đồng hồ kêu to, “Mau! Mọi người vào vị trí!”

Cậu ba vừa hô như vậy, những người có mặt đều không để ý có phải anh đang chuyển đề tài hay không, nhất thời người thì trốn, người thì núp, người thì che tai, chỉ để lại một mình Tân Ngải Trung cầm bật lửa đứng bên cạnh dây pháo.

“Mấy người...” Tân Ngải Trung bắt đắc dĩ trợn mắt nhìn đám người có mặt.

“Mười!”

“Chín!”

“Tám!”

“Bảy!”

“Sáu!”

“Năm!”

“Bốn!”

“Ba!”

“Hai!”

“Một!”

Thế là, trong tiếng phào đầu đường cuối phố của tân xuân năm nay, bác sĩ thú y trẻ tuổi bắt đầu kiểm điểm lại một chuyện quan trọng: đón giao thừa thật sự không thể ngủ gật.

8 – Cạo lông

Đài Loan nằm ở vùng cận nhiệt đới đến nhiệt đới, mùa hè luôn vô cùng nóng bức. Hơn nữa ở Đài Bắc nơi mật độ dân cư máy móc đều lớn thì hiệu ứng đô thị lòng chảo càng làm cho nhiệt khí không thể tán ra ngoài, cho nên tháng tư tháng năm gần như mỗi ngày hai mươi bốn giờ đều nhiệt độ cao không gián đoạn.

Vào hoàn cảnh ấy, người chủ biết thông cảm với vật nuôi sẽ cắt sạch lông trên người vật nuôi, để tụi nó có thể vượt qua mùa hè dài đằng đặc. Cho nên mùa hè ở trên đường gần như đâu đâu cũng thấy mấy con chó toàn thân bị cạo lông chỉ còn một tầng mỏng manh cứ như ***. Có vài con rất hưởng thụ khoái cảm mát mẻ như vậy; có vài con cạo hay không đều không sao; có vài con sẽ lộ ra vẻ mặt xấu hổ. Nghe nói còn có con sau khi cạo xong sẽ xấu hổ đến mấy ngày không dám ra đường, trốn trong góc nhà kín đáo nhất, chết cũng không động.

Nhưng nếu hôm nay là một con yêu hồ bốn trăm tuổi, tình huống có thể sẽ khác...

“Bạch Linh, cậu muốn cắt lông hay muốn nóng chết?”

Vào một đêm hắc phải gọi là buổi tối đầu hè, Tân Ngải Nhân khoanh hai tay trước ngực ném ra câu hỏi này. Còn đối tượng của câu hỏi thì đang nằm trên sàn phòng khám giả chết, mặt hướng phía trước coi như không nghe thấy.

“Hồ ly chết tiết, không cần giả chết.” Bác sĩ thú y đưa chân đá đá cục lông trắng trên mặt đất, oa chết tiết! Chỉ đúng tới đồng lông kia đã nóng chết rồi.

“Tôi không sợ nóng.” Trên mặt đất bạch hồ thuận thế lật mình, nằm ngửa đuổi người, “Sống bốn trăm tuổi, nóng có tí xiu đã là gì?”

Nói vậy nhưng đồng thời đầu lưỡi hồ ly đã thè dài ra, chảy một đồng nước miếng lên gạch men. Nó vừa nói chuyện đồng thời vừa nỗ lực thu lại đầu lưỡi, nhưng vẫn không cẩn thận cắn phải.

“Tôi cũng không muốn vì cậu mà mở máy lạnh hai mươi bốn giờ đâu!” Tân Ngải Nhân ném tông đơ và kéo lên bàn mổ, “Tôi nói cho cậu biết, mùa hè mới bắt đầu, cậu còn ít nhất bốn tháng chịu nóng. Cắt sạch không phải rất mát sao?”

“Không cắt.” Bạch Linh lại bất động, “Tôi thà nóng chết cũng không muốn xấu chết.”

“Bạch Linh...”

“Không cắt là không cắt!”

Câu nói chưa dứt, bạch hồ đã nghiêng người nhảy tới cửa lớn, chuẩn bị chạy mất. Động tác của yêu hồ rất nhanh, không sai, nhưng con người là vạn vật chi linh đạo cao một trượng, (trong câu ma cao một thước, đạo cao một trượng) bước hai bước đã bắt được thân thể màu trắng, thuận thế đè xuống đất.

“Ngải Nhân...” Yêu hồ khép mắt cụp tai, bắt đầu chiêu giả vờ tội nghiệp.

“Đừng cử động, ba phút là xong.” Bác sĩ thú y đã cầm dụng cụ, cực chuyên nghiệp khởi động tông đơ điện, “Đây là vì muốn tốt cho cậu! Cậu cũng đâu muốn nóng chết hả?”

“Xin anh đừng mà.” Yêu hồ biến thành thiếu niên mười mấy tuổi, nắm lấy tay chủ nhân tựa hồ sắp khóc, “Cạo sạch biến thành người tôi sẽ trần truồng đây!”

“Cậu tốt nhất là biến trở lại trước khi người đi đường báo cảnh sát ngay, bằng không buổi tối không có cơm ăn.” Tân Ngải Nhân lạnh lùng nói, “Hay là cậu hi vọng tôi cứ thế cắt luôn quần áo của cậu?”

“Ồ...” Hồ ly lại biến trở về nguyên hình, “Anh sẽ hối hận.”

“Không tôi sẽ không.”

“Anh chắc chắn sẽ.”

“Vậy tôi chờ xem.”

Trong tiếng ro ro của tông đơ điện, một thân lông trắng sáng như tuyết của bạch hồ đã xếp thành một ngọn núi nhỏ. Nhưng vào lúc Tân Ngải Nhân tuyên bố đã làm xong thả dụng cụ xuống, anh đồng thời liền hối hận.

“Cậu cậu cậu cậu đây là bộ dáng gì?!”

Bác sĩ thú y trẻ tuổi kêu to một tiếng nhảy lùi về sau, nhưng yêu hồ hóa thành hình người trước mặt anh, động tác so với anh nhanh hơn, một tay ôm anh vào lòng. Lần này Bạch Linh biến thành một thanh niên cường tráng cao gầy mang đủ mười phần tao nhã quyến rũ, tóc dài lúc trước đã thành mái tóc ngắn mát mẻ, còn một thân áo trắng... hoàn toàn không thấy!

“Bộ dáng gì nữa?” Yêu hồ như cười như không một tay nắm lấy cằm chủ nhân, “Tôi không phải nói với anh rồi à?”

“Quần áo của cậu đâu? Biến ra cho tôi!” Tân Ngải Nhân hốt hển giãy giụa.

“Biến không ra.” Yêu hồ tha người vào trong phòng phẫu thuật, “Quần áo là do lông biến thành, không có lông sẽ không có quần áo.”

“Cậu không có quần áo coi như xong, bắt tôi làm gì?” Tân Ngải Nhân trong lúc giãy giụa không cẩn thận đụng phải một vị trí nào đó trên người yêu hồ, khiến anh cứng đờ cả người, “Đợi đã! Cậu đóng cửa làm gì?”

“Làm gì?” Bạch Linh mỉm cười, “Cho anh cũng mát mẻ một chút a!”

“Không cần!”

“Lúc tôi nói không cần, anh có nghe sao?”

“Ê...!”

Cả mùa hè năm ấy, phòng khám Tâm ái động vật mỗi ngày đều đến trưa mới mở cửa. Những mùa hè kế tiếp mặc kệ nóng đến cỡ nào, Tân Ngải Nhân rốt cuộc không còn giúp vật nuôi của mình cắt lông nữa. Đó cũng là nguyên nhân phòng khám Tâm ái động vật luôn mở máy lạnh vào mùa hè.

9 – Mưa nắng

Mưa nắng là một hiện tượng thời tiết tự nhiên, khi cơn mưa mang tính cục bộ rơi xuống bởi vì diện tích mây không lớn, không đủ che hết ánh nắng ở chỗ đó, dẫn đến trời mưa nhưng vẫn thấy nắng. Từ góc độ khoa học mà nói đây là chuyện bình thường, thông thường khi mưa nắng thời tiết không có biến hóa gì mạnh mẽ, ảnh hưởng sinh vật trên mặt đất cũng không nhiều. Cùng lắm là con mèo phơi nắng trên tường,

con chó hóng gió bên đường, chim chóc trong ***g treo ở góc sân không kịp tránh, bị ướt mưa chốc lát, bởi vì mưa bình thường không lớn, chúng nó lắc lắc bộ lông là coi như xong.

Nhưng đối với một con yêu hồ bốn trăm tuổi mà nói, ý nghĩa có thể khác.

“Xin lỗi tiên sinh, ngài có thấy một nam sinh mặc đồ trắng đi ngang qua không?”

Khẩn Đinh nằm ở cực nam của Đài Loan, ngày mùa hè diễm dương cao chiếu trên đỉnh đầu du khách, Tân Ngải Nhân căng thẳng bắt lực ngăn người đi đường khắp nơi để hỏi, đều cùng là một câu. Mỗi khi nhận được đáp án không thấy, anh còn hỏi thêm một câu:

“Vậy ngài có thấy một con cáo... cáo chó màu trắng đi ngang qua không?”

Đáng tiếc, đáp án vẫn như cũ là không thấy.

Mặt trời trên đầu, bác sĩ thú y trẻ tuổi ở trong sân triển lãm không lớn chạy qua chạy lại, khắp nơi tìm vật nuôi nhanh như chớp đã không thấy. Hiếm khi đi du lịch, anh đương nhiên sẽ không dùng sợi dây cột hồ ly đi khắp nơi. Nhưng kết quả của việc để Bạch Linh tự do hành động là không lưu ý tên kia đã biến mất.

Tân Ngải Nhân tìm rồi tìm, ở đâu cũng đều không có thân ảnh màu trắng, sau đó anh bị một trận mưa nắng buộc phải vào bên trong, đành phải sốt ruột đứng trong đó đi tới đi lui. Trong tiếng mưa rơi tí tách, hai cô gái đứng dưới mái hiên trú mưa nói chuyện, tiếng nói truyền vào bên trong:

“Hồ ly cưới vợ kìa!”

“Nhưng là hồ ly Nhật Bản thì phải?”

“Bên này có đền thờ Inari mà! Không chừng từ thời Nhật Bản đã có hồ ly Nhật Bản đến đây rồi?”

“Nói cũng phải...”

“Các cô nói cái gì?” Tân Ngải Nhân nhin không được xen vào.

“A?”

Cô gái ăn mặc thời trang ngoài ý muốn chuyển hướng nhìn người xen vào, cũng may bề ngoài của bác sĩ thú y trẻ tuổi không tồi, cho nên hai cô gái cũng không so đo chuyện xen ngang là rất bất lịch sự.

“Thực xin lỗi... Các cô mới vừa nói ở đây có hồ ly Nhật Bản?” Tân Ngải Nhân cưỡng chế nghi hoặc trong lòng, lễ phép hỏi, “Lại còn hồ ly đang lấy vợ?”

“Ác, đó là câu ngạn ngữ của Nhật Bản.” Cô gái ăn mặc giản dị hơn trong hai người trả lời, “Người Nhật Bản cho rằng mưa nắng là lời thông báo tới vạn vật khi hồ ly lấy vợ, hi vọng tất cả mọi người đi trú mưa đừng quấy rầy bọn họ. Trong tiếng Nhật...”

Nửa sau lời giải thích của cô gái tóc đuôi ngựa Tân Ngải Nhân hoàn toàn không nghe lọt, tâm tư của anh đã bay tới thú cưng nhà mình. Hồ ly lấy vợ, Bạch Linh biến mất, Bạch Linh là hồ ly...

Tên kia, không lẽ đến lúc trở về bên cạnh lại có thêm một con yêu hồ khác?

“Ngải Nhân, đã khiến anh đợi lâu rồi!”

Giọng nói khoái hoạt đánh vỡ trầm tư, thanh niên áo trắng không biết xuất hiện từ đâu vui vẻ cười, không thêm để ý đến ánh mắt người ngoài mà nhào vào người chủ nhân.

“Sao vậy? Về mặt không vui?” Bạch Linh vươn tay sờ sờ trán Tân Ngải Nhân, “Không thoải mái à? Bị cảm nắng hả?”

Thở phào nhẹ nhõm một hơi, Tân Ngải Nhân vươn tay ôm lấy thú cưng, tránh né ánh mắt đầy thích thú của hai cô gái, nấp vào một góc của phòng triển lãm, sau đó chất vấn: “Vừa nãy cậu chạy đi đâu? Cũng không nói một tiếng.”

“Úc! Có chút việc!” Bạch Linh cọt nhả nói, “Vì là trường hợp người lạ không được đến, cho nên không thể mang anh đi, thực xin lỗi!”

“Là hồ ly lấy vợ sao?”

“A! Anh biết hả?” Bạch Linh tán thưởng cười, “Những người này là hồ ly đến từ Nhật Bản, tập quán không giống chúng tôi, nhưng hôn lễ chuộng náo nhiệt là chuyện xuyên quốc gia. Số lượng yêu hồ Đài Loan không nhiều lắm, tôi được mời, không đến một chuyến thì không lễ phép cho lắm.”

“Cho nên đây là nguyên nhân cậu rầy rà muốn đến Khẩn Đình chơi? Còn đặc biệt chỉ định muốn tới viện bảo tàng không ai muốn tới này?”

“Đúng vậy!” Yêu hồ cười đến tự tin.

“...”

“Na, Ngải Nhân, anh vừa rồi không phải là ghen đấy chứ?” Bạch Linh nhảy dựng lên như phát hiện được tân đại lục.

“Tôi vì một con chó dẫn độn ghen cái gì?” Tân Ngải Nhân thoáng nhìn ngoài cửa sổ, “Hết mưa rồi, đi thôi!”

“A! Ngải Nhân, chờ đã!”

Thế là chủ nhân và yêu hồ giẫm lên vũng nước to to nhỏ nhỏ, rời khỏi không gian không lớn. Sau cơn mưa trời lại sáng, dưới diễm dương còn có thêm một mặt cầu vồng!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-truyen-thuyet-hop-ly>